DON QIXOTE

ਮਿਗੁਏਲ ਸਰਵੈਂਟਸ

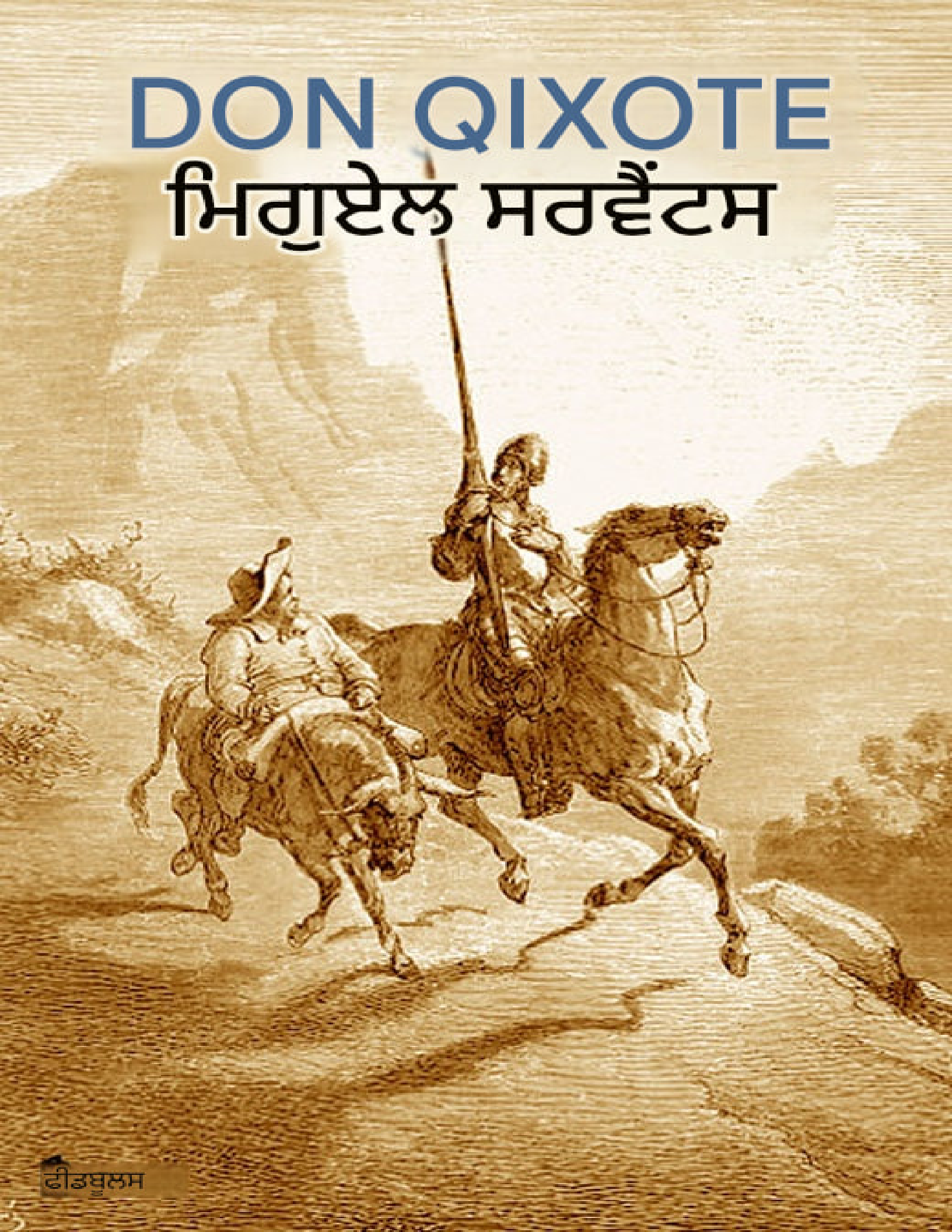

ਫੀਡਬੁਲਸ

Table of Contents

ਭਾਗ - 1
ਅਧਿਆਇ 1
ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ
ਅਧਿਆਇ 3
ਅਧਿਆਇ 4
ਅਧਿਆਇ 5
ਅਧਿਆਇ 6
ਅਧਿਆਇ 7
ਅਧਿਆਇ 8
ਅਧਿਆਇ 9

ਵਿਸ਼ਾ - ਸੂਚੀ

ਭਾਗ - 1
ਅਧਿਆਇ 1
ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ
ਅਧਿਆਇ 3
ਅਧਿਆਇ 4
ਅਧਿਆਇ 5
ਅਧਿਆਇ 6
ਅਧਿਆਇ 7
ਅਧਿਆਇ 8
ਅਧਿਆਇ 9

Don Quixote

Miguel Cervantes

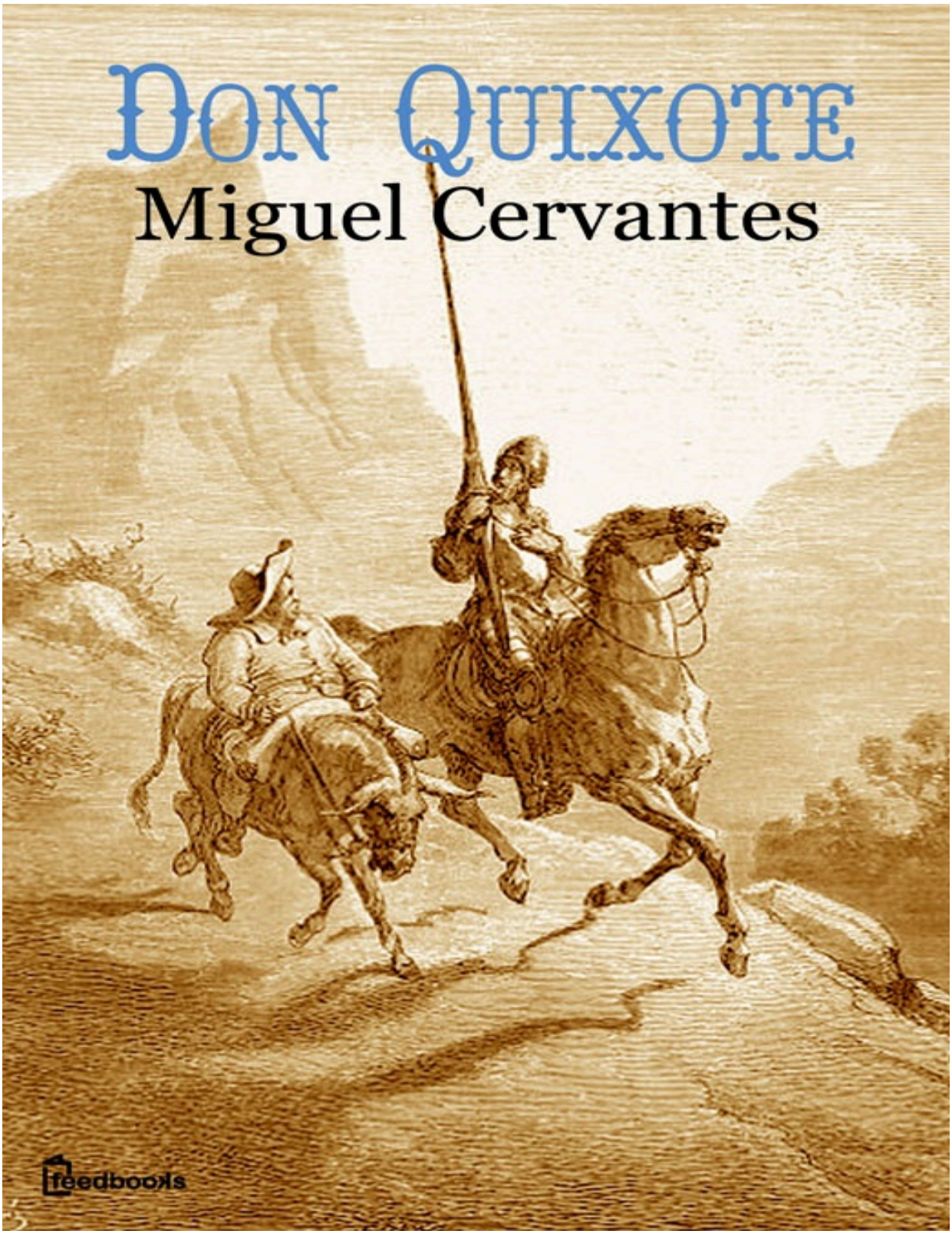

feedbooks

ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ

ਮਿਗੁਏਲ ਸਰਵੈਂਟਸ

(ਅਨੁਵਾਦਕ: ਜੌਨ ਓਰਮਸਬੀ)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ: 1615
ਸ਼ੈਲੀਆਂ: ਕਲਪਨਾ, ਕਾਮੇਡੀ
ਸਰੋਤ: http://en.wikisource.org

ਸਰਵੈਂਟਸ ਬਾਰੇ:
ਡੌਨ ਮਿਗੁਏਲ ਡੀ ਸਰਵੈਂਟੇਸ ਵਾਈ ਸਾਵੇਦਰਾ (29 ਸਤੰਬਰ, 1547 - 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1616) ਇੱਕ ਸਪੇਨੀ ਨਾਵਲਕਾਰ, ਕਵੀ ਅਤੇ ਨਾਟਕਕਾਰ ਸੀ। ਸਰਵੈਂਟੇਸ ਸਾਹਿਤਕ ਜਗਤ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਪੇਨ (ਸਿਗਲੋ ਡੀ ਓਰੋ) ਦੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉੱਜਲ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਵਲ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਪੱਛਮੀ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਲਾਸਿਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਾਵਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਸੱਠ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛਾਪੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ 18ਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਚਰਚਾ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਐਲ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪੇ ਡੇ ਲੋਸ ਇੰਜੇਨੀਓਸ (ਸਿਆਣਪ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ) ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਲਕਾਲਾ ਡੀ ਹੇਨਾਰੇਸ ਵਿੱਚ ਜਨਮਿਆ, ਸਰਵੈਂਟੇਸ ਸੱਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੌਥਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਰਵੈਂਟੇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵੈਂਟਸ ਨੇ 1568 ਵਿੱਚ ਸਾਹਿਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। 1570 ਤੱਕ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਪੈਦਲ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਵਜੋਂ ਭਰਤੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1575 ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਫੌਜੀ ਕਰੀਅਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ, ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਰਬਰੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਏਕਵਾਦੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਡ੍ਰਿਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। 1585 ਵਿੱਚ, ਸਰਵੈਂਟਸ ਨੇ ਇੱਕ

ਪਾਦਰੀ ਨਾਵਲ, ਲਾ ਗਲਾਟੀਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਰਵੈਂਟਸ ਨੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਆਰਮਾਡਾ ਦੇ ਸਪਲਾਇਰ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। 1597 ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਕਰਾਊਨ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 1605 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੈਲਾਡੋਲਿਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਡ੍ਰਿਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਉਸਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਸਫਲਤਾ ਨੇ ਸਾਹਿਤਕ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ। 1607 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੈਡ੍ਰਿਡ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਸਰਵੈਂਟਸ ਨੇ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ; ਉਸਨੇ 1613 ਵਿੱਚ ਨੋਵੇਲਾਸ ਉਦਾਹਰਣਾਂ, 1614 ਵਿੱਚ ਪਾਰਨਾਸਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਅਤੇ ਅੱਠ ਕਾਮੇਡੀ ਅਤੇ ਅੱਠ ਇੰਟਰਲੂਡ ਅਤੇ 1615 ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਕਾਰਲੋਸ ਫੁਏਂਟੇਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ, "ਸਰਵੇਂਟੇਸ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੰਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।" ਸਰੋਤ: ਵਿਕੀਪੀਡੀਆ

ਨੋਟ: ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਫੀਡਬੁੱਕਸ ਦੁਆਰਾ ਸਪਾਂਸਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।
http://www.feedbooks.com
ਇਹ ਫਾਈਲ ਸਿਰਫ਼ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਾ ਵਰਤੋ।

ਭਾਗ - 1

ਬੇਜਾਰ ਦਾ ਡਿਊਕ, ਜਿਬਰਾਲੀਓਨ ਦਾ ਮਾਰਕੁਇਸ, ਬੇਨਾਲਕਾਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਬਨਾਰੇਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਪੁਏਬਲਾ ਡੀ ਅਲਕੋਸਰ ਦਾ ਵਿਸਕਾਉਂਟ, ਕੈਪਿਲਾ, ਕੁਰੀਏਲ ਅਤੇ ਬੁਰਗੁਇਲੋਸ ਦੇ ਕਸਬਿਆਂ ਦਾ ਮਾਸਟਰ

ਮਹਾਰਾਜ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋ ਮਾਸਟਰਪੀਸਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਲਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਉੱਤਮਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਝੁਕਦੇ। ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ "ਦਿ ਇੰਜੀਨੀਅਸ ਜੈਂਟਲਮੈਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਫ਼ ਲਾ ਮੰਚਾ" ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ

ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਹੇਠ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਅਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਜਾਣ ਜੋ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਚੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਨਾਲ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਦਿਲੋਂ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੇ ਇਸ ਉੱਤਮ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੀ ਦਿਆਲੂ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਵਧਾਓਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਮਰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਾਮੂਲੀਤਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।
ਮਿਗੁਏਲ ਡੀ ਸਰਵੈਂਟਸ

ਲੇਖਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ

ਪਿਆਰੇ ਪਾਠਕ, ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇਹ ਰਚਨਾ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਉਪਜ, ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਜੀਵੰਤ, ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਇਹ ਬਾਂਝ, ਅਸ਼ੁੱਧ ਮਨ ਇੱਕ ਸੁੱਕੇ, ਸੁੱਕੇ, ਵਿਲੱਖਣ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਕਦੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਦੁੱਖ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਉਦਾਸ ਆਵਾਜ਼ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ? ਸ਼ਾਂਤੀ, ਇੱਕ ਅਨੰਦਮਈ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ, ਸੁੰਦਰ ਖੇਤ, ਚਮਕਦਾਰ ਅਸਮਾਨ, ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ, ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ - ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਂਝ ਕਲਾ ਨੂੰ ਵੀ ਉਪਜਾਊ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਦਸੂਰਤ ਅਤੇ ਬਦਚਲਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਅਤੇ ਸੁਹਜ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਜੋਂ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ - ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ "ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ" ਦਾ ਮਤਰੇਆ ਪਿਤਾ - ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ, ਪਿਆਰੇ ਪਾਠਕ, ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਇਸ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਮੀਆਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ ਜਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੋਸਤ; ਤੁਹਾਡੀ

ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ, ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ; ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਮਾਲਕ ਹੋ ਜਿੰਨਾ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੋਰਗੇ ਹੇਠ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ।" ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਜੋ ਵੀ ਚਾਹੋ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬੁਰਾਈ ਲਈ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਲਈ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ।
ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਜਾਵਟ ਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਸੋਨੇਟ, ਐਪੀਗ੍ਰਾਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਾਂ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਕਲਮ ਚੁੱਕੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲਿਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਕਲਮ, ਕੰਨ ਨਾਲ ਕਲਮ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੂਹਣੀ, ਅਤੇ ਗੱਲ੍ਹ ਨਾਲ ਗੱਲ੍ਹ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਚੰਚਲ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਦੋਸਤ ਅਚਾਨਕ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਿਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਨ ਲੁਕਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ "ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ" ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੰਨੇ ਮਹਾਨ ਯੋਧੇ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਨੂੰਨਦਾਤਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੁੱਕੇ ਘਾਹ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਕਾਢ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸੁਸਤ ਹੈ, ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਜਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨੋਟਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਂਗ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਰਸਤੂ, ਪਲੈਟੋ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਲੇਖਕ ਸਿੱਖਿਅਤ, ਸਿਆਣੇ ਅਤੇ ਵਾਕਫ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ! ਕੋਈ ਵੀ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸੇਂਟ ਥਾਮਸ ਜਾਂ ਚਰਚ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ

ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਭਟਕਾਏ ਹੋਏ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਬਦਚਲਣ ਔਰਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।" "ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ।" ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੂਹਬੱਧ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਸਤੂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਜ਼ੈਨੋਫੋਨ, ਜ਼ੋਇਲਸ, ਜਾਂ ਜ਼ੂਕਸਿਸ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੱਖਰ A, B, C ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਨਿੰਦਕ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ। ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੋ ਡਿਊਕ, ਮਾਰਕੁਇਸ, ਕਾਉਂਟ, ਬਿਸ਼ਪ, ਔਰਤਾਂ, ਜਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਵੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਮੈਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸੋਨੇਟ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਹਾਂ ਕਿ ਸੈਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਡਰਪੋਕ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਹਾਂ ਜੋ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ।"

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹੱਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਭਰਾ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸ ਭਰਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਸਿਆਣਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਓਨੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਿੰਨਾ ਅਸਮਾਨ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮੂਲੀ ਮਾਮਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪਰਿਪੱਕ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ? ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਆਲਸ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਫਿਰ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਇੱਕ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ

ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਸਭ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਬਹਾਦਰੀ।"
ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਝਿਜਕ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇਸ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੱਲ ਕਰੋਗੇ?"
ਜਿਸ ਦਾ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੁਹਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੋਨੇਟ, ਐਪੀਗ੍ਰਾਮ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਲਿਖਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਤੁਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਡੀਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰੈਸਟਰ ਜੌਨ ਜਾਂ ਟ੍ਰੇਬੀਜ਼ੋਂਡ ਦੇ ਸਮਰਾਟ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਸਨ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਦਵਾਨ ਜਾਂ ਕੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਵੇ, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਹੱਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੱਟ ਸਕਦੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।"
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਹਾਵਤਾਂ ਅਤੇ ਕਹਾਵਤਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਾਤੀਨੀ ਵਾਕਾਂ ਜਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਕੈਦ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕੋ।
ਸੋਨੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਵੇਚੀ ਜਾ ਸਕਦੀ;
ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਹੋਰੇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰੋ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਇਹ ਕਿਹਾ; ਜਾਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ -
ਫਿੱਕੀ ਮੌਤ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਸਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਬੁਰਜਾਂ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਕਦਮ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੋਸਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਪ੍ਰਤੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਰੰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜੋ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖੋਜ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ: Ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇੰਜੀਲ ਵੱਲ ਮੁੜੋ: De corde exeunt cogitations malae। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਚੰਚਲਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੈਟੋ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੋਹਰਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਸਮਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋਵੋਗੇ।
"ਲਾਤੀਨੀ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਵਿਆਕਰਣਕਾਰ ਮੰਨਣਗੇ, ਅਤੇ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਲਾਭ ਹੈ।"
ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨੋਟਸ ਜੋੜਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੈਂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਇਹ ਦੈਂਤ ਗੋਲਿਅਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਗਭਗ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਦੇ, ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਨੋਟ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ —“ਦੈਂਤ ਗੋਲਿਅਥ ਇੱਕ ਫਲਿਸਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਚਰਵਾਹੇ ਦਾਊਦ ਨੇ ਟੇਰੇਬਿੰਥ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਜਿਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਅੱਗੇ, ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਿਦਵਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਟੈਗਸ ਨਦੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਿਆਖਿਆ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗੀ: ਟੈਗਸ ਨਦੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸਪੇਨ ਦੇ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਫਲਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲਿਸਬਨ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੇਤ ਹੈ, ਆਦਿ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਕਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ; ਜੇਕਰ ਢਿੱਲੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਮੋਂਡੋਨੇਡੋ ਦਾ ਬਿਸ਼ਪ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਮੀਆ, ਲੇਡਾ ਅਤੇ ਫਲੋਰਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਉਧਾਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਨਮਾਨ ਦੇਵੇਗਾ; ਜੇਕਰ ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਓਵਿਡ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਡੀਆ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਏਗਾ; ਜੇਕਰ ਡੈਣਾਂ ਜਾਂ ਜਾਦੂਗਰੀਆਂ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਹੋਮਰ ਕੋਲ ਕੈਲਿਪਸੋ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਰਜਿਲ ਕੋਲ ਸਰਸ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਬਹਾਦਰ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਜੂਲੀਅਸ ਸੀਜ਼ਰ ਖੁਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉਧਾਰ ਦੇਵੇਗਾ।" ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪਲੂਟਾਰਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਦੇਣਗੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਟਸਕਨ ਸਾਹਿਤ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ ਲਿਓਨ ਹਿਬਰੂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗੀ; ਜਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਫੋਂਸੇਕਾ ਦੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਦੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਕਲਪਨਾਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਦਾ ਸਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹਨਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦਾ

ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੋਟਸ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ ਜੋੜਨ ਲਈ ਇਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਨੂੰ ਭਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੰਨੇ ਵਰਤਾਂਗਾ।
ਹੁਣ, ਆਓ ਆਪਾਂ ਦੂਜੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀਏ - ਉਹ ਹਵਾਲੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਹੱਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸੌਖਾ ਹੈ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਲੱਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵੇ - A ਤੋਂ Z ਤੱਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਹੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਸ਼ਨ ਕਰੋ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਚਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ; ਕੁਝ ਇੰਨੇ ਭੋਲੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਧਾਰਨ, ਨਿਰਲੇਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਲੰਬੀ ਸੂਚੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹਵਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ - ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ - ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਘਾਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਿਉਂਕਿ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਇਹ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ੈਲੀ ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਅਰਸਤੂ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸੇਂਟ ਬੇਸਿਲ ਨੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਸਿਸੇਰੋ ਨੇ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ; ਨਾ ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀਆਂ ਸੂਖਮਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੋਤਿਸ਼ ਦੀਆਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਇਸਦੇ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਸਨਕ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਜਿਓਮੈਟ੍ਰਿਕ ਮਾਪਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਖੰਡਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਮਿਲਾਉਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਹਾਈਬ੍ਰਿਡ ਰੂਪ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਈਸਾਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਸਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਨਕਲ ਜਿੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗੀ, ਕੰਮ ਓਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਉੱਤੇ ਸ਼ੌਹਰਤ

ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਤੋਂ ਉਪਦੇਸ਼, ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਤੋਂ ਉਪਦੇਸ਼, ਕਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ, ਜਾਂ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਚਮਤਕਾਰ ਭਾਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬਸ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਸੰਗੀਤਕ, ਮਨਮੋਹਕ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇ; ਸਪਸ਼ਟ, ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਸੁਚੱਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਲਝਣ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਆਪਣੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ; ਤਾਂ ਜੋ ਸਧਾਰਨ ਪਾਠਕ ਬੋਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਮਝਦਾਰ ਪਾਠਕ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰੇ, ਗੰਭੀਰ ਪਾਠਕ ਇਸਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਨਾ ਸਮਝੇ, ਅਤੇ ਸਿਆਣਾ ਪਾਠਕ ਇਸਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ੌਹਰਤ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦੇਣ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਰੱਖੋ - ਉਹ ਕੰਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਗੱਲ ਡੂੰਘੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਪਿਆਰੇ ਪਾਠਕ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸਿਆਣਪ, ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝੋਗੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜੋੜ ਜਾਂ ਘਟਾਓ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੈਂਪੋ ਡੀ ਮੋਂਟੀਏਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੀਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਮੈਂ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲਾਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਬਹਾਦਰੀ 'ਤੇ ਬੇਕਾਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ - ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਹਤ ਬਖਸ਼ੇ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਅਲਵਿਦਾ।

ਅਧਿਆਇ 1

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੱਜਣ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਡੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਲਾ ਮੰਚਾ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬਰਛੇ ਦੇ ਰੈਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਰਛਾ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਢਾਲ, ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਘੋੜਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਗ੍ਰੇਹਾਊਂਡ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਲੇਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬੀਫ਼, ਲਗਭਗ ਹਰ ਰਾਤ ਸਲਾਦ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ, ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਦਾਲ, ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਕਬੂਤਰ - ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਇਸ 'ਤੇ ਖਰਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਰਕਮ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਦੀਆਂ ਜੈਕਟਾਂ, ਮਖਮਲੀ ਪੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਮੈਚਿੰਗ ਜੁੱਤੀਆਂ 'ਤੇ ਖਰਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬੁਣੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਚਾਲੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਵੀਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀ ਇੱਕ ਭਤੀਜੀ, ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਜੋ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਂਟਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਸੱਜਣ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਪਤਲਾ, ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ, ਜਲਦੀ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਖਿਡਾਰੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਉਪਨਾਮ ਕੁਇਕਸਾਡਾ ਜਾਂ ਕੁਇਕਸਾਡਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਲੇਖਕ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਨ), ਹਾਲਾਂਕਿ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੁਇਕਸਾਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ; ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਈਏ।

ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸੱਜਣ ਕੋਲ ਵਿਹਲਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਜੋ ਲਗਭਗ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਚੱਲਦਾ ਸੀ), ਉਹ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਇੰਨੀ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਵੀ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨ ਇਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਏਕੜ ਖੇਤ ਵੇਚ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਫੇਲੀਸੀਆਨੋ ਡੀ ਸਿਲਵਾ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਲਪਨਾ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਈ ਮੋਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ "ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਜਿਸ

ਤਰਕਹੀਣਤਾ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ" ਜਾਂ, "ਹੇ ਉੱਚੇ ਅਸਮਾਨ, ਹੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬ੍ਰਹਮਤਾ, ਹੇ ਤਾਰੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਓ।" ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ, ਗਰੀਬ ਸੱਜਣ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਗਦਾ ਰਿਹਾ - ਇੱਕ ਅਰਥ ਜੋ ਅਰਸਤੂ, ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਡੌਨ ਬੇਲੀਅਨਿਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਹਿਜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਨ ਸਰਜਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਅਤੇ ਦਾਗਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਲੇਖਕ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਸਾਹਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਫਲ ਕੰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ, ਜੇਕਰ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਹੁੰਦਾ।
ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ (ਸਿਗੁਏਂਜ਼ਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ) ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਬਿਹਤਰ ਯੋਧਾ ਹੈ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਪਾਮਰਿਨ ਜਾਂ ਗੌਲ ਦਾ ਅਮਾਡਿਸ। ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਈ, ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ, ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਫੋਬਸ ਦੇ ਯੋਧੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਡੌਨ ਗਾਲਾਓ ਸੀ, ਗੌਲ ਤੋਂ ਅਮਾਡਿਸ ਦਾ ਭਰਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਵਾਂਗ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਘਟੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਮਗਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤਾਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੱਕ ਅਤੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨੀਂਦ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ, ਉਸਦਾ ਮਨ ਇੰਨਾ ਥੱਕ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ - ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ, ਲੜਾਈਆਂ, ਲੜਾਈਆਂ, ਚੁਣੌਤੀਆਂ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ, ਪਿਆਰ, ਦੁੱਖ, ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸੰਭਵ ਬਕਵਾਸ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਬੈਠ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਡ ਰੂਈ ਡਿਆਜ਼ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਯੋਧਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਬਲਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਨਾਲ ਦੋ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਦੈਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਸੀ। ਉਹ ਬਰਨਾਰਡੋ ਡੇਲ ਕਾਰਪੀਓ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਨਸੇਵੈਲਸ ਵਿਖੇ ਉਸਨੇ ਜਾਦੂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਰੋਲੈਂਡ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਟੈਰਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਐਂਟੀਅਸ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਹਰਕੂਲਸ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੈਂਤ ਮੋਰਗੇਂਟੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਦੈਂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਸਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਸੁਚੱਜਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਹ ਮੋਂਟਾਲਬਨ ਦੇ ਰੀਨਾਲਡੋ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਹਿਲ ਛੱਡਦੇ ਅਤੇ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੁੱਟਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰੋਂ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਗੱਦਾਰ ਗਨੇਲੋਨ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਦੀ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਮਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਜੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਗਲ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਬਣਨਾ, ਪੂਰੀ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ, ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ; ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਅਤੇ ਜੋਖਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣਾ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਲਿਆਉਣਗੇ। ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਟ੍ਰੇਬੀਜ਼ੋਂਡ ਦਾ ਸਮਰਾਟ ਬਣਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਸੁਹਾਵਣੇ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਜੰਗਾਲ ਅਤੇ ਉੱਲੀਦਾਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਮੀ ਦੇਖੀ: ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦ ਹੈਲਮੇਟ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮੋਰੀਅਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਨੇ ਇਸ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: ਉਸਨੇ ਗੱਤੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅੱਧਾ-ਹੈਲਮੇਟ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੋਰੀਅਨ ਉੱਤੇ ਫਿੱਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਹੈਲਮੇਟ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਟ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ,

ਅੰਦਰ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਰਾਡਾਂ ਪਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਦੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈਲਮੇਟ ਵਜੋਂ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲੀ ਨਾਲੋਂ ਸਖ਼ਤ ਸੀ, ਗੋਨੇਲਾ ਦੇ ਘੋੜੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਿਕੰਦਰ ਦੇ ਬੁਸੇਫਾਲਸ ਜਾਂ ਸਿਡ ਦੇ ਬਾਬੀਕਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਤਮ ਸੀ। ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ) ਅਜਿਹੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਯੋਧੇ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਹੋਣਾ ਅਣਉਚਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਵਜੋਂ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕਿਰਦਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੀ ਨਵੀਂ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਅਣਗਿਣਤ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੜਨ, ਮਿਟਾਉਣ, ਰੱਦ ਕਰਨ, ਜੋੜਨ, ਮਿਟਾਉਣ ਅਤੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਜੋ, ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਆਮ ਪੱਤਰਕਾਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਉੱਤਮ, ਮਿੱਠਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕੀ ਸੀ - ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਮ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ।
ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਨਾਮ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਅੱਠ ਹੋਰ ਦਿਨ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਾਮ "ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ" ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸੱਚੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੁਇਕਸਾਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕੁਇਕਸਾਡਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਅਮਾਡਿਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅਮਾਡਿਸ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋੜਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੌਲ ਦਾ ਅਮਾਡਿਸ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਯੋਧੇ ਵਾਂਗ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਪਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਕਵਚ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਮੋਰੀਅਨ ਟੋਪ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਘੋੜਾ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਪੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ, ਮੇਰੇ ਪਾਪਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੁਆਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰਾ ਦੇਵਾਂ, ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਵੱਢ ਦੇਵਾਂ, ਜਾਂ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਹਰਾ ਦੇਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਵਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆ ਕੇ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਮਰ, ਅਧੀਨ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹੇ, 'ਮੈਂ ਉਹ ਰਾਖਸ਼ ਕੈਰਾਕੁਲੀਅਮਬਰੋ ਹਾਂ, ਮਾਲੀਂਡਰਾਨੀਆ ਟਾਪੂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਹਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਯੋਧਾ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕੋ?" ਓ, ਸਾਡੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਮਜ਼ਾ ਆਇਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਔਰਤ ਕਹਿਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਸਨ! ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਲਡੋਂਜ਼ਾ ਲੋਰੇਂਜ਼ੋ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਦੇਵੀ ਕਹਿਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ। ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਾਮ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਜਾਂ ਕੁਲੀਨ ਔਰਤ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਤੋਂ ਸੀ - ਜੋ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਸੰਗੀਤਕ, ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਂਗ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਚਲਾਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਗਲਤੀਆਂ ਜੋ ਉਹ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀਆਂ ਜੋ ਉਹ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜੋ ਉਹ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਰਜ਼ ਜੋ ਉਹ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ, ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਪਹਿਲਾਂ (ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰਮ ਸਵੇਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ), ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨਿਆ, ਆਪਣੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੇ ਹੈਲਮੇਟ ਨਾਲ ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੁਹਿੰਮ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਈਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਨਾਈਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਚਿੱਟੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਢਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਜਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਨਾਈਟ ਤੋਂ ਇਹ ਖਿਤਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਚਿੱਟੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਇੱਕ ਇਰਮਾਈਨ ਨਾਲੋਂ ਚਿੱਟਾ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਹਸ ਦਾ ਸਾਰ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਵਾਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡਾ ਉਭਰਦਾ ਸਾਹਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਤੁਰਿਆ, "ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਹਸਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਰਿਸ਼ੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੀ

ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਗੇ? 'ਲਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਅਪੋਲੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਮਕਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਧਾਗੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੈਲਾਏ ਸਨ, ਰੰਗੀਨ ਪਲੰਘ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਮਿੱਠੇ ਅਤੇ ਸੁਰੀਲੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗੁਲਾਬੀ ਸਵੇਰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਈਰਖਾਲੂ ਪਤੀ ਦੇ ਨਰਮ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮਾਨਚੇਗਨ ਦੂਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਲਕੋਨੀਆਂ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਲਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਘੋੜੇ, ਰੋਸੀਨੈਂਟੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੈਂਪੋ ਡੀ ਮੋਂਟੀਏਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ;'"
ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਉਸੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਧੰਨ ਯੁੱਗ, ਧੰਨ ਸਮਾਂ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਜਾਣੇ ਜਾਣਗੇ, ਕਾਂਸੀ ਵਿੱਚ ਢਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ, ਸੰਗਮਰਮਰ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ, ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ, ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਸਮਾਰਕ ਵਜੋਂ। ਅਤੇ ਹੇ ਸਿਆਣੇ ਜਾਦੂਗਰ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਰਸਤੇ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਥੀ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਹ ਫਿਰ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, "ਹੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ, ਇਸ ਕੈਦੀ ਦਿਲ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਘਿਣਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਮਾਲਕਣ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦਿਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਸੇਵਕ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੇਤੁਕ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਹੋ ਸਕੇ ਨੇੜਿਓਂ ਨਕਲ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਇੰਨੀ ਹੌਲੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਘਲ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਦੇ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕੇ।
ਕੁਝ ਲੇਖਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਾਹਸ ਪੋਰਟੋ ਲੈਪਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਦੂਸਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪੌਣ ਚੱਕੀਆਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਖੋਜਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੜਕ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਘੋੜਾ ਬਹੁਤ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਭੁੱਖੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭਿਆਨਕ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੜਕ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਰ,

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵਾਗਤੀ ਤਾਰਾ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੀ ਗਤੀ ਤੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਰਾਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੋ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਕੁੜੀਆਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਕੈਰੀਅਰਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਿਲ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ, ਇਤਫਾਕਨ, ਉਸ ਰਾਤ ਸਰਾਏ 'ਤੇ ਰੁਕੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਸੀ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਤੈਅ ਸੀ, ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਬੁਰਜ ਅਤੇ ਚਮਕਦੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਸ਼ਿਖਰ ਸਨ, ਪੁਲ, ਖਾਈ, ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਰਾਏ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇੱਕ ਬੌਣਾ ਬੁਰਜ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਰ੍ਹੀ ਵਜਾ ਕੇ ਐਲਾਨ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਤਬੇਲੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਸਰਾਏ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੋ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਦੋ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਮਨਮੋਹਕ ਔਰਤਾਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ।

ਉਸੇ ਪਲ, ਇੱਕ ਚਰਵਾਹਾ ਜੋ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ) ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿੰਗ ਵਜਾਇਆ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੌਣੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਸਰਾਏ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਔਰਤਾਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਚ, ਬਰਛੇ ਅਤੇ ਢਾਲ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਭੱਜਣ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣਾ ਗੱਤੇ ਦਾ ਮਾਸਕ ਚੁੱਕਿਆ, ਆਪਣਾ ਸੁੱਕਾ, ਧੂੜ ਭਰਿਆ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾਈਟਹੁੱਡ ਦੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਪਦੇ ਹੋ।" ਕੁੜੀਆਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕੱਚੇ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਵਾਈਜ਼ਰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ

ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਉਚਿਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਾਸਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸੁਆਦਗੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੈਸੇ ਵੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਦੇ ਹਾਸਾ ਬਹੁਤ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।"
ਸਾਡੇ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਵਧਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਮੋਟੇ ਕੱਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉਸ ਅਜੀਬ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ, ਲਗਾਮ, ਬਰਛੀ, ਢਾਲ ਜਾਂ ਸ਼ਸਤਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਦਰਅਸਲ, ਅਜਿਹੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਤੋਂ ਡਰੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕੈਬਲੇਰੋ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅਲਕਾਲਡੇ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਾਏ ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੋਵੇਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ), ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕੈਸਟੇਲਨ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ
"ਮੇਰਾ ਬਸਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਹੈ, ਲੜਾਈ ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਰਾਮ ਹੈ।"
ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੈਸਟੇਲਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ "ਕੈਸਟਾਈਲ ਦੇ ਯੋਗ" ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅੰਡੇਲੂਸੀਅਨ ਸੀ, ਸੈਨ ਲੂਕਾਰ ਦੇ ਤੱਟ ਤੋਂ, ਕੈਸੀਕ ਵਾਂਗ ਚਲਾਕ ਚੋਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਾਂ ਨੌਕਰ ਵਾਂਗ ਚਲਾਕ। "ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ,
"'ਤੁਹਾਡਾ ਬਿਸਤਰਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰੀਲੀ ਚੱਟਾਨ 'ਤੇ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਨੀਂਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗੀ;'"
ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਛੱਤ ਹੇਠ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੀਂਦ ਬਿਤਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।" ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਲਈ ਰਕਾਬ ਫੜਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਰਤ ਰੱਖਿਆ ਸੀ)। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜੀਵ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਓਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਿੰਨਾ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅੱਧਾ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤਬੇਲੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਟਿਆਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਉਤਾਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਦੀ ਪੱਟੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਸਤਰ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਾਲਰ ਕਿਵੇਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਅਸਥਾਈ ਹੈਲਮੇਟ ਕਿਵੇਂ ਉਤਾਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਰੇ ਰਿਬਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਣਗੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਸਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਆਪਣਾ ਹੈਲਮੇਟ ਪਹਿਨਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕੋਈ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਉਤਾਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਮਹਿਲ ਦੀਆਂ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਸਮਾਨ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ:

"ਓਹ, ਯਕੀਨਨ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਿੰਨੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸਨ -"

ਜਾਂ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ, ਔਰਤਾਂ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਲੈਂਸਲੋਟ ਦੀ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਕੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਔਰਤਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿਓਗੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਏਗੀ।

ਕੁੜੀਆਂ, ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖਾਣਾ ਖਾਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।" ਇਹ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਮੱਛੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਸਟਾਈਲ ਵਿੱਚ "ਅਬਾਡੇਜੋ", ਅੰਡੇਲੂਸੀਆ ਵਿੱਚ "ਬਕਾਲਾਓ", ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ "ਕੁਰਾਡਿਲੋ" ਅਤੇ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ "ਟ੍ਰਾਉਲੇਟ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਟਰਾਊਟਲੇਟ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੱਛੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਟਰਾਊਟ ਹਨ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਟਰਾਊਟ ਵਰਗੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ

ਉਹ ਛੋਟੇ ਅੱਠ ਰੀਅਲ ਹਨ ਜਾਂ ਅੱਠ ਰੀਅਲ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਟਰਾਊਟ ਵੀਲ ਵਰਗੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਬੀਫ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਸ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਕਿ ਬੱਕਰੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਜਲਦੀ ਆਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਹਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਸਹਾਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਉਸ ਲਈ ਹਵਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟ ਪੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਪੱਕੀਆਂ ਸਟਾਕਫਿਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਲਿਆਂਦਾ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਕਵਚ ਵਾਂਗ ਕਾਲੀ ਅਤੇ ਉੱਲੀਦਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਦੇਖਣਾ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੈਲਮੇਟ ਅਤੇ ਬੀਵਰ ਟੋਪੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਾ ਪਾ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੇਵਾ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਸੋਟੀ ਨਾ ਵਿੰਨ੍ਹਦਾ, ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਾਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਾਉਂਦਾ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੈਲਮੇਟ ਦਾ ਰਿਬਨ ਕੱਟਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਹ ਸਭ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਸੂਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸਰਾਏ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਬੰਸਰੀ ਵਜਾਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕਿਹੋਸੋਟ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਸੰਗੀਤ ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੱਛੀ ਪਰੋਸੀ ਗਈ ਸੀ ਟਰਾਊਟ, ਰੋਟੀ ਸ਼ੁੱਧ ਚਿੱਟੀ ਸੀ, ਨੌਕਰ ਔਰਤਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਡੌਨ ਕਿਹੋਸੋਟ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਯਤਨ ਸਾਰਥਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 3

ਇਹ ਉਸ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਈਟ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸੋਚ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ

ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ, ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ, ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਉੱਠਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਿਆਵੇਗਾ।" ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਭਾਸ਼ਣ ਸੁਣ ਕੇ, ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਠਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਭ ਵਿਅਰਥ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। "ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੁਝ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਜੋ ਵਰਦਾਨ ਮੈਂ ਮੰਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾਈਟ ਬਣਾਓਗੇ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਾਂਗਾ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਲ੍ਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੁੰਮ ਸਕਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਸਾਹਸ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮਾਂ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਹੈ।"

ਜੈਸਾ ਕਿ ਉਲ੍ਲੇਖ ਕਿਯਾ ਗਯਾ ਹੈ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮਜਾਕਿਯਾ ਸ੍ਵਭਾਵ ਕਾ ਥਾ ਔਰ ਉਸੇ ਅਪਨੇ ਮੇਹਮਾਨ ਕੀ ਬੁਦ੍ਧਿ ਕੀ ਕਮੀ ਕਾ ਪਹਲੇ ਸੇ ਹੀ ਕੁਛ ਸਂਦੇਹ ਥਾ। ਇਸ ਤਰਹ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਸੁਨਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਕੋ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਯਾ ਔਰ ਰਾਤ ਕੋ ਮਨੋਰਂਜਨ ਕੇ ਲਿਏ ਉਸਨੇ ਭੀ ਉਸੀ ਕੇ ਮਿਜਾਜ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਨੇ ਕਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਯਾ। ਇਸਲਿਏ ਉਸਨੇ ਉਸਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਵਹ ਜਿਸ ਉਦ੍ਦੇਸ਼੍ਯ ਕੋ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ, ਵਹ ਬਿਲ੍ਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ, ਔਰ ਐਸਾ ਮਕਸਦ ਉਸਕੇ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼੍ਠਿਤ ਔਰ ਵੀਰ ਸ੍ਵਭਾਵ ਵਾਲੇ ਘੁੜ੍ਸਵਾਰੋਂ ਕੇ ਲਿਏ ਸ੍ਵਾਭਾਵਿਕ ਔਰ ਉਚਿਤ ਹੈ; ਔਰ ਯਹ ਕਿ ਸ੍ਵਯਂ ਉਸਨੇ ਅਪਨੇ ਯੁਵਾ ਦਿਨੋਂ ਮੇਂ ਉਸੀ ਸਮ੍ਮਾਨਜਨਕ ਪੇਸ਼ੇ ਕਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਿਯਾ ਥਾ, ਦੁਨਿਯਾ ਕੇ ਵਿਭਿਨ੍ਨ ਹਿਸ੍ਸੋਂ ਮੇਂ ਰੋਮਾਂਚ ਕੀ ਤਲਾਸ਼ ਮੇਂ ਘੂਮਤਾ ਰਹਾ, ਜਿਨਮੇਂ ਮਲਾਗਾ ਕੇ ਉਪਚਾਰ ਕੇਂਦ੍ਰ, ਰਿਯਾਰਨ ਦ੍ਵੀਪ ਸਮੂਹ, ਸੇਵਿਲੇ ਕਾ ਇਲਾਕਾ, ਸੇਗੋਵਿਯਾ ਕਾ ਛੋਟਾ ਬਾਜਾਰ, ਵਾਲੇਂਸਿਯਾ ਕਾ ਓਲਿਵੇਰਾ, ਗ੍ਰੇਨਾਡਾ ਕਾ ਰੋਂਡਿਲਾ, ਸੈਨ ਲੁਕਾਰ ਕਾ ਸਮੁਦ੍ਰ ਤਟ, ਕਾੱਰ੍ਡੋਵਾ ਕਾ ਕੋਲ੍ਟ, ਟੋਲੇਡੋ ਕੇ ਸਰਾਯ ਔਰ ਕਈ ਅਨ੍ਯ ਸ੍ਥਾਨ ਸ਼ਾਮਿਲ ਥੇ, ਜਹਾਁ ਉਸਨੇ ਅਪਨੇ ਪੈਰੋਂ ਕੀ ਫੁਰ੍ਤੀ ਔਰ ਉਂਗਲਿਯੋਂ ਕੀ ਚਪਲਤਾ ਸਾਬਿਤ ਕੀ, ਕਈ ਗਲਤ ਕਾਮ ਕਿਏ, ਕਈ ਵਿਧਵਾਓਂ ਕੋ ਧੋਖਾ ਦਿਯਾ, ਨੌਕਰਾਨਿਯੋਂ ਕੋ ਬਰ੍ਬਾਦ ਕਿਯਾ ਔਰ ਨਾਬਾਲਿਗੋਂ ਕੋ ਠਗਾ, ਔਰ ਸਂਕ੍ਸ਼ੇਪ ਮੇਂ, ਸ੍ਪੇਨ ਕੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਨ੍ਯਾਯਾਧਿਕਰਣ ਔਰ ਅਦਾਲਤ ਕੀ ਨਜਰ ਮੇਂ ਆ ਗਯਾ; ਜਬ ਤਕ ਕਿ ਅਂਤ ਮੇਂ ਵਹ ਅਪਨੇ ਇਸ ਮਹਲ ਮੇਂ ਸੇਵਾਨਿਵ੍ਰੁਤ੍ਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਯਾ, ਜਹਾਁ ਵਹ ਅਪਨੀ ਔਰ ਦੂਸਰੋਂ ਕੀ ਸਂਪਤ੍ਤਿ ਪਰ ਰਹ ਰਹਾ ਥਾ; ਔਰ ਜਹਾਁ ਵਹ ਹਰ ਪਦ ਯਾ ਸ੍ਥਿਤਿ ਕੇ ਸਭੀ ਵੀਰ ਯੋਦ੍ਧਾਓਂ

का स्वागत करता था, क्योंकि वह उनसे बहुत प्रेम करता था और बदले में वे अपनी संपत्ति उसके साथ साझा करते थे। उसने उसे यह भी बताया कि उसके इस महल में कोई ऐसा गिरजाघर नहीं है जहाँ वह अपने कवच की रखवाली कर सके, क्योंकि उसे पुनर्निर्माण के लिए गिरा दिया गया था, लेकिन आवश्यकता पड़ने पर, वह जानता था कि कवच कहीं भी रखा जा सकता है, और वह उस रात महल के किसी प्रांगण में उसकी रखवाली कर सकता है, और सुबह, ईश्वर की कृपा से, आवश्यक रस्में पूरी की जा सकती हैं ताकि उसे वीर की उपाधि दी जा सके, और इतनी अच्छी तरह से कि कोई भी उससे अधिक वीर न हो सके। उसने पूछा कि क्या उसके पास कोई पैसा है, जिस पर डॉन क्विक्सोट ने उत्तर दिया कि उसके पास एक पैसा भी नहीं है, क्योंकि वीर योद्धाओं के इतिहास में उसने कभी किसी को भी पैसा रखते हुए नहीं पढ़ा था। इस पर ज़मींदार ने उससे कहा कि वह गलत है; यद्यपि इतिहासों में इसका उल्लेख नहीं है, क्योंकि लेखक की राय में धन और साफ कमीज़ जैसी स्पष्ट और आवश्यक चीज़ों का उल्लेख करना आवश्यक नहीं था, इसलिए यह नहीं माना जा सकता कि वे इन्हें साथ नहीं रखते थे। लेखक इसे निश्चित और स्थापित मान सकता है कि सभी वीर योद्धा (जिनके बारे में कई पूर्ण और प्रामाणिक पुस्तकें उपलब्ध हैं) आपात स्थिति में उपयोग के लिए अच्छी तरह से सुसज्जित पर्स रखते थे, और साथ ही साथ अपने घावों को भरने के लिए कमीज़ और मरहम की एक छोटी डिब्बी भी रखते थे। क्योंकि उन मैदानों और रेगिस्तानों में जहाँ वे युद्ध में शामिल होते थे और घायल होकर लौटते थे, वहाँ हमेशा कोई न कोई उनका इलाज करने वाला नहीं होता था, जब तक कि उनका कोई मित्र कोई ज्ञानी जादूगर न हो जो बादल पर किसी युवती या बौने को ऐसे पवित्र जल से भरी शीशी के साथ तुरंत उनकी सहायता के लिए भेज दे कि उसकी एक बूँद चखने मात्र से ही उनके घाव तुरंत ठीक हो जाएँ और वे ऐसे स्वस्थ हो जाएँ जैसे उन्हें कोई चोट लगी ही न हो। लेकिन अगर ऐसा न हो, तो पुराने ज़माने के शूरवीर यह सुनिश्चित करते थे कि उनके सहायकों को धन और अन्य आवश्यक वस्तुएँ, जैसे रुई और उपचार के लिए मरहम, उपलब्ध कराई जाएँ; और जब कभी शूरवीरों के पास सहायक न हों (जो कि बहुत कम होता था), तो वे स्वयं ही सब कुछ ऐसे चालाक थैलों में रखते थे जो घोड़े के पिछले हिस्से पर मुश्किल से दिखाई देते थे, मानो वह कोई और अधिक महत्वपूर्ण वस्तु हो, क्योंकि, किसी विशेष कारण के बिना, घुमंतू शूरवीरों के बीच थैले ले जाना अच्छा नहीं माना जाता था। इसलिए उन्होंने उसे सलाह दी (और, चूंकि वह जल्द ही उनका धर्मपुत्र बनने वाला था, इसलिए वह उसे आदेश भी दे सकते थे) कि वह अब से कभी

ਮੀ ਧਨ ਅੌਰ ਆਵਸ਼ਯਕ ਵਸ੍ਤੁਓਂ ਕੇ ਬਿਨਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਨ ਕਰੇ, ਅੌਰ ਉਸੇ ਉਨਕੀ ਆਵਸ਼ਯਕਤਾ ਤਬ ਸਹਸੂਸ ਹੋਗੀ ਜਬ ਉਸੇ ਇਸਕੀ ਬਿਲ੍ਕੁਲ ਭੀ ਉਮ੍ਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੋਗੀ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਰਾਏ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰੇਗਾ; ਇਸ ਲਈ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਸਤਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੂਹ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਟੋਏ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਟੋਏ ਦੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਸ਼ਾਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਾਰਚ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮਾਰਚ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਰਾਤ ਪੈਣ ਲੱਗੀ।
ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਜਨੂੰਨ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਖਿਆ ਸਮਾਰੋਹ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਜੀਬ ਪਾਗਲਪਨ ਤੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਰੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ 'ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਵੱਲ ਤਰਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਪੈਂਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਇੰਨੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਚੰਦਰਮਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਨਵੇਂ ਯੋਧੇ ਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਈ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਹਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਕਵਚ ਨੂੰ ਖੁਰਲੀ 'ਤੇ ਪਏ ਹਟਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਕਾਹਲੇ ਯੋਧੇ, ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦੇ ਕਵਚ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਕਦੇ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ! ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਾਹਲੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆ ਬੈਠੋਗੇ।" ਵਾਹਕ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ (ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ), ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕਵਚ ਨੂੰ ਪੱਟੀਆਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਮੇਰੀ ਦੇਵੀ, ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।" ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਧਾਰਕ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਇੰਨਾ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਿ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਰਜਨ ਦੀ ਲੋੜ

ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਇਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਸਤਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਹਕ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ), ਆਪਣੇ ਖੱਚਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣ ਦੇ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਟੋਏ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕਵਚ ਉਤਾਰਨ ਲੱਗਾ। ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਮਦਦ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਵਾਹਕ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਵੰਡੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਰ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ। ਰੌਲਾ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕੋਈ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਮੇਤ, ਉੱਥੇ ਭੱਜਿਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ, ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਮੇਰੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਹਾਰਾ, ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬੰਦੀ ਯੋਧੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਨਿਗਾਹ ਪਾਓ ਜੋ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਸਾਹਸ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਹੈ।" ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਹਕ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਝਿਜਕਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਖਮੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ, ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਦੂਰੋਂ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ, ਪੁਲ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਨੂੰ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਛੱਡਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਮਾਸ਼ ਅਤੇ ਗੱਦਾਰ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨੀਚ ਯੋਧਾ ਜਿਸਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। "ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਨੀਚ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਭੀੜ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗਿਣਦਾ; ਸੁੱਟੋ, ਮਾਰੋ, ਆਓ, ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਰੋ; ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮੂਰਖਤਾ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਹੋਣਗੇ।" ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਇੰਨੀ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਕਹੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹਮਲਾਵਰ ਡਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

ਪਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮਾਮਲਾ ਜਲਦੀ ਸੁਲਝਾਉਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੈਪਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਕੰਮ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ, ਨਾਈਟ ਹੋਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਖੇਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਸਾਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੀ ਪਹਿਰੇਦਾਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਚਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਦੀ ਹਰ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਸ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਕੱਢ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਰਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੂੜੀ ਅਤੇ ਜੌਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਡੇ ਟੇਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੀ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਭ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਹਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਨਵੇਂ ਯੋਧੇ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਸਾ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਤਲਵਾਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀ, ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ ਬਣਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੇਵੇ।" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਕੀਤੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਾ ਟੋਲੋਸਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਟੋਲੇਡੋ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋਚੀ ਦੀ ਧੀ ਸੀ ਜੋ ਸਾਂਚੋਬੇਨਾਇਆ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋਵੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹੁਣ ਤੋਂ "ਡੌਨ" ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਅਪਣਾਏਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡੋਨਾ ਟੋਲੋਸਾ ਕਹੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲੱਤ 'ਤੇ ਸਪਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਉਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਾ ਮੋਲੀਨੇਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਐਂਟੇਕੇਰਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮਿੱਲਰ ਦੀ ਧੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ "ਡੌਨ" ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡੋਨਾ ਮੋਲੀਨੇਰਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਹਿਸਾਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਮਿਸਾਲ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦੇਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਜਿਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ ਜਿਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਦੱਸਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ, ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੰਖੇਪ, ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਸਰਾਏ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਮੰਗੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ।

ਅਧਿਆਇ 4

ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਯੋਧੇ ਨੇ ਸਰਾਏ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਰਾਏ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼, ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਲਗਾਮਾਂ ਪਾੜ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਕਮੀਜ਼ਾਂ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਕੁਆਇਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ

ਗੁਆਂਢੀ, ਇੱਕ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਜੋ ਗਰੀਬ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਨਾਈਟਸ ਸਕੁਆਇਰ ਬਣਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਹੀ ਨਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਉਹ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਹਲਕੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰੱਬ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲਤਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਚੀਕਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਿਸੇ ਲੋੜਵੰਦ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।" ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਚੀਕਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਦਮ ਹੀ ਤੁਰਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵੱਲ, ਕਮਰ ਤੋਂ ਨੰਗੀ, ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਕਾਂ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਸਾਨ ਉਸਨੂੰ ਬੈਲਟ ਨਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਰ ਵਾਰ ਝਿੜਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ!" ਇਸ 'ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ; ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇੱਜੜ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਰੁੱਖੇ ਯੋਧੇ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੋ ਜੋ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਲੈ ਲਓ" (ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਬਰਛਾ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਘੋੜੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ), "ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਾਇਰਤਾ ਭਰਿਆ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।" ਕਿਸਾਨ ਨੇ, ਇਸ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਦੇਖ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਇੱਜੜ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਲਾਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਭੇਡ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਚਲਾਕੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕੰਜੂਸੀ ਕਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਨਾ ਦੇਣੀ ਪਵੇ। ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।"
"ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੇਟ ਜਾ, ਤੂੰ ਬਦਮਾਸ਼!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਬਰਛੇ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦੇਵਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਤੁਰੰਤ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦੇਵਾਂ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣ ਦਿਓ।"
ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਰੀਅਲ।" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤੀਹਠ ਰੀਅਲ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਰੰਤ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇ।
ਕੰਬਦੇ ਮਜ਼ਾਕੀਏ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਹੁੰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਚੁੱਕੀ ਸੀ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਸਹੁੰ ਨਹੀਂ ਖਾਧੀ ਸੀ), ਇਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਤਿੰਨ ਜੋੜੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਤਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਖੂਨ ਵਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਸਲ ਰਕਮ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ।
"ਇਹ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਜੁੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਬਦਲ ਵਜੋਂ ਸਮਝੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਚਮੜੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਖੂਨ ਵਹਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਖੂਨ ਵਹਾਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਠੀਕ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਣਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੁਸੀਬਤ ਇਹ ਹੈ, ਸਰ ਨਾਈਟ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਐਂਡਰਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਆਉਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿਆਂਗਾ।"
"ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗਾ!" ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਨਹੀਂ, ਰੱਬ ਨਾ ਕਰੇ! ਨਹੀਂ, ਸਰ, ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੇਂਟ ਬਾਰਥੋਲੋਮਿਊ ਵਾਂਗ ਪਾੜ ਦੇਵੇਗਾ।"
"ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾਈਟਹੁੱਡ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।"

"ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ," ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੇਰਾ ਇਹ ਮਾਲਕ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਦਰਜਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਇੰਟਨਾਰ ਦਾ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਜੁਆਨ ਹਾਲਡੂਡੋ ਹੈ।"
"ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਹਾਲਡੂਡੋਸ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਵੈਸੇ ਵੀ, ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਐਂਡਰੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ - ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਸੀਨੇ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਭਰਾ ਐਂਡਰੇਸ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਾਂਗਾ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤਰ ਬਾਰੇ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਹੁੰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੋ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸੇ ਸਹੁੰ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਲੀ ਤੋਂ ਵੀ ਨੇੜੇ ਲੁਕ ਜਾਓ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਸਕੋ, ਤਾਂ ਜਾਣੋ ਕਿ ਮੈਂ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਬਹਾਦਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਹਾਂ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ; ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।"
ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜੰਗਲ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਐਂਡਰੇਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਆ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਜ਼ਾਲਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ," ਐਂਡਰੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਮਹਾਨ ਯੋਧੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ - ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਜੀਵੇ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਜੱਜ ਹੈ। ਮੈਂ ਰੋਕ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹੀ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ।"
ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਇਸਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਕਮ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ;"

ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝ ਕੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਰਿਹਾ।
"ਹੁਣ, ਮਾਲਕ ਐਂਡਰੇਸ," ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ; ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਾੜ ਦੇਵਾਂ।" ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।
ਐਂਡਰਸ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਹ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਤ ਗੁਣਾ ਬਦਲਾ ਦੇਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਹੱਸਦਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਨਿਵਾਰਣ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਈਟ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਆਤਮ-ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਓ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ, ਸੁੰਦਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ, ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਈਟ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਨਾਈਟ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਅੱਜ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਦਾ ਨਿਵਾਰਣ ਕੀਤਾ ਹੈ: ਜਿਸਨੇ ਅੱਜ ਉਸ ਬੇਰਹਿਮ ਜ਼ਾਲਮ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਡੰਡਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਕੋਮਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੋੜੇ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜੋ ਚਾਰ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਚੌਰਾਹੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਰੁਕ ਕੇ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਇਰਾਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: ਸਿੱਧਾ ਇਸਦੇ ਤਬੇਲੇ ਵੱਲ ਜਾਣਾ।
ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟੋਲੇਡੋ ਦੇ ਕੁਝ ਵਪਾਰੀ ਨਿਕਲੇ, ਰੇਸ਼ਮ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਰਸੀਆ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਆਪਣੀਆਂ ਛਤਰੀਆਂ ਹੇਠ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਚਾਰ ਨੌਕਰ

ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਤਿੰਨ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸਾਹਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਕਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬਿਠਾਇਆ, ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਹਨਾਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਆਏ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੁਕ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਕਿ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁੰਦਰ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਵਪਾਰੀ ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਅਜੀਬ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਰੁਕ ਗਏ, ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮਜ਼ਾਕ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਨਾਈਟ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ; ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਓਨੀ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਜਬੂਰੀ ਦੇ ਉਸ ਸੱਚ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।"

"ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗੁਣ ਬਚੇਗਾ? ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਹੇ ਘਟੀਆ, ਘਮੰਡੀ ਭੀੜ; ਅਤੇ ਆਓ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਨਸਲ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਅਤੇ ਮੂਲ ਅਭਿਆਸ ਹੈ; ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।"

"ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਈਟ," ਵਪਾਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਹਾਜ਼ਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵੱਲੋਂ, ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੋ ਜੋ

ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਜਾਂ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਅਲਕਾਰੀਆ ਅਤੇ ਐਸਟ੍ਰੇਮਾਡੁਰਾ ਦੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਣੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਔਰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾਓ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਣਕ ਦੇ ਦਾਣੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਂਦ ਤੱਕ ਸਿਰਫ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ; ਦਰਅਸਲ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਅੱਖ ਅੰਨ੍ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅੱਖ ਤੋਂ ਸਿੰਦੂਰ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਥੁੱਕ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਾਹੋ ਕਹਾਂਗੇ।"
"ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੇ ਘਟੀਆ ਭੀੜ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਸੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਅੰਬਰਗ੍ਰਿਸ ਅਤੇ ਸਿਵੇਟ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੂਤੀ; ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁੱਬੜ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਗੁਆਡਾਰਮਾ ਦੀ ਪੁਲੀ ਨਾਲੋਂ ਸਿੱਧੀ ਹੈ: ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀ ਔਰਤ ਵਰਗੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲੀ ਗਈ ਨਿੰਦਿਆ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਸਪੀਕਰ 'ਤੇ ਇੰਨੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕਤਾ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾ ਕੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਡਿੱਗਦਾ, ਤਾਂ ਜੋਰਦਾਰ ਵਪਾਰੀ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ। ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ, ਉਸਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲਟਕਦਾ ਹੋਇਆ, ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਘਸੀਟਦਾ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ, ਢਾਲ, ਸਪਰਸ, ਹੈਲਮੇਟ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਵਚ ਦੇ ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਨਾਲ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਠਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, "ਭੱਜੋ ਨਾ, ਡਰਪੋਕ ਅਤੇ ਡਰਪੋਕ! ਰੁਕੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ।"
ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਉਸਦਾ ਬਰਛਾ ਖੋਹ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਾਡੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਣਕ ਵਾਂਗ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਪਰ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਦਾ ਖੂਨ ਉਬਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਗੁੱਸਾ ਕੱਢਣ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਰਛੇ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ

ਟੁਕੜੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਗਰੀਬ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ 'ਤੇ ਡਾਂਗਾਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਵਰਗ, ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਡਾਕੂ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਥੱਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਉਸ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਮਾਰ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਹਾਦਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 5

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਯੋਧੇ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਫਿਰ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਮ ਉਪਾਅ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ: ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ। ਉਸਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਲਡਵਿਨ ਅਤੇ ਮੈਂਟੂਆ ਦੇ ਮਾਰਕੁਇਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ, ਜਦੋਂ ਕਾਰਲੋਟੋ ਉਸਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲੇਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਦਰਦ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਾਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਜੰਗਲ ਦੇ ਜ਼ਖਮੀ ਯੋਧੇ ਨੇ ਕਹੇ ਸਨ।

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ? ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ, ਤੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਬੇਵਫ਼ਾ ਹੁੰਦਾ।

ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲਾਈਨਾਂ ਗਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:

ਹੇ ਮੰਟੂਆ ਦੇ ਮਹਾਨ ਮਾਰਕੁਇਸ, ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ!

ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਕਤਾਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ, ਉਸਦਾ ਗੁਆਂਢੀ, ਕਣਕ ਦਾ ਬੋਝ ਲੈ ਕੇ ਚੱਕੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ, ਮੰਟੂਆ ਦਾ ਮਾਰਕੁਇਸ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਗਾਥਾ ਗਾਉਂਦਾ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸੀ ਜਿਵੇਂ ਗਾਥਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।
ਕਿਸਾਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਤੁਕੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੁਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸਕ ਉਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਧੂੜ ਭਰਿਆ ਚਿਹਰਾ ਪੂੰਝਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸੀਨੋਰ ਕੁਇਕਸਾਡਾ" (ਇਹੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪੇਂਡੂ ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਸੀ), "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਲਿਆਇਆ ਹੈ?" ਪਰ ਦੂਜਾ ਆਪਣਾ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਵਚ ਅਤੇ ਢਾਲ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਖੂਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਲੱਦਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਸਵਾਰੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਬਰਛੇ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਮ ਅਤੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ, ਉਹ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ, ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕਿੰਨੀ ਬੇਤੁਕੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਵੀ ਘੱਟ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਅਤੇ ਖੁਰਚਿਆਂ ਕਾਰਨ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਬੈਠਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਹ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਹਉਕੇ ਭਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਲਈ, ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਮੂਰ ਅਬਿਨਾਰੇਜ਼ੋ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਜਦੋਂ ਐਂਟੀਕੇਰਾ ਦੇ ਅਲਕਾਲਡੇ, ਰੋਡਰੀਗੋ ਡੀ ਨਾਰਵੇਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕੰਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਬੰਦੀ ਅਬਿਨਾਰੇਜ਼ੋ ਨੇ ਰੋਡਰੀਗੋ ਡੀ ਨਾਰਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ

ਜੋਰਜ ਡੀ ਮੋਂਟੇਮੇਅਰ ਦੀ "ਡਾਇਨਾ" ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਬਕਵਾਸ ਸੁਣਨ ਲਈ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਗੁਆਂਢੀ ਪਾਗਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਇਸ ਬੋਰਿੰਗ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਕਾਹਲੀ ਕੀਤੀ; ਜਿਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸੈਨਰ ਡੌਨ ਰੋਡਰੀਗੋ ਡੀ ਨਾਰਵੇਜ਼, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸੁੰਦਰ ਜ਼ਰੀਫਾ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਦੇਖੇ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਜਾਣਗੇ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ - ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਹਾਂ! - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਡੌਨ ਰੋਡਰੀਗੋ ਡੀ ਨਾਰਵੇਜ਼ ਜਾਂ ਮੈਂਟੂਆ ਦਾ ਮਾਰਕੁਇਸ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਆਂਢੀ ਪੇਡਰੋ ਅਲੋਂਸੋ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਲਡਵਿਨ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਬਿਨਡੇਰੇਜ਼, ਪਰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੱਜਣ ਸੇਨੋਰ ਕੁਇਕਸਾਡਾ ਹੋ?"

"ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਲਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਾਰਾਂ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਦਾ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਰੇ ਨੌਂ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਦਾ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹਨ।"

ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ, ਉਹ ਰਾਤ ਪੈਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਪਰ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਇੰਨੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਵੇਖੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਮਚੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਈ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੇ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਘਰ ਦਾ ਨੌਕਰ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਮਹਾਨ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਸੈਨਰ ਲਾਇਸੈਂਸੀਏਟ ਪੇਰੋ ਪੇਰੇਜ਼ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ?" (ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ)। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ, ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ, ਉਸਦੀ ਢਾਲ, ਬਰਛੇ ਜਾਂ ਸ਼ਸਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਲਾਹਨਤ! ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਮਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਇਹ ਬਦਨਾਮ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਬਣੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦਿਮਾਗਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ!
ਭਤੀਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ" - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾਈ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ - "ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਦੋ ਦਿਨ ਅਤੇ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਫਿਰ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟ ਕੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਉਹ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਚਾਰ ਦੈਂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਾਰ ਬੁਰਜਾਂ। ਥਕਾਵਟ ਤੋਂ ਵਗਦਾ ਪਸੀਨਾ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘੜਾ ਪੀਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਦਵਾਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਹਾਨ ਜਾਦੂਗਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤ, ਰਿਸ਼ੀ ਐਸਕੁਇਫ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦੋਸ਼ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਕ ਸਕੋ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਰਾਪੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਸਕੋ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹਨ - ਕਿ ਉਹ ਸਾੜਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਵਾਂਗ।"
"ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਨਤਕ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਸਾੜਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ।"
ਇਹ ਸਭ ਸੁਣ ਕੇ, ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸਮਝ ਆ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਲਡਵਿਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਰਕਿਸ ਆਫ਼ ਮੰਟੂਆ ਲਈ, ਜੋ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਬਿਨਦਾਰੇਜ਼ੇ, ਮੂਰ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਹਾਦਰ ਰੋਡਰੀਗੋ ਡੀ ਨਾਰਵੇਜ਼, ਐਂਟੇਕੇਰਾ ਦੇ ਅਲਕਾਲਡੇ, ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਆਇਆ ਹੈ।"
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਗਧੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉਤਰੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਉਤਰ ਸਕੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜੇ।
"ਰੁਕੋ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਸਿਆਣੀ ਉਰਗਾਂਡਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਸਕੇ।"

"ਉੱਥੇ ਦੇਖੋ! ਉਸਨੂੰ ਲਾਹਨਤ!" ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਚੀਕਿਆ: "ਕੀ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਲੱਤ ਲੰਗੀ ਸੀ? ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੌਂ ਜਾਓ; ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭਾਂਗੇ, ਉਸ ਹੁਰਘਾਦਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਏ ਬਿਨਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਅਤੇ ਸੌ ਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸ ਭਾਰੀ ਡਿੱਗਣ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਸ ਦੈਂਤਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਦੈਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
"ਤਾਂ, ਤਾਂ!" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਨਾਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹਨ? ਮੈਂ ਸਲੀਬ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿਆਂਗਾ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਸਾਨ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਬੇਤੁਕ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਕੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਕਹੀਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਉਤਸੁਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ: ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ, ਨਾਈ, ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਘਰ ਜਾਓ।

ਅਧਿਆਇ 6

ਸਾਡੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੱਜਣ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਦਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਨੋਰੰਜਕ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਂਚਾਂ ਬਾਰੇ।
ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਤੋਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਮੰਗੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਅੰਦਰ ਗਏ, ਨੌਕਰਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਡੀਆਂ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ

ਭੱਜ ਗਈ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਤਸ਼ਤਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛਿੜਕਾਅ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਈ, "ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕੋ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁਪੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਦੂਗਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਛੱਡੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਬਦਲਾ ਨਾ ਲੈ ਸਕੀਏ।"
ਸ਼ਰਾਬੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀ ਸਾਦਗੀ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਿਆ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਸਾੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ।
"ਨਹੀਂ," ਭਤੀਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਦਇਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਬੁਰਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ; ਜਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਧੂੰਏਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸਨ, ਪਰ ਪੁਜਾਰੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾਂ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ "ਦ ਫੋਰ ਬੁੱਕਸ ਆਫ਼ ਅਮਾਡਿਸ ਆਫ਼ ਗੌਲ" ਸੀ। "ਇਹ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਗੱਲ ਜਾਪਦੀ ਹੈ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਵੀਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਸਾੜ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਸੰਪਰਦਾ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਹਾਂ।"
"ਨਹੀਂ, ਜਨਾਬ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਹਾਂ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾ ਲਈਏ। ਆਓ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ।"
ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ 'ਸਰਗਸ ਡੀ ਐਸਪਲੈਂਡੀਅਨ' ਹੈ, ਜੋ ਗੌਲ ਦੇ ਅਮਾਡਿਸ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਪੁੱਤਰ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਲੈ, ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ; ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਅੱਗ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਾਲਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ।"

ਨੌਕਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ "ਐਸਪਲੰਡੀਅਨ" ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਅੱਗ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀ।
"ਅੱਗੇ ਵਧੋ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਹੋਵੇਗਾ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ 'ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਅਮਾਦੀ' ਹਨ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਅਮਾਦੀ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਹਨ।"
"ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰਾਣੀ ਪਿੰਟੀਕੁਇਨਿਸਟਰਾ, ਚਰਵਾਹੇ ਡੈਰੀਨੇਲ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੀਤਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲੇਖਕ ਦੇ ਪਾਗਲ ਅਤੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾੜ ਦਿਆਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ।"
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ," ਭਤੀਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ," ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ, ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ!"
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਹ ਟੱਬ ਵਰਗਾ ਦਿਖਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਕੌਣ ਹੈ?" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ 'ਡੌਨ ਓਲੀਵੈਂਟੇ ਡੀ ਲੌਰਾ' ਹੈ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਲੇਖਕ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ 'ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਾਗ਼' ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਚੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਘੱਟ ਝੂਠੀ ਹੈ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿਓ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਮੂਰਖ ਹੋਵੇ।"
"ਅੱਗੇ ਜੋ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ 'ਫਲੋਰਿਜ਼ਮਾਰਟ ਆਫ਼ ਹਿਰਕੇਨੀਆ,'" ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਸੈਨੋਰ ਫਲੋਰਿਸਮਾਰਟ ਇੱਥੇ ਹੈ?" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਅਤੇ ਸੁਸਤਤਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੂਜੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿਓ।"
"ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਸਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ।
ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ 'ਨਾਈਟ ਪਲੈਟੀਰ' ਹੈ।"

"ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਦਾ; ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਦਿਓ;" ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ, "ਦ ਨਾਈਟ ਆਫ਼ ਦ ਕਰਾਸ।"

"ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਇਸਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਫਿਰ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਸਲੀਬ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਿਓ।'"

ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਉਤਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ 'ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ' ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇੱਥੇ ਮੋਂਟਾਲਵਨ ਦਾ ਸੈਨੋਰ ਰੀਨਾਲਡੋ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਕਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੇ ਚੋਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਥੀ ਹਨ, ਟਰਪਿਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਚਾ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਜਲਾਵਤਨੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਯੋਗਦਾਨ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੈਟੀਓ ਬੋਇਆਰਡੋ ਦੀ ਕਾਢ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਈਸਾਈ ਕਵੀ ਲੁਡੋਵਿਕੋ ਅਰੀਓਸਟੋ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੱਭਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ; ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ।"

ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।"

"ਇਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਪੇਨ ਨਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਨਾ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਖੋਹ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਚਤੁਰਾਈ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੂਲ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਤਾਬ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜੋ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਸੁੱਕੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਬਰਨਾਰਡੋ ਡੇਲ ਕਾਰਪੀਓ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਰੋਨਸੇਵਾਲਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਦੀ

ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ।"
ਨਾਈ ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਪਾਦਰੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਸੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇਗਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ "ਪਾਲਮੇਰਿਨ ਡੀ ਓਲੀਵੀਆ" ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ "ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਪਾਲਮੇਰਿਨ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਜੈਤੂਨ ਦੀ ਲੱਕੜ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੁਆਹ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ; ਅਤੇ ਉਸ 'ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਪਾਮਰਿਨ' ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਕੰਦਰ ਨੂੰ ਦਾਰਾ ਦੇ ਲੁੱਟ ਦੇ ਸਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਵੀ ਹੋਮਰ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ, ਗੱਪਸ਼ਿੱਪ, ਦੋ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੈ: ਪਹਿਲਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੀਰਾਗੁਆਰਡਾ ਦੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਸਾਹਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਸੁਧਾਰੀ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਬੁਲਾਰੇ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਅਤੇ 'ਗੌਲ ਦੇ ਅਮਾਡਿਸ' ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ 'ਡੌਨ ਬੇਲੀਅਨਿਸ' ਹੈ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਅਤੇ ਦੂਜੇ, ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਤੇ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰੇਹੜੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਨਘੜਤ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੁਧਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦਇਆ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦਿਓ।"
"ਸੱਚਮੁੱਚ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ

ਦੇਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਸੁਸਤ ਜਾਂ ਬੋਲ਼ੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਹੀ ਜਿਸਨੂੰ ਚੌੜੇ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਜਾਲ ਬੁਣਨ ਨਾਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਸੀ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਪੱਟੀਆਂ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਈ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, "ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਯੋਧਾ, ਟਿਰਾਂਟੇ ਐਲ ਬਲੈਂਕੋ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ।"

"ਰੱਬ ਮੈਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ!" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਚੀਕਿਆ, "'ਟਾਇਰਾਂਟੇ ਐਲ ਬਲੈਂਕੋ' ਇੱਥੇ ਹੈ! ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੀ ਖਾਨ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਂਟਾਲਵਨ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਡੌਨ ਕਿਰੀਲੀਸਨ, ਮੋਂਟਾਲਵਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਥਾਮਸ, ਅਤੇ ਯੋਧੇ ਫੋਂਸੇਕਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਲੜਾਈ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ ਜੋ ਬਹਾਦਰ ਟਿਰਾਂਟੇ ਨੇ ਮਾਸਟਿਫ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਲੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਪਲੇਸਰਡੇਮੀਵਾਡਾ ਦੇ ਹਾਸੇ, ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਰੇਪੋਸਾਡਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਧੋਖੇ, ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਦਾ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਹਿਪੋਲੀਟੋ ਲਈ ਪਿਆਰ - ਸੱਚਮੁੱਚ, ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੋ, ਇਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਯੋਧੇ ਖਾਂਦੇ, ਪੀਂਦੇ, ਸੌਂਦੇ, ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਮਰਦੇ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜੋ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਜਿਹੀ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਰਚਨਾ ਲਿਖਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਘਰ ਲੈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ।"

ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ; ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰੀਏ?"

"ਇਹ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਹੀਂ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜੋਰਜ ਡੀ ਮੋਂਟੇਮੇਅਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ "ਡਾਇਨਾ" ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਦਿਆਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਕੋ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸਨ, "ਇਹ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਾਕੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਾੜਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਂਗ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ; ਉਹ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀਆਂ।"

"ਓ ਮਹਾਰਾਜ!" ਭਤੀਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਕੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਾੜਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ, ਆਪਣੀ

ਸੁਰਬੀਰਤਾ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਚਰਵਾਹਾ ਬਣਨ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਅਪਣਾ ਲਵੇ; ਜਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ, ਇੱਕ ਕਵੀ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਇਲਾਜ ਅਤੇ ਛੂਤ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਮੁਟਿਆਰ ਸਹੀ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਇਸ ਰੁਕਾਵਟ ਅਤੇ ਪਰਤਾਵੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਆਓ ਮੋਂਟੇਮੇਅਰ ਦੀ 'ਡਾਇਨਾ' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੀਏ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਗੋਂ, ਰਿਸ਼ੀ ਫੇਲੀਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਜਾਦੂਈ ਪਾਣੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ, ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਦ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਹੋਣ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਆਵੇਗਾ ਉਹ ਹੈ 'ਡਾਇਨਾ', ਜਿਸਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਗ 'ਦ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਰਟ ਬਾਈ ਸਲਾਮਾਨਕਨ' ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਲੇਖਕ ਗਿਲ ਪੋਲੋ ਹੈ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਮਸਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਗਿਲ ਪੋਲੋ ਦੇ ਕਤਲ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਖੁਦ ਅਪੋਲੋ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇ: ਪਰ ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਨਾਈ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਦਸ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ, 'ਫਾਰਚੂਨ ਆਫ਼ ਲਵ', ਜੋ ਕਿ ਸਾਰਡੀਨੀਅਨ ਕਵੀ ਐਂਟੋਨੀਓ ਡੀ ਲੋਫਰਾਸੋ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੋਲੋ ਅਪੋਲੋ ਸੀ, ਦੇਵੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਵੀ ਕਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਕਿਤਾਬ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੋ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਓਨਾ ਹੀ ਮਾਣ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਫਲੋਰੈਂਸ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਚੋਗਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ।"
ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ 'ਦ ਚਰਵਾਹੇ ਆਫ਼ ਆਈਬੇਰੀਆ', 'ਦ ਨਿੰਫਸ ਆਫ਼ ਹੇਨਾਰੇਸ', ਅਤੇ 'ਦ ਵਿਜ਼ਡਮ ਆਫ਼ ਈਰਖਾ' ਹਨ।"

"ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਇਹ ਅਗਲਾ 'ਪਾਦਰੀ ਡੀ ਫਿਲਿਦਾ' ਹੈ।"
"ਉਹ ਕੋਈ ਪੁਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਹਾਇਕ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਧਰਿਆ ਦਰਬਾਰੀ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਹੀਰੇ ਵਾਂਗ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਇਸ ਵੱਡੇ ਨੂੰ 'ਫੁੱਟ-ਫੁੱਟ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜੇ ਇਹ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ: ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਸ਼ਲੀਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਹਨ; ਇਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੇਖਕ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਰ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਵੀ।"
"ਇਹ," ਨਾਈ ਨੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, "ਲੋਪੇਜ਼ ਡੀ ਮਾਲਡੋਨਾਡੋ ਦਾ 'ਕੈਨਸੀਓਨੇਰੋ' ਹੈ।"
"ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਲੇਖਕ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਜਨ ਹਨ, ਪਰ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਭਰਪੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ: ਇਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹੜੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ?"
"ਮਿਗੁਏਲ ਡੀ ਸਰਵੈਂਟਸ' 'ਗਲਾਟੇ'," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਸਰਵੇਂਟੇਸ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ: ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਧ ਨਾਲ ਇਹ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਹੇ ਗੱਪਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਰੱਖੋ।"
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਇਕੱਠੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਡੌਨ ਅਲੋਂਸੋ ਡੀ ਏਰਸੀਲਾ ਦੁਆਰਾ 'ਅਰਾਉਕਾਨਾ', ਕੋਰਡੋਵਾ ਦੇ ਜੱਜ ਜੁਆਨ ਰੂਫੋ ਦੁਆਰਾ 'ਆਸਟ੍ਰੀਆਡਾ', ਅਤੇ ਵੈਲੇਂਸੀਅਨ ਕਵੀ ਕ੍ਰਿਸਟੋਬਲ ਡੀ ਵੀਰੂਸ ਦੁਆਰਾ 'ਮੋਂਟਸੇਰੇਟ'।"

ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇਟਲੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੇਨ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਪਾਦਰੀ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੱਗਰੀ "ਬੇਸੁਆਦੀ" ਸੀ; ਪਰ ਫਿਰ ਨਾਈ ਨੇ "ਐਂਜਲਿਕਾ ਦੇ ਹੰਝੂ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਖੋਲ੍ਹੀ।
ਜਦੋਂ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਸਿਰਲੇਖ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਰੋ ਪੈਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਲੇਖਕ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਵੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਓਵਿਡ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸੀ।"

ਅਧਿਆਇ 7

ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਸਾਡੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਮਲੇ ਬਾਰੇ
ਇਸ ਸਮੇਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਚੀਕਿਆ, "ਇੱਥੇ ਆਓ, ਇੱਥੇ ਆਓ, ਹੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ! ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਿਖਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਬਾਰੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਜਿੱਤ ਰਹੇ ਹਨ!" ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਚੀਕਣ ਨਾਲ ਭਟਕ ਕੇ, ਉਹ ਬਾਕੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਡੀ ਅਵੀਲਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ "ਦ ਕੈਰੋਲਿੰਗੀਆ," "ਦ ਲਾਇਨ ਆਫ਼ ਸਪੇਨ," ਅਤੇ "ਦ ਡੀਡਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਐਂਪਰਰ", ਅਣਦੇਖੀ ਜਾਂ ਅਣਸੁਣੀਆਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਗਈਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬਚੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਜੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਮਿਲਦੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਸੁੱਤਾ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸੀਨੀਅਰ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਟਰਪਿਨ,

ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਪੀਅਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੰਨੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਨਾਈਟਸ ਨੂੰ ਇਹ ਮੁਕਾਬਲਾ ਜਿੱਤਣ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਹਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

"ਚੁੱਪ ਰਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੋ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਰੱਬ ਨੇ ਚਾਹਿਆ, ਕਿਸਮਤ ਬਦਲੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਅੱਜ ਗੁਆਚਿਆ ਹੈ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਹੁਣ ਲਈ, ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਵੀ ਹੋ।"

"ਜ਼ਖਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਡੌਨ ਰੋਲੈਂਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਓਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਈਰਖਾ ਕਾਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੋਂਟਾਲਵਨ ਦਾ ਰੇਨਾਲਡੋ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ। ਹੁਣ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲਿਆਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਾਗਲਪਨ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ।

ਉਸ ਰਾਤ ਨੌਕਰ ਨੇ ਵਿਹੜੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੜ ਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਸਦੀਵੀ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦੀ ਆਲਸ ਨੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਕਿ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਨਾ ਮਿਲਣ (ਸ਼ਾਇਦ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ), ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਣ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ

ਛੂਹਿਆ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਘੁਮਾਈਆਂ; ਪਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਨੌਕਰਾਣੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਕਿਹੜਾ ਖਾਲੀਪਣ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ? ਹੁਣ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਕਮਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਖੁਦ ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ।"

"ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਭਤੀਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਸੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਬਾਅਦ ਬੱਦਲ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਸੱਪ 'ਤੇ ਉਹ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਣ ਗਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਤਾਬ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਮਰਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਬੁੱਢੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਰੰਜਿਸ਼ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨਾਤਨ ਸੀ।"

"ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਫਰਿਸਟਨ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਫਰਿਸਟਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਫਰਿਟਨ," ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ 'ਟਨ' ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਿਆ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਕਲਾ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਮੇਰਾ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨਾਈਟ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਸੰਭਵ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਭਤੀਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਝਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਫਸ ਰਹੇ ਹੋ, ਅੰਕਲ? ਕੀ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹੋ, ਕਣਕ ਦੀ ਰੋਟੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਰੋਟੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉੱਨ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ?"

"ਓ, ਮੇਰੀ ਭਤੀਜੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੇਰਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿੰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ: ਮੇਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁੰਨਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਪਾੜ ਦਿਆਂਗਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਵਾਲ ਦੇ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੂਹਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਭੜਕਦਾ ਦੇਖਿਆ।
ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ, ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨਾਲ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਜੀਵੰਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਯੋਧਾ ਪਰੰਪਰਾ ਦੀ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੁਜਾਰੀ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਾਵਧਾਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ, ਇੱਕ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ (ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਮਾਨਦਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ), ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਮਾਗਹੀਣ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਕਿ ਗਰੀਬ ਮਜ਼ਦੂਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਾਹਸ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਬਣਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨਾਲ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ (ਮਜ਼ਦੂਰ ਦਾ ਨਾਮ) ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਨ ਲਈ ਨਿਕਲ ਪਿਆ।
ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਫਿਰ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ; ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਵੇਚ ਕੇ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਕੇ, ਅਤੇ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਗੈਰ-ਮੁਨਾਫ਼ਾਯੋਗ ਸੌਦੇ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਢਾਲ ਖਰੀਦੀ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਹੈਲਮੇਟ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਠੀਕ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਾਨ ਲੈ ਸਕੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰਨਾ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਗਧੇ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਝਿਜਕਿਆ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਈਟ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਗਧੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਘੋੜਾ ਮਿਲ ਸਕੇ ਉਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਪਹਿਲੇ ਅਸਭਿਅਕ ਨਾਈਟ ਦਾ ਘੋੜਾ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ, ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ; ਇਹ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਭਤੀਜੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਖੇ ਭੱਜ ਗਏ, ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਕਿ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਉਹ ਖੋਜ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਰਦਾਰ ਵਾਂਗ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਅਲਫੋਰਜਾ ਅਤੇ ਬੋਟਾ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸ ਟਾਪੂ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਹੀ ਰਸਤਾ ਅਤੇ ਸੜਕ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ, ਕੈਂਪੋ ਡੀ ਮੋਂਟੀਏਲ ਰਾਹੀਂ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਬੇਅਰਾਮੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੇਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤਿਰਛੀਆਂ ਪੈ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਗਰਮੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ, ਉਸ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇ ਹੋਏ ਟਾਪੂਆਂ ਜਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਬਣਾਉਣਾ ਇੱਕ ਆਮ ਰਿਵਾਜ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਉਦਾਰ ਰਿਵਾਜ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਕਸਰ, ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਬੁੱਢੇ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਔਖੇ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਭੈੜੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਤੋਂ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਕੁਝ ਖਿਤਾਬ ਜਾਂ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਕਿਸੇ ਘਾਟੀ ਜਾਂ ਸੂਬੇ ਦਾ ਮਾਰਕੁਇਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛੇ ਦਿਨ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਇੱਕ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ

ਮੌਕੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ।
"ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜੁਆਨਾ ਗੁਟੀਰੇਜ਼ ਵੀ ਰਾਣੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਵੀ।"
"ਖੈਰ, ਇਸ 'ਤੇ ਕਿਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਮਾਰੀ ਗੁਟੀਰੇਜ਼ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ, ਉਹ ਰਾਣੀ ਬਣਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਉਂਟੇਸ ਵਜੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ।"
"ਇਹ ਰੱਬ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ; ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨੀਵਾਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਓ।"
"ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਸਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਨੇਕ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

ਅਧਿਆਇ 8

ਉਸ ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵੀਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਪੌਣ ਚੱਕੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਜਾਂ ਚਾਲੀ ਪੌਣ ਚੱਕੀਆਂ 'ਤੇ ਪਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸਮਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਖੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਉੱਥੇ ਤੀਹ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੈਂਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਲੜਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮਾਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੁੱਟ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ

ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਯੁੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਸ਼ਟ ਨਸਲ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਮਿਟਾਉਣਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਸੇਵਾ ਹੈ।"
"ਕਿਹੜੇ ਰਾਖਸ਼?" ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈਂ," ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਲੰਬੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੇ ਹੱਥ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਲੰਬੇ ਹਨ।"
"ਦੇਖੋ, ਸਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਜੋ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਦੈਂਤ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪੌਣ ਚੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਹਵਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਪੱਖੇ ਹਨ ਜੋ ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸਾਹਸ ਦੇ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ; ਉਹ ਭੂਤ ਹਨ; ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਡਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਚਲੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂ।"
ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ, ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਹੌਂਸਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ, ਸਾਂਚੋ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ 'ਤੇ ਉਹ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾ ਦੇ ਚੱਕ ਸਨ, ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਂਚੋ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੀਕਿਆ, "ਭੱਜੋ ਨਾ, ਡਰਪੋਕ ਅਤੇ ਘਟੀਆ ਜੀਵ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਇਕੱਲਾ ਯੋਧਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਇਸ ਪਲ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਵਗਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਜਹਾਜ਼ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬ੍ਰਾਇਰੀਅਸ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਥਿਆਰ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਬਰਛੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਢਾਲ ਨੂੰ ਢਾਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਿਲੀ ਚੱਕੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਬਰਛੇ ਦੀ ਨੋਕ ਨੂੰ ਚੱਕੀ ਦੇ ਬਾਦਬਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਧੱਕਿਆ, ਹਵਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ ਕਿ ਬਰਛੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਸਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਸਾਂਚੋ, ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੌੜ ਸਕਿਆ, ਦੌੜਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਹਿੱਲਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਝਟਕਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।

"ਰੱਬ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੇ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੌਣ ਚੱਕੀਆਂ ਸਨ? ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗਲਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੋਵੇ।"
"ਚੁੱਪ ਰਹਿ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸਮਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਕਿ ਉਹੀ ਸਿਆਣਾ ਫਰਿਸਟਨ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਮਾਣ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ; ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀਆਂ ਦੁਸ਼ਟ ਚਾਲਾਂ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ।"
"ਰੱਬ ਦੀ ਕਿਰਪਾ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਮੋਢਾ ਅੱਧਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਪੋਰਟੋ ਲੈਪਿਸ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਸਾਹਸ ਮਿਲਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਰਸਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਦੇ ਗੁਆਚ ਜਾਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ,
"ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਿਏਗੋ ਪੇਰੇਜ਼ ਡੀ ਵਰਗਾਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਯੋਧੇ ਨੇ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਟਾਹਣੀ ਤੋੜ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਚੂਕਾ ਉਪਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਰਗਾਸ ਵਾਈ ਮਾਚੂਕਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟਾਹਣੀ ਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਤੋੜਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਸਮਝੋਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਰੱਬ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹਰ ਗੱਲ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਝੁਕ ਰਹੇ ਹੋ, ਸ਼ਾਇਦ ਡਿੱਗਣ ਦੇ ਝਟਕੇ ਤੋਂ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਦਰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ।"

"ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਦਰਦ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਨਿਯਮ ਨਾਈਟ ਦੇ ਸਹਾਇਕਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਸਾਦਗੀ 'ਤੇ ਹੱਸਣ ਤੋਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਚਾਹੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਖਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ, ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰ 'ਤੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਲਫੋਰਜ਼ਾ (ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ) ਵਿੱਚ ਛੁਪਾਇਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਬਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬੋਟਾ (ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ) ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਲਾਗਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਸਾ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਅਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਝਿਆ, ਸਗੋਂ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਖਤਰਨਾਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁੱਕੀ ਟਾਹਣੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰਛੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ, ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਟਾਹਣੀ ਨੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਜਾਗਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਮਾਰੂਥਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਨੀਂਦਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਿਕੋਰੀ ਪਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤਾਕਤਵਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਝਪਕੀ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਬੁਲਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਿਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਗੀਤ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ। ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ

ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਰਤ ਨਹੀਂ ਤੋੜਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੋਸ਼ਣ ਲਈ ਸੁਹਾਵਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸੇ ਰਸਤੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਪੋਰਟੋ ਲੈਪਿਸ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। "ਦੇਖੋ, ਭਰਾ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕੂਹਣੀਆਂ ਤੱਕ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਾਹਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਚੁੱਕੋ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਜਾਂ ਨੀਵੇਂ ਲੋਕ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਨਾਈਟ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।"
"ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਸੰਦ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਝਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾਨੂੰਨ ਹਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਮਲਾਵਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਈਟਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਐਤਵਾਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਸੇਂਟ ਬੈਨੇਡਿਕਟ ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੇ ਦੋ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦੋ ਊਠਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਖੱਚਰਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਘੱਟ ਲੰਬੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਨਕਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਛਤਰੀਆਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਆਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਘੋੜਸਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋ ਖੱਚਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪੈਦਲ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬਿਸਕੇ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸਵਾਰ ਸੀ ਜੋ ਸੇਵਿਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਭਿਕਸ਼ੂ ਉਸੇ ਰਸਤੇ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ;

ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਹਸ ਹੋਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਚਿੱਤਰ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਦੂਗਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹ ਹਨ, ਉਸ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਤਾਂ ਪੌਣ ਚੱਕੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਦੇਖੋ, ਸਰ; ਉਹ ਸੇਂਟ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਡੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦੀ ਹੈ: ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪਰਤਾਏ ਨਾ ਜਾਓ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੇਖੋਗੇ।"
ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਭਿਕਸ਼ੂ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਜੀਵ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ-ਜਨਮੀਆਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾ ਕਰੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੋ।"
ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਲਗਾਮ ਖਿੱਚੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸੀਨੋਰ ਕੈਬਲੇਰੋ, ਅਸੀਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਸੇਂਟ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਦੇ ਦੋ ਭਰਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੰਦੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।"
"ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਨਾ ਬੋਲੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਬਦਮਾਸ਼," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਅੱਡੀ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ, ਪਹਿਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ, ਜੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ ਤੋਂ ਨਾ ਡਿੱਗਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ। ਦੂਜੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਅੱਡੀ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਚੋਗਾ ਉਤਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਪਲ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਆਏ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਚੋਗਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤੀ ਗਈ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜੰਗਾਂ ਅਤੇ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੋਚ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਂਚੋ 'ਤੇ ਝਪਟ ਮਾਰੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰੀ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਾਹ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕੰਬਦੇ, ਡਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿੱਕੇ ਪਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਹਮਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੋਚ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: "ਹੇ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ, ਤੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਬੰਦੀਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਮੇਰੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਾਂਹ ਨੇ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਜਾਣ ਲੈ ਕਿ ਮੈਂ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਅਤੇ ਸਾਹਸੀ, ਅਤੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੀ ਬੰਦੀ ਹਾਂ: ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਔਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

ਕੋਚ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਸਹਾਇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਬਿਸਕਾਇਅਨ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਕੋਚ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਉਸਦਾ ਬਰਛਾ ਖੋਹ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੇ ਬਿਸਕਾਇਅਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਜਾਓ, ਸਰ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਮੇਰੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਚ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਿਸਕਾਇਅਨ ਹੋ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਮੂਰਖਤਾ ਅਤੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਦਿੰਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਜੀਵ।" ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਸਕਾਇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹਾਂ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾ ਰਹੇ ਹੋ: ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਿਸਕਾਇਨ, ਸਮੁੰਦਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਿਡਾਲਗੋ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਿਡਾਲਗੋ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਖੋਗੇ," ਅਗਰੇਜੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢੀ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਬਿਸਕਾਇਅਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ।

ਜਦੋਂ ਬਿਸਕਾਇਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾੜੇ ਦੇ ਖੱਚਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਕੋਚ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਰਹਾਣਾ ਖੋਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਢਾਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੱਜੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਣ। ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਸਕਾਇਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਜੀਬ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ। ਕੋਚ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਔਰਤ, ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੇ ਕੋਚਮੈਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੌਰਾਨ, ਬਿਸਕਾਇਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਝਟਕਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰ ਤੱਕ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਝਟਕੇ ਦੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, "ਹੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਡੁਲਸੀਨੀਆ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਕਲੀ, ਆਪਣੇ ਇਸ ਸੂਰਮੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।" ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕੀ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁਕਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਬਿਸਕਾਇਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ

ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਬਿਸਕਾਇਨ, ਉਸਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਡ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਵੀ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰ ਫੜੀ ਚੌਕਸ ਬਿਸਕਾਓਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੱਟਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਬਿਸਕਾਓਨ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰ ਫੜੀ, ਇੱਕ ਸਿਰਹਾਣੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਸਪੇਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੁੱਖਣਾ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਾਵੇ। ਪਰ ਜੋ ਗੱਲ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੋੜ 'ਤੇ, ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਿਖੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਇਤਿਹਾਸ ਭੁੱਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਇੰਨੇ ਮੂਰਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਾ ਰੱਖਣ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਇਸ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਿੱਟਾ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਵਰਣਨ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਧਿਆਇ 9

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹਾਦਰ ਬਿਸਕਾਇਨ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਮੈਨਚੇਗਨ ਵਿਚਕਾਰ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।
ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਹਾਦਰ ਬਿਸਕਾਇਅਨ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਵਾਰ ਇੰਨੇ ਭਿਆਨਕ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ

ਹੋਣ ਕਿ, ਜੇ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਤਰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਅਨਾਰ ਵਾਂਗ ਪਾੜ ਦਿੰਦੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੋੜ 'ਤੇ ਇਹ ਮਨਮੋਹਕ ਇਤਿਹਾਸ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲੇਖਕ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਕੀ ਗੁੰਮ ਹੈ।

ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਸੋਚ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਈ ਕਿ ਇਸ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਗੁੰਮ ਹੈ, ਲੱਭਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੇ ਮਹਾਨ ਯੋਧੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਰਨਾਮੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਦਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਾਹਸ 'ਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਿਦਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ, ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਗੁਪਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ; ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਇੰਨਾ ਬਦਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਲੈਟੀਰ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਯੋਧਿਆਂ ਕੋਲ ਜੋ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੀ ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ "ਦਿ ਵਿਜ਼ਡਮ ਆਫ਼ ਜੈਲੌਂਸੀ" ਅਤੇ "ਦਿ ਨਿੰਫਸ ਐਂਡ ਸ਼ੇਫਰਡਜ਼ ਆਫ਼ ਹੇਨਾਰੇਸ" ਵਰਗੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰਚਨਾਵਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਆਧੁਨਿਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਲਿਖੀ ਨਾ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਯੋਧੇ, ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਮਾਨਚੇਗਨ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਬੁਰੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿੱਚ, ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਪਹਾੜ ਅਤੇ ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਘਾਟੀ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਸਨ - ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਬਦਮਾਸ਼, ਜਾਂ ਡੰਡੇ ਅਤੇ ਕੁਹਾੜੀ, ਜਾਂ ਭਿਆਨਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ

ਅਜਿਹੀਆਂ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਸਨ ਜੋ ਅੱਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਕਦੇ ਛੱਤ ਹੇਠ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਜਨਮਦਾਤਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਕੁਆਰੀਆਂ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਬਰਾਂ 'ਤੇ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਡਾ ਬਹਾਦਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਦੀਵੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮਨਮੋਹਕ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਰੁੱਝਾਈ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਹੋਈ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟੋਲੇਡੋ ਦੇ ਅਲਕਾਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਂਫਲੇਟ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਵੇਚਣ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪੈਂਫਲੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁੱਕਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਰਬੀ ਲਿਪੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਮੈਂ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਮੋਰੋਸੋ (ਅਰਬੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ) ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਨੁਵਾਦਕ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਅਨੁਵਾਦਕ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਨੁਵਾਦਕ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤਾਬ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਨੋਟ 'ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: 'ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ, ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਨਮਕੀਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੱਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।'"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੋਟਬੁੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਅਰਬੀ ਦਾ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, "ਲਾ

ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜੋ ਕਿ ਅਰਬ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸਾਈਡ ਹੈਮੇਟ ਬੇਨੇਂਗੇਲੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਵਪਾਰੀ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਨੋਟਬੁੱਕ ਅੱਧੇ ਰੀਅਲ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦ ਲਏ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੌਦੇ ਤੋਂ ਛੇ ਰੀਅਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਮਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਮੋਰਿਸਕੋ ਦੇ ਨਾਲ ਚਰਚ ਦੇ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੋਟਬੁੱਕਾਂ ਦਾ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰੇ, ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂ ਛੱਡਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਭੁਗਤਾਨ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਦੋ ਬੋਰੀਆਂ ਸੌਗੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੁਸ਼ਲ ਕਣਕ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਕੀਮਤੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਜਾਣ ਦੇਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੇਢ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਪੈਂਫਲਿਟ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਬਿਸਕਾਇਆਨ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਸੇ ਪੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਲਵਾਰਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਉਸਦੀ ਢਾਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਉਸਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੁਆਰਾ। ਬਿਸਕਾਇਆਨ ਦਾ ਖੱਚਰ ਇੰਨਾ ਸਜੀਵ ਸੀ ਕਿ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਭਾੜੇ ਦਾ ਖੱਚਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਬਿਸਕਾਇਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਸੀ ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਡੌਨ ਸਾਂਚੋ ਡੀ ਅਜ਼ਪੇਟੀਆ," ਜੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਸੀ ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ।" ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ, ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਪਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਟੀਬੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ, ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨਾਮ ਕਿੰਨੀ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੇਬਲ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਸਾਂਚੋ ਜ਼ੈਂਕਾਸ।" ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਢਿੱਡ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਲੰਬੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾ ਅਤੇ ਜ਼ਾਂਕਾਸ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਉਪਨਾਮਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸੱਚੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ; ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਤਿਹਾਸ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਲੇਖਕ ਇੱਕ ਅਰਬ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਇੱਕ ਆਮ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਯੋਗ ਯੋਧੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਹੈ; ਜੋ ਕਿ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ, ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸਵੈ-ਹਿੱਤ, ਡਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਭਟਕ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਮਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ, ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਭੂਤਕਾਲ ਦਾ ਗਵਾਹ, ਵਰਤਮਾਨ ਲਈ ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਸਲਾਹ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਚੇਤਾਵਨੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸਦੇ ਲੇਖਕ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ, ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ: ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਦੋ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧਮਈ ਯੋਧੇ ਸਵਰਗ, ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਿਸਕਾਇਅਨ ਯੋਧੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਝਟਕਾ ਮਾਰਿਆ, ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਕਹਿਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤਲਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਬਦਲੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਨੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹੁੰਦੇ। ਪਰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਬਚਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਪਲਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਲੱਗੀ, ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਾਫ਼ੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ: ਉਸ ਪਾਸੇ ਦਾ ਸ਼ਸਤਰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਟੋਪ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਤਰਸਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ! ਸਾਡੇ ਮੈਨਚੇਗਨ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਹਿਰ ਭਰਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਲੂਕ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ? ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਰਕਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ, ਬਿਸਕਾਇਨ ਉੱਤੇ ਇੰਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੌੜਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਹਾਣੇ ਅਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ -

ਉਸਦੀ ਚੰਗੀ ਢਾਲ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਸਾਬਤ ਹੋਈ - ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਉਸ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੇ ਨੱਕ, ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੜਖੜਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਨਾ ਪਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਪਰ ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਰਕਾਬਾਂ ਤੋਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹਟਾ ਲਈਆਂ, ਅਤੇ ਖੱਚਰ, ਭਿਆਨਕ ਝਟਕੇ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਛਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੌੜਿਆ, ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਨੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਫੜੀ, ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਬਿਸਕਾਇਅਨ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਔਰਤਾਂ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਡਰ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਨਾ ਆਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਨਾ ਕਰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਜਿਸਦਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ; ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ: ਇਹ ਯੋਧਾ ਮੈਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਪਿੰਡ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਅਦਭੁਤ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਪੇਸ਼ ਆਵੇ।"

ਡਰੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਔਰਤਾਂ ਨੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ, ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

"ਫਿਰ, ਉਸ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਵਾਂਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਨੁਕਸਾਨ ਝੱਲਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।"

10

ਅਧਿਆਇ

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਸੁਹਾਵਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਬਾਰੇ

ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਾਂਚੋ ਉੱਠ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਖੱਚਰਾਂ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੂੰ ਲੜਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਤੇ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦਾ

ਸ਼ਾਸਕ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਰਕਾਬ ਫੜਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ, ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਚੁੰਮਿਆ, ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਖ਼ਤ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਟਾਪੂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਭਰਾ ਸਾਂਚੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਤੇ ਇਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਸਾਹਸ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਜਾਂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਕੰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ: ਸਬਰ ਰੱਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਾਹਸ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਹ ਆਉਣਗੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਵਚ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਚੁੰਮ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ, ਜੋ, ਬਿਨਾਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹੇ ਜਾਂ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੇੜਲੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ, ਪਰ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਅੱਗੇ ਦੌੜਿਆ, ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣਾ ਸਿਆਣਪ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਲੜਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ। ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ।"
"ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਹੋਣ?"
"ਮੈਨੂੰ ਓਮੇਸਿਲ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਓਮੇਸਿਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਭੋਗ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।"

"ਫਿਰ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਸਦੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੰਮਤ, ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੰਮਤ, ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁਨਰ, ਜਾਂ ਹਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁਨਰ ਹੋਵੇ?"
"ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਕਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਹਾਦਰ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰੇ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹਿੰਮਤ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿੰਗੀ ਨਾ ਪਵੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਚਿੱਟਾ ਮਲਮ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਫਿਏਰਾਬਰਾਸ ਦੇ ਬਲਸਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਬਣਾਉਣਾ ਯਾਦ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਬਚਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
"ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਬੋਤਲ ਅਤੇ ਕਿਹੜਾ ਬਾਮ ਹੈ?" ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਅਤਰ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਿਸਦੀ ਵਿਧੀ ਮੈਂ ਦਿਲੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੋਂ ਮਰਨ ਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਖੂਨ ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਠੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਅੱਧ 'ਤੇ ਰੱਖੋ, ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਬਰਾਬਰ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਤਰ ਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਬੂੰਦਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੇਬ ਨਾਲੋਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੋਵਾਂਗਾ।"
"ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ," ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਟਾਪੂ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਧੀਆ ਪੀਣ ਦੀ ਰਸੀਦ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀ ਔਂਸ ਦੋ ਰੀਅਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

"ਤਿੰਨ ਰੀਲਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਵਿੱਚ, ਛੇ ਕਵਾਟਰ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਹਾਂ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਸ਼ਾਂਤੀ, ਦੋਸਤ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੇ ਭੇਤ ਸਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਲਈ ਆਓ ਆਪਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਹਨ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਅਲਫੋਰਜਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਮਲਮ ਲਈ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਲਮੇਟ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਅਤੇ ਚਾਰ ਇੰਜੀਲਾਂ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂਟੂਆ ਦੇ ਮਹਾਨ ਮਾਰਕੁਇਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ (ਭਾਵ, ਮੈਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਤੋਂ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾਂਗਾ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਥੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ) ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ।"
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਨਾਈਟ ਨੇ ਮੇਰੀ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਹੋਰ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਹੁੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਬਦਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਈਟ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈਲਮੇਟ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਅਰਥ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦੇ ਹੈਲਮੇਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਸੈਕਰੀਪੈਂਟੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗੀ ਪਈ ਸੀ।"
"ਮਹਾਰਾਜ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਰ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੈਲਮੇਟ ਪਹਿਨਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ

ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਕੀ ਉਹ ਸਹੁੰ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਅਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਉਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਸੌਣਾ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸੌਣਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਮੂਰਖ, ਮੰਟੂਆ ਦੇ ਮਾਰਕੁਇਸ ਦੀ ਸਹੁੰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਹਾਰਾਜ ਹੁਣ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਮਹਾਰਾਜ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਕੈਰੀਅਰ ਅਤੇ ਕੋਚਮੈਨ, ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਹੈਲਮੇਟ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਦੇ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਇੱਕ ਬਾਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੌਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਘੰਟੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੰਘਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਐਂਜਲਿਕਾ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਅਲਬਰਾਕਾ ਆਏ ਸਨ।"

"ਬੱਸ, ਬੱਸ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇੰਝ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇ ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿਓ।"

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਟਾਪੂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਡੈਨਮਾਰਕ ਜਾਂ ਸੋਬਰਾਡੀਸਾ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇਖਾਂਗੇ; ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਰਹਿ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਉਹ ਅਤਰ ਬਣਾ ਸਕੀਏ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਕੰਨ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪਿਆਜ਼, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਨੀਰ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਰੈੱਡ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹਨ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਹਨ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਸਾਂਚੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਰਹਿਣਾ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦਾ ਮਾਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਜਿੰਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਪੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਾਅਵਤ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ

ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਖੱਡਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਰਸੋਈਏ ਦੇ ਭਟਕਦੇ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਮ ਭੋਜਨ ਪੇਂਡੂ ਪਕਵਾਨ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਜਾਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮਹਾਰਾਜ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂ ਲਿਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਹੁਣ ਤੋਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੂਰਮਾ ਹੋ, ਮੈਂ ਅਲਫੋਰਜਾ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਮੇਵਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੂਰਮਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੌਸ਼ਟਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਾਂਗਾ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਇਹ ਭਟਕਦੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਫਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਣ; ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਮ ਖੁਰਾਕ ਉਹ ਫਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਅਤੇ ਇੱਥੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਸਾਮਾਨ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੱਢ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਖਾਧਾ। ਪਰ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੁੱਕਾ ਭੋਜਨ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ, ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਬਸਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਾਹਲੀ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਕੁਝ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਦੋਵੇਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਂਚੋ ਘਰ ਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਓਨਾ ਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨ ਹੇਠ ਸੌਣ 'ਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

11

ਅਧਿਆਇ
ਕੁਝ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਬਾਰੇ।

ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ, ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਅਤੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ, ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਪਕਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਨਮਕੀਨ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਘੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਧਾਰਨ ਮੇਜ਼ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ, ਭੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਖੱਲਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਦਿਲੋਂ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਛਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਆਦਮੀ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘੜੇ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਲਟਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਸਿੰਗਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:

"ਸਾਂਚੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖ ਸਕੇਂ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗਿਆਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨਮਾਨਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਲੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾ ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਪੀਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਪੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਣਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਵੀ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ, ਇੱਕ ਸਮਰਾਟ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਨਾਲੋਂ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਜੋ ਮੈਂ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਿਆਜ਼ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੇਰੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਸਮੀ ਜਾਂ ਹੰਗਾਮੇ ਦੇ ਬੈਠਾ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਟਰਕੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਆਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਬਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਘੱਟ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਮਿੰਟ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਪੂੰਝਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਛਿੱਕ ਜਾਂ ਖੰਘ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹਨਾਂ ਸਨਮਾਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਅਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹਨ; ਇਹਨਾਂ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਲ ਤੋਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।"

"ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਮਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ;" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ।
ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਤਕਨੀਕੀ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਐਕੋਰਨ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮਾਸ ਦਾ ਭੋਜਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ 'ਤੇ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਐਕੋਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਢੇਰ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਧਾ ਪਨੀਰ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਮੋਰਟਾਰ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਿੰਗ ਵਿਹਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਦੇ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਦੇ ਖਾਲੀ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਦੀ ਬਾਲਟੀ ਵਾਂਗ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀਆਂ ਦੋ ਵਾਈਨ ਸਕਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਭੁੱਖ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਐਕੋਰਨ ਚੁੱਕੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ:
ਉਹ ਯੁੱਗ ਕਿੰਨਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੀ, ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ ਉਹ ਸਮਾਂ - ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ "ਸੁਨਹਿਰੀ ਯੁੱਗ" ਕਿਹਾ ਸੀ - ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ "ਲੋਹਾ ਯੁੱਗ" ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਲੋਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੋਨਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ "ਮੇਰਾ" ਅਤੇ "ਤੇਰਾ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ! ਉਸ ਮੁਬਾਰਕ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਸਨ; ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਓਕ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਫਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿੱਠੇ, ਪੱਕੇ ਦਾਤ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼ੁੱਧ ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਵਗਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਦੀ, ਕ੍ਰਿਸਟਲ-ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਿਹਨਤੀ ਅਤੇ ਸਿਆਣੀ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਨੇ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਖੋਖਲੇ ਤਣਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਸਾਂਝੇ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਫ਼ਸਲ ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਓਕ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਚੌੜੀ, ਹਲਕੀ ਛਿੱਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ - ਜੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਵਾਸਾਂ ਲਈ ਛੱਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਖੁਰਦਰੇ-ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਖੰਭਿਆਂ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਰਫ਼ ਪਨਾਹ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਸਦਭਾਵਨਾ ਸੀ; ਟੇਢੇ ਹਲ ਦੇ ਧੁੰਦਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਾਡੀ ਧਰਤੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕੋਮਲ ਗਰਭ ਨੂੰ ਪਾੜਨ ਅਤੇ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਜਬੂਰੀ ਦੇ, ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਉਪਜਾਊ ਛਾਤੀ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ

ਤੋਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ, ਪੋਸ਼ਣ ਦੇਣ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮਾਸੂਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਜਵਾਨ ਚਰਵਾਹੀ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਘਾਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਪਹਾੜੀ ਤੱਕ ਵਹਿੰਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ —ਟਾਇਰ ਦੇ ਜਾਮਨੀ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਨਾਲ ਅਣਗਿਣਤ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਜਾਏ ਗਏ ਸਨ—ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਹਰੇ ਡੌਂਕ ਪੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਆਈਵੀ ਦੇ ਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅੱਜ ਸਾਡੀਆਂ ਦਰਬਾਰੀ ਔਰਤਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਰਲੱਭ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਵਿਅਰਥ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਭ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਲਤਾ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਦਿਲ ਨੇ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਧੋਖਾਧੜੀ, ਧੋਖਾ ਅਤੇ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ। ਨਿਆਂ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਅਡੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਹਿੱਤ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਭੇਦ—ਉਹ ਤਾਕਤਾਂ ਜੋ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਵਿਗਾੜਿਆ ਅਤੇ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨਮਾਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜੇ ਜੱਜ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਫੜਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਜਵਾਨ ਕੁੜੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਮਰ ਔਰਤਾਂ ਇਕੱਲੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਕੁਧਰਮ ਜਾਂ ਬਦਚਲਣੀ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਟਕਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨੇਕੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਝੁਕਾਅ ਨਾਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਹੁਣ, ਸਾਡੇ ਇਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਕ੍ਰੀਟ ਵਾਂਗ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਭੁਲੱਕੜ ਵਿੱਚ ਛੁਪਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ, ਲੁੱਚਪੁਣੇ ਦੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ - ਦਰਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ ਜਾਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਰੀ ਜਾਵੇਗੀ - ਇਸਦੀ ਸਰਾਪੀ ਹੋਈ ਕਾਮਨਾ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ, ਸਾਰੇ ਇਕਾਂਤ ਨੂੰ ਟਾਲਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇਗੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ - ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਵਧਦੀ ਗਈ - ਸਥਾਪਿਤ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੇਕ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ, ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਨਾਥਾਂ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਈਟਸ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਚਰਵਾਹੇ, ਮੈਂ ਇਸੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿੱਘੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਿਖਾਉਣ, ਫਿਰ ਵੀ - ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪਿਆਰ ਲਈ ਆਪਣਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਸਾਡੇ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਇਹ ਲੰਮਾ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ (ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ) ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਐਕੋਰਨ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯੁੱਗ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਬੇਲੋੜਾ ਤਰਕ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਸੰਦ ਆਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਸਾਂਚੋ ਵੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਐਕੋਰਨ ਖਾਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਵਾਈਨ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਰ੍ਕ ਦੇ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਲਟਕਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਵਾਈਨ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਨ, ਬਹਾਦਰ ਸੂਰਬੀਰ, ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲੋਂ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਦੇ ਇੱਕ ਗੀਤ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਾਂਗੇ: ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਥੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਪੜ੍ਹਨਾ-ਲਿਖਣਾ ਅਤੇ ਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।"
ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੇਬੇਕ ਦੀ ਸੁਰ ਸੁਣੀ; ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 22 ਸਾਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਖਾਧਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖਾਧਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਾਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਠੀਕ ਹੈ, ਐਂਟੋਨੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਮਹਿਮਾਨ, ਸੱਜਣ, ਦੇਖ ਸਕਣ ਕਿ ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਹਨ: ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਓ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਾਂ; ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਉਹ ਗੀਤ ਗਾਓ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਚਾਚਾ, ਪ੍ਰੀਬੈਂਡਰੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ।"

"ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ," ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਓਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਤਣੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੀਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

{ਪਦ

ਐਂਟੋਨੀਓ ਦੀ ਗਾਥਾ
ਓਲਾਲਾ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈਂ;
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ
ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਚੁੱਪ ਜ਼ੁਬਾਨਾਂ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ।
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ।
ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ:
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ,
ਪਿਆਰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਓਲਾਲਾ, ਕਈ ਵਾਰ
ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ।
ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਸਖ਼ਤ ਪਿੱਤਲ ਵਰਗਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬਰਫੀਲੀ ਛਾਤੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਹੈ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ,
ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਅ,
ਅਜੇ ਵੀ ਉਮੀਦ ਹੈ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ।
ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਪਲ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਝਲਕ ਹਨ।
ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ;
ਦਿਆਲਤਾ ਇਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ।
ਠੰਢ ਠੰਢ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ।
ਜੇ ਪਿਆਰ ਕੋਮਲ ਹੈ,
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਮਲਤਾ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ
ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਭਰੋਸਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ।
ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿਘਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।
ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ,
ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੇਸ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ -
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ -
ਮੈਂ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜੀਵਾਂ?
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਲਏ ਹਨ।
ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ;
ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਸੰਦ ਹਨ ਜੋ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਸਜਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ;
ਐਤਵਾਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸੋਮਵਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਫਿਕਰ ਹੈ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਨਾਚਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।
ਜਾਂ ਉਹ ਗਾਣੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ,
ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਜਗਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁੱਕੜ ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਏ;
ਜਾਂ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ
ਤੇਰੇ ਜਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ;
ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ,
ਹੁਣ ਕੁੜੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਟੇਰੇਸਾ ਆਫ਼ ਦ ਹਿੱਲ ਨੂੰ
ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਏ;
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ;"
ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਂਦਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ;
ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਚਮਕਦਾਰ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੋਹਿਤ,
ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਉਧਾਰ ਲਈਆਂ ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁੱਤਾਂ,
ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ
ਇਹ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਹੀ ਫਸਾ ਲਵੇਗਾ।”
ਇਹ ਝੂਠ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ
ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਦਿਖਾਇਆ;

ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ।
ਮੇਰੀ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਸਤਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਜਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਪਿਆਰ ਵਰਗਾ—
ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੋ ਮੈਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ
ਇਹ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪਿਆਰ ਹੈ।
ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਚਲਾਕ ਰੱਸੀਆਂ ਹਨ,
ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨਰਮ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਹਨ;
ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮਾ, ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਜੂਲੇ ਹੇਠ ਰੱਖ;
ਤੂੰ ਦੇਖੇਗਾ, ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਆਵੇਗਾ।
ਨਹੀਂ ਤਾਂ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ -
ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸੰਤ ਦੁਆਰਾ -
ਜੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂ,
ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਣਗੇ।
{ਪਦ
ਇੱਥੇ ਆਜੜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੀਤ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਸਾਂਚੋ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੀਂਦ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਕਿੱਥੇ ਬਿਤਾਓਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਚੰਗੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਦਿਨ ਦਾ ਕੰਮ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।"
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ਼ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਹੋਵੇ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੋ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੌਣ ਨਾਲੋਂ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਇਸ ਕੰਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜੋੜ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰਦ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਜ ਲੱਭ ਲਵੇਗਾ ਜੋ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਭਰਪੂਰ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਪੱਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਬਾ ਕੇ

ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨਮਕ ਮਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਨ 'ਤੇ ਲਗਾ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਟੀ ਨਾਲ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਹੋਇਆ।

12

ਅਧਿਆਇ

ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰਾਸ਼ਨ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਦੋਸਤੋ?"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"

"ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕ੍ਰਾਈਸੋਸਟਮ ਨਾਮਕ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ-ਚਰਵਾਹਾ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਫਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੁੜੀ, ਗਿਲੇਰਮੋ ਦ ਰਿਚ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਮਰਿਆ, ਜੋ ਇੱਥੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਮਾਰਸੇਲਾ ਹੈ?" ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਹੀ ਹੈ," ਆਜੜੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਮੂਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਅਤੇ ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕਾਰ੍ਕ ਦਾ ਰੁੱਖ ਉੱਗਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਸੀ), ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵੀ ਛੱਡੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ, ਉਸਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਐਂਬਰੋਸੀਓ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਮਚ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖ਼ਬਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਂਬਰੋਸੀਓ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਆਜੜੀ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਆਖਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।" ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਾਂਗਾ।

"ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਾਂਗੇ," ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਗੁਣੇ ਪਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਕੌਣ ਰਹੇਗਾ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ, ਪੇਡਰੋ," ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਰਹਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਨੇਕੀ ਜਾਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ; ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਕੰਡਾ ਜਿਸਨੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਚੁਭਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।"
“ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ,” ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਚਰਵਾਹੀ ਕੌਣ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਸੱਜਣ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਲਾਮਾਂਕਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। "ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜਾਣਕਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਦੱਸੇ ਸਨ।"
"ਦੋਸਤ, ਇਸਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਹਨੇਰਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਪੇਡਰੋ ਨੇ, ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਾਲ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਜਾਂ ਭਰਪੂਰਤਾ ਦਾ ਸਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਬਾਂਝਪਨ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਚਾਹੇ ਇਹ ਬਾਂਝਪਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਪਜਾਊਪਣ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਦੋਸਤ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਇਸ ਸਾਲ ਜੌਂ ਬੀਜੋ, ਕਣਕ ਨਹੀਂ; ਇਸ ਸਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦਾਲ ਬੀਜ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੌਂ ਨਹੀਂ; ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੇਲ ਬੀਜਾਂ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਫ਼ਸਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਵੀ ਨਹੀਂ।'"
"ਉਸ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜੋਤਿਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਨਾਮ ਹੈ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਲਾਮਾਂਕਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੋਟੀ ਅਤੇ ਭੇਡ ਦੀ

ਖੱਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ ਚੋਲੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਐਂਬਰੋਸੀਓ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ, ਜੋ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮਾਹਰ ਸੀ; ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਕੈਰੋਲ ਲਿਖੇ ਅਤੇ ਕਾਰਪਸ ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਲਈ ਨਾਟਕ ਖੇਡੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਦੋ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਸਾਡੇ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡ ਗਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।" ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਾਥੀ, ਦਿਆਲੂ, ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਬਾਰਕ ਚਿਹਰਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲ ਲਏ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਜਾੜ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਡੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਵਰਗੀ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁੜੀ ਕੌਣ ਹੈ; ਸ਼ਾਇਦ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੇਰਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋ।

"ਸਭ ਕੁਝ ਕਹਿ ਦਿਓ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਸਰਨਾ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਜਿਉਂਦਾ ਹੈ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਅਤੇ ਜੇ, ਸਰ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਲੱਭਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ।"

"ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਦੋਸਤ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਾਨਾ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਾਨਾ ਸਾਰਾ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੀਉਂਦੀ ਹੈ: ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

“ਠੀਕ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਰ,” ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਸੀ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਗਿਲੇਰਮੋ ਸੀ, ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ

ਇੱਕ ਧੀ ਨਾਲ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮਾਂ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰਤ ਔਰਤ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਸੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚੰਦਰਮਾ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਗਰੀਬਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੀ ਸਰਗਰਮ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਗਿਲੇਰਮੋ, ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਮਾਰਸੇਲਾ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਅਮੀਰ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਚਾਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਧੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦੇਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੌਦਾਂ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਉਸ ਤੋਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਨੂੰ। ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਇਕਾਂਤ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤਵਾਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦੀ ਬੇਅੰਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਇੰਨੀ ਫੈਲ ਗਈ ਕਿ, ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬੇਅੰਤ ਦੌਲਤ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਸਗੋਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮੀਲਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਈਸਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਤੋਂ ਲਾਭ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ, ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ ਲਈ, ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਪਾਦਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹਨਾਂ ਛੋਟੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਰਚਾ ਅਤੇ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਾਦਰੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ।"

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਅੱਛਾ ਪੇਡਰੋ, ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਦੱਸੋ।"

"ਰੱਬ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਰਹੇ," ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ,

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਅਨੁਸਾਰ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਚੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ - ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਫਿਰ, ਬਿਲਕੁਲ ਅਚਾਨਕ - ਇੱਕ ਪਲ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਮਾਰਸੇਲਾ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੀ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ! ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਸੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਚਰਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ - ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਨਤਕ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਾਰਿਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ - ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਅਮੀਰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ, ਸੱਜਣਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦਾ ਭੇਸ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੂਟ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਡਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੋਸਤ ਸੀ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਰਸੇਲਾ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚੁਣੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਇਕਾਂਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ - ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਜਾਂ ਨਿਮਰਤਾ 'ਤੇ ਦਾਗ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਇੰਨੀ ਚੌਕਸੀ ਨਾਲ ਰਾਖੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਕਦੇ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ - ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ - ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਝਲਕ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਲਦੀ ਹੈ..." ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੋਣ - ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਗੁਲੇਲ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬੰਧਨਾਂ

ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸੁਭਾਅ ਨਾਲ, ਉਹ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਲੇਗ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੁਭਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਕਠੋਰਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਵਜੋਂ ਨਿੰਦਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ - ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਉਪਨਾਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਰੁਕਦੇ ਹੋ, ਸਰ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰਲਾਪ ਨਾਲ ਗੂੰਜਦੇ ਸੁਣੋਗੇ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦੋ ਦਰਜਨ ਉੱਚੇ ਬੀਚ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਹੈ; ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸੱਕ 'ਤੇ, "ਮਾਰਸੇਲਾ" ਨਾਮ ਉੱਕਰਿਆ ਅਤੇ ਉੱਕਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ, ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਤਾਜ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਸੇਲਾ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉੱਤੇ ਸਰਬੋਤਮ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਇੱਥੇ, ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਹਉਕਾ ਭਰਦਾ ਹੈ; ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਗੀਤ ਸੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸੋਗਮਈ ਵਿਰਲਾਪ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਇੱਕ ਓਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਾ ਬਿਤਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉੱਥੇ, ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਸਵੇਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ - ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਬੇਸਮਝ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ, ਆਪਣੇ ਹਉਕਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਜਾਂ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ, ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਗਰਮ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਬਲਦੀ ਰੇਤ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੈ, ਦਿਆਲੂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ - ਸੁੰਦਰ ਮਾਰਸੇਲਾ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਆਜ਼ਾਦ ਅਤੇ ਬੇਫਿਕਰ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੌਣ - ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ - ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਭਿਆਨਕ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ। "ਇਹ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇੰਨਾ ਸਥਾਪਿਤ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ - ਉਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ: ਕੱਲ੍ਹ ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ; ਇਹ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਅੱਧੇ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਾਂਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।"
"ਓਹ," ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚਰਵਾਹਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸੌਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਤ ਦੀ ਹਵਾ ਤੁਹਾਡੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਸੁਖਾਵੇਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਣ ਕਲਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੇਡਰੋ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਦੇਵੇ। ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਧੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਾਂਗ ਸੌਂ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਤਿਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਪਰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਗਈ ਹੈ।

13

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਚਰਵਾਹੀ ਮਾਰਸੇਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੂਰਬੀ ਬਾਲਕੋਨੀਆਂ ਤੋਂ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਜੇ ਆਉਣੀ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਛੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ। ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ, ਕੁਝ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਚੱਲ ਪਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਮੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ ਕਿ, ਦੋ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੇ ਚਰਵਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਕਾਲੇ ਭੇਡਾਂ ਦੀ ਖੱਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਈਪ੍ਰਸ ਅਤੇ ਕੌੜੇ ਓਲੀਐਂਡਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਲੀ ਡੰਡਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਵਧੀਆ ਯਾਤਰਾ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਤਵੰਤੇ ਆਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਨੌਕਰ ਪੈਦਲ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ।

ਇੱਕ ਘੋੜਸਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਵਾਲਡੋ, ਕਿ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਚਰਵਾਹੇ ਅਤੇ ਕਤਲ ਹੋਈ ਚਰਵਾਹੀ ਦੋਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਅਜੀਬ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਵਿਵਾਲਡੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਚਾਰ ਦਿਨ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਰਸੇਲਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸੋਟਮ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਸਵੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸੋਗਮਈ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਸੇਲਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੀ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸੋਟਮ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਦੁਹਰਾਇਆ।
ਗੱਲਬਾਤ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਵਿਵਾਲਡੋ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛ ਕੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ; ਆਰਾਮ, ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕੋਮਲ ਦਰਬਾਰੀਆਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਮਿਹਨਤ, ਗੜਬੜ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਯੋਗ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹਾਂ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਗਲ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ, ਵਿਵਾਲਡੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਈਟ-ਇਰੈਂਟ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਾਰਨਾਮੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਆਰਟਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰੇਟ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਾ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਾਦੂਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਹ ਰਾਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਜਦੰਡ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ; ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਾਬਤ

ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਨੇ ਕਦੇ ਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ? ਖੈਰ, ਫਿਰ, ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾਈਟਸ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਮੂਹ, ਨਾਈਟਸ ਆਫ਼ ਦ ਗੋਲ ਟੇਬਲ, ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਲੈਂਸਲੋਟ ਆਫ਼ ਦ ਝੀਲ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਗਿਨੀਵੇਰ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚੋਲਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰਤ ਲੇਡੀ ਕੁਇੰਟਾਨੋਨਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਗਾਥਾ ਉਤਪੰਨ ਹੋਈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੈ।"

ਓਹ, ਉੱਥੇ ਯਕੀਨਨ ਕੋਈ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਔਰਤ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ,

ਸੇਵਾ ਦੌਰਾਨ ਸਰ ਲੈਂਸਲੋਟ ਦੀ ਤਰੱਕੀ

ਜਦੋਂ ਉਹ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ -

ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਿੱਠੇ ਅਤੇ ਅਨੰਦਮਈ ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਨਾਲ।

ਇਹ ਬਹਾਦਰੀ ਪਰੰਪਰਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ; ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਗੌਲ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਮਾਦੀ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੱਕ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ, ਹਿਰਕੈਨੀਆ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਫੇਲਿਕਸਮਾਰਟੇ, ਅਤੇ ਟਿਰਾਂਟੇ ਐਲ ਬਲੈਂਕੋ, ਜਿਸਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਅਜਿੱਤ ਯੋਧੇ, ਡੌਨ ਬੇਲੀਅਨਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹੀ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਹਾਂ, ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹੀ ਪ੍ਰਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਪਰੋਕਤ ਯੋਧਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਇਕਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦਾ ਹਾਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸਮਤ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਉਸਦੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਟੁੱਟਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਵਿਵਾਲਡੋ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਜੀਵੰਤਤਾ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਕਵਾਸ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਪਹਾੜ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਛੋਟੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਸਮਾਂ

ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ, ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਥੁਸੀਅਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਵੀ ਇੰਨਾ ਸਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਇਹ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਕਠੋਰ ਜਾਪਦਾ ਹੋਵੇ," ਸਾਡੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ, ਸੱਚ ਕਹੀਏ ਤਾਂ, ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ, ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਿਪਾਹੀ ਅਤੇ ਯੋਧੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਤਿੱਖਾਪਨ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਨਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨ ਹੇਠ, ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਬੇਰਹਿਮ ਕਿਰਨਾਂ ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ਠੰਡ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਯੁੱਧ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨੇ, ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵਧੇਰੇ ਮਿਹਨਤੀ, ਦਰਦਨਾਕ, ਭੁੱਖਾ ਅਤੇ ਪਿਆਸਾ, ਦੁਖੀ, ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜੂੰਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਮਰਾਟ ਬਣ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖ਼ੂਨ ਅਤੇ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਉਣਾ ਪਿਆ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀਆਂ।

"ਇਹ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ," ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ

ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੰਗੇ ਈਸਾਈ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਲਕਣਾਂ ਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਹੋਣ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"

"ਸਰ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰਾ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਸੀਸ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।"

“ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ,” ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਦੋ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ, ਪੂਰੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਮਲੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੇ ਬਰਛੇ ਨਾਲ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਬਚ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮਰੇ ਹੋਏ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਹਮਲੇ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਗਏ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਤੋਂ

ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
"ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਓਨਾ ਹੀ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਰੇ ਹੋਣੇ। ਯਕੀਨਨ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਇਕ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਬੱਚਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਹ ਜੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕੰਧ ਟੱਪ ਕੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਚੋਰ ਅਤੇ ਡਾਕੂ ਵਾਂਗ।"
"ਫਿਰ ਵੀ," ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਯਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੌਲ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਅਮਾਦੀਸ ਦੇ ਭਰਾ ਡੌਨ ਗੈਲੋਰ ਕੋਲ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਘੱਟ ਸਨਮਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਾਕਤਵਰ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧਾ ਸੀ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸਰ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਵੀ ਗਰਮੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾਈਟ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਕਸਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਨਾਈਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ।"
"ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਹਰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਡੌਨ ਗੈਲੌਰ ਵਰਗੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੀ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ, ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਨਾਮ, ਦੇਸ਼, ਦਰਜਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੱਸੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਵਰਗਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਮਝਦੀ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ

ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਦੇਸ਼ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਦਰਜਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਸੰਭਵ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਗੁਣ ਜੋ ਕਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਨਾਇਕਾਵਾਂ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੀ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਮੱਥੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਵਰਗੇ ਹਨ, ਉਸਦੀ ਅੱਖਾਂ ਸੂਰਜ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹ ਗੁਲਾਬ ਵਰਗੇ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਕੋਰਲ ਵਰਗੇ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਮੋਤੀਆਂ ਵਰਗੇ ਹਨ, ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਅਲਾਬਸਤਰਾ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਸੰਗਮਰਮਰ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਗੋਰਾ ਰੰਗ ਬਰਫ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਨਿਮਰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਛੁਪਦੀ ਹੈ ਉਹ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸੋਚ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਲਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼, ਨਸਲ ਅਤੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ," ਵਿਵਾਲਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਕੁਰਟੀ, ਕੈਈ, ਜਾਂ ਸਿਪੀਓਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮਨ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਆਧੁਨਿਕ ਕੋਲੋਨਾਸ ਜਾਂ ਓਰਸੀਨੀ, ਨਾ ਹੀ ਕੈਟਾਲੋਨੀਆ ਦੇ ਮੋਨਕਾਡਾਸ ਜਾਂ ਰਿਕੁਏਸੇਨਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਵੈਲੇਂਸੀਆ ਦੇ ਬਾਰਗੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਲਾਨੋਵਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ; ਪੈਲਾਫੌਕਸ, ਨੂਜ਼ਾਸ, ਰੋਕਾਬਰਟਿਸ, ਕੋਰਾਲੇਸ, ਲੂਨਾਸ, ਅਲਾਗੋਨਾਸ, ਯੂਰੀਆਸ, ਫੋਸੇਸ, ਜਾਂ ਗੁਰੀਆਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ। ਅਰਾਗੋਨ ਦੇ ਸੇਰਡਾਸ, ਮੈਨਰੀਕਸ, ਮੇਂਡੋਜ਼ਾਸ, ਜਾਂ ਗੁਜ਼ਮੈਨਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ; ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੇ ਅਲੇਨਕਾਸਟ੍ਰੋਸ, ਪੈਲਾਸ, ਜਾਂ ਮੇਨੇਸਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ; ਪਰ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੰਸ਼ ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਆਧੁਨਿਕ ਹੈ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਉੱਤਮ ਖੂਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾ ਕਰੇ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਜੋ ਜ਼ਰਬੀਨੋ ਨੇ ਓਰਲੈਂਡੋ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਕੋਟ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ,
"ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਰੋਲੈਂਡ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹਿੱਲਣ ਨਾ ਦਿਓ।"
ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਉਪਨਾਮ ਲਾਰੇਡੋ ਦੇ ਕੈਚੋਪਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ।"
"ਕੀ!" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ?"
ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚਰਵਾਹੇ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਵੀ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਸਾਡਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕਿੰਨਾ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ

ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਬਾਰੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਦੱਰੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਚਰਵਾਹੇ ਉਤਰਦੇ ਵੇਖੇ, ਸਾਰੇ ਕਾਲੇ ਭੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਖੱਲਾਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਹਾਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਯੂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਈਪ੍ਰਸ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਬੀਅਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉੱਥੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਹਾੜ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।" ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ, ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਅਰਥੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਤਿੱਖੇ ਕੁਹਾੜਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਕਬਰ ਪੁੱਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾਪੂਰਵਕ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਅਰਥੀ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜੇ। ਇਸ 'ਤੇ, ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਰਦਾ ਸਰੀਰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਅਰਥੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮੋੜੇ ਹੋਏ ਕਾਗਜ਼ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਲੋਕ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰੀਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, "ਅੰਬਰੋਸੀਆ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

"ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਐਂਬਰੋਸੀਆ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਉਸ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਰਾਬਰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਾਰਸੇਲਾ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਦੁਖਾਂਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ,

ਉਸਨੇ ਸਦੀਵੀ ਗੁਮਨਾਮੀ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਹੋਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ।" ਫਿਰ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਹ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਵਰ੍ਹਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਦਾ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਕੋਮਲਤਾ ਵਿੱਚ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਦੋਸਤੀ ਵਿੱਚ ਫੀਨਿਕਸ ਵਰਗਾ, ਬੇਅੰਤ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ, ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੰਭੀਰ, ਅਸ਼ਲੀਲਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ, ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਲੁਭਾਇਆ, ਉਸਨੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਹਵਾ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, ਉਸਨੇ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅੱਧ-ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਅਮਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਗਜ਼, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜੇ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।" ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵਿਵਾਲਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੋਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਹੀ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਕਹੀਣ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਔਗਸਟਸ ਸੀਜ਼ਰ ਵੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮ ਮੰਟੂਆਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸੇਨੋਰ ਐਂਬਰੋਸੀਆ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿਲ ਦੀ ਕੁੜੱਤਣ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਤਰਕਹੀਣਤਾ ਨਾਲ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੇ, ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਅਤੇ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੋ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਪਿਆਰ-ਭਰੇ ਅਤੇ ਦਿਲ ਟੁੱਟੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਸਤੀ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ; ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ, ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ, ਅਤੇ

ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਕਿਸਮਤ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਪਾਗਲ ਜਨੂੰਨ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਤਰਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਿੱਧਾ ਰਸਤਾ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਉਸ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੇ ਚੰਗੇ ਅੰਬਰੋਸੀਆ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਤਰਫੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿਓ।

ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਪਏ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ; ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਐਂਬਰੋਸੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਵਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ, ਪਰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਾੜਾਂ।"

ਵਿਵਾਲਡੋ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਗਾਥਾ" ਸੀ।

ਐਂਬਰੋਸੀਓ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ; ਅਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਈ, ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਬਰ ਪੁੱਟੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਮੈਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗਾ," ਵਿਵਾਲਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕ ਬਰਾਬਰ ਉਤਸੁਕ ਸਨ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਪਾਇਆ।

14

ਅਧਿਆਇ

ਮਰੇ ਹੋਏ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀਆਂ ਉਦਾਸੀ ਭਰੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਅਣਕਿਆਸੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

{ਪਦ

ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਗਾਥਾ

ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।

ਤੁਹਾਡੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮ ਗੰਭੀਰਤਾ
ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ,
ਮੈਨੂੰ ਨਰਕ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਮੇਰੇ ਇਸ ਦੁਖੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਹਨ।
ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ।
ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ, ਤੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ,
ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ।
ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਵੀ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮਿੱਠਾ ਸੰਗੀਤ ਨਾ ਸੁਣੋ,
ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਇੱਕ ਵਿਸੰਗਤੀ ਲਈ
ਇਸ ਦਿਲ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਕੁੜੱਤਣ ਤੋਂ,
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦਰਦ ਦੇਣ ਲਈ।
ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਦਹਾੜ, ਭਿਆਨਕ ਬਘਿਆੜ ਦੀ ਚੀਕ,
ਖੁਰਦਰੇ ਸੱਪ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਫਿਸਕੀ,
ਅਣਜਾਣ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਚੀਕਾਂ,
ਕਾਂ ਦੀ ਅਸ਼ੁਭ ਕਰਾਹਟ, ਖੋਖਲੀ ਕਰਾਹਟ
ਤੇਜ਼ ਹਵਾਵਾਂ ਤੂਫ਼ਾਨੀ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ ਜੁਝਦੀਆਂ ਹਨ,
ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਬਲਦ ਦੀ ਗੁੱਸੇ ਭਰੀ ਦਹਾੜ,
ਵਿਧਵਾ ਘੁੱਗੀ ਦੀ ਸੋਗੀ ਚੀਕ,
ਈਰਖਾਲੂ ਉੱਲੂ ਦੀ ਉਦਾਸ ਆਵਾਜ਼, ਸੋਗ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ
ਜੋ ਨਰਕ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਕੋਇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ,
ਇੱਕੋ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ,
ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ।
ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਵੀ ਗੀਤ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰੂਪਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਉਸ ਟਕਰਾਅ ਦੀ ਕੋਈ ਗੂੰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।
ਜਿੱਥੇ ਫਾਦਰ ਟੈਗਸ ਨਦੀ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ
ਬੇਟਿਸ, ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ; ਚੱਟਾਨਾਂ ਵੱਲ
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀ ਜਾਵੇਗੀ,

ਅਤੇ ਬੇਜਾਨ ਜੀਭ ਦੁਆਰਾ ਜੀਉਂਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ;
ਜਾਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਵਾਦੀਆਂ ਜਾਂ ਸੁੰਨਸਾਨ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ,
ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੈਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ;
ਜਾਂ ਜ਼ਹਿਰ ਉਗਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੀੜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਗਦੇ ਨੀਲ ਦੁਆਰਾ ਖੁਆਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਕਿਉਂਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਇਕਾਂਤਾਂ ਵੱਲ ਹੋਵੇ
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਗੂੰਜਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ
ਤੇਰੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ, ਮੇਰੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਿਸਮਤ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ।
ਨਫ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਬਰ ਮੌਤ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਝੂਠਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸੱਚਾ;
ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘਾਤਕ ਹੈ;
ਲੰਬੀਆਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੀਰਸ ਖਾਲੀਪਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ;
ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀ।
ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ;
ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਮੌਤ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਚਮਤਕਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ।
ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ, ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ;
ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ;
ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਲਾਟ ਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਬਲਦੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਉਮੀਦ ਦੀ ਕੋਈ ਕਿਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਦੀ ਕਿਰਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ;
ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਹਾਂ;
ਪਰ ਇੱਕ ਲਾਇਲਾਜ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ,
ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮੀਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।
ਕੀ ਡਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਮੀਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਹੁੰਦੀ,
ਜਦੋਂ ਡਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?
ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਈਰਖਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ?
ਜੇ ਇਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਿਲ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਕੌਣ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੂਟ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ?

ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਣਾ, ਅਤੇ—ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਤਬਦੀਲੀ!—
ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਯਕੀਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ।
ਅਤੇ ਕੀ ਸੱਚਾ ਸੱਚ ਝੂਠ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ?
ਹੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਜ਼ਾਲਮ ਜ਼ਾਲਮ,
ਓ ਈਰਖਾ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਪਾ!
ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ, ਹੇ ਘਿਣਾਉਣੇ।
ਪਰ ਹਾਏ! ਸਭ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ,
ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ ਤੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ?
ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜਿਆ ਰਹਾਂਗਾ।
ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਚੰਗਿਆਈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਆਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜ਼ਾਲਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਗ਼ੁਲਾਮ ਵਿੱਚ।
ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ।
ਸਰੀਰ ਸੁੰਦਰ ਹੈ, ਮਨ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਠੰਢਕ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹ ਜੋ ਦਰਦ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੈ।
ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਕੋਮਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੱਝਿਆ
ਹੋਇਆ,
ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਦੁਖੀ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹਵਾਵਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।
ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਤਾਜ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਓਏ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ!
ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਬੋਰਿੰਗ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ।
ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਜ਼ਖਮੀ ਦਿਲ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ
ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ,
ਜੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ, ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਹੰਝੂ ਵਹਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ,

ਹੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ;
ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰੇਂ।
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਪਰਾਧ;
ਸਰੋਂ ਆਪਣੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੂੰਜਣ ਦਿਓ।
ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਸ਼ਨ ਬਣਾਓ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕਿੰਨਾ ਮੂਰਖ ਹਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਨਰਕ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਤੋਂ
ਹੇ ਪਿਆਸੇ ਟੈਂਟਲਸ, ਆ ਸਿਸੀਫਸ!
ਟਾਈਟੀਅਸ ਆਇਆ, ਜ਼ਾਲਮ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕਦਾ ਹੋਇਆ
ਗਿਰਝ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਪਹੀਏ ਦੇ ਨਾਲ ਆਈਕਸੀਅਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ,
ਅਤੇ ਅਣਥੱਕ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ;
ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਦਰਦ ਇਸ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ (ਜੇਕਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇ)
ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਰਲਾਪ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ
ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਲਾਸ਼ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕਫ਼ਨ ਦੇ ਵੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਗੇਟ ਦੇ ਤਿੰਨ-ਮੁਖੀ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੂੰ,
ਅਤੇ ਨਰਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਬੱਚੇ,
ਸੋਗਮਈ ਸੰਗੀਤ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੋ: ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਮੌਤ
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸੋਗ ਨਾ ਮਨਾਓ।
ਇਸ ਦੁਖੀ ਦਿਲ ਤੋਂ: ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ
ਜਿਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੀ, ਉਹੀ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ;
ਫਿਰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭਜਾ ਦਿਓ।

{ਪਦ

"ਕ੍ਰਾਈਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ" ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੂਬ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਾਠਕ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੀ ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਬਾਰੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਨੇ ਈਰਖਾ, ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਨ; ਇਸ

ਐਂਬਰੋਸੀਓ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਸ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਲਿਖੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਰਸੇਲਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਆਮ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਡਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਟੱਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਵੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਇਹ ਬੇਰਹਿਮ, ਕੁਝ ਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੈ।"

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਵਿਵਾਲਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਚਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਗਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ (ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ); ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਚੱਟਾਨ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਬਰ ਖੋਦ ਰਹੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਚਰਵਾਹੀ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਗਈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਆਦੀ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਐਂਬਰੋਸੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ:

"ਹੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਜ਼ਾਲਮ ਰਾਖਸ਼, ਕੀ ਤੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈਂ ਕਿ ਕੀ ਤੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਜੀਵ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੇਰੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਆਇਆ ਹੈਂ? ਜਾਂ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੇਰਹਿਮ ਨੀਰੋ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸੜਦੇ ਰੋਮ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਇਆ ਹੈਂ? ਜਾਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਮਿੱਧਣ ਆਇਆ ਹੈਂ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਨਾਸ਼ੁਕਰ ੇ ਧੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਟਾਰਕਿਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਿੱਧਿਆ ਸੀ? ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਆਈ ਹੈਂ, ਜਾਂ ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਤੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।"

"ਐਂਬਰੋਸੀਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹਾਂ," ਮਾਰਸੇਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸਗੋਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਿੰਨੇ

ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤੇ ਸ਼ਬਦ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸਵਰਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਤੁਸੀਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ - ਕਿ ਮੈਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ। ਉਸ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਹਰ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਲਈ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਵਸਤੂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਖੁਦ ਬਦਸੂਰਤ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਦਸੂਰਤਤਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਤੁਕਾ ਹੋਵੇਗਾ: 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਹੋ; ਇਸ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ "ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਬਦਸੂਰਤ ਹਾਂ।' ਪਰ ਆਓ ਇਹ ਮੰਨ ਲਈਏ ਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਆਪਸੀ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਗਾਉਂਦੀ - ਕੁਝ ਦਿਲ ਜਿੱਤਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਖ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਹਰ ਰੂਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਜਿੱਤ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਛਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਨੰਤ ਕਿਸਮ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਇੱਕ ਅਨੰਤ ਕਿਸਮ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਅਵਿਭਾਜਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸਵੈਇੱਛਤ ਕਾਰਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਮਲਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੱਕਾ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ - ਤਾਂ ਫਿਰ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਮੋੜਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਨਹੀਂ - ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੋ - ਜੇ ਸਵਰਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਦਸੂਰਤ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜਾਇਜ਼ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ, ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸਵਰਗ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮੰਗੇ ਜਾਂ ਚੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਸੱਪ -

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਜ਼ਹਿਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨੇਕ ਔਰਤ ਵਿੱਚ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੂਰ ਦੀ ਅੱਗ ਜਾਂ ਤਿੱਖੀ ਤਲਵਾਰ ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾੜਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਦੂਜੀ ਕੱਟਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਗੁਣ ਮਨ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਰੀਰ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਕਹਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਨਿਮਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਸੁਹਜ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ - ਜੋ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਲਈ ਪਿਆਰੀ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਿਉਂ ਕਰੇ ਜੋ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ; ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਸਾਥ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਪਾਣੀ ਮੇਰੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਹਜ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੂਰ ਅੱਗ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਝਲਕ ਦੇ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾ ਨਾ ਖਾਣ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਉਮੀਦ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹਨ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ - ਤਾਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਮੇਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੱਦ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ - ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ - ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੱਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਦੀਵੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਧਰਤੀ ਹੀ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਇਕਾਂਤ ਦੇ ਫਲ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੇਗੀ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਕਬਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਟੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਲਟ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ? ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਂਸਲਾ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹੁੰਦਾ; ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉੱਚੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਦ੍ਰਿੜ ਰਿਹਾ; ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੁੜੱਤਣ ਜਾਂ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼

ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਿਓ; ਜਿਸਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਦਿਓ; ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਚੁਣਦਾ ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਕਰਨ ਦਿਓ; ਪਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਾਲਮ ਜਾਂ ਕਾਤਲ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਿਆਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਆਂ; ਅਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਆਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਹਰ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਿਓ; ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮਰ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਈਰਖਾ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਈਰਖਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ - ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਘਿਣਾਉਣੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਾਲ ਉਲਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਜਾਂ ਸੱਪ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਜੀਵ ਸਮਝੇ; ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ...
ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਿਓ; ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਾਲਮ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ, ਇਹ ਬੇਸਿਲਿਸਕ, ਇਹ ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ, ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਜੀਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਜੇ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਅਤੇ ਅਗਨੀ ਜਨੂੰਨ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਿਮਰ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿਉਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਮੈਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਰੱਖਾਂ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ? ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ; ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਹੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਖਿਡੌਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਮਨੋਰੰਜਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਮਰ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਚਰਵਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹੈ; ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹਨ - ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ

ਭਟਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ: ਉਹੀ ਪੌੜੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਮੁੱਢਲੇ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ, ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਏ। ਕੁਝ - ਉਸਦੀਆਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਅਟੱਲ ਤੀਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ - ਨੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ, ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:
"ਕੋਈ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਦਰਜਾ ਜਾਂ ਰੁਤਬਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸੁੰਦਰ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਭਿਆਨਕ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਤਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਨਮਾਨਿਤ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਨੇਕ ਇਰਾਦੇ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਹੈ।"
ਭਾਵੇਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਐਂਬਰੋਸੀਓ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਚਰਵਾਹਾ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਕਬਰ ਪੁੱਟਣ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਹੈੱਡਸਟੋਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਐਂਬਰੋਸੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਲਿਖੀ ਜਾਣੀ ਸੀ:
{ਪਦ
ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ
ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਉੱਥੇ ਪਈ ਹੈ;
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹਾ ਸੀ।
ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ।

ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ, ਜ਼ਾਲਮ, ਮਨਮੋਹਕ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ,
ਕੀ ਉਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਧੱਕਿਆ?
ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ।
ਆਪਣੀ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ।
{ਪਦ

ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਰ 'ਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਖਿਲਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਐਂਬਰੋਸੀਆ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਾ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਵਿਵਾਲਡੋ (ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ) ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਅਤੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਿਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਗਲੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਾਹਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਹਾਲ ਸੇਵਿਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਅਤੇ ਡਾਕੂਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਯਾਤਰੀ ਉਸ 'ਤੇ ਹੋਰ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਰਸੇਲਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਚਰਵਾਹੀ ਮਾਰਸੇਲਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਸੰਭਵ ਸੇਵਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਇੱਥੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

15

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਮੰਦਭਾਗੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਬੇਰਹਿਮ ਯਾਂਗੁਆਸਨਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ।

ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਈਡ ਹੈਮੇਟ ਬੇਨੇਂਗੇਲੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਰਵਾਹੀ ਮਾਰਸੇਲਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭਣ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਨਰਮ ਘਾਹ ਨਾਲ ਢਕੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਗਏ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਠੰਡਾ ਧਾਰਾ ਵਗਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਤੀਬਰ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਅਸਹਿ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਅਤੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਘਾਹ 'ਤੇ ਚਰਾਉਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਲਫੋਰਜਾ (ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚਰਾਗਾਹ) ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਸਮ ਦੇ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁਹਿਰਦਤਾ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਦਾਅਵਤ ਕੀਤੀ।
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਕੋਰਡੋਵਾ ਦੇ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਘੋੜੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਉਚਿਤ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਾਉਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦਾ, ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗੈਲੀਸ਼ੀਅਨ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਡ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਯਾਂਗੁਆਸਕਨ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਇਸ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਚਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਚਰਵਾਹੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਘਾਹ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਭਰਪੂਰ ਸੀ; ਅਤੇ, ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਯਾਂਗੁਆਸਕਨ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਦਾ ਮਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਮ ਚਾਲ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲਏ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਚਰਾਗਾਹ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਟੁੱਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਾਠੀ ਦੇ ਨੰਗਾ ਰਹਿ ਗਿਆ; ਪਰ ਉਸ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦਰਬਾਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਹਿੰਸਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਡੰਡੇ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਆਏ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਇਹ ਸੂਰਮੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਗੋਂ ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹਨ: ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨਾਲ ਹੋਏ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

"ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਉਹ ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸ਼ਾਇਦ ਡੇਢ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹਾਂ?"
"ਮੈਂ ਸੌ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਯਾਂਗੁਆਨਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਾਰਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਚਮੜੇ ਦੀ ਜੈਕਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾੜ ਗਿਆ। ਯਾਂਗੁਆਨਾਂ ਨੇ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦਰਅਸਲ, ਦੂਜੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਵਿਅਰਥ ਗਈ, ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜੇ ਉੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਅਸੱਭਿਅਕ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਯਾਂਗੁਏਸਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਮਲੇ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਲੱਦਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਫ਼ਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਦੋਵਾਂ ਸਾਹਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰਸਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਭੈੜੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਸਾਂਚੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਠੀਕ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਸੀਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਆਹ, ਸੀਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ!"
"ਭਰਾ ਸਾਂਚੋ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਲਾਸ ਦਵਾਈ ਦੇ ਦੋ ਘੁੱਟ ਦਿਓ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ, ਕਿ ਦੋ ਦਿਨ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੁਨਰ ਹੱਥੋਂ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗਾ।"

"ਪਰ, ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਾਂਗੇ?" ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੇਰੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਹਨ," ਜ਼ਖਮੀ ਨਾਈਟ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦੋਸ਼ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਨਾਈਟ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯੁੱਧ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਭਰਾ ਸਾਂਚੋ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ; ਪਰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਚੁੱਕੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਤੱਕ ਸਜ਼ਾ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਾਈਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਚਾਅ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੀ ਹੈ" - ਗਰੀਬ ਸੱਜਣ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਿਸਕਾਇਆਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਮੇਰੇ ਸਹਾਰੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਸਮਝੋ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਹੁਕਮ, ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਮ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਯੋਧੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉੱਚ ਜਾਂ ਨੀਵਾਂ, ਅਮੀਰ ਜਾਂ ਗਰੀਬ, ਕੁਲੀਨ ਜਾਂ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਜੇ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ।"
ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਾਸ਼ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੋਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਹ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦਾ ਦਰਦ ਘੱਟ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਤੀ ਸਮਝਾ ਸਕਾਂ, ਪਾਂਜ਼ਾ। ਹੁਣ, ਪਾਪੀ, ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਦੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੰਨੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟਾਪੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ

ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ, ਇਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਹੋ, ਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦੇਵੋਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਜਿੱਤੇ ਗਏ ਰਾਜਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸਮਤ ਕੀ ਕਰੇਗੀ, ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਦੇ ਹੋਣ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਹੋਵੇ ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੋਵੇ।" ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੋਵੇ।"

"ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਜੋ ਆਫ਼ਤ ਆਈ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਾਸ਼ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤਰਕ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੱਟੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੀਏ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਾਰੀ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਨੇਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਦਮੀ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹੜ੍ਹ ਸਾਡੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ?"

"ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਆਦੀ ਹੋਵੇਂਗਾ; ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਰਮ ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਲਿਨਨ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ - ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ? - ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਸੱਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਂਦਾ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਫ਼ਤਾਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਫਲ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਂ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਫ਼ਸਲਾਂ ਵੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਤੀਜੀ ਫ਼ਸਲ

ਨਹੀਂ ਵੱਢ ਸਕਾਂਗੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਆਪਣੀ ਬੇਅੰਤ ਦਇਆ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

"ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਾਣੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਲਈ ਰਾਜਾ ਜਾਂ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਘੱਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਘੱਟ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਕਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੇ ਦਰਦ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਕੁਝ ਯੋਧਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ, ਆਪਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਗੌਲ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਅਮਾਦੀ ਉਸਦੇ ਕੱਟੜ-ਦੁਸ਼ਮਣ, ਜਾਦੂਗਰ ਅਰਕਾਲਸ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥੰਮ੍ਹ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਲਗਾਮਾਂ ਨਾਲ ਦੋ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋੜੇ ਮਾਰੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਫੋਬਸ, ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਭੂਮੀਗਤ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਲੱਭ ਗਿਆ। ਹੱਥ-ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੇਤ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਣੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਕਲਾਈਸਟਰ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰਾ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਰਿਸ਼ੀ, ਉਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਯੋਧਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਦੁੱਖ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਪਮਾਨ ਝੱਲਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਜੋ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੋਈ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਵੱਲੇਪਣ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੋਚੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਵੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ

ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਤਲਵਾਰ, ਖੰਜਰ ਜਾਂ ਖੰਜਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਟਿਜ਼ੋਨਾ ਪਹਿਨਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਰਾਸ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੱਟਾਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬੇਚੈਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਉੱਕਰੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਜਿੰਨੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਹਨ।"
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਭਰਾ ਪਾਂਜ਼ਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਾਂ ਨਾ ਮਿਟਾ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੌਤ ਨਾ ਲੈ ਜਾਵੇ।"
"ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ," ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਸਾਡੀ ਬਿਪਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪੱਟੀਆਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੰਨੀ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ; ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।"
"ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ: ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਕੱਢੋ, ਸਾਂਚੋ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਆਓ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਗਰੀਬ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਜਾਨਵਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਬਚ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਸੀ।"
"ਕਿਸਮਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਾਨਵਰ ਹੁਣ ਰੋਕੀਨੈਂਟ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਕਿਸੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚੰਗਾ ਬੁੱਢਾ ਸਿਲਾਨਸ,

ਹਾਸੇ ਦਾ ਦੇਵਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਗਧੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗੋਬਰ ਦੀ ਬੋਰੀ ਵਾਂਗ ਲਟਕਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫ਼ਰਕ ਹੈ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜ਼ਖ਼ਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਨਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਹੋਰ ਨਾ ਕਹੋ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉੱਠੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਿਠਾਓ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਭੱਜ ਜਾਈਏ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਰਾਤ ਪੈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਫੜ ਲਵੇ।"
"ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ," ਪੰਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਲਈ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਮਾਰੂਥਲ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਿਸਮਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।"
"ਇਹ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸੂਰਮੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ, ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਛਾਂ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਮਾਡਿਸ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਬੇਲਟੇਨਬ੍ਰੋਸ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ, ਪੇਨਾ ਪੋਬਰੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਲਿਆ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅੱਠ ਸਾਲ ਜਾਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਪਤਾ; ਖੈਰ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਓਰੀਆਨਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸ ਲਈ ਗੁੱਸੇ ਸੀ; ਪਰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ, ਸਾਂਚੋ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਧੇ ਦਾ ਵੀ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਵਰਗਾ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਤੀਹ "ਓਹ", ਸੱਠ ਸਾਹ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੌ ਵੀਹ ਸਰਾਪ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਝੁਕਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਤੁਰਕੀ ਧਨੁਸ਼ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਈ, ਜੋ ਦਿਨ ਦੀ ਬਦਚਲਣੀ ਨੇ ਵਹਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੀਭ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਯਕੀਨਨ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਂਚੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੂੰ ਗਧੇ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਗਧੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜ ਕੇ, ਉਹ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਸੜਕ

ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤੁਰਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੜਕ ਆਖਰਕਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੀ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ, ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਣ ਗਈ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਬਹਿਸ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੱਲੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਮਲਾ ਹੱਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਹਿਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਦਲ ਨਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ।

16

ਅਧਿਆਇ

ਉਸ ਚਲਾਕ ਸੱਜਣ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਸਮਝ ਲਿਆ?

ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੂੰ ਗਧੇ 'ਤੇ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਂਚੋ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨ, ਸੁੰਦਰ ਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਸਤੂਰੀ ਕੁੜੀ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ ਚੌੜੀ ਚਿਹਰਾ ਵਾਲੀ, ਚਪਟੀ ਸਿਰ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਨੱਕ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਅੰਨ੍ਹੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸੁਡੌਲ ਸ਼ਕਲ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਇਆ; ਉਹ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਸੱਤ ਹਥੇਲੀਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉੱਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਥੋੜੇ ਭਾਰੀ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਮੁਟਿਆਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਲਈ ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾੜਾ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਘਾਹ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਉਸੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੈਰੀਅਰ ਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਖੱਚਰ ਦੀਆਂ ਕਾਠੀਆਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ। ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਖੁਰਦਰੇ ਤਖ਼ਤੇ ਸਨ ਜੋ ਦੋ ਅਸਮਾਨ ਤਿਪਾਈਆਂ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਗੱਦਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਤਲੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਰਜਾਈ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਉੱਨ ਦੇ ਗੋਲੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ, ਜੇ ਇਹ ਦਰਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਛੂਹਣ ਲਈ ਕੰਕਰਾਂ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਦੋ ਚਮੜੇ

ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਜਿਸਦੇ ਧਾਗੇ ਗਿਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਸ ਸਰਾਪੇ ਹੋਏ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਪੱਟੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ - ਇਹ ਅਸਤੂਰੀਅਨ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ - ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਫੜੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਚੱਟਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਿੱਖੇ ਬਿੰਦੂ ਅਤੇ ਫੈਲਾਅ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਧਾਗਾ ਬਚਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਡਿੱਗ ਪਏ ਹੋਵੋਗੇ," ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਡਿੱਗਦੇ ਦੇਖਣ ਦੇ ਸਦਮੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਰਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।"
"ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ," ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਕੰਬਦਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੋਵਾਂ।"
"ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਡਮ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ, ਸਗੋਂ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਗਦਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲੋਂ ਧੱਫੜਾਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਘੱਟ ਪੀੜਤ ਹਾਂ।"
"ਉਸ ਸੱਜਣ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਅਸਤੂਰੀ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਇੱਕ ਦਲੇਰ ਯੋਧਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਯੋਧਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।"
"ਇੱਕ ਨਾਈਟ-ਐਡਵੈਂਚਰਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਨਵੇਂ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ?" ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਫਿਰ, ਭੈਣ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ

ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਸਮਰਾਟ ਹੈ। ਯਾਨੀ, ਅੱਜ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦ ਜੀਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਤਾਜ ਹੋਣਗੇ।"
"ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ," ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ, ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਾਉਂਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ?"
"ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਹਸ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਮਾਸਟਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਸ ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖਿਤਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਾਂਗਾ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸਿੱਧਾ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਹਿਲ ਇੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਬਦਨਾਮੀ ਹੈ; ਪਰ ਮੇਰਾ ਸੇਵਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਿਆਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਸ਼ੁਕਰ ◌ਾ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਪਿਆਰੀ ਮੁਟਿਆਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਮੇਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ।"
ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਮੈਰੀਟੋਰਨੇਸ ਨੇ ਨਾਈਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਚਾਪਲੂਸੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਤੂਰੀ ਔਰਤ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਘੱਟ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੂਤ ਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸ ਲਈ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਹਿਮਾਨ ਬੈਠ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸੌਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਰ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇਗੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਨੇਕ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਵਾਅਦੇ ਅਧੂਰੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਸਖ਼ਤ, ਤੰਗ, ਖਰਾਬ ਅਤੇ ਖਰਾਬ ਬਿਸਤਰਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਨੇ ਦੀ ਚਟਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਜੋ ਉੱਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਫਟੇ ਹੋਏ ਕੈਨਵਸ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੈਰੀਅਰ ਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਠੀ ਅਤੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖੱਚਰਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਬਾਰਾਂ ਖੱਚਰਾਂ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਪਤਲੇ, ਮੋਟੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਰੇਵਾਲੋ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਵਾਹਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕੈਰੀਅਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਈਡ ਹੈਮੇਟ ਬੇਨੇਂਗੇਲੀ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨਾਲ ਖੋਜ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਜੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇੰਨੇ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਦਾ ਸਾਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਢਿੱਲ-ਮੱਠ ਜਾਂ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਾਰਨ ਸਿਆਹੀ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "Tablentes de Ricamonte" ਦੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਉਸ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੌਂਡੇ ਟੋਮਿਲਾਸ ਦੇ ਸਾਹਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ!

ਤਾਂ ਆਓ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ: ਆਪਣੇ ਚਾਲਕ ਦਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਾਣਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੈਰੀਅਰ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਕਾਠੀ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਦਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸਾਂਚੋ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਨੇ ਉਸਨੂੰ

ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਆਪਣੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਤੋਂ ਦੁਖੀ, ਖਰਗੋਸ਼ ਵਾਂਗ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
ਸਰਾਏ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਚੁੱਪ, ਸਾਡੇ ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਭਰਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਰਾਏਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਸਨ), ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੀ ਧੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ, ਉਸਦੇ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੌਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇਸ ਸਾਰੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਠੋਸ ਤੱਥ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਜੋਖਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਜਿਸਦੇ ਉਸਦੇ ਗੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨਾਲ ਕੋਈ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਣੀ ਗਿਨੀਵੇਰ ਅਤੇ ਲੇਡੀ ਕੁਇੰਟਾਨੋਨਾ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸਤੂਰੀ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਘੜੀ ਆ ਗਈ - ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸ਼ੁਭ ਪਲ। ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੀ, ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਜਿੱਥੇ ਤਿੰਨੋਂ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ, ਉਸਦੇ ਪਲਾਸਟਰ ਕੀਤੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਸਤੂਰੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਲਈ ਤਰਸਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾ ਕੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਤੱਪੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕੱਚ ਦੇ ਮਣਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਪੂਰਬੀ ਮੋਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘੋੜੇ ਦੇ ਅਯਾਲ ਵਰਗੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਅਰਬ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ

ਚਮਕਦਾਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਧਾਗਿਆਂ ਵਰਗੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਵੀ ਮੱਧਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਬਾਸੀ ਸਲਾਦ ਦੀ ਮਹਿਕ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਨਾਈਟ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਇੱਥੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਨਾਲ; ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਸੱਜਣ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਛੂਹਣਾ, ਨਾ ਗੰਧ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਲਟੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਦੇਵੀ ਉਸਦੀ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ, ਕੋਮਲ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:
"ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਔਰਤ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਈ ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਅੰਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਸਕਾਂ; ਪਰ ਕਿਸਮਤ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਜ਼ਖਮੀ ਅਤੇ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਅਸੰਭਵਤਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਜੋੜੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਮਾਲਕਣ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁੱਖਣਾ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਅਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਯੋਧਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਾਨ ਦਿਆਲਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂ।"
ਮੈਰੀਟੋਰਨੇਸ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਨੇਕ ਨੌਕਰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਈਰਖਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਤੂਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਬੇਤੁਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਾਮੁਕ ਯੋਧੇ ਦੇ ਪਤਲੇ ਜਬਾੜੇ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਮੂੰਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ।

ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੌੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਬਿਸਤਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹਾ ਢਿੱਲਾ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਸੀ, ਧਾਰਕ ਦੇ ਵਾਧੂ ਭਾਰ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ, ਉਹ ਉੱਠਿਆ, ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਜਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਣੀ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਿਆਨਕ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੋਈ, ਡਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਡਰੀ ਹੋਈ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਝੁਕ ਗਈ।

ਸਰਾਏ ਵਾਲਾ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, "ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ, ਵੇਸ਼ਵਾ? ਇਹ ਤੇਰੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਜਾਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੁੱਕੇ ਮਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਤਾਂ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ 'ਤੇ ਵੀ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਦਰਦ ਤੋਂ ਚਿੜ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਮ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ, ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਗ ਗਿਆ। ਫਿਰ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਾਂਚੋ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੂਤ, ਸਰਾਏ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਦੌੜਿਆ; ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ: ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਯਕੀਨਨ ਇਸ ਸਾਰੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਹੈ, ਬਿੱਲੀ ਨੇ ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ, ਚੂਹੇ ਨੇ ਰੱਸੀ ਨੂੰ, ਰੱਸੀ ਨੇ ਖੰਭੇ ਨੂੰ, ਦਰਬਾਨ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ, ਸਾਂਚੋ ਕੁੜੀ ਨੂੰ, ਕੁੜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇੰਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਦਾ ਵੀ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ; ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਦੀਵਾ ਬੁਝ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਏ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਈ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਬਚੀ। ਇੱਕ ਦਰਬਾਰੀ, ਟੋਲੇਡੋ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਮੈਂਬਰ, ਉਸ ਰਾਤ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ੋਰ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਡੰਡਾ ਅਤੇ

ਵਾਰੰਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਟੀਨ ਦਾ ਡੱਬਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ, ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ, ਚੀਕਿਆ: "ਰੁਕੋ! ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ! ਰੁਕੋ! ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ!" ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ 'ਤੇ ਪਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ 'ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚੀਕਦਾ ਰਿਹਾ, "ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ!" ਪਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਫੜਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਕਾਤਲ ਸਨ। ਇਸ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ, "ਸਰਾਏ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰੋ; ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਵੇ; ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ!" ਇਸ ਚੀਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਨੌਕਰ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਵੱਲ, ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵੱਲ; ਸਿਰਫ਼ ਬਦਕਿਸਮਤ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਹੀ ਹਿੱਲੇ-ਜੁੱਲੇ ਰਹੇ। ਇਸ 'ਤੇ, ਕਵਾਡ੍ਰੀਲੇਰੋ ਨੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਫੜਨ ਲਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਲਟੈਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲਾਲਟੈਣ ਜਗਾਈ।

17

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਬਹਾਦਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚੰਗੇ ਸਾਥੀ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਉਸ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸੇ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ "ਖੰਭਿਆਂ ਦੀ ਵਾਦੀ" ਵਿੱਚ ਲੇਟਣ ਵੇਲੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, "ਸਾਂਚੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਕੀ ਤੂੰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਕੀ ਤੂੰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ?"

"ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸੌਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਵਾਹ!" ਸੈਂਚੋ ਨੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਅਤੇ ਕੌੜੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹਨ?"

"ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਦੂਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ।"
"ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਖਸ਼ੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਾਂ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ?"
"ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੜਨ।"
"ਖੈਰ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਅ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਸੁਹਜ, ਉਸਦੀ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ, ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਚੁੱਪ ਅਤੇ ਅਣਸੁਣਿਆ ਰੱਖਾਂਗਾ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸਮਤ ਇਸ ਮਹਾਨ ਤੋਹਫ਼ੇ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ (ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਦੂਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੋਈ ਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਆਇਆ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੈਂਤ ਦੀ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇੱਕ ਹੱਥ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਜਬਾੜੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਢੱਕ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕੈਰੀਅਰ, ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਉਹ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ; ਜਿਸ ਤੋਂ

ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਦੂਈ ਮੂਰ ਇਸ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਰ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੂਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕੁੱਟਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦੇ ਫੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਸਾਹਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਹਾਲਤ ਇੰਨੀ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਖ਼ਤ ਕੁੱਟਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ? ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ! ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਮੇਰੀ ਟੀਮ ਲਈ ਬਦਕਿਸਮਤੀ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋ ਦੋਸਤ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਉਹ ਕੀਮਤੀ ਅਤਰ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅੱਖ ਦੇ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਵਾਡ੍ਰਿਲੇਰੋ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਰਿਆ ਸਮਝਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਕਮੀਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜਾ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਜਾਦੂਈ ਮੂਰ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਆਹੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਬਚਿਆ ਹੈ?"
"ਇਹ ਮੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਦੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣ ਦਿੰਦੇ।"
"ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦੇਣਗੇ।"
"ਮੇਰਾ ਵੀ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਜਾਦੂਈ ਮੂਰ ਹੈ।"
ਅਫ਼ਸਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਪੱਟੀਆਂ ਕਾਰਨ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ, ਅੱਛਾ ਆਦਮੀ?"

"ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਕੀ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਮੂਰਖ?" ਇੱਕ ਤਰਸਯੋਗ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਲੂਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਕਵਾਡਰੀਲੇਰੋ (ਸਿਪਾਹੀ) ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਤੇਲ ਦਾ ਦੀਵਾ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਟ ਗਿਆ; ਫਿਰ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਦੂਈ ਮੂਰ ਹੈ, ਸਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਦੀਵੇ ਦੇ ਝਟਕੇ।"

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਜਾਦੂਗਰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੀਏ। ਉੱਠੋ, ਸਾਂਚੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅਲਕਾਈਡ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਤੇਲ, ਵਾਈਨ, ਨਮਕ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਮੇਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਲ੍ਹਮ ਬਣਾ ਸਕਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਗੁਲਾਬੀ ਮਿਰਚ, ਤੇਲ, ਨਮਕ ਅਤੇ ਵਾਈਨ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜਾਦੂਗਰ ਮੂਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਰਾਏ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਇਸ ਭਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ, ਦੀਵੇ ਦੇ ਫੱਟਣ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ ਦੋ ਵੱਡੇ ਜ਼ਖਮ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਖੂਨ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਤੂਫਾਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਸੀਨਾ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਮੱਗਰੀ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਣ ਬਣਾਇਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਬਾਲਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ

ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਮੰਗੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟੀਨ ਤੇਲ ਦੀ ਬੋਤਲ ਜਾਂ ਫਲਾਸਕ ਵਿੱਚ ਡੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਬੋਤਲ ਉੱਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਸੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੈਟਰਨੋਸਟਰ ਅਤੇ ਓਨੇ ਹੀ ਐਵੇ ਮਾਰੀਆ, ਸਾਲਵੇ ਅਤੇ ਕ੍ਰੇਡੋ ਦੁਹਰਾਏ, ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਕਰਾਸ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਂਚੋ, ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਅਤੇ ਕੁਆਡ੍ਰੇਲੇਰੋ ਮੌਜੂਦ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਹੁਣ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰਾਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸ ਕੀਮਤੀ ਅਤਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਲੀਟਰ ਅਤਰ ਪੀਤਾ, ਜੋ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਰ ਦੀ ਚਮੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਉਬਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਪੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀਆਂ ਉਲਟੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਲਟੀਆਂ ਦੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਕੜਵੱਲ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨਾ ਆਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਢੱਕਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਇੰਨਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀਆਂ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫਿਏਰਾਬਰਾਸ ਦਾ ਅਤਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਉਪਾਅ ਨਾਲ, ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਬਾਹੀ, ਯੁੱਧ ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਖਤਰਨਾਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ।
ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਰ ਦੀ ਚਮੜੀ ਵਿੱਚ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪੀਤਾ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਗਰੀਬ ਸਾਂਚੋ ਦਾ ਪੇਟ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਵਾਂਗ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਲਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਰਦ, ਪਸੀਨਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਅਤਰ ਅਤੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਂਚੋ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਸੀਬਤ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਸੂਰਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਈਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜੋ ਸੂਰਮਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।"

"ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ - "ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਹਾਏ! - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸੁਆਦ ਕਿਉਂ ਚੱਖਣ ਦਿੱਤਾ?"
ਉਸੇ ਪਲ, ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਚੱਲਣ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਮੁਖੀ ਦਾ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਚਟਾਈ 'ਤੇ ਉਹ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕੰਬਲ 'ਤੇ ਉਹ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੜਵੱਲ ਨਾਲ ਝੁਲਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਖੁਦ, ਸਗੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕੋਈ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੂਫ਼ਾਨ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਚੱਲਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਲ੍ਹਮ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਵੀ ਕਾਠੀ ਪਾਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਨਾਇਆ ਅਤੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ, ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਇੱਕ ਬਰਛਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਰਛੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇਗਾ। ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ; ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹਉਕੇ ਭਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ। ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਕਾਰਨ ਹੈ; ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹੀ ਉਹ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਸਨੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਸੰਜੀਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਸਰ ਅਲਸਾਈਡ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਪਕਾਰ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਰਹਾਂਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੰਕਾਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਉਪਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਣੋ ਕਿ ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾਈਟਹੁੱਡ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਵਾਂਗਾ।"

ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਈਟ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋ ਜਾਨਵਰਾਂ ਲਈ ਤੂੜੀ ਅਤੇ ਜੌਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦਾ ਖਰਚਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸਰਾਏ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ," ਸਰਾਏ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਗਲਤ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਭਟਕਦੇ ਨਾਈਟਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੱਥ ਲਈ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ (ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ) ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਹ ਦਿਨ-ਰਾਤ, ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ, ਪੈਦਲ ਅਤੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ, ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਪਿਆਸ ਵਿੱਚ, ਠੰਡ ਅਤੇ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ, ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ।"
"ਮੇਰਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਰਾਏ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਬਕਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।"
"ਤੂੰ ਇੱਕ ਮੂਰਖ, ਘਟੀਆ ਸਰਾਏਦਾਰ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਅੱਡੀ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਰਾਏ ਛੱਡ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਤੱਕ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਂਚੋ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਉਹੀ ਨਿਯਮ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਉੱਤੇ

ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਵੀ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾਈਟਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਨਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਦਕਿਸਮਤ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੇਗੋਵੀਆ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਪਿਨਰ, ਕੋਰਡੋਵਾ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸੂਈ ਕਾਰੀਗਰ ਅਤੇ ਸੇਵਿਲ ਮੇਲੇ ਦੇ ਦੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੱਸਮੁੱਖ, ਕੋਮਲ ਦਿਲ, ਮਜ਼ਾਕ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਸਾਂਚੋ ਕੋਲ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗਧੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਕੰਬਲ ਲੈਣ ਗਿਆ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਬਲ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਛੱਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਘੱਟ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਕਾਈਲਾਈਟ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਕੰਬਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰੋਵੇਟਾਈਡ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਗਰੀਬ ਕੰਬਲ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ। ਮਾਲਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸਾਹਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਚੀਕਾਂ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਸਰਾਏ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਪਾਇਆ, ਉਸਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨਾਲ ਖੇਡ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਚੁਸਤੀ ਅਤੇ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ, ਜੇ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੱਸ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਖਮੀ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰ ਸਕਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੰਨੇ ਸਰਾਪ ਅਤੇ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹਾਸਾ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੱਜ

ਰਿਹਾ ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਵਿਰਲਾਪਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਿਆ, ਜੋ ਕਦੇ ਧਮਕੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕਦੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨਾਲ, ਪਰ ਸਭ ਵਿਅਰਥ, ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਏ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜੈਕਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟਿਆ; ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਘੜੇ ਨਾਲ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਠੰਡਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਖੂਹ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆਂਦਾ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਕੋਲ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਸਾਂਚੋ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਪਾਣੀ ਨਾ ਪੀਓ; ਇਹ ਨਾ ਪੀਓ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਵੇਖੋ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤਰ ਹੈ (ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਫੜੀ), ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਬੂੰਦਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਣਗੀਆਂ।"

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ, "ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚੀ ਹੋਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਲਟੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂ? ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਕਿਸਮਤ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਾਬ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ!" ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਪੀਣ ਲੱਗ ਪਿਆ; ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਘੁੱਟ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਪੀਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅੱਡੀ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਰਾਏ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਆਮ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਲਫੋਰਜ਼ਾ (ਸਿੱਕੇ) ਰੋਕ ਲਏ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁੰਝਾਇਆ ਨਹੀਂ। ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਗੇਟ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੰਬਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗੋਲਮੇਜ਼ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਨਾਈਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ।

18

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੋਲ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬੇਜਾਨ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਭਜਾ ਸਕਿਆ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅੱਛਾ ਸਾਂਚੋ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਸਰਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਾਦੂਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਜੀਵ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਹੋਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਕੰਧ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਰੋਕੀਨੈਂਟ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਦਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਚੋਰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਯਾਦ ਰੱਖਣ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਮੂਲ ਵਾਸੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ, ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ।"

"ਜੇ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦਾ," ਸੈਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਾਹੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਮਾਸ-ਮਾਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਛਾਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪੇਡਰੋ ਮਾਰਟੀਨੇਜ਼ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਟੈਨੋਰੀਓ ਹਰਨਾਂਡੇਜ਼, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਜੁਆਨ ਪਾਲੋਮੇਕ ਖੱਬੇ-ਹੱਥ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮਹਾਰਾਜ, ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜਾਦੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਹਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕਲੇ ਹਾਂ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਹੀ ਪੈਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸੀਮਤ ਸਮਝ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਭ

ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੰਮ ਹੁਣ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਹੈ, ਜ਼ੇਕਾ ਤੋਂ ਜ਼ੇਕਾ ਅਤੇ ਬਾਲਟੀ ਤੋਂ ਬਾਲਟੀ।"

"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਰਹੋ; ਉਹ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਜਿੱਤਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਸੱਚਮੁੱਚ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ।"

"ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਯੋਧੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ (ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਨਮਾਨਿਤ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਮਝਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਅਸੀਂ ਬਿਸਕਾਇਨਾਂ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧੇ ਕੰਨ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਹੈਲਮੇਟ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹੋ; ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ, ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਮਾਰ, ਹਰ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਢੱਕਣਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਜਾਦੂਈ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕੇ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ।"

"ਇਹੀ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇਗੀ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਹੁਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਗਈ ਤਲਵਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਦੂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਅਮਾਡਿਸ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ 'ਬਲਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਯੋਧਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੋਧੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਲਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਗੁਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਇੱਕ ਰੇਜ਼ਰ ਵਾਂਗ ਕੱਟਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਸਤਰ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਜਾਦੂਈ ਹੋਵੇ, ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।"

"ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜਿਹੀ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਵਾਪਰ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਅਜਿਹੀ ਤਲਵਾਰ ਲੱਭ ਵੀ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ, ਇੱਕ ਮਲ੍ਹਮ ਵਾਂਗ, ਉਪਯੋਗੀ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਲਈ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਇਸ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਸਵਰਗ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਿਹਤਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੇਗਾ।"
ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਧੂੜ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਸੰਘਣਾ ਬੱਦਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਸਾਂਚੋ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਸਾਂਚੋ, ਇਹ ਉਹ ਦਿਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ; ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਉਹ ਦਿਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਹ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਯੁਗਾਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਜਾਣਗੇ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰੋਂ ਉੱਠਦੇ ਧੂੜ ਦੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ? ਫਿਰ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਰਿੜਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਉੱਥੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਧੂੜ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਦਲ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਠ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਦੋ ਫੌਜਾਂ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਹਰ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਲੜਾਈਆਂ, ਜਾਦੂ, ਸਾਹਸ, ਅਚੰਭਿਆਂ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬਗਾਵਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਸੋਚਿਆ, ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਉਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੀ। ਧੂੜ ਦਾ ਜੋ ਬੱਦਲ ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਇੱਕੋ ਸੜਕ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਧੂੜ ਕਾਰਨ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫੌਜਾਂ ਸਨ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਵੀ ਯਕੀਨ ਕਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਫਿਰ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ, ਸਰ?"
"ਕੀ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਮਰਾਟ ਅਲੀਫਾਨਫਾਰੋਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਹਾਨ ਟਾਪੂ ਟ੍ਰੈਪੋਬਾਨਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਗੈਰਾਮਾਂਟੇਸ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਨੰਗੇ ਹੱਥ ਵਾਲਾ ਪੈਂਟਾਪੋਲਿਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੰਗੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮੁਖੀ ਇੰਨੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਿਉਂ ਹਨ?"
"ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਲੀਫਾਨਫਾਰਨ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਂਟਾਪੋਲਿਨ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਔਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਮੂਰਤੀ-

ਪੂਜਕ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਝੂਠੇ ਪੈਗੰਬਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸੌਂਹ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਪੈਂਟਾਪੋਲੀਨ ਸਭ ਠੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜਿੰਨੀ ਹੋ ਸਕੇ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਵੇਂਗਾ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਾਈਟ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗਧੇ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖੀਏ, ਜਿੱਥੇ ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੱਭ ਸਕਾਂਗੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਨਵਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦਿਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹਾਰੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਿੱਤ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੰਨੇ ਘੋੜੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਮੁੱਖ ਯੋਧਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖ ਅਤੇ ਸਮਝ ਸਕੋ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੱਲੀਏ ਜੋ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਦੋਵੇਂ ਫੌਜਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਧੂੜ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਾ ਹੁੰਦਾ; ਫਿਰ ਵੀ, ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ:
"ਉਹ ਯੋਧਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ - ਜਿਸਦੀ ਢਾਲ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤਾਜ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਰ ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਹੈ - ਉਹ ਬਹਾਦਰ ਲੌਰਕਾਲਕੋ ਹੈ, ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਪੁਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ; ਉਹ ਯੋਧਾ ਜੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਜਿਸਦੀ ਢਾਲ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਿੰਨ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤਾਜ ਰੱਖਦੀ ਹੈ - ਡਰਾਉਣਾ ਮਾਈਕੋਕੋਲੇਂਬੋ ਹੈ, ਕੁਇਰੋਸ਼ੀਆ ਦਾ ਗ੍ਰੈਂਡ ਡਿਊਕ; ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੱਦ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਸਦਾ-ਨਿਡਰ ਬ੍ਰਾਂਡਾਬਾਰਬਾਰਨ ਡੀ ਬੋਲੀਚੇ, ਤਿੰਨ ਅਰਬਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਸਤਰ ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੀ

ਢਾਲ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ - ਉਸੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ, ਉਸ ਮੰਦਰ ਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸੈਮਸਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਪਲ ਵਿੱਚ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੋੜੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੂਜੀ ਫੌਜ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਵੱਲ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰਕਾਜੋਨਾ ਦੇ ਸਦਾ-ਜੇਤੂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹਾਰੇ ਟਿਮੋਨੇਲ, ਨਿਊ ਬਿਸਕੇ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖੋਗੇ, ਜੋ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ... ਉਸਦੀ ਪੈਨੋਪਲੀ ਚੌਥਾਈ ਹੈ। ਨੀਲੇ, ਹਰੇ, ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਢਾਲ ਉੱਤੇ - ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਹੇਠਾਂ 'ਮਿਆਓ' ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਉਚਾਰਖੰਡ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਬੇਮਿਸਾਲ ਮਿਆਉਲੀਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਲਫੇਨੀਕੁਏਨ ਦੀ ਧੀ, ਅਲਗਾਰਵੇ ਦੇ ਡਿਊਕ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ - ਜੋ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਘੋੜੇ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੈ, ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟੇ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੰਤਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਰਹਿਤ ਢਾਲ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਜਨਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਈਟ-ਇਰੈਂਟ ਹੈ, ਜਨਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪੀਅਰੇਸ ਪੈਪਿਨ ਹੈ, ਯੂਟ੍ਰਿਕ ਦੇ ਜਾਗੀਰਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ।" ਤੀਜਾ - ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਚੁਸਤ, ਬਹੁ-ਰੰਗੀ ਜ਼ੈਬਰਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਵਾਲੀ ਅੱਡੀ ਨਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹਨ - ਨਰਬੀਆ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਡਿਊਕ, ਐਸਪਾਰਟਾਫਿਲਾਰਡੋ ਡੇਲ ਬੋਸਕ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਢਾਲ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਐਸਪਾਰਗਸ ਪੌਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਉੱਤੇ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਆਦਰਸ਼ ਹੈ: "ਰਾਸਟ੍ਰੀਆ ਮੀ ਸੁਏਰਟੇ।" ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਕੁਐਡਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਈਟਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਏ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ, ਰੰਗ, ਯੰਤਰ ਅਤੇ ਆਦਰਸ਼ ਵਾਕ ਦਿੱਤੇ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਜਨੂੰਨ ਦੇ ਭਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਹਿ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਮੋਹਰੀ ਟੁਕੜੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ: ਇੱਥੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜ਼ੈਂਥਸ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਜੋ ਮੈਸੀਲੀਆ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਜੋ ਅਰਬ ਫੇਲਿਕਸ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਛਾਨਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਥਰਮੋਡਨ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਠੰਢੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਜੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਪੈਕਟੋਲਸ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਮੋੜਦੇ ਹਨ; ਨੁਮਿਡੀਅਨ, ਆਪਣੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧੋਖੇਬਾਜ਼; ਫਾਰਸੀ, ਆਪਣੇ ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼ੀ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ; ਪਾਰਥੀਅਨ ਅਤੇ ਮੇਡੀ, ਜੋ ਭੱਜਦੇ ਸਮੇਂ ਲੜਦੇ ਹਨ; ਅਰਬ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਰਹੇ ਹਨ; ਸਿਥੀਅਨ - ਜਿੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਉਹ ਜ਼ਾਲਮ ਹਨ; ਇਥੋਪੀਅਨ ਆਪਣੇ ਵਿੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ; ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋਰ ਕੌਮਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਮੈਂ ਪਛਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਦੂਜੀ ਟੁਕੜੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਜੈਤੂਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਬੇਟਿਸ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਨਦੀਆਂ ਤੋਂ

ਪੀਂਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਜੋ ਸਦਾ-ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਟੈਗਸ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਜੇਨਿਲ ਦੇ ਉਪਜਾਊ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਜੋ..." ...ਜੋ ਹਰੇ ਭਰੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ ਟਾਰਟੇਸਸ ਦੇ ਮੈਦਾਨ; ਜੋ ਜੇਰੇਜ਼ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਮੀਰ ਮੈਨਚੇਗਨ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸਜੇ ਹੋਏ; ਉਹ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ - ਗੋਥਿਕ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਵਸ਼ੇਸ਼; ਉਹ ਜੋ ਪਿਸੁਏਰਗਾ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਵਹਾਅ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ; ਉਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਗੁਆਡੀਆਨਾ ਦੇ ਫੈਲੇ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਲੁਕਵੇਂ ਰਸਤੇ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ; ਉਹ ਜੋ ਪਾਈਨ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਪਾਈਰੇਨੀਜ਼ ਦੀ ਠੰਡ ਜਾਂ ਉੱਚੇ ਐਪੇਨਾਈਨਜ਼ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਬਦੇ ਹਨ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਜਿੰਨੇ ਸਾਰੇ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ।
ਹੇ ਰੱਬਾ! ਉਸਨੇ ਕਿੰਨੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖੇ! ਉਸਨੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਹੀ ਗੁਣ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ; ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ! ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੁੜਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਅਤੇ ਦੈਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਸਰ, ਜੇ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਾਈਟ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਰਾਖਸ਼, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਭ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਹਿਣਕਣ, ਤੁਰ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਢੋਲ ਦੀ ਗਰਜ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ?"
"ਮੈਨੂੰ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਲੇਲਿਆਂ ਦੀ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਜੋ ਕਿ ਸੱਚ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੋਵੇਂ ਝੁੰਡ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਸਨ।
"ਸਾਂਚੋ, ਜਿਸ ਡਰ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੈਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣਾ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਡਰਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਉਸ ਪਾਸੇ ਜਿੱਤ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਅੱਡੀ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਢਲਾਣ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦੌੜਿਆ। ਸੈਂਚੋ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੀਕਿਆ, "ਵਾਪਸ ਆਓ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ! ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਜੜ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ! ਵਾਪਸ ਆਓ! ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਲਾਹਨਤ! ਇਹ ਕੀ

ਪਾਗਲਪਨ ਹੈ! ਦੇਖੋ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਬਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਢਾਲ (ਟੁੱਟੀ ਜਾਂ ਪੂਰੀ), ਕੋਈ ਨੀਲਾ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕਵਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਹਾਂ!" ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਓ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਯੋਧੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੋ ਬਹਾਦਰ ਸਮਰਾਟ ਪੈਂਟਾਪੋਲਨ ਦੇ ਝੰਡੇ-ਧਾਰਕ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਲੜੋ; ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਐਲੀਫੈਂਟਫੈਰਨ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲਵਾਂਗਾ।"

ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਹ ਝੁੰਡ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਝੁੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਚਰਵਾਹੇ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਲੇਲ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮੁੱਕੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਭਜਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ:

"ਹੰਕਾਰੀ ਅਲੀਫਾਨਫਾਰੋਨ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ? ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ; ਮੈਂ ਇਕਲੌਤਾ ਯੋਧਾ ਹਾਂ ਜੋ ਹੱਥੋ-ਹੱਥ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਤੇਰੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਪੈਂਟਾਪੋਲਿਨ ਗਾਰਾਮਾਂਟਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਨਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੇਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਪਸਲੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ। ਮਾਰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੋਤਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੀਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਪੀ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਦਾਮ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਬੋਤਲ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਦੰਦ ਅਤੇ ਦੰਦ ਟੁੱਟ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਉਂਗਲਾਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਾਰ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗਰੀਬ ਯੋਧਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ, ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਚਰਵਾਹੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਸੱਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰੇ ਹੋਏ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਂਚੋ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਵਾਲੇ ਸਾਹਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਪਾੜਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਪਲ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਕੋਸਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ

ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਅਤੇ ਚਰਵਾਹੇ ਚਲੇ ਗਏ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮਿਸਟਰ ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਉਹ ਫੌਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਗੋਂ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਸਨ?"
"ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਉਹ ਰਿਸ਼ੀ ਜੋ ਚੋਰ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਾਂਚੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤਾਂਗਾ, ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਖੈਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸੈਂਚੋ, ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਜੋ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ, ਹੁਣ ਭੇਡਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਨਾ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਇੱਥੇ ਆਓ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕਿੰਨੇ ਦੰਦ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਗੁਆਚੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਬਚੇ ਹਨ।"
ਸਾਂਚੋ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਗਭਗ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਉਸੇ ਪਲ ਮਲ੍ਹਮ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਜਾ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਾਂਚੋ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਉਸਨੇ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਆਲੂ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਥੁੱਕ ਦਿੱਤੀ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ!" ਸਾਂਚੋ ਚੀਕਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਪੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੂਨ ਥੁੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਰੰਗ, ਸੁਆਦ ਅਤੇ ਗੰਧ ਤੋਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਖੂਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਬੋਤਲ ਦਾ ਮਲਮ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਢਿੱਡ ਘੁੰਮ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਲਟੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ; ਪਰ ਕੁਝ ਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਸਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ

ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਉਸ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਟਾਪੂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮੀਦ ਗੁਆਉਣਾ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜ ਲਈ, ਜਿਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ - ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਰਦਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਉੱਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਡੂੰਘੇ ਉਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮੂਡ ਵਿੱਚ, ਇੰਨੇ ਉਦਾਸ, ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਸਾਂਚੋ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਹਨ ਕਿ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਬੁਰਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਾਈ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚੰਗਾਈ ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ?" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਕੀ ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਕੰਬਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ? ਅਤੇ ਉਹ ਅਲਫੋਰਜ਼ਾ ਜੋ ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹਨ, ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਸਨ?"
"ਕੀ! ਸਾਂਚੋ, ਅਲਫੋਰਜ਼ਾ ਗਾਇਬ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹਨ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਫਿਰ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਵਰਗੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਯੋਧੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
"ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਡਾਇਓਸਕੋਰਾਈਡਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਰੋਟੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਰੋਟੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਰਡੀਨ ਸਿਰ ਖਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਡਾਕਟਰ ਲਾਗੁਨਾ ਦੇ ਨੋਟਸ ਨਾਲ ਵੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਚੰਗੇ ਸਾਂਚੋ, ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ

ਸਰਗਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ), ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਵਾ ਦੇ ਮੱਛਰਾਂ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੀੜਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਡੱਡੂਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਦਿਆਲੂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸੂਰਜ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਮੀਂਹ ਭੇਜਦਾ ਹੈ।"
"ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬਣੋਗੇ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਸਾਂਚੋ, ਭਟਕਦੇ ਯੋਧੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਯੋਧੇ ਸਨ ਜੋ, ਇੱਕ ਕੈਂਪ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪੈਰਿਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਏ ਹੋਣ; ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਰਛੇ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਲਮ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲਮ ਨੇ ਬਰਛੇ ਨੂੰ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਚਲੋ ਹੁਣ ਚੱਲੀਏ ਅਤੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਲੱਭੀਏ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕੰਬਲ ਹੋਣ, ਨਾ ਕੰਬਲ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ, ਨਾ ਭੂਤ ਹੋਣ, ਨਾ ਹੀ ਜਾਦੂਈ ਮੂਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਜਾਹ, ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਛੱਡਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਇੱਥੇ ਵਧਾਓ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਪਤਾ ਕਰੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰਲੇ ਜਬਾੜੇ ਦੇ ਇਸ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਦੰਦ ਅਤੇ ਸੜਨ ਵਾਲੇ ਦੰਦ ਗਾਇਬ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਅੰਦਰ ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸ ਪਾਸੇ ਕਿੰਨੇ ਗ੍ਰਾਈਂਡਰ ਵਰਤਣੇ ਹਨ?"
"ਚਾਰ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਿਛਲੇ ਦੰਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਠੀਕ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚੋ, ਸਰ।"
"ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਚਾਰ, ਜੇ ਪੰਜ ਨਹੀਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਦੰਦ ਸੜਨ ਜਾਂ ਠੰਡ ਨਾਲ ਟੁੱਟਿਆ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ੈੱਫ ਕੋਲ ਇਸ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਢਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗ੍ਰਾਈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅੱਧੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੀ ਹਥੇਲੀ ਵਾਂਗ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੈ।"

ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਕੱਟ ਦੇਣ, ਪਰ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬਾਂਹ ਨਹੀਂ; ਸਾਂਚੋ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਦੰਦਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੂੰਹ ਪੱਥਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੰਦ ਹੀਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਹਨ; ਪਰ ਅਸੀਂ ਜੋ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਭ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ। ਦੋਸਤ, ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਾਂਗਾ, ਜਿਸ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਬਿਨਾਂ ਪਨਾਹ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰਨਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣੇ ਜਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਨਾਲ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਤੁਰਨ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।

19

ਅਧਿਆਇ

ਸਾਂਚੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਗੱਲਬਾਤ, ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਟਨਾਵਾਂ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਤੋਂ ਰੋਟੀ ਨਾ ਖਾਣ ਜਾਂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਹੁੰ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲੈਂਡਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਲੈਣ ਤੱਕ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੂਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਇਹ ਵੱਡੀ ਘਟਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਕਰਕੇ ਵਾਪਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ; ਪਰ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਧਾਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

"ਓਏ! ਕੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੈ?" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹੁੰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ

ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਹੱਲ ਲੱਭਣਾ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖੋ, ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਹੁੰ ਵਾਂਗ ਨਾ ਭੁੱਲੋ; ਭੂਤ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿੱਦੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ।"
ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ, ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਜਾਂ ਪਨਾਹ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਉਹ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਲਫੋਰਜਾ ਦੇ ਗੁਆਚਣ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭੰਡਾਰ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਾਹਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਸਾਹਸ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਹਨੇਰੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜਮਾਰਗ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਲੱਭਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੇ, ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ, ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਭੁੱਖਾ ਸੀ, ਸਰਦਾਰ ਬੇਚੈਨ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਲਦੇ ਤਾਰਿਆਂ। ਸਾਂਚੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਤੋਂ ਖਿੱਚਿਆ, ਦੂਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ, ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਗਏ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਪਾਰਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਕੰਬਣ ਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸਾਂਚੋ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮੁਹਿੰਮ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਿਖਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ।"
"ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਜੇ ਇਹ ਸਾਹਸ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਹਿਣ ਲਈ ਪਸਲੀਆਂ ਕਿੱਥੋਂ ਲੱਭਾਂਗਾ?"
"ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਧਾਗਾ ਨਹੀਂ ਛੂਹਣ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚਾਲ ਚਲਾਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵਿਹੜੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

"ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਪੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ, ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਜਰਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ।"
"ਰੱਬ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਗਏ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚਲਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਲਦੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਦਿੱਖ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਸਾਰੀ ਹਿੰਮਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੁਖਾਰ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਹੋਰ ਵੀ ਬਕਬਕ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਢੱਕੀ ਇੱਕ ਪਾਲਕੀ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਛੇ ਹੋਰ ਘੋੜਸਵਾਰ, ਸੋਗ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੱਚਰਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੌਲੀ ਚਾਲ ਤੋਂ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘੋੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਘੋੜਸਵਾਰ ਸਵਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨੀਵੇਂ, ਸ਼ਿਕਾਇਤੀ ਸੁਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਉਜਾੜ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਸਾਂਚੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਅਤੇ (ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਂਚੋ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੁਣ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਸ ਵਾਂਗ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪਾਲਕੀ ਕਿਸੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਜਾਂ ਮਾਰੇ ਗਏ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਉਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ; ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸੜਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਲੰਘਣਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਰੁਕੋ, ਸੂਰਬੀਰ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਅਰਥੀ 'ਤੇ ਕੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ

ਜਾਣਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਹੀ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੀਤੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਾਂ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਏ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਾਂ।"
"ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ," ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸਰਾਏ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰੁਕ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਹੋ;" ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ ਦੀ ਅੱਡੀ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਸ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਖੱਚਰ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਰੁਕੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗਿਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦਿਓ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਲਈ ਮੇਰੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਖੱਚਰ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਲਗਾਮ ਨਾਲ ਫੜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਇੰਨਾ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੇ, ਖੱਚਰ ਨੂੰ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰ ਕੀਤੇ, ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟ ਕੇ, ਉਹ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਦੌੜਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਘਾਤਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਚੁਸਤੀ ਅਤੇ ਫੁਰਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਦੌੜਿਆ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਖੰਭ ਵਧ ਗਏ ਹੋਣ, ਇੰਨਾ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਉਹ ਤੁਰਿਆ। ਸਾਰੇ ਖੱਚਰ ਡਰਪੋਕ ਅਤੇ ਨਿਹੱਥੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਪਾਰ ਭੱਜ ਗਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਬਲਦੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤਿਉਹਾਰ ਜਾਂ ਜਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਨਕਾਬਪੋਸ਼ ਆਦਮੀ ਦੌੜ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ, ਆਪਣੇ ਚੋਲਿਆਂ ਅਤੇ ਗਾਊਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ, ਹਿੱਲਣ-ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ, ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਨਰਕ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੀ ਜੋ ਪਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਆਇਆ ਸੀ।
ਸਾਂਚੋ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, "ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇਹ ਮਾਲਕ ਓਨਾ ਹੀ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਖੱਚਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁੱਟੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਮਸ਼ਾਲ ਪਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਦੀ ਨੋਕ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ

ਲਈ ਕਿਹਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਕੈਦੀ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਗਈ ਹੈ: ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਸੱਜਣ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਬੇਅਦਬੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਦਰਜਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।"

"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸ ਲਈ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਹੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਕੀ ਹੋਇਆ ਸਰ?" ਦੂਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ।"

"ਫਿਰ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਤਸੁਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲੇਗਾ," ਲਾਇਸੈਂਸੀਏਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸੀਏਟ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਣਵਿਆਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਲੋਂਜ਼ੋ ਲੋਪੇਜ਼ ਹੈ; ਮੈਂ ਅਲਕੋਬੈਂਡਾਸ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਾਏਜ਼ਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਗਿਆਰਾਂ ਹੋਰ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਉਹੀ ਜੋ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਸੇਗੋਵੀਆ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਏਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਹੁਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਸੇਗੋਵੀਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਰੱਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ," ਕੁਆਰੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

"ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਰੱਬ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ; ਪਰ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਾਂ।"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਕੁਆਰੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੋਂ ਟੇਢੇ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸਿੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ

ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਰਹਾਂ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਸਾਹਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ਇੱਕ ਨਿਰਾ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਸੀ।"
"ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਇਹ ਸਭ, ਮਿਸਟਰ ਬੈਚਲਰ ਅਲੋਂਜ਼ੋ ਲੋਪੇਜ਼, ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੋਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ, ਬਲਦੀਆਂ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ, ਸੋਗ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਣ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਜੀਵ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕ ਤੋਂ ਆਏ ਇੱਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹੀ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ।"
"ਜਿਵੇਂ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਹੈ," ਕੁਆਰੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ, ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਖੱਚਰ ਹੇਠੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਰਕਾਬ ਅਤੇ ਕਾਠੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਤੱਕ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ?"
ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਦਾ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਖੱਚਰ ਤੋਂ ਚਾਰਾ ਉਤਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਸੱਜਣ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਥੈਲਾ ਬਣਾਇਆ, ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਲੱਦ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕੁਆਰੇ ਨੂੰ ਖੱਚਰ ਤੋਂ ਉਤਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੱਚਰ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਾਲ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੇ।
ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਇਹ ਸੱਜਣ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਨਾਇਕ ਕੌਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਵਧੀਆ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੁਆਰਾ ਮੁੰਡਾ ਉੱਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼, juxta illud, si quis, suadente diabolo, ਉੱਤੇ ਹਿੰਸਕ ਹੱਥ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੇਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਲਾਤੀਨੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਬਰਛੇ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਚਰਚ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ, ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਈਸਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਪਰਲੋਕ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ; ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸਿਡ ਰੂਈ ਡਿਆਜ਼ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੋਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਰਾਜਦੂਤ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਪੋਪ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਵਾਰ ਦੇ ਨੇਕ ਰੋਡਰਿਕ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇਕ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ।"

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਕੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਗਸੋਟ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹੁਣ "ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਸੂਰਬੀਰ" ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ।

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਫੜੀ ਹੋਈ ਟਾਰਚ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਹਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਬਦਸੂਰਤ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਲੜਾਈ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਘਿਸਾਅ ਕਾਰਨ ਹੈ।"

"ਨਹੀਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਰਿਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਾਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ 'ਜਲਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵਾਲਾ,' 'ਯੂਨੀਕੋਰਨ ਵਾਲਾ,' 'ਕੁੜੀਆਂ ਵਾਲਾ,' 'ਫੀਨਿਕਸ ਵਾਲਾ,' 'ਗ੍ਰਿਫਿਨ ਵਾਲਾ,' ਅਤੇ 'ਮੌਤ ਵਾਲਾ,' ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਕਤ ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ 'ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ' ਕਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੌਕਾ ਆਵੇਗਾ, ਮੇਰੀ ਢਾਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰਾ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

"ਸਰ, ਉਹ ਚਿਹਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਪੈਸਾ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ, ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਧੂ ਚੀਜ਼ ਦੇ, ਨਾ ਤਾਂ ਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਢਾਲ ਦੇ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਉਦਾਸ-ਚਿਹਰਾ' ਕਹਿਣਗੇ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ,

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮਹਾਰਾਜ (ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ), ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਬਦਸੂਰਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਮਜ਼ਾਕ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਿਆ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਜਾਂ ਬੱਕਲ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਂਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਪਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮੁਹਿੰਮ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਆਦਮੀ, ਭਾਵੇਂ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਧੱਕੇ ਗਏ ਹੋਣ, ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ, ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਧਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੈ, ਪਹਾੜ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਭੁੱਖ ਸਾਨੂੰ ਕੁਤਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਹੈ, ਮੁਰਦੇ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਉਂਦੇ ਰੋਟੀ ਲਈ।"
ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਗਰ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਬਿਨਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਉਸਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਿਆ। ਦੋ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਉਤਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਉਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਹਰੇ ਘਾਹ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਚਟਣੀ ਦੀ ਭੁੱਖ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਸ਼ਤਾ, ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਇਕੱਠੇ ਖਾਧਾ, ਅਤੇ ਠੰਡੇ ਮਾਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੰਡਾਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਸੱਜਣ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੀ ਕਮੀ ਘੱਟ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ) ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਸੀਬਤ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਂਚੋ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਮੰਨਦਾ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪੀਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਈਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਥੱਕੇ ਹੋਏ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਨ ਉਹ ਹਰੇ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਘਾਹ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

20

ਅਧਿਆਇ

ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਵੀਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਅਣਸੁਣੇ ਸਾਹਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।

"ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਨਾਬ, ਇਹ ਘਾਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਝਰਨਾ ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਨਮੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭ ਸਕੀਏ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਭਿਆਨਕ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾ ਸਕੀਏ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਭੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਦਨਾਕ ਹੈ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਇਹ ਸਲਾਹ ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਲੱਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਲੱਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਪਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਦੋ ਸੌ ਕਦਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤੁਰੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੱਟਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਰੁਕ ਗਏ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਸਨੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਾਂਚੋ ਲਈ, ਜੋ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਡਰਪੋਕ ਅਤੇ ਕਾਇਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਡਿੱਗਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਤਾਲਬੱਧ ਥੱਪੜ, ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਦੀ ਖੜਖੜ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਪਾਣੀ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਾਤ ਡੂੰਘੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਉੱਚੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ, ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਹਿੱਲਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ, ਅਸ਼ੁਭ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਚੁੱਪ, ਜਗ੍ਹਾ, ਹਨੇਰਾ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵਹਾਅ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਨਾ ਹੀ ਹਵਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਈ, ਨਾ ਹੀ ਸਵੇਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ; ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ।

ਪਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਆਪਣੇ ਦਲੇਰ ਦਿਲ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ, ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਜਾਣੋ ਕਿ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਇਸ ਲੋਹੇ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯੁੱਗ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜਿਸ ਲਈ ਖ਼ਤਰੇ, ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ; ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਗੋਲਮੇਜ਼ ਦੇ ਨਾਈਟਸ, ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨੌਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜੋ ਪਲੈਟਿਰ, ਟੈਬਲਾਂਟੇ, ਓਲੀਵੈਂਟੇ, ਟਿਰਾਂਟੇ, ਫੋਬਸ ਅਤੇ ਬੇਲੀਅਨਿਸ, ਅਤੇ

ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਮਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨਾਮੇ, ਅਚੰਭੇ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚਮਕਦਾਰ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਢੱਕ ਲਵੇਗਾ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਾਥੀ, ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੋ।" ਇਸ ਰਾਤ ਦੀ ਅਜੀਬ ਚੁੱਪ, ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੌਲੀ, ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਸਰਸਰਾਹਟ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਦ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲਗਾਤਾਰ ਘੰਟੀ - ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੰਗਲ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਰ, ਡਰ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਹਸਾਂ ਦੇ ਆਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਖੈਰ, ਇਹ ਸਭ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕਮਰ ਕੱਸੋ, ਰੋਸੀਨਤੇ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ; ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਜੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਐਲ ਜਾਓਗੇ। ਟੋਬੋਸੋ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਦੇਵੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸੇਂਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬੰਦੀ ਯੋਧਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਹਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ।

ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਰਸ ਨਾਲ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:

"ਸਰ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਜੋਖਮ ਕਿਉਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਰਾਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪਾਣੀ ਨਾ ਪੀਈਏ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਡਰਪੋਕ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਕਰਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਵਰਗ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਕੰਬਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਜੇਤੂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਿਘਲਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਅਤੇ

ਚਿੰਤਨ ਨੂੰ ਪਿਘਲਣ ਦਿਓ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ, ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੌਂਪ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਲਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਘਰ, ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।" "ਮੈਂ ਬਿਹਤਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਲਾਲਚ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦੇਵੋਗੇ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡੋਗੇ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸਨੂੰ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਸਿੱਖੀ ਹੈ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜੇ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਬਾਕੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਿਰਨ ਦਾ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਹੈ।

"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਉਹ ਲਕੀਰ ਕਿੱਥੇ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਮੂੰਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਸਿਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੂੰ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਾਤ ਇੰਨੀ ਹਨੇਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਤਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਡਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਘੱਟ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਦਿਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋੜ ਹੈ।"

"ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਹੰਝੂਆਂ ਜਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ, ਚੁੱਪ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੇਮਿਸਾਲ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸਾਹਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਦੀ ਬੈਲਟ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਰਿਆ।"

ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹੰਝੂ, ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਲਾਕੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੱਕ ਰੋਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਕੱਸਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣਤਾ ਨਾਲ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ

ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਘੋੜਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੌੜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਦੇਖੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ! ਮੇਰੇ ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਸਵਰਗ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਹਿੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਾਰੋਗੇ ਅਤੇ ਮਾਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਕਰੋਗੇ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੰਡਿਆਂ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰੋਗੇ।"
ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਹ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਘੋੜਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਜਾਂ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਚਲਾਕੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਦੇਰੀ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਵੇ।"
"ਰੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਾਂਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਹਰੇ ਘਾਹ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਵੇਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤਾਜ਼ਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਾਹਸ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।"
"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਜਾਂ ਸੌਣ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ ਜੋ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸੌਂ ਜਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਸੌਣ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹੋ, ਜਾਂ ਉਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
"ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਕਾਠੀ ਦੇ ਹੈਂਡਲ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਾਠੀ-ਸ਼ਤੀਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪੱਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉਂਗਲੀ ਜਿੰਨੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਤਾਲ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦੱਸੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜੋ ਸੁਣੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਡਰ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। "ਫਿਰ ਵੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਦੱਸਣ

ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਹਾਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੋ ਚੰਗਾ ਆਉਣਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਉਸ ਕੋਲ ਆਵੇ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ; ਇਹ ਰੋਮਨ ਕੈਟੋ ਜ਼ੋਂਜੋਰੀਨੋ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਕ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਬੁਰਾਈ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,' ਅਤੇ ਇਹ ਅੱਜ ਉਂਗਲੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਵਾਂਗ ਸੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਰ ਹਨ।"

"ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ ਦੀ ਚੋਣ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ।"

"ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਐਸਟ੍ਰੇਮਾਦੁਰਾ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਆਜੜੀ ਸੀ - ਯਾਨੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜੋ ਬੱਕਰੀਆਂ ਚਾਰਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਆਜੜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੋਪੇ ਰੂਇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਲੋਪੇ ਰੂਇਜ਼ ਟੋਰਲਵਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਜੜੀ ਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਮੀਰ ਆਜੜੀ -"

"ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈਂ, ਸੈਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ; ਇਸਨੂੰ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਕਹੋ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਦੱਸੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਹੋ।"

"ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰਿਵਾਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਹੋ।"

"ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।"

"ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਾਲਕ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਆਜੜੀ ਟੋਰਾਲਵਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ, ਸੁਡੌਲ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਸਨ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੰਨੀ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿ ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਖੁਦ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਕਿ ਆਜਜ਼ੀ ਦਾ ਆਜਜ਼ੀ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਬੁਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਈਰਖਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੀਮਾ ਪਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਰਜਿਤ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਆਜਜ਼ੀ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਦੇਸ਼ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਟੋਰਾਲਵਾ ਨੂੰ ਲੋਪ ਦਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਸਾਂਚੋ।"

ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਆਜਜ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਐਸਟ੍ਰੇਮਾਦੁਰਾ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਰਤਗਾਲ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਟੋਰਾਲਵਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਦਾ ਡੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥੈਲੀ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਕੰਘੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਪੇਂਟ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਜਜ਼ੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਨਾਲ ਗੁਆਡੀਆਨਾ ਨਦੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਭਰ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਹ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸ਼ਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਕਿਸ਼ਤੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਇੱਜੜ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਟੋਰਾਲਵਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਤਸੀਹੇ ਦੇਵੇਗਾ।" ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਛੇਰਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਕਰੀ ਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ

ਉਸ ਤੋਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਛਿਆਰਾ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਲੈ ਗਿਆ; ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਲੈ ਗਿਆ; ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਲੈ ਗਿਆ - ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਛਿਆਰੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵੀ ਬੱਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਹਾਣੀ ਇੱਥੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਚਿੱਕੜ ਅਤੇ ਤਿਲਕਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਛੇਰੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਕਰੀ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।

"ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਜਾਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।"

"ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ?" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

"ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ, ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਕਹਾਣੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਹਾਣੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀ?"

"ਨਹੀਂ, ਸਰ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿੰਨੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਪਾਰ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਤਾਂ ਉਸੇ ਪਲ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ, ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਸੀ।"

"ਤਾਂ ਫਿਰ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?"

"ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਸੱਚਮੁੱਚ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੱਸੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਤਰੀਕਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ

ਜੀਵਨ ਭਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਝ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਘੱਟ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਝਟਕਿਆਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਲੰਘਣ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਅੰਤ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਤੁਰ ਸਕਦਾ ਹੈ;" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਡੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਲੱਤ ਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਫਿਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਵੇਰ ਦੀ ਵਧਦੀ ਠੰਢ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਕਿਸੇ ਜੁਲਾਬ ਵਾਲੀ ਦਵਾਈ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ), ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਡਰ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਕੜ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਹੁੰ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੇ ਕਾਠੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਪੈਂਟ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੱਸੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਪੈਂਟ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇੜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤਲੇ-ਨਿੱਕੇ ਕੁੱਲ੍ਹੇ ਨੰਗਾ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਪਰ, ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਮੁਸੀਬਤ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਮਲ-ਮੂਤਰ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਪੀਸ ਲਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹ ਰੋਕਿਆ; ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਇੰਨਾ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਸੈਂਚੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਸਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਹਸ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜ਼ਮਾਈ, ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੋਰ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਬੋਝ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਗਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਸਦੀ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਧੂੰਆਂ ਲਗਭਗ ਸਿੱਧੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਉੱਠਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਧੂੰਆਂ ਉਸਦੇ ਨੱਕ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਬਾਇਆ, ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਘੁੱਟਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸਾਂਚੋ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹੋ।"
"ਮੈਂ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਬਰਗ੍ਰਿਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਉਚਿਤ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗਤੀ ਨਾਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ।"
"ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਜਾ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਆਪਣੇ ਨੱਕ 'ਤੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ ਵੱਲ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੇੜਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।"
"ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇਗਾ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਵੇਰਾ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੈਂਟ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚੁਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਜੀਵੰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ, ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਖਤਰਨਾਕ ਸਾਹਸ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਦਿਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਉੱਚੇ ਰੁੱਖਾਂ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਸੰਘਣੀ ਛਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਰੜੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਾਰਨ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਹੋਰ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿੰਦੇ

ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਖਤਰਨਾਕ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਖਤਮ ਕਰੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲੇਗੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਛੁਡਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਲਗਭਗ ਯਕੀਨੀ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਦਿਆਲੂ ਮਾਲਕ ਦੇ ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ, ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੇ ਜਨਮ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਈਸਾਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੋ ਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਈ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹ ਗਈ, ਪਰ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਿਖਾ ਸਕੇ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲੱਗਾ ਜਿੱਥੋਂ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਵਾਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਪੈਦਲ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜ ਕੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸੱਚਾ ਸਾਥੀ। ਸੰਘਣੇ ਸ਼ੇਸਟਨਟ ਦਰੱਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕੁਝ ਉੱਚੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿੱਥੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਧਾਰਾ ਵਗਦੀ ਸੀ। ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਘਾਹ-ਫੂਸ ਵਾਲੇ ਘਰ ਸਨ, ਜੋ ਘਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਖੰਡਰਾਂ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਲੜਾਈ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ, ਪਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਘਰਾਂ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭੁੱਲੇ। ਸਾਂਚੋ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕੇ ਫੈਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡਰ ਅਤੇ ਡਰ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸੌ ਕਦਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ, ਇੱਕ ਮੋੜ ਮੋੜ ਕੇ, ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸ਼ੋਰ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਰਾਤ

ਡਰ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ (ਜੇ ਤੁਸੀਂ, ਪਾਠਕ, ਨਿਰਾਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ) ਛੇ ਧੋਣ ਵਾਲੇ ਹਥੌੜਿਆਂ ਦੇ ਵਾਰੋ-ਵਾਰੀ ਵਾਰ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕਿਵਜੋਤ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਜੰਮ ਗਿਆ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਬੈਠਾ ਪਾਇਆ; ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਵਜੋਤ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਲ੍ਹ ਲਾਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ ਫੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ 'ਤੇ ਹੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਾਸੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਮਰ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਚਾਰ ਵਾਰ ਰੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹਾਸਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਫੁੱਟਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਡੌਨ ਕਿਵਜੋਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਸ ਲੋਹੇ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯੁੱਗ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜਿਸ ਲਈ ਖ਼ਤਰੇ, ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।" ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਹ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਡੌਨ ਕਿਵਜੋਤ ਨੇ ਕਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਭਿਆਨਕ ਵਾਰ ਸੁਣੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨਾ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਮਾਰੇ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੱਗਦੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਸਦੇ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਚੁੱਪ ਰਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਦੇਖੋ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੱਜਣ, ਜੇ ਇਹ ਹਥੌੜੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਾਹਸ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ? ਕੀ ਮੈਂ, ਇਤਫਾਕਨ, ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹਾਂ, ਜੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਅਤੇ ਵੱਖ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਥੌੜਿਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ, ਜਦੋਂ, ਸ਼ਾਇਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਜੰਗਲੀ, ਹਥੌੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ? ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਛੇ

ਹਥੌੜਿਆਂ ਨੂੰ ਛੇ ਦੈਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਓ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਢਾਹਦਾ, ਤਾਂ ਜਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਓ।"
"ਬਸ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਨਾਬ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਮਹਾਰਾਜ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ ਹੈ (ਅਤੇ ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ), ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ? - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਲਈ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਡਰ ਜਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਕੀ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਇੰਨਾ ਚਲਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਅਸਲ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ।"
"ਖੈਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ; ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਵੱਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਲੱਗਿਆ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਚਤੁਰਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਬਚ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ; ਸਫਾਈ ਦੌਰਾਨ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ;' ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਵੱਡੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਪੈਂਟ ਦਾ ਜੋੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁੱਟਮਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਕੁੱਟਮਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟਾਪੂਆਂ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ 'ਤੇ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸੱਚ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਚਲਾਕ ਹੋ ਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਸਾਡੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ: ਮੇਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਬੋਲਚਾਲ ਨੂੰ ਰੋਕੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਣਗਿਣਤ ਹਨ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਓਨਾ ਬੋਲਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਲਤੀ ਹੈ: ਤੁਹਾਡੀ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਇੰਨਾ ਘੱਟ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ; ਮੇਰੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਗੌਲ ਦੇ ਅਮਾਡਿਸ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਗੈਂਡਾਲਿਨ ਸੀ, ਇਨਸੁਲਾ ਫਰਮ ਦਾ ਕਾਉਂਟ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ

ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ, ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਕਮਰ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਗਾਲੌਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਗਾਸਾਬਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇੰਨਾ ਚੁੱਪ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੁੱਪ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ?" ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ, ਸੂਰਬੀਰ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਜ ਤੋਂ, ਸਾਡੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਘੱਟ ਮਨਮਾਨੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਅਹਿਸਾਨ ਅਤੇ ਲਾਭ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੁਹਾਡੀ ਤਨਖਾਹ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

"ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ (ਜੇਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ) ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪੈਸਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਦਿਨ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਮਿਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ?"

"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦਿਆਲਤਾ 'ਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੋਹਰਬੰਦ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਘਰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਅਗਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਫੁਲਿੰਗ-ਮਿੱਲ ਦੇ ਹਥੌੜਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਓਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਮਾਪਿਆਂ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

21

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦੇ ਹੈਲਮੇਟ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਾਹਸ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਇਨਾਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਅਜਿੱਤ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਹਲਕੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਲਾਂਡਰੀ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸੱਜੇ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਲਈ ਗਈ ਸੜਕ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੋਨੇ ਵਰਗੀ ਚਮਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਸਾਂਚੋ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਹਾਵਤ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਵਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵਿਗਿਆਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਕਹਾਵਤ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ।' ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਸ ਸਾਹਸ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਫੁੱਲਿੰਗ ਮਿੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਾਹਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਫੁੱਲਿੰਗ ਮਿੱਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਫ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ।"

"ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉੱਨ ਪੀਸਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਮਿੱਲਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਦੇਣ।"

"ਭਟਕ ਜਾਹ ਯਾਰ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੈਲਮੇਟ ਦਾ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿੱਲ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ, ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ, ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਵਾਂਗ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਸਮਝ ਸਕਣ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ

ਹੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਹੋ।"
"ਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤੀ ਗੱਦਾਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਉਸ ਧੱਬੇਦਾਰ ਭੂਰੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਟੋਪ ਹੈ?"
"ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਭੂਰੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਇਹ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ; ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਸਮਾਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਹਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈਲਮੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਰੱਬ ਕਰੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਮਾਰਜੋਰਮ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਕਿ ਫੁੱਲਿੰਗ-ਮਿਲ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਭਰਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਰਾਈ ਵਾਲੀਆਂ ਮਿੱਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਕੱਢ ਲਵਾਂਗਾ।"
ਸਾਂਚੋ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਿਤੇ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਿਆਲੇ ਵਾਂਗ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ।
ਇਹ ਹੈਲਮੇਟ, ਘੋੜਾ, ਅਤੇ ਨਾਈਟ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਆਰੇ ਦਾ ਸਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਿੰਡ ਸਨ, ਇੱਕ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਲੀਨਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਨਾਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਵੱਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨਾਈ ਨੇ ਛੋਟੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਖੂਨ ਕੱਢਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਸ਼ੇਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨਾਈ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਕੁੰਡਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ (ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਨਵੀਂ ਸੀ) ਨੂੰ ਗੰਦੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕੁੰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਕੁੰਡ ਦੀ ਸਫਾਈ ਅੱਧੇ ਮੀਲ ਦੂਰ ਤੋਂ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਧੱਬੇਦਾਰ ਭੂਰਾ ਘੋੜਾ, ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਟੋਪ ਦੇਖਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉਸਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗਰੀਬ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਪਾੜਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਆਪਣੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ:
"ਹੇ ਦੁਖੀ ਜੀਵ, ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਹੈ।"
ਨਾਈ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਭੂਤ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਜਾਂ ਡਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸ ਕੋਲ ਬਰਛੇ ਦੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਵੇ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ, ਉਹ ਹਿਰਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੈਦਾਨ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਬੇਸਿਨ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਬੀਵਰ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੱਟਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਹੈਲਮੇਟ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਇਹ ਬੇਸਿਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਇੱਕ ਮਾਰਵੇਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਅੱਠ ਰਿਆਲ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਕਦੇ ਇੱਥੇ, ਕਦੇ ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਫਿੱਟ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਇਹ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਸ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਮਾਪ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਿਰ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਗਾਇਬ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਸਿਨ ਨੂੰ ਹੈੱਡਪੀਸ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹਾਸਾ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਵਾਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ।
"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਸ ਹੈਲਮੇਟ ਵਾਲੇ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਦਾ ਸਿਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਈ ਦੇ ਟੱਬ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਸ਼ੱਕ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿ ਇਸ ਜਾਦੂਈ ਹੈਲਮੇਟ ਦਾ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਟੁਕੜਾ, ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਹਾਦਸੇ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ,

ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਸੋਨਾ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਲਈ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਪਿਘਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਾਈ ਦੇ ਕੁੰਡ ਵਰਗਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮੇਰੇ ਲਈ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਵਾਵਾਂਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਲੁਹਾਰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿ ਜੰਗ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਲਈ ਲੁਹਾਰਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੈਲਮੇਟ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪਹਿਨਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ; ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਚਾਨਕ ਝਟਕੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਇਹ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਕੈਟਾਪਲਟ ਨਾਲ ਨਾ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਲੀਬ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਬੋਤਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਲਟੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।"

"ਇਸਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਰਸੀਦ ਯਾਦ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਢੱਕਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਦਸਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜਨ, ਆਪਣੇ ਸਾਹ ਰੋਕਣ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਕੰਬਲ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਈਸਾਈ ਹੈਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੈਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ; ਪਰ ਇਹ ਜਾਣੋ ਕਿ ਨੇਕ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਲੋਕ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਉਸ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਕਿਹੜੀ ਲੱਤ ਅਪਾਹਜ ਹੋ ਗਈ, ਕਿਹੜੀ ਪਸਲੀ ਟੁੱਟ ਗਈ, ਕਿਹੜਾ ਸਿਰ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਕਿ ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ? ਸੱਚ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਅਤੇ ਖੇਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਓਨਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾ

ਲੈਂਦਾ ਜਿੰਨਾ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਨੇ ਹੈਲਨ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਲਈ ਲਿਆ ਸੀ, ਜੋ, ਜੇ ਉਹ ਅੱਜ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦੀ, ਜਾਂ ਜੇ ਮੇਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਲਈ ਇੰਨੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਹੈ;" ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਸਮਝੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਟੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਟੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੋ, ਮਹਾਰਾਜ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭੂਰੇ ਗਧੇ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਰਟੀਨੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਹਰਾਇਆ ਸੀ, ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸਦੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਭੂਰਾ ਘੋੜਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਘੋੜਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਲੁੱਟ ਖੋਹਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਲੈ ਕੇ ਪੈਦਲ ਜਾਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ, ਸਿਵਾਏ ਜੇਕਰ ਜੇਤੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਦਾ ਘੋੜਾ ਲੈਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਸਾਂਚੋ, ਇਸ ਘੋੜੇ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਗਧੇ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸਾਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਦੇਖੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ: ਦਰਅਸਲ, ਨਾਈਟਹੁੱਡ ਦੇ ਨਿਯਮ ਸਖ਼ਤ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਧੇ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਗਧੇ ਨਾਲ ਬਦਲਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹਾਰਨੇਸ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਇਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋਣ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ।" ਇਸ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸਜਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੁੱਟੇ ਹੋਏ ਖੱਚਰ ਤੋਂ ਜੰਗ ਦਾ ਮਾਲ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਉਸ ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪੀਤਾ ਜੋ ਲਾਂਡਰੀ ਮਿੱਲਾਂ ਦੇ

ਅੱਗੇ ਵਗਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ। ਅਤੇ, ਸਾਰਾ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਸਤੇ (ਸੱਚੇ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਯੋਧੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਸਿਆਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ), ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਧੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੋਗੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਜ਼ੁਬਾਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।"

"ਸਾਂਚੋ, ਬੋਲ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੰਬੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।"

"ਠੀਕ ਹੈ, ਸਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲੀ ਅਤੇ ਤੰਗ ਰਸਤਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਾਹਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ, ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਕੰਮ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਅਣਗੌਲਿਆ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੇ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ (ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਹਤਰ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ) ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਕਿਸੇ ਸਮਰਾਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਹਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ, ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਗੁਣਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਿਲੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ।" ਕਿ, ਜੇਕਰ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹਾਦਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਉਸ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ, ਕੁਝ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਕੇ, ਕੋਈ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਹਾਨ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੁੰਡੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਣਗੇ, ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ, 'ਇਹ ਸੂਰਜ ਦਾ ਨਾਈਟ ਹੈ!' - ਜਾਂ ਸੱਪ ਦਾ ਨਾਈਟ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਿਰਲੇਖ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। 'ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬ੍ਰੋਕਾਬਰੂਨੋ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ; ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਫਾਰਸ ਦੇ ਮਹਾਨ ਮਾਮਲੁਕ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਜਾਦੂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ!'" ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣਗੇ, ਉਸਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਭੀੜ ਦੇ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਸਦੇ ਮਹਿਲ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ—ਉਸਦੇ ਕਵਚ ਅਤੇ ਢਾਲ ਉੱਤੇ ਲੱਗੇ ਯੰਤਰ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ—ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਚੀਕ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, "ਹਾਏ! ਮੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੂਰਮੇ ਇਸ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਜੋ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ!" ਇਸ ਹੁਕਮ 'ਤੇ, ਹਰ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਖੁਦ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਵੇਗਾ, ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮੇਗਾ; ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰਾਣੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਸੂਰਮੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗਾ—ਸਾਰੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ, ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ, ਇਹ ਵਾਪਰੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਸੂਰਮੇ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖੇਗਾ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਫਿਰ, ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂ ਕਿਉਂ, ਉਹ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਥਾਹ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਹੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣਗੇ। ਫਿਰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਲ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਜਿੱਥੇ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਉਤਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਚੋਗਾ ਭੇਟ ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਚੋਗੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾ ਸਕੇਗਾ, ਉਸ ਵੱਲ ਇੰਨੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਵੀ

ਇਹੀ ਕਰੇਗੀ - ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ - ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਵੇਕਸ਼ੀਲ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਜ਼ਾਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ, ਛੋਟਾ ਬੌਣਾ ਅਚਾਨਕ ਹਾਲ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਦੋ ਉੱਚੇ ਦੈਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਘਿਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਖੋਜ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਿਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ - ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਫਿਰ ਰਾਜਾ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗਾ; ਫਿਰ ਵੀ, ਸਿਰਫ਼ ਰਹੱਸਮਈ ਅਜਨਬੀ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ - ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧਾਏਗੀ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਸਮਝੇਗੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ: ਰਾਜਾ - ਜਾਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਦਰਜਾ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ - ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਰਾਬਰ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਜਨਬੀ, ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਕਸਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੇਗਾ। ਰਾਜਾ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਯੋਧਾ, ਉਸ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਰਪਾ ਲਈ ਨਿਮਰਤਾਪੂਰਵਕ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ, ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮੇਗਾ। ਉਸੇ ਰਾਤ, ਉਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੌਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹੇਗਾ - ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਜੋ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚੋਲਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਹੈ। ਯੋਧਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਭਰੇਗਾ; ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਹਲੀ ਕਰੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੇਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ, ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੇਤ ਅਣਜਾਣ ਰਹੇ; ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਾਲੀ ਰਾਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਹੱਥ ਸੂਰਮੇ ਵੱਲ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਚੁੰਮਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਨਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਣਗੇ - ਭਾਵੇਂ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਾੜੀ - ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਛੋਟਾ ਰੱਖੇ, ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਕਈ ਗੰਭੀਰ ਸਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ

ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੋਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦਰਦ ਕਾਰਨ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਜਲਦੀ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ; ਨਾਈਟ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਦੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹੈ—ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਛੁਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਦੇਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕਬਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਨਾਈਟ ਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਪਤਾ—ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੁਟਿਆਰ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਈਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਸਿਰਫ ਸ਼ਾਹੀ ਖੂਨ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜਨਤਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਨਾਈਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਹ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਲੜਦਾ ਹੈ, ਕਈ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਵੇਖਦਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਵਿਆਹ ਲਈ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮੰਗੇਗਾ। ਰਾਜਾ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੁਆਵਜ਼ੇਦਾਰ ਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ; ਫਿਰ ਵੀ - ਭਾਵੇਂ ਅਗਵਾ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ - ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਉਸਦੀ ਦੁਲਹਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇਸ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਨੁਕੂਲ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ਼ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ - ਇਹ ਸੂਰਮਾ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨਿਕਲਿਆ - ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਾਜ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ, ਸੂਰਮਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਮੋੜ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਮਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਦਾ ਵਿਆਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੀਆਂ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ

ਕਰਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਸੀ - ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਡਿਊਕ ਦੀ ਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
"ਇਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹੀ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, 'ਨਾਈਟ ਵਿਦ ਦ ਸੈਡ ਫੇਸ' ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ।"
"ਸਾਂਚੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕਦਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਾਜਾ, ਈਸਾਈ ਜਾਂ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ, ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਧੀ ਹੈ; ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਵੀ ਘਾਟ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਧੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਬੇਮਿਸਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਰਾਟ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਵੀ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੰਮ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਯੋਗ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਮਾਇਆ ਹੈ।" ਮੈਂ ਇਹ ਕਮਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਸੁਏਲਡੋਸ ਮਲਕ (ਟੈਕਸ) ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਦਵਾਨ ਮੇਰੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਅਤੇ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਏਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪੰਜਵੀਂ ਜਾਂ ਛੇਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਹਨ: ਕੁਝ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਉਲਟੇ ਪਿਰਾਮਿਡ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਘਟ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦਮ ਦਰ ਕਦਮ ਵਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਅੰਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਮੂਲ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਜਾ, ਮੇਰਾ ਭਵਿੱਖੀ ਸਹੁਰਾ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਾ ਵੀ ਹੋਣ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਢੋਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜਾਣਦੀ

ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਪਤੀ ਬਣਾਏਗੀ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਮੌਤ ਹੀ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਚਲਾਕ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਪੱਖ ਨਾ ਮੰਗੋ ਜੋ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ;' ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, 'ਭਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਬਚਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।'
ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਹੁਰਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਗਰੀਬ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮੁਟਿਆਰ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਰੱਬ, ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਧ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ।"
"ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਈਸਾਈ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਮੈਨੂੰ ਗਿਣਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਵੀ ਹੁੰਦੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰੀਦ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੁਲੀਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਮਹਾਰਾਜ' ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਖਿਤਾਬ ਕਿਵੇਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ," ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਦੇ ਚੋਲੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦੇ ਸਨ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਮੁਖੀ ਬਣਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਡਿਊਕ ਦੇ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨਾਂ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਾਉਂਟ ਵਾਂਗ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵਾਂ? ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸੌ ਮੀਲ ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਉਣਗੇ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਦਿਖੋਗੇ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਕਸਰ ਮੁੰਨਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੰਨੀ ਮੋਟੀ, ਖੁਰਦਰੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਇਸਨੂੰ ਮੁੰਨੋਗੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲੈਣਗੇ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਨਾਈ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਘਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ? ਅਤੇ ਜੇ ਲੋੜ ਪਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰਈਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਾਵਾਂਗਾ।"
"ਓਏ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਰਈਸਾਂ ਕੋਲ ਘੋੜਸਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪੂਛ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਣਾ ਰਈਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਯਾਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਾਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁੰਨਣਾ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ।"
"ਨਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਮੇਰਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਤੋਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੋਵੇਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ, ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਜੇ ਲਈ ਯਤਨ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗਿਣਿਆ-ਮਿਣਿਆ ਬਣਾਵਾਂ।"

"ਇਹੀ ਹੋਵੇਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

22

ਅਧਿਆਇ

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਅਰਬ ਅਤੇ ਮਾਨਚੇਗਨ ਲੇਖਕ ਸਾਈਡ ਹਾਮੇਟ ਬੇਨੇਂਗੇਲੀ, ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ, ਮਨਮੋਹਕ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਲਾ ਮਾਂਚਾ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਵਿਚਕਾਰ ਅਧਿਆਇ 21 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਪੈਦਲ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਮੋਤੀ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਘੋੜਸਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋ ਪੈਦਲ ਸੈਨਿਕ ਸਨ; ਘੋੜਸਵਾਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਕੋਲ ਪਹੀਏਦਾਰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਸਨ, ਪੈਦਲ ਸੈਨਿਕਾਂ ਕੋਲ ਬਰਛੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਇਹ ਗੈਲੀ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਗੈਲੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ।"

"ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਿਵੇਂ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ; "ਕੀ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

"ਦਰਅਸਲ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉੱਥੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਬਿਲਕੁਲ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਤਾਂ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ, ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਨਿਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਰਾਜਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੈ।"

ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਵਾਰ ਗਾਰਡ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਵੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਬਿਆਨ ਜੋੜੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿ ਦੂਜੇ ਘੋੜਸਵਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਅਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਹਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਖੁਦ ਪੁੱਛੋ; ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਰਨਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਮਾਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"
ਇਸ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਵੀ ਦਿੰਦਾ, ਉਹ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਨ।
"ਬਸ ਇਸੇ ਲਈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਜੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਲ-ਮਰਨੀਆਂ ਕੋਲ ਭੇਜਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ।"
"ਇਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਚਦੇ ਹਨ," ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਧੋਬੀ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਟੋਕਰੀ ਲਈ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਨਾ ਖੋਹਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ, ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸੌ ਕੋੜੇ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਗੁਰਪਾ (ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਜ਼ਾ) ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਬੱਸ ਇਹੀ ਹੋਇਆ।"
"ਗੁਰਪਾ ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਗੁਆਰਪਾ ਗੈਲੀ ਜਹਾਜ਼ ਹਨ," ਗੈਲੀ ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਚੌਵੀ ਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪੀਦਰਹਿਤਾ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ।

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਕੈਨਰੀ ਵਾਂਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਾਇਕ ਵਾਂਗ।"
"ਕੀ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਅਤੇ ਗਾਇਕ ਹੋਣ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਜਨਾਬ," ਨੌਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਜੋ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਲਟ ਹੈ," ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਰੋਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਗਾਉਣਾ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਅਪਰਾਧ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਸ਼ੂ ਚੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਕਬਾਲ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੇ ਸਾਲ ਕੈਦ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਦੋ ਸੌ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਚੋਰ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 'ਨਹੀਂ' ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਨਹੀਂ' ਵਿੱਚ 'ਹਾਂ' ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋਈ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਉਦੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਗਵਾਹਾਂ ਜਾਂ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
"ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; ਫਿਰ, ਤੀਜੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਦਸ ਡੁਕਾਟਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਲਈ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਗੁਆਰਪਾ ਕੋਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵੀਹ ਡਾਲਰ ਦੇਵਾਂਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਹੈ," ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਭੁੱਖੇ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਪੈਸੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀਹ ਡੁਕਾਟ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੋਟਰੀ ਦੀ ਕਲਮ ਨੂੰ ਗਰੀਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਅੱਜ ਮੈਂ ਟੋਲੇਡੋ ਦੇ ਜ਼ੋਕੋਡੋਵਰ ਸਕੁਏਅਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਹਾਊਂਡ ਵਾਂਗ ਘਸੀਟਣ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਹਾਨ ਹੈ; ਸਬਰ - ਬੱਸ ਇਹੀ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਚੌਥੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਤੱਕ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਪਰ ਪੰਜਵੇਂ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ, ਰਸਮੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਜਨਤਕ ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ।"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਨੌਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਜਿਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਦਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਸਰੀਰ ਦਾ ਦਲਾਲ ਹੋਣਾ; ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੱਜਣ ਦਲਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜਾਦੂ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦਲਾਲੀ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਮਾਂਡਰ ਅਤੇ ਐਡਮਿਰਲ ਬਣਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਦਲਾਲ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਕੋਈ ਆਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਇਹ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਹੁਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਸੁਚੱਜੇ ਰਾਜ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਚੰਗੇ ਜਨਮ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਹੋਰ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਲਾਲਾਂ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਗਿਣਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਮੂਰਖ ਔਰਤਾਂ, ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਅਤੇ ਘੱਟ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਜੋ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੰਮ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਕਿਹੜਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ

ਚੁਣਨਾ ਸਹੀ ਹੈ।" ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਹੁਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜਾਦੂਗਰ ਹੋਣ ਦੇ ਵਾਧੂ ਗਿਆਨ ਨੇ ਉਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਲਾਲੀ ਕਾਰਨ ਇੰਨੀ ਤਰਸਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਂ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਭੋਲੇ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਜੜ੍ਹੀ-ਬੂਟੀ ਜਾਂ ਜਾਦੂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮੂਰਖ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਠੱਗ ਸਿਰਫ਼ ਦਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਪਾਗਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਚੰਗੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਜਨਾਬ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੈਂ ਦਲਾਲ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਗੜੇ ਜਾਂ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ; ਪਰ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੇ ਜਿੱਥੋਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਸ ਉਮਰ ਦੇ ਬੋਝ ਅਤੇ ਪਿਸ਼ਾਬ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਦਾ ਵੀ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ;" ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਤਰਸ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਿੱਕਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਾਕ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ ਹਾਂ; ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਨਤੀਜਾ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਫਾਂਸੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹਾਂ; ਬੱਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਇਨਾਮ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਓਨਾ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜਿੰਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਰੂਪ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।
ਇਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਬੁਲਾਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਤੀਹ ਕੁ ਸਾਲ ਦਾ ਆਦਮੀ ਆਇਆ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਜ਼ੰਜੀਰੀ ਇੰਨੀ ਲੰਬੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਦੋ ਮੁੰਦਰੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਜ਼ੰਜੀਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਦੋਸਤ ਰੱਖੋ" ਜਾਂ "ਦੋਸਤ ਦਾ ਪੈਰ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰੀਆਂ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਤਾਲੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਚੁੱਕਣ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਇੰਨੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਕਿਉਂ ਸਨ। ਗਾਰਡਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਕੱਲੇ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨਾ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਸੀ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਿਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ।
"ਉਸਨੇ ਕਿਹੜੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ?"
"ਉਸਨੂੰ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ," ਗਾਰਡ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੋ ਕਿ ਸਿਵਲ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਜਣ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਿਨਸ ਡੀ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਗਿਨਸਿਲੋ ਡੀ ਪੈਰਾਪਿਲਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮਾਣਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰੀ," ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਪਨਾਮ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਗਿਨੇਸ ਹੈ, ਗਿਨੇਸਿਲੋ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਹੈ, ਪੈਰਾਪਿਲਾ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ; ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਨਾ ਬੋਲ, ਤੂੰ ਮਾਸਟਰ ਚੋਰ," ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਤੈਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਵਾਂ।"

"ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਆਦਮੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਕੋਈ ਜਾਣ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੇਨੇਸਿਲੋ ਡੀ ਪੈਰਾਪਿਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ?" ਗਾਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ," ਗਿਨੇਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਮੁੰਨ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਉਤਸੁਕਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ; ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ, ਮੈਂ ਗਿਨੇਸ ਡੀ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਹਾਂ, ਜਿਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੇ ਲਿਖੀ ਹੈ।"
"ਉਹ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਦੋ ਸੌ ਰਿਆਲਾਂ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ," ਗਿਨਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦੋ ਸੌ ਡੁਕਾਟ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।"
"ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ," ਗਿਨੇਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ 'ਲਾਜ਼ਾਰੀਲੋ ਡੀ ਟੋਰਮਸ' ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ: ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੱਥ ਇੰਨੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਝੂਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਕੀ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"'Ginés de Passamonte ਦਾ ਜੀਵਨ,"' ਵਿਸ਼ੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਦੂਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ? ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਗਏ ਹੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਸਕੁਟ ਅਤੇ ਕੋਰਬਾਸ਼ ਕੀ ਹਨ," ਰਿੰਨੀਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ

ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਚਲਾਕ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗੀ ਘਟਨਾ," ਰਿੰਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"
"ਇਹ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ," ਲੌਜਿਸਟਿਕਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਰਾਮ ਕਰੋ, ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ," ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਉੱਥੇ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੋਟੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ - ਛੱਡ ਦਿਓ -; ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਸਫਾਈ ਦੌਰਾਨ ਸਰਾਏ ਦੇ ਦਾਗ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਣਗੇ; ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹੋ, ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਬੋਲੋ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਚੱਲੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਨੋਰੰਜਨ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਏ ਹਾਂ।"
ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਟਾਫ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜੀਭ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
ਪਿਆਰੇ ਭਰਾਵੋ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਭੁਗਤਣ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਤਸੀਹੇ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਘਾਟ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਘਾਟ, ਦੂਜੇ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੀ ਘਾਟ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਗੜਿਆ ਫੈਸਲਾ ਤੁਹਾਡੀ ਤਬਾਹੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਸਵਰਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਈਟਹੁੱਡ ਦੀ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੁੰ ਵੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਾ ਲੈਣਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਸਹੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਜਣਾਂ, ਗਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ...

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਕੂਲ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, "ਰੱਖਿਅਕੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਉੱਥੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ; ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ; ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਬਣਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਇੰਨੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਰਛਾ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ, ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਗੇ।"

"ਵਾਹ, ਕੀ ਬਕਵਾਸ ਹੈ!" ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰੀਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦਾ! ਜਾਓ, ਜਨਾਬ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ; ਉਸ ਘੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖੋ, ਅਤੇ ਬਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲੱਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰੋ।"

"ਤੂੰ ਹੀ ਅਸਲੀ ਬਦਮਾਸ਼, ਚੂਹਾ ਅਤੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਰਛੇ ਨਾਲ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹੀ ਬੰਦੂਕ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਗਾਰਡ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸਨ, ਪਰ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਨੇ, ਠੀਕ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਕੱਢੇ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜੇਕਰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਨਾ ਤੋੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ। ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਕਿ ਗਾਰਡ, ਕਈ ਵਾਰ ਭੱਜ ਰਹੇ ਗੁਲਾਮਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ, ਕਈ ਵਾਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਗਿਨੇਸ ਡੀ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਭੱਜਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਖੋਹ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਇੱਕ ਵੱਲ

ਸੇਧਿਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵੱਲ ਤਾਣੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਵੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਸਾਰੇ ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਖੇਤ ਤੋਂ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਗਾਰਡ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟੇ ਗਏ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਏ। ਸਾਂਚੋ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭੱਜਣ ਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਗੇ, ਜੋ ਅਲਾਰਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ, ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਦੰਗਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰੀ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਸਕਣ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਚੰਗੇ ਜਨਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਗੁਣ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਕਾਰ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਉਪਕਾਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ, ਤੁਹਾਡੀ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਜੋ ਜ਼ੰਜੀਰ ਮੈਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਾਈਟ, ਇੱਕ ਸੋਗੀ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਾਹਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੋ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।"
ਜੀਨੇਸ ਡੀ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਮੰਗ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸੰਭਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਇਕੱਲੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਅੰਤੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਹੈ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਭੇਟ ਨੂੰ ਐਵੇ ਮਾਰੀਆ ਅਤੇ ਕ੍ਰੇਡੋਸ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਤਰਾ ਲਈ ਬਦਲਣਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਹਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਦੌੜ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ

ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਕਿ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਵੇਰ ਦੇ ਦਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।" ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨਾ... ਇੱਕ ਐਲਮ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਨਾਸ਼ਪਾਤੀਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।
"ਫਿਰ ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ (ਹੁਣ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕ ਰਿਹਾ ਹੈ) ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਕਮੀਨਾ, ਡੌਨ ਗਿਨੇਸੀਲੋ ਡੀ ਪੈਰੋਪੀਲੋ, ਜਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ, ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਿਮਰ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਕੇ ਇੰਨੀ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ), ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਪਮਾਨਿਤ ਦੇਖ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵੱਲ ਅੱਖ ਮਾਰੀ ਅਤੇ, ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਹੋਏ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ 'ਤੇ ਇੰਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨਾਲ ਵੀ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਚਾਰਾ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਵੀ, ਕੋਰੜੇ ਤੋਂ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਵੇ। ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਇਸਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਪਏ ਗੜਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਅਣਗਿਣਤ ਕੰਕਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵੱਜਣ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਡਿੱਗਿਆ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਝਪਟ ਮਾਰੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਬੇਸਿਨ ਖੋਹ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੇਸਿਨ ਲਗਭਗ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਜੈਕਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਵਚ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਦੁਆਲੇ ਕਵਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ਵੀ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਦਾ ਕੋਟ ਲੈ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਾਹ ਚਲੇ ਗਏ, ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਡਰਦੇ ਸਨ, ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਜਾਂ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ। ਗਧਾ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ, ਸਾਂਚੋ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਬਚੇ ਸਨ; ਗਧਾ, ਸਿਰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੰਭੀਰ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੋਲ ਪਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ; ਸਾਂਚੋ ਨੰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁੱਸੇ

ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

23

ਅਧਿਆਇ

ਸੀਅਰਾ ਮੋਰੇਨਾ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇਸ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਦੁਰਲੱਭ ਸਾਹਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਾਂਚੋ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੂਰਖਾਂ ਨਾਲ ਦਿਆਲਤਾ ਕਰਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਸੁੱਟਣ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ; ਪਰ ਹੁਣ ਜੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸਬਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਬਕ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਓਨੀ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲਓਗੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੁਰਕ ਹੁੰਦਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਸ ਬਿਪਤਾ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਟਲ ਜਾਵੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਮਹੱਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੀਰ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹਨ।"

"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਡਰਪੋਕ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸਮਝੇਂ ਅਤੇ ਕਹੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਤੇਰੀ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ, ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਲਾਹ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਕ੍ਰੋਧ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੂੰ ਡਰਦਾ ਹੈਂ। ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ: ਕਦੇ ਵੀ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਜਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਰਹਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਉਹ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਡਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਜਿਸਦੀ ਤੂੰ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਡਰ ਤੋਂ ਪਰੇ,

ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਗੋਤਾਂ ਦੇ ਭਰਾ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਮੈਕਾਬੀ, ਅਤੇ ਕੈਸਟਰ, ਅਤੇ ਪੋਲਕਸ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ।"
"ਸੀਨੋਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਭੱਜਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਖ਼ਤਰਾ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰੇ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਾਵੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਸਤੇ ਦਾ ਕੁਝ ਗਿਆਨ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਪਰ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਰੋਕੀਨੈਂਟ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੱਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ, ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਨੇੜਲੇ ਸੀਅਰਾ ਮੋਰੇਨਾ ਪਹਾੜੀ ਲੜੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਐਲ ਵਿਸੋ ਜਾਂ ਅਲਮੋਡੋਵਰ ਡੇਲ ਕੈਂਪੋ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਰਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦੇ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਉਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਣ। ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਗਧੇ ਦਾ ਸਮਾਨ ਗੈਲੀ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨਾਲ ਝੜਪ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾਈ ਸੀ।
ਉਸ ਰਾਤ ਉਹ ਸੀਅਰਾ ਮੋਰੇਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਰਾਤ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਸਮਝੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਸਦਾ ਸਾਮਾਨ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਚੱਟਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਾਰ੍ਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ। ਪਰ ਕਿਸਮਤ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੀਨੇਸ ਡੀ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਠੱਗ ਅਤੇ ਚੋਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਪਾਗਲਪਨ ਕਾਰਨ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਡਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਡਰ ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬੁਰਾਈ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਲਾਭ ਭਵਿੱਖ

ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਗਿਨੇਸ, ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨੇਕ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਇਨਾਮ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਬੇਕਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਔਰੋਰਾ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਆਈ, ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਡੈਪਲ ਨੂੰ ਗਾਇਬ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਨਾਲ ਰੋਇਆ, ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਸਦੇ ਰੋਣ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਹੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਖਿਡੌਣਾ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਮੇਰੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀ ਈਰਖਾ, ਮੇਰੇ ਬੋਝ ਦਾ ਸਮਰਥਨ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਅੱਧਾ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਛੱਬੀ ਮਾਰਾਵੇਡੀਆਂ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੱਧੇ ਖਰਚੇ ਪੂਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਵਿਰਲਾਪ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਜਾਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਪੰਜ ਗਧਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਪਾ ਕੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂ ਪੂੰਝੇ, ਇੱਕ ਰੋਣਾ ਦਬਾਇਆ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਦਾ ਉਸਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਾਹਸ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸਨ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਹਾੜਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਰਨਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜੋ ਇੰਨੀਆਂ ਇਕਾਂਤ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ 'ਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਲੀਨ ਅਤੇ ਲੀਨ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਲੁੱਟ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮਾਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ, ਡੱਬਿਆਂ ਨਾਲ ਲੱਦੇ ਹੋਏ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ, ਆਪਣਾ ਬੋਰਾ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਦੀ ਨੋਕ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਈ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ

ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਭੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਰਛੇ ਦੀ ਨੋਕ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਠੀ ਪੈਡ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੂਟਕੇਸ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਅੱਧਾ, ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੇ ਭਾਰੀ ਸਨ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਟਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੂਟਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੇਨ ਅਤੇ ਤਾਲੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਫਟੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸੜੀ ਹੋਈ ਹਾਲਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਵਧੀਆ ਡੱਚ ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਫ਼ ਲਿਨਨ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੁਮਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਮਿਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕਿਆ:

"ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਾਹਸ ਭੇਜਣ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ!"

ਹੋਰ ਖੋਜ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ, ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਯਾਦ-ਪੁਸਤਕ ਮਿਲੀ। ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਸੂਟਕੇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਨਨ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰਾਸ਼ਨ ਦੀ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸੈਂਚੋ - ਅਤੇ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ - ਕਿ ਕੋਈ ਗੁਆਚਿਆ ਯਾਤਰੀ ਇਸ ਪਹਾੜੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਉਜਾੜ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਆਏ ਹੋਣਗੇ।"

"ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਲੁਟੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਪੈਸਾ ਨਾ ਛੱਡਦੇ।"

"ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਉਡੀਕ ਕਰੋ; ਆਓ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਮੈਮੋਰੰਡਮ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।"

ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੋਨੇਟ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਂਚੋ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ:

ਸਾਗਾ

ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ।
ਪਰ ਜੇ ਪਿਆਰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੈ।
ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਕੌਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
ਇਹ ਤਪੱਸਿਆ ਜੋ ਦਰਦ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮੋਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ?
ਕਲੋਏ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਝੂਠ ਹੋਵੇਗਾ;
ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੰਗਿਆਈ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ;
ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਰਨਾ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ।
ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਪਤਾ
ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਹੀ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਉਸ ਕਵਿਤਾ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਛੁਪਿਆ ਸੁਰਾਗ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਹੱਲ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੁਰਾਗ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਦੱਸਿਆ ਹੈ," ਸੈਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਲੋਏ ਕਿਹਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਅਤੇ ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸੋਨੇਟ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਲਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੁਕਾਂਤ ਸਮਝ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?"
"ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਮਹਾਨ ਗਾਇਕ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਗੁਣ, ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹਨ: ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੀਵੰਤਤਾ ਹੈ।"
"ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹੋ, ਮਹਾਰਾਜ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇਗਾ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੰਨਾ ਪਲਟਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਗੱਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"
"ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ, ਸਰ?"
"ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪੱਤਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੋ, ਮਹਾਰਾਜ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ।"
"ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:
ਤੇਰਾ ਝੂਠਾ ਵਾਅਦਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਖਾਸ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਤੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਨੇਕੀ ਨੂੰ ਦੌਲਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਦੌਲਤ 'ਤੇ ਈਰਖਾ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ 'ਤੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਰਦੀ। ਤੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੇ ਜੋ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਤੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੇ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਤ ਸਮਝਿਆ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈਂ। ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੰਗ ਭੇਜੀ, ਅਤੇ ਰੱਬ ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਦੇ ਧੋਖੇ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪਛਤਾਵਾ ਨਾ ਕਰੇਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਭੁਗਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ।
ਪੱਤਰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਪੱਤਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਜਿੰਨੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਲੇਖਕ ਇੱਕ ਤਿਆਗਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ।"
ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਪੰਨੇ ਨੂੰ ਪਲਟਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ, ਕੁਝ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ, ਵਿਰਲਾਪ, ਸ਼ੱਕ, ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤਾਂ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ, ਕੁਝ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਕੁਝ ਉਦਾਸ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਂਚੋ ਸੂਟਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਜਾਂ ਪੈਡ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਨਾ ਜਾਂ ਪੈਡ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਖੋਜਿਆ, ਜਾਂਚਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਟਾਂਕਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਉੱਨ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਛੱਡੀ ਸੀ; ਲਗਭਗ ਸੌ ਤਾਜਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੰਨਾ ਤੀਬਰ ਲਾਲਚ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲੁੱਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀ ਸਾਰੀ ਭੁੱਖ, ਪਿਆਸ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਸਮਝਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਅਦਾਇਗੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ।

ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਸੂਟਕੇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਅਤੇ ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਖਸਤਾ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ - ਉੱਥੋਂ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਾਹਸ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਠਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਚੱਟਾਨ ਅਤੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਚੁਸਤੀ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਨੰਗਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੰਘਣੀ ਕਾਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਲੰਬੇ, ਮੈਟ ਕੀਤੇ ਵਾਲ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਅਤੇ ਤਲੇ ਨੰਗੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਪੱਟ ਭੂਰੇ ਮਖਮਲ ਦੇ ਬਣੇ ਪੈਂਟਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਇੰਨੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਹ ਨੰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਉਹ ਲੰਘਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਅਸਮਾਨ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਵੀ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਸੁਸਤ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕਾਠੀ ਅਤੇ ਸੂਟਕੇਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣਾ ਪਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਡਰ ਤੁਰੰਤ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਘੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉਂਗਲੀ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਵਾਂਗਾ।"
"ਇਹੀ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਹਿੰਮਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ

ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ; ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਓ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਓ; ਆਓ ਇਸ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਚੱਲੀਏ; ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕੀਏ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪੈਸੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪੈਸੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਬੇਲੋੜੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪੈ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘੱਟ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ; ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਜਾ ਮੈਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।"

"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਗਲਤ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸ਼ੱਕ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ; ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਸਾਡੀ ਖੋਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਪਹਾੜ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੱਚਰ ਇੱਕ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੇ ਅੱਧਾ ਕੁਤਰਿਆ ਅਤੇ ਕਾਂਵਾਂ ਨੇ ਚੁਭਿਆ। ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਠੀ ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੱਜਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਮਾਲਕ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਮੂਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਚੀਕ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਜਾਂ ਬਘਿਆੜਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਘੱਟ ਹੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਏਗਾ।

ਚਰਵਾਹਾ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਖੱਚਰ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਕਾਠੀ ਪੈਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸੂਟਕੇਸ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ।"
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ," ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਆਜੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਜਾਂ ਚੋਰੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਡਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਚਲਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਠਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।"
"ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘੰਟੀ ਵਾਲਾ ਕੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਭਲਾ ਆਦਮੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਆਜੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ - ਇੱਥੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਦੂਰ - ਇੱਕ ਸੁਧਰਿਆ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਹ ਉਸੇ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਮਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕਾਠੀ ਅਤੇ ਸੂਟਕੇਸ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਲੱਭਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਛੂਹਿਆ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸ ਪਹਾੜੀ ਲੜੀ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਹਿੱਸਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਹੈ; ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਇਹੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾ ਮੀਲ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਓਗੇ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੜਕ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਡਾ ਜਵਾਬ ਸੁਣ ਕੇ, ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦਰਸਾਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੂਪ ਤੋਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਉਸ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਨਾਲ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਾਰ ਕੀਤਾ; ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਕਿਆਂ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਦੀ

ਇੱਕ ਲੜੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ, ਸਾਡੇ ਸਾਮਾਨ ਨਾਲ ਲੱਦੇ ਗਧੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜੋ ਉਹ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਗਤੀ ਨਾਲ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਪਏ, ਲਗਭਗ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਸੰਘਣੇ ਕਾਰ੍ਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਖੋਖਲੇ ਤਣੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਭਰਿਆ; ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੂਰਜ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਝੁਲਸ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕੇ - ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਤਪੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ..." ਉਹ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਕਰਮਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੀ ਕਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ - ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਿਆਵਾਂਗੇ; ਜਾਂ, ਜੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਆ ਕੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਭੋਜਨ ਮੰਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲੈ ਕੇ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਲਈ ਸਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਮਲੇ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ, ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਭੋਜਨ ਮੰਗੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਸਥਾਈ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਰਾਤ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਖਾਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇੰਨੇ ਕੌੜੇ ਰੋਣ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ, ਉਸਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ - ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਰੋਂਦੇ - ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਤਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਮਰ ਪਰ ਸੁਧਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੀ ਦੁਆਰਾ, ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਚਰਿੱਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੇਕ ਵੰਸ਼ ਅਤੇ ਸੁਧਰੀ ਹੋਈ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ - ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉਲਟ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮੂਲੀ ਪੇਂਡੂ - ਉਸਦਾ ਕੋਮਲ ਵਿਵਹਾਰ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਪੇਂਡੂ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਰੁੱਖੀਤਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਇਸ ਬੇਕਿਰਕਤਾ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਤਰਸ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਘੂਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀਆਂ ਅਤੇ ਝਪਕਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਫਿਰ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਇਕੱਠੇ ਦਬਾਏ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਉੱਚੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਇੰਨੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕਤਾ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਨਾ ਖਿੱਚਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਦਾ ਜਾਂ ਕੱਟਦਾ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਚੀਕਦਾ ਰਿਹਾ, "ਹੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਇੱਥੇ, ਇੱਥੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤੇਗਾ; ਇਹ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦੇਣਗੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਦਾ।" ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਭ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਝਿੜਕਣ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਅਤੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਰਗਾ ਹੈ।

"ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਡਿਆਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਲਈ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹਣ ਲਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇ ਦੌਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਚਰਵਾਹੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ," ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕੱਲ੍ਹ ਹੀ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮੁੰਡੇ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਸਾਡੇ ਨੌਕਰ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਨ), ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ

ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ।" ਉਸਨੂੰ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਇੱਥੋਂ ਅੱਠ ਮੀਲ ਦੂਰ ਅਲਮੋਡੋਵਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲੈ ਜਾਉ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ (ਜੇ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ)। ਜਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਤਾ ਲਗਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਨੰਗੇ ਹੋ ਕੇ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"

ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ, ਚਰਵਾਹੇ ਤੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਪਾਗਲ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ, ਪੂਰੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਹਰ ਨੁੱਕਰ ਅਤੇ ਖੱਡ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ। ਪਰ ਮੌਕਾ ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਪਲ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਹੀ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਫਟਾ ਕੋਟ ਅੰਬਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ। ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ ਵੀ ਉਸੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ, ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਫਟੇ-ਫਟੇ ਆਦਮੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਦੇ ਚਿਹਰੇ, ਕੱਦ ਅਤੇ ਕਵਚ ਤੋਂ ਓਨਾ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਫਟੇ-ਫਟੇ ਆਦਮੀ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹ ਕਿਹਾ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

24

ਅਧਿਆਇ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਅਰਾ ਮੋਰੇਨਾ ਦਾ ਸਾਹਸ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਇਤਿਹਾਸ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਸੀਅਰਾ ਦੇ ਚੀਰੇ ਹੋਏ ਯੋਧੇ ਦੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ:

"ਸਿਰਫ਼, ਜਨਾਬ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿੱਘੇ ਸਵਾਗਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਦਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਦੇ ਸਕਦਾ; ਪਰ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਆਲਤਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦਿਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"

"ਮੇਰਾ ਮਕਸਦ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਲੈਂਦਾ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਜੀਬ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਲੱਭਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦਿਲਾਸੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਕਸਦ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਸੋਗ ਅਤੇ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਉਸ ਗੁਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਓ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਕਾਂਤ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਜੀਣ ਜਾਂ ਮਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ।" ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾਈਟਹੁੱਡ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

ਝਾੜੀ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਨੇ, ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਘੂਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੂਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ

ਤੱਕ ਜਾਂਚਦਾ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੱਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸਦਭਾਵਨਾ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਣਾ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਆਦਮੀ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਸਤ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਖਾ ਗਿਆ, ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੱਟਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਨਿਗਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਖਾਧਾ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਹਰੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਕੋਨੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ। ਉੱਥੇ, ਉਹ ਘਾਹ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਟੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਉਦਾਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਿਘਨ ਪਾਓਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋਗੇ, ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।"
ਫਟੇ-ਫਟੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਅਧੂਰੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ; ਪਰ ਫਟੇ-ਫਟੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ:
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਇਸ ਲਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੰਦਭਾਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਨਵੀਆਂ ਮੰਦਭਾਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੀ ਜੁੜਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਿੰਨੇ ਘੱਟ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੋਗੇ, ਓਨੀ ਹੀ ਜਲਦੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ:
ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਅੰਡੇਲੂਸੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਅਮੀਰ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਸੋਗ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ

ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਇਸਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਸੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਵਰਗ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੈਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਜਿਹੀ ਸੀ - ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਨੇਕ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਦ੍ਰਿੜ ਉਸ ਪਿਆਰ ਨਾਲੋਂ ਜਿੰਨਾ ਮੇਰਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਮਾਪੇ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪਰਿਪੱਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਵਾਂਗੇ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੇਲ ਜੋ, ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਲਗਭਗ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਵਾਨੀ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਹੋਏ, ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਵੀ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ, ਸ਼ਾਲੀਨਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਕਾਰਨ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ - ਸ਼ਾਇਦ ਥਿਸਬੇ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਵੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਬੰਦੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਜੀਭਾਂ 'ਤੇ ਚੁੱਪੀ ਥੋਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਕਲਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਸਨ - ਉਹ ਯੰਤਰ ਜੋ ਦਿਲ ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਸਰ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਲੇਰ ਜੀਭ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁੱਪ ਕਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ, ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਕੋਮਲ, ਕੋਮਲ ਜਵਾਬ ਮਿਲੇ! ਮੈਂ ਕਿੰਨੇ ਗੀਤ ਅਤੇ ਪਿਆਰ-ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਜੋਸ਼ੀਲੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ! ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬੇਸਬਰੇ ਅਤੇ ਤੜਫਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੱਕੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਗਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾਵਾਨ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਭਰਪੂਰ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣ - ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਜੋ ਮੈਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ

ਇੱਛਾ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ; ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਅਜੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਪੂਰਨ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੱਚਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਿਕਲ ਪਿਆ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪੱਤਰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਪਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ: "ਇਸ ਪੱਤਰ ਤੋਂ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਡਿਊਕ ਰਿਕਾਰਡੋ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਉਤਸੁਕ ਹੈ।" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਸਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਡਿਊਕ ਰਿਕਾਰਡੋ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਅੰਡੇਲੂਸੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੱਤਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ; ਇਹ ਇੰਨੇ ਚਾਪਲੂਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਡਿਊਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਡਿਊਕ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ - ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਦੀ ਬਜਾਏ -, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਉੱਚ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਗਈ - ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ: "ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਡਿਊਕ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ; ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤੁਸੀਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ।" ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ; ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣ - ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਡਿਊਕ ਰਿਕਾਰਡੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਦਿੱਤਾ - ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਅਣਗਿਣਤ ਸੁੱਖਣਾਂ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੇ ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਿਊਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ

ਸਵਾਗਤ ਇੰਨਾ ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ, ਜਲਦੀ ਹੀ, ਈਰਖਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਚੁੱਕਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੌਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਡਿਊਕ ਦੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਡਿਊਕ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੁੱਤਰ, ਫਰਨਾਂਡੋ ਸੀ - ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ, ਉਦਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਦੇਖਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਨਿੱਘ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਭੇਤ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ - ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਚਾਰ ਦੱਸੇ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ - ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ - ਅਮੀਰ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਧੀ।

ਉਹ ਇੱਕ ਧੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ, ਨਿਮਰ, ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਜਾਂ ਉੱਤਮ ਸੀ। ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭੜਕਾਇਆ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨੇਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ। ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹਰ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਡਿਊਕ ਰਿਕਾਰਡੋ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ - ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ - ਨੇ ਮੇਰੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ, ਇੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੇਵਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ, ਡਿਊਕ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਇੰਨੀ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਾ ਲੁਕਾਵਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮੋਹ ਲਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਕਿ

ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰੀਏ, ਡਿਊਕ ਨੂੰ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੇਰੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਖਰੀਦਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਪਾਲਣ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ - ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੁੰਦੇ - ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮੰਨਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ - ਡੂੰਘੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ - ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਟੱਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ - ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਲੈ ਕੇ; ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਡਿਊਕ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ, ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ, ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਲਸਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤਮ ਉਦੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਨੂੰਨ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜੋ ਪਿਆਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਉਹ ਉੱਡ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਸੀਮਾਵਾਂ ਜੋ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀਆਂ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ: ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਘੱਟ ਗਈ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਮੁਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁੱਖਣਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ।

ਡਿਊਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਮੈਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲੁਕਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਮਨਮੋਹਕ ਮੁਟਿਆਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜਾਗ ਪਈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੋਮਬੱਤੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁੰਦਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ; ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਤੈਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋਗੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੁਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਕਰਾਂ। ਪੱਤਰ ਇੰਨਾ ਕੋਮਲ, ਇੰਨਾ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਕੋਮਲ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਸਨ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਰਤ ਕੋਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਕੋਲ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਚੈਨੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੂਸਿੰਡਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਣਉਚਿਤ ਪਲ 'ਤੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਈਰਖਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ; ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਫਿਰ, ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, "ਅਮਾਡਿਸ ਆਫ਼ ਗੌਲ" ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੁਣਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਲੇਡੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਉੱਤਮਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਨਮੋਹਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਸ਼ੌਕੀਨ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ

ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਸੁਆਦ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਔਰਤ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ, ਗੌਲ ਦੇ ਅਮਾਡਿਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਯੋਗ ਡੌਨ ਰੁਗਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੇਡੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦਰਿਦਾ ਅਤੇ ਗੈਰੀਆ, ਚਰਵਾਹੇ ਡੈਰੀਨੇਲ ਦੀਆਂ ਚਲਾਕ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਹਾਸੇ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਆਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹਨ; ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਈਰਖਾਲੂ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੇ ਦੁਰਭਾਵਨਾਪੂਰਨ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਾ ਪਾਵਾਂਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹਾਦਰੀ ਜਾਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਜਾਂ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀਆਂ; ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਹੀ ਉਸ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੋਚੇਗਾ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਉਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਬਦਮਾਸ਼, ਮਾਸਟਰ ਐਲਿਸਾਬਾਦ ਨੇ ਰਾਣੀ ਮਦਾਸੀਮਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਹੈ।"

"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਮ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਭੜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਝੂਠਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਨਿਰਾ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ। ਰਾਣੀ ਮਾਦਾਸੀਮਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਔਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਇੱਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਜੋ

ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪੈਦਲ ਜਾਂ ਘੋੜੇ 'ਤੇ, ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਜਾਂ ਨਿਹੱਥੇ, ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੱਸਾਂਗਾ।"
ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਪਾਗਲਪਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਵੀ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਦਾਸੀਮਾ ਬਾਰੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਘਿਣ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਸੀ; ਉਸਦੀਆਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮੁਕਾਮ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਵਜੋਂ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਦਮਾਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਨਾਮ ਲਏ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਪਿਆ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਪਾਗਲ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਚੀਰੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਸ 'ਤੇ ਭੱਜ ਕੇ, ਉਸਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਚਰਵਾਹੇ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਉਹੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਕੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਾਂਚੋ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੇਲੋੜੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਚਰਵਾਹੇ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ, ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕਈ ਵਾਰ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਚੌਕਸ ਰਹਿੰਦੇ। ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਚਰਵਾਹਾ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਹਿਸ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧ ਗਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਫੜ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੜ ਲਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੰਦੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਧਰਮੀ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਸੂਰਮੇ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਆਜੜੀ ਨਾਲ ਜੂਝਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਈ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਾਧੀ ਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨਾਲ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਲੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਲਈ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਚਰਵਾਹੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੀ ਸੀ: ਕਿ ਉਸਦਾ ਠਿਕਾਣਾ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਜ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੱਭ ਲਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬੇਹੋਸ਼।

25

ਅਧਿਆਇ
ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਸੀਅਰਾ ਮੋਰੇਨਾ ਵਿੱਚ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਤਾਕਤਵਰ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬੇਲਟੇਨੇਬ੍ਰੋਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਦੀ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਚਰਵਾਹੇ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਗਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਾ ਕਰੇ; ਪਰ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿਓ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹਾਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਚਾਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇਣਾ, ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਜੀਸੋਪੇਟ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਬਿਤਾਉਣਾ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਲੱਤਾਂ, ਮੁੱਕਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁੱਕਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੂਰਖ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੀਭ 'ਤੇ ਜੋ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਹਟਾਈ ਜਾਵੇ; ਇਸਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ

ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਹੋ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਬੋਲਣ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਬ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰਾਣੀ ਮਜੀਮਾਸਾ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਠਾਠ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ - ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਨਹੀਂ ਹੋ - ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਅਤੇ ਪੱਥਰਬਾਜ਼ੀ, ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਹੋਰ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ।"
"ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਰਾਣੀ ਮਾਦਾਸੀਮਾ ਕਿੰਨੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਬਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਨਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਨਾਲ ਅਨੈਤਿਕ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਸਟਰ ਐਲਿਸਬੈਡ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪਾਗਲ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਲਈ ਗਵਰਨਰ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕਿ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ।"
"ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਾਗਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਤੁਹਾਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਪਾਸੇ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਤੁਹਾਡੀ ਛਾਤੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਰੱਬ ਉਸਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ! ਅਤੇ ਫਿਰ, ਕੀ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਪਾਗਲ ਵਾਂਗ ਆਜ਼ਾਦ ਨਾ ਹੁੰਦਾ?"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਹਰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪਾਗਲ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ, ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਣੀ ਮਦਾਸੀਮਾ ਵਰਗੀਆਂ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਅਤੇ ਮਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਦਾ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੋਮਲ ਗੁਣਾਂ ਕਾਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਤਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੀ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਹੁਤ ਧੀਰਜਵਾਨ ਸੀ; ਅਤੇ ਮਾਸਟਰ ਐਲਿਸਾਬਾਦ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਸਾਥ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ

ਕੀਤਾ; ਇਸ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਦੋ ਸੌ ਗੁਣਾ ਹੋਰ ਝੂਠ ਬੋਲਣਗੇ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦੇ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇਖਣ ਦਿਓ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਟੀ ਆਪ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ; ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜੋ ਝੂਠ ਖਰੀਦਦਾ ਅਤੇ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਨੰਗਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੰਗਾ ਹਾਂ; ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਗੁਆਉਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਵੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੰਡੇ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਪਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ-"
"ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਬਕਵਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਵਤਾਂ ਦਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਦੁਹਰਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ? ਰੱਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ, ਸਾਂਚੋ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਖੁਰਚਣ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦਿਓ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝੋ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਕਰਾਂਗਾ ਉਹ ਤਰਕ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।"
"ਮਹਾਰਾਜ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕੀ ਇਹ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਰਸਤੇ ਜਾਂ ਸੜਕ ਦੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੀਏ, ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਮਿਲ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣਾ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ, ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਣਾ ਚਾਹੇਗਾ?"
"ਸ਼ਾਂਤੀ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਪਾਗਲ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਦੀਵੀ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ," ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਛੱਕਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਏਸ ਮਿਲ ਜਾਣ; ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੀ ਲਗਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ।"
"ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਸੌਂਹ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
“ਹਾਂ,” ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਤਪੱਸਿਆ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ - ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਗੌਲ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਮਾਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਾਈਟ-ਇਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਨ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ *ਇਕੱਲਾ* ਸੀ; ਉਹ ਵਿਲੱਖਣ, ਪਹਿਲਾ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਸੀ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਡੌਨ ਬੇਲੀਅਨਿਸ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਸਰਾਪ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਿੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਮਾਸਟਰਪੀਸਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹੀ ਨਿਯਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਿਲਪਾਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਸ਼ਟਰਮੰਡਲ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੋ ਕੋਈ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਕਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਮਰ ਨੇ ਯੂਲਿਸਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਚਿੱਤਰਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਵਰਜਿਲ ਨੇ ਵੀ ਏਨੀਅਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਕਮਾਂਡਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਸਲ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਮਾਡਿਸ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਨਾਈਟਾਂ ਲਈ ਧਰੁਵ ਤਾਰਾ, ਸਵੇਰ ਦਾ ਤਾਰਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਸੀ - ਉਹ ਉਦਾਹਰਣ ਜਿਸਦੀ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਲੜਦੇ ਹੋਏ, ਨਕਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਾਈਟ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਕਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ, ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਈਟ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝਦਾਰੀ,

ਯੋਗਤਾ, ਬਹਾਦਰੀ, ਧੀਰਜ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸੀ ਜਦੋਂ, ਲੇਡੀ ਓਰੀਆਨਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਪੇਨਾ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ..." ਉਹ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਪੋਬਰੇਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਲਿਆ - ਨਾਮ ਬੇਲਟੇਨੇਬ੍ਰੋਸ - ਜੋ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜਨ, ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਕੱਟਣ, ਅਜਗਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ, ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ, ਬੇੜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਨਾਲੋਂ ਸੌਖਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦਰਅਸਲ, ਇੰਨੀ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਕੀ ਮਕਸਦ ਹੈ?" "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਅਮਾਡਿਸ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਪਾਗਲ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ, ਪਾਗਲ ਅਤੇ ਪਾਗਲ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਹਾਦਰ ਡੌਨ ਰੋਲੈਂਡ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਝਰਨੇ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੁੰਦਰ ਐਂਜਲਿਕਾ ਨੇ ਮੇਡੋਰੋ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੋਗ ਨਾਲ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਸਾਫ਼ ਝਰਨਿਆਂ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਝੁੰਡਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਘਰ ਢਾਹ ਦਿੱਤੇ, ਘੋੜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਯੋਗ ਲੱਖਾਂ ਹੋਰ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤੇ? ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਰੋਲੈਂਡ, ਜਾਂ ਓਰਲੈਂਡੋ, ਜਾਂ ਰੋਟੋਲੈਂਡੋ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਦਮ-ਦਰ-ਕਦਮ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਪਾਗਲਪਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ, ਮੈਂ, ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ, ਉਸ ਸਭ ਦੀ ਕੱਚੀ ਨਕਲ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਅਮਾਡਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਨਕਲ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਜਿਸਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪਾਗਲਪਨ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।" "ਸਿਰਫ਼ ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ" ਅੱਗੇ ਝੁਕੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।" "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤਪੱਸਿਆਵਾਂ ਲਈ ਭੜਕਾਹਟ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਸੀ; ਪਰ, ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਸ ਔਰਤ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੁਕਰਾਇਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਸਬੂਤ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਇੱਕ ਮੂਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ?"

"ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਇਹੀ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦੇ ਪਾਗਲ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸੁੱਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਿੱਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਤੋਂ ਮੌਤ ਤੱਕ ਜੋ ਲੰਮਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਚਰਵਾਹੇ ਐਂਬਰੋਸੀਓ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਦਰਦ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੁਰਲੱਭ, ਇੰਨੇ ਸੁਹਾਵਣੇ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਅਣਸੁਣੇ ਨਕਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਗਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਲਗਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਾਗਲਪਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਉਲਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ।" ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਅਤੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਇੰਦਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਰਦਾਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਲਿਆ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸਾਂਚੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦੇ ਹੈਲਮੇਟ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਚੁੱਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨਾਸ਼ੁਕਰ ੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਰੀਗਰੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕੇ।

ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਸੂਰਬੀਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ, ਰਾਜਾਂ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਬਾਰੇ, ਟਾਪੂਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਨਾਮ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਈਟ ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਮਨਘੜਤ, ਝੂਠ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੀ ਸੋਚੇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਈ ਦਾ ਬੇਸਿਨ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖੇ? ਉਹ ਸੋਚੇਗਾ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਬੇਸਿਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਾਬ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁੰਨ ਸਕੀਏ, ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ।"

"ਦੇਖੋ, ਸੈਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੋ ਸਹੁੰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਖਾਧੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਮੁਖੀ ਨਾਲੋਂ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਇੱਕ ਭਰਮ, ਬਕਵਾਸ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਭੀੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮਰੋੜਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਈ ਦਾ ਟੋਪ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਟੋਪ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਉਸ ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦੇ ਟੋਪ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਇੱਕ ਟੋਪ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਨਾਲ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਾਈ ਦਾ ਟੋਪ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਛੱਡਦਾ। ਇਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦਰਅਸਲ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਵਿੱਚ ਅਮਾਡਿਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰੋਲੈਂਡ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕਵਚ ਉਤਾਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਵਾਂਗ ਨੰਗਾ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜੋ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਇਕੱਲੀ ਚੋਟੀ ਵਾਂਗ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਧਾਰਾ ਵਗਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਹਰੇ ਭਰੇ, ਸੰਘਣੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ, ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੋਗਮਈ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਯੋਧੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਪੱਸਿਆ ਲਈ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ:

ਹੇ ਸਵਰਗ, ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ: ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵਗਦੇ ਹੰਝੂ ਉਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਸਾਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਹਿਲਾ ਦੇਣਗੇ, ਮੇਰੇ ਦੁਖੀ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਦ ਦੀ ਗਵਾਹੀ

ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ। ਹੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋ, ਉਸ ਦੁਖੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੁਣੋ ਜਿਸਨੂੰ ਲੰਬੇ ਵਿਛੋੜੇ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਔਰਤ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਦਿਲ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ! ਹੇ ਜੰਗਲ ਦੀਆਂ ਨਿੰਫਾਂ ਅਤੇ ਨਿੰਫਾਂ ਜੋ ਜੰਗਲ ਦੀਆਂ ਸੰਘਣੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਚੰਚਲ ਅਤੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅੰਗਕਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਵਿਅਰਥ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੁਭਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿੱਠੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਕਠੋਰ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ। ਇਹ ਸੁਣੋ! ਹੇ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ, ਮੇਰੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਦਾ ਦਿਨ, ਮੇਰੇ ਦਰਦ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਮੇਰੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਕ, ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਤਾਰਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਵੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਦਿਆਲਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਜਿਸਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ! ਹੇ ਇਕੱਲੇ ਰੁੱਖ, ਜੋ ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦੀ ਕੋਮਲ ਗਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਦਿਓ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਾਥੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੋ ਅਤੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਸਕੋ, "ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਠੀ ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਤੋਂ ਲਾਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਹੇ ਘੋੜੇ, ਤੂੰ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਉੱਤਮ ਹੈਂ, ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹੈਂ; ਜਿੱਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਐਸਟੋਲਫੋ ਦਾ ਦਰਿਆਈ ਘੋੜਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਰੰਟੀਨੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਬ੍ਰੈਡਾਮਾਂਟੇ ਨੇ ਇੰਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤੇਰੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਡੈਪਲ ਦੀ ਕਾਠੀ ਨਾ ਛੱਡਣ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ! ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕਾਠੀ ਨਾ ਉਤਾਰਨ ਦਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਈਟ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਪਾਗਲਪਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੋਕੀਨਾਤੇ ਨੂੰ

ਦੁਬਾਰਾ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਡੈਪਲ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਚਾਏਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੋਂ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ ਜਾਂ ਕਦੋਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਹਾਂ।"

"ਮੈਂ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਜਨਾ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕੋ।"

"ਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ?" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾੜਨੇ ਪੈਣਗੇ, ਆਪਣੇ ਕਵਚ ਖਿੰਡਾ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਵਾਹ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।"

"ਸਵਰਗ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਵਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰੋ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਤਪੱਸਿਆ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਿਰ 'ਤੇ ਵਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਨਕਲੀ, ਨਕਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਪਾਹ, ਮਾਰ ਕੇ; ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹੀਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਚੱਟਾਨ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।"

"ਤੁਹਾਡੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ, ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਪੂਰੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਰ ਕਰਨਾ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਵਰਜਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬਦਲਣਾ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਅਸਲੀ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਕਲੀ ਜਾਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਪੱਟੀ

ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕਪਾਹ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਮਲਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਗਧੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜਾ ਸੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਰਾਪੀ ਹੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਦਿਵਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਵੀ ਕੰਬਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬੀਤੇ ਸਮਝੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ; ਇਸ ਲਈ ਪੱਤਰ ਲਿਖੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਭੇਜ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਨਰਕ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸਾਂਚੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸਨੂੰ ਨਰਕ ਕਹਿਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜਾ।"
"ਜੋ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਰਿਟੈਂਟੀਓ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਰੇਟੇਨਟੀਓ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ; ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਬੇਕਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਯਾਨੀ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਚੁਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਡੀ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਪਹੁੰਚਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਗਲਪਨ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ) ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਸਤਾਨੇ ਵਾਂਗ ਵੀ ਨਰਮ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਰੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਿੱਠੇ ਅਤੇ ਮਿੱਠੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਮੈਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੈਣ ਵਾਂਗ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਸੀਹੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਵਾਂਗਾ ਜੋ ਨਰਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ; ਜੋ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਅਸੀਂ ਚਿੱਠੀ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਾਂਗੇ?"
"ਅਤੇ ਗਧੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਆਰਡਰ ਵੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਸਭ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਕਾਗਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ 'ਤੇ ਲਿਖਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੋਕ ਕਰਦੇ

ਸਨ, ਜਾਂ ਮੋਮ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ 'ਤੇ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੋਮ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਕਾਗਜ਼ ਵਾਂਗ ਲੱਭਣੀਆਂ ਔਖੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤਰੀਕਾ ਸੋਚਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੀ ਨੋਟਬੁੱਕ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾਦਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਨੋਟਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਇੰਨੀ ਮਾੜੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"

"ਪਰ ਦਸਤਖਤ ਬਾਰੇ ਕੀ?" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਅਮਾਦੀਆਂ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਕਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਆਰਡਰ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਸਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਦਸਤਖਤ ਨਕਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਧੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਜਾਵਾਂਗਾ।"

"ਆਰਡਰ ਉਸੇ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭਤੀਜੀ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ; ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪੱਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, 'ਮੌਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ, ਸੋਗਮਈ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਸੂਰਮਾ।' ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨਾ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਿਖ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਮੇਰੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਉਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਸਵਾਰਥ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇੰਨਾ ਘੱਟ ਹੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਧਰਤੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨਿਗਲ ਲਵੇਗੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਾਰ ਵਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ; ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਚਾਰ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਲੋਰੇਂਜ਼ੋ ਕੋਰਚੁਏਲੋ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਐਲਡੋਂਜ਼ਾ ਨੋਗਲੇਸ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਅਤੇ ਇਕੱਲਤਾ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਆ ਹੈ।"

"ਤਾਂ, ਤਾਂ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕੀ ਲੋਰੇਂਜ਼ੋ ਕੋਰਚੁਏਲੋ ਦੀ ਧੀ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਲਡੋਂਜ਼ਾ ਲੋਰੇਂਜ਼ੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?"

"ਉਹ ਉਹ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਬਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਮੁੰਡੇ ਵਾਂਗ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰਾਡ ਸੁੱਟ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀ! ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ, ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੁੜੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਹਾਦਰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਬਦਮਾਸ਼, ਉਸਦਾ ਕਿੰਨਾ ਡੰਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਪਿੰਡ ਦੇ ਘੰਟੀ ਟਾਵਰ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅੱਧੇ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਟਾਵਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੋਣ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਿਲਣਸਾਰ ਹੈ, ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਈਟ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਪਾਗਲ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਹੈ।" ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੇ ਕਈ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬਦਲ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਹਵਾ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਗਾੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਸੈਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ; ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਕੋਈ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਕੀਮਤੀ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿਸਕਾਇਅਨ ਅਤੇ ਗੈਲੀ ਗੁਲਾਮ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਜਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਲੇਡੀ ਐਲਡੋਂਜ਼ਾ ਲੋਰੇਂਜ਼ੋ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ, ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਣ ਲਈ ਭੇਜੇਗਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪਿੜ ਵਿੱਚ ਸਣ ਜਾਂ ਅਨਾਜ ਛਾਂਟ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ 'ਤੇ ਹੱਸੇਗਾ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਹੋਵੇਗਾ। "ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਧਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ 'ਖੋਤਾ' ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ

ਦੇ ਘਰ ਕਦੇ ਵੀ ਰੱਸੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਖੈਰ, ਆਓ ਚਿੱਠੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨੋਟਬੁੱਕ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਤਮ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕੇ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਗੁਆ ਨਾ ਦੇਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਰਗੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੋਟਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਲਿਖੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੰਨੀ ਮਾੜੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੁਹਰਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।"
“ਸੁਣੋ,” ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:
"ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕੋਟ ਦਾ ਪੱਤਰ
ਹੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਦੇਵੀ, ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਦੁਖੀ, ਦਿਲੋਂ ਜ਼ਖਮੀ, ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਿਹਤ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਘਾਟ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀਮਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨਫ਼ਰਤ ਮੇਰੀ ਪੀੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬਰ ਰੱਖਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਦਮਨਕਾਰੀ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਹੈ। ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ, ਮੇਰਾ ਚੰਗਾ ਸਾਥੀ ਸਾਂਚੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਾਂ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਾਂਗਾ।
"ਮੌਤ ਤੱਕ ਤੇਰਾ,"
"ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ।"
ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ! ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ! ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ 'ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ' ਦਸਤਖਤ ਜੋੜਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੋ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।"

"ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਮੈਂ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤਿੰਨ ਗਧਿਆਂ ਲਈ ਆਰਡਰ ਲਿਖੋ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਸਤਖਤ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ ਹੀ ਪਛਾਣ ਸਕਣ।"
"ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ:
"ਮੈਡਮ ਭਤੀਜੀ,—ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਗਧੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਮੇਰੇ ਸਹਾਇਕ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਨੂੰ ਪੰਜ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਦਿਓ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਸਨ: ਇਹ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਅੱਜ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੀਅਰਾ ਮੋਰੇਨਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਸਤਾਈ ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।"
"ਬੱਸ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਹੁਣ, ਮਹਾਰਾਜ, ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰੋ।"
"ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਸ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦਸਤਖਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਗਧਿਆਂ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸੌ ਗਧਿਆਂ ਲਈ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਪਾ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਸਾਹਸ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇਗੀ।"
"ਖੈਰ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ - ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਜਾਂ ਦੋ ਪਾਗਲ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖੋ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰੋਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਮ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੋਗੇ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੰਗਾ ਨਾ ਦੇਖਣ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਡੈਪਲ ਲਈ ਵਹਾਏ ਹੰਝੂਆਂ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਦੁਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇਖਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ

ਵਿੱਚ, ਛੋਟੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਸਮਾਂ ਬਚਾਏਗਾ ਜਿਸ ਖ਼ਬਰ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਿਓ; ਜੇ ਉਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਹੱਡੀ ਤੱਕ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਾਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਵੇ—? ਮਹਾਰਾਜ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਮੈਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਬੋਲਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਸਤੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਾ ਵੀ ਵਿਕਦਾ ਹੋਵੇ: ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਹਰ ਹਾਂ!" ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੀ ਹੈ; ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇਗੀ।

"ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਆਣਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।"

"ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਕੀ ਖਾਣਗੇ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਵਰਗੇ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖਾਣਾ ਲੈਣ ਲਈ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਓਗੇ?"

"ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦਾ ਵੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਖੇਤ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾਂਗਾ; ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਪੱਸਿਆ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਡਰ ਹੈ? ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਾਂਗਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਉਜਾੜ ਹੈ।"

"ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਚੱਟਾਨ 'ਤੇ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਂਗਾ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਅਤੇ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉੱਗਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੱਟੋ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ-ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਰੱਖੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ; ਇਹ ਟਾਹਣੀਆਂ, ਥੀਸੀਅਸ ਦੇ ਭੁਲੱਕੜ ਵਿੱਚ ਸੁਰਾਗ ਵਾਂਗ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਓਗੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੀਆਂ।"

"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲਈ, ਅਤੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਖੇਤ ਵੱਲ

ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਝਾੜੂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਖਿਲਾਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਾਗਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸੌ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੋ ਕਿ, ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਬੋਝ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਗਲਪਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਰੁਕੋ, ਸਾਂਚੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ," ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੈਂਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ, ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਚਾਲਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਸਮਰਸੌਲਟ ਕੀਤੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਕੇ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਜੋ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਘੁੰਮਾਇਆ, ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਹੋਇਆ।

26

ਅਧਿਆਇ
ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਸੀਅਰਾ ਮੋਰੇਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਪਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਤਿਹਾਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਕਲਾਬਾਜ਼ੀਆਂ ਜਾਂ ਕਾਰਨਾਮੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ, ਕਮਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨੰਗਾ ਅਤੇ ਕਮਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਹੋਰ ਪਾਗਲ ਕਾਰਨਾਮੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੱਟਾਨ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਰੋਲੈਂਡ ਦੇ ਬੇਤੁਕੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਅਮਾਡਿਸ ਦੇ ਉਦਾਸ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:

ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਲਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਲਟਕਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪੱਟੀ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਗਿਆਰਾਂ ਗੰਢਾਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਲਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਉੱਥੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਾਲਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵੱਲ ਉਹ ਪਛਤਾਵਾ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਲਈ ਮੁੜ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਛੋਟੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਕੇ ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਛਾਲ ਅਤੇ ਬਰੀਕ ਰੇਤ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਕਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਅਤੇ ਉੱਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ:

{ਪਦ

ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਢਲਾਣਾਂ 'ਤੇ ਉੱਗਦੇ ਹਨ,
ਹੇ ਸਾਰੀਆਂ ਹਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਰੁੱਖ, ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪੌਦੇ,
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਕੇ ਥੱਕ ਗਏ ਹੋ?
ਕੀ ਇਹ ਬੇਚਾਰਾ ਦਰਦ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਕੁਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ?
ਜੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਦੇਣਦਾਰ ਹਾਂ
ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਰੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।
ਟੋਬੋਸੋ ਤੋਂ।
ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਂ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ,
ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਦਰਦ ਸਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ,
ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਇਕਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,
ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ।
ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵਾਂਗ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?
ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤੋ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਪਰ ਬੈਰਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ - ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ -
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਰੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।
ਟੋਬੋਸੋ ਤੋਂ।
ਉਹ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ
ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ 'ਤੇ, ਪਥਰੀਲੀਆਂ ਵਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ,
ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਪਹਾੜੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਘਾਟੀ, ਭਾਵੇਂ ਉੱਚੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨੀਵੀਂ,
ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਯਤਨ ਉੱਤੇ ਆਫ਼ਤ ਮੰਡਰਾ ਰਹੀ ਹੈ।
ਪਿਆਰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜ਼ਾਲਮ ਕੋਰੜੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ!
ਬੇਰਹਿਮ ਕਿਸਮਤ, ਬੇਅੰਤ ਦੁੱਖ;
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਰੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।
ਟੋਬੋਸੋ ਤੋਂ।
{ਪਦ
ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ "ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ" ਜੋੜਨ ਨਾਲ ਉਪਰੋਕਤ ਸਤਰਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਾਸਾ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਵਿਤਾ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ "ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ" ਨਹੀਂ ਜੋੜਦਾ; ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਮੰਨਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸਤਰਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅੰਗਕਾਰਾਂ, ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੰਫਾਂ ਅਤੇ ਗਿੱਲੇ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਈਕੋ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ, ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਹਉਕੇ ਭਰਦੇ ਅਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੋਸ਼ਣ ਦੇਣ ਲਈ ਜੜ੍ਹੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਬਿਤਾਇਆ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੋਗੀ ਨਾਈਟ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸਕਦੀ: ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਹਉਕਿਆਂ ਅਤੇ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ।
ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਸਰਾਏ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕੰਬਲ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ

ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਗਰਮ ਖਾਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਠੰਡਾ ਭੋਜਨ ਹੀ ਖਾਧਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੋ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਆਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਲਾਇਸੈਂਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਸੀ ਘਰ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੇਵਾਦਾਰ ਵਜੋਂ ਗਈ ਸੀ?"

"ਹਾਂ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਘੋੜਾ ਹੈ।" ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਸਨ, ਉਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਕੇ ਨੇੜੇ ਆਏ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ, "ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਨਹੀਂ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੋਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਲੁੱਟਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ; ਸੱਚਮੁੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਣਗੇ।"

"ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਭਾਵੇਂ ਕਿਸਮਤ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਰੱਬ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ; ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਅਤੇ ਫਿਰ, ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਰੇਂਜ਼ੋ ਕੋਰਚੁਏਲੋ ਦੀ ਧੀ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ

ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪੱਤਰ ਦਿਖਾਵੇ ਜੋ ਉਹ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨੋਟਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਛਾਪੇ। ਇਸ 'ਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨੋਟਬੁੱਕ ਦਿਖਾਏਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਕਾਪੀ ਬਣਾਏਗਾ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲੱਭਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਮੰਗਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਗੁੰਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਨੱਕ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਵਾਰ ਮੁੱਕੇ ਮਾਰੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਥਪਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ।

ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

"ਮੇਰਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ?" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨ ਗਧੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਗੁਆਉਣਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਜਿੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ?"

"ਕਿਵੇਂ ਹੈ?" ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਮੇਰੀ ਨੋਟਬੁੱਕ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤਾ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਗਧਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਮੈਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;" ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੈਪਲ ਦੇ ਗੁਆਚਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।

ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਨਵਿਆਉਣ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਿਵਾਜ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟਬੁੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਖਰੜੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਮੂੰਹ-ਜ਼ਬਾਨੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਵਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਓ, ਸਾਂਚੋ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਲਵਾਂਗੇ।"

ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਖੁਰਕਿਆ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਪੈਰ 'ਤੇ, ਕਦੇ ਦੂਜੇ ਪੈਰ 'ਤੇ, ਕਦੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ, ਕਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਕੱਟਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਵਿਰਾਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, 'ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ।'"

"ਇਸ ਵਿੱਚ 'ਰਗੜਨਾ' ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ 'ਅਲੌਕਿਕ' ਜਾਂ 'ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ' ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਬੱਸ, ਇਹੀ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਫਿਰ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ, 'ਜ਼ਖ਼ਮੀ, ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ, ਅਤੇ ਵਿੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ, ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦੀ ਹੈ, ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਅਣਜਾਣ ਸੁੰਦਰਤਾ;' ਅਤੇ ਉਸ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ 'ਮੌਤ ਤੱਕ ਤੇਰਾ, ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਸੂਰਮਾ' ਨਾਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"

ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਚੰਗੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੋਰ ਦੁਹਰਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖ ਸਕਣ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਰ ਬੇਤੁਕੀ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਝੱਲੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਨੁਕੂਲ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਰਾਟ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਹੋ

ਜਾਣਗੀਆਂ) ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਾਜ ਦੀ ਵਾਰਸ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟਾਪੂਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ - ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣਾ ਨੱਕ ਪੂੰਝਦੇ ਹੋਏ - ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਘੱਟ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਰੋਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਜੋ ਇਸ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਠੇਸ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਾਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਿਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਸਮਰਾਟ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਜਾਂ ਬਰਾਬਰ ਦਰਜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ।

ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇਕਰ ਕਿਸਮਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ-ਵਿਜ਼ਟਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?"

"ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਮ ਅਹੁਦਾ ਜਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ, ਜਾਂ ਚਰਚ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਅਹੁਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਨਿਯਮਤ ਆਮਦਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੇਦੀ ਦੀ ਫੀਸ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

"ਪਰ ਇਸਦੇ ਲਈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ABC ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ? ਮੇਰਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਟਕਦੇ ਨਾਈਟਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜ ਹੈ?"

"ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਵਾਂਗੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੌਖਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਹਾਦਰ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ: ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਕੇ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਈਸਾਈ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੋਗੇ; ਪਰ ਹੁਣ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਬੇਕਾਰ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੋ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਯੋਜਨਾ ਅਪਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਵੀ ਖਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਬਾਹਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਏਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਣਾ, ਕੁਝ ਗਰਮ, ਅਤੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਲਈ ਕੁਝ ਜੌਂ ਵੀ ਲਿਆਉਣ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਕੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਨਾਈ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ, ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਜੋ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਟਕਦੀ ਮੁਟਿਆਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੇਸ ਬਦਲੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੇਸ ਬਦਲਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੋਲ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ, ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਮੁਟਿਆਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਮੰਗੇਗਾ, ਜਿਸਨੂੰ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੁਸ਼ਟ ਯੋਧੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਖੌਟਾ ਨਾ ਉਤਾਰੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਯੋਧੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਗੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਹੈ।

27

ਅਧਿਆਇ

ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵੀ।

ਨਾਈ ਨੂੰ ਪੁਜਾਰੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਇੰਨਾ ਆਕਰਸ਼ਕ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੇਟੀਕੋਟ ਅਤੇ ਹੁੱਡ ਮੰਗਿਆ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਚੋਗਾ ਇੱਕ ਮੋਹਰੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਨਾਈ ਨੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਭੂਰੇ ਜਾਂ ਲਾਲ ਬਲਦ ਦੀ ਪੂਛ ਨਾਲ ਮੁੰਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਆਪਣੀ ਕੰਘੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਕਿਉਂ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਭੇਸ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੁਭਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪਾਗਲ ਉਸਦਾ ਮਹਿਮਾਨ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਕੰਬਲ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਚੁੱਪ ਧਾਰੀ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਕ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਾਏ; ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਲੇ ਮਖਮਲ ਦੀਆਂ ਚੌੜੀਆਂ, ਕੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਪੇਟੀਕੋਟ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਸਾਟਿਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਇੱਕ ਹਰਾ ਮਖਮਲ ਵਾਲਾ ਚੋਲਾ ਪਹਿਨਾਇਆ। ਪੇਟੀਕੋਟ ਅਤੇ ਚੋਲਾ ਦੋਵੇਂ ਰਾਜਾ ਵਾਂਬਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਜਾਈ ਵਾਲੀ ਲਿਨਨ ਦੀ ਟੋਪੀ ਰੱਖੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਨਾਈਟਕੈਪ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਪੱਟੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਮਾਸਕ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਛੱਤਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੌੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੋਗੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਾਈ ਇੱਕ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਲਦ ਦੀ ਪੂਛ ਸੀ, ਮਿੱਟੀ ਵਾਂਗ ਲਾਲ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲਈ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨੇਕ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਤੋਂ ਵੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮਾਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸਰਾਏ ਤੋਂ ਬਾਹਰ

ਨਿਕਲੇ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣਾ ਅਸ਼ੁੱਭ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਿਰਭਰ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਦੁਖੀ ਮੁਟਿਆਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੇਸ ਬਦਲਣਾ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਏਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਲਈ ਘੱਟ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਾਂਚੋ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਹੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਨਾਈ ਪੁਜਾਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ, ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਭਾਵੇ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਲਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਦਾਇਤ ਦੇ ਇਹ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪੈਕ ਕੀਤੇ। ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੱਟ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਚੱਲ ਪਏ। ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਗਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸੀਅਰਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੂਟਕੇਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਸਾਦਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੁੰਡਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲਾਲਚੀ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਝਾੜੂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਪਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਪੁੱਛੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਡਰੋਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ

ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਰਾਟ ਜਾਂ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਬਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਸਮਰਾਟ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਟਕਦੇ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਆਉਣ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸਾਂਚੋ ਸੀਅਰਾ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਨਦੀ ਵਗਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਚੱਟਾਨਾਂ ਅਤੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਠੰਢੀ, ਸੁਹਾਵਣੀ ਛਾਂ ਸੀ। ਅਗਸਤ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਗਰਮੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਤਾਏ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਗੀਤਕ ਸਾਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਪਰ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਸੁਰੀਲੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਗਾਇਕ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੀਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਚਰਵਾਹੇ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਵੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ, ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਪੇਂਡੂ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਦਾ ਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਆਇਤਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਉਹ ਇਹ ਸਨ:

ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਅਰਥ ਕਿਉਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ?

ਨਫ਼ਰਤ।

ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਸੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ?

ਈਰਖਾ।

ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?

ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ।
ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ ਲਈ
ਮੈਨੂੰ ਰਾਹਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
ਜਦੋਂ ਸਾਰੀ ਉਮੀਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ, ਈਰਖਾ, ਨਫ਼ਰਤ ਕਾਰਨ?
ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਕੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?
ਪਿਆਰ।
ਮੇਰੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਕੌਣ ਦੇਖਦਾ ਹੈ?
ਮੌਕਾ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀ?
ਸਵਰਗ।
ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੱਸ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ।
ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਝਟਕਾ,
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ, ਮੇਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ,
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਆਰ, ਸੰਜੋਗ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਇਸਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
ਮਰ ਜਾਓ।
ਸ਼ਰਮੀਲੇ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਖਿੱਚ ਕੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ?
ਬਦਲੋ।
ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੋਗ ਨਾਲ ਭਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ?
ਪਾਗਲਪਨ।
ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਰਾਸਰ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ।
ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਲੱਭਣਾ:
ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੈ; ਜਵਾਬ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ
ਤਬਦੀਲੀ ਵਿੱਚ, ਪਾਗਲਪਨ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਵਿੱਚ।
ਸਮਾਂ, ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਮੌਸਮ, ਇਕਾਂਤ ਸਥਾਨ, ਗਾਇਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਹੁਨਰ, ਸਭ ਨੇ ਦੋ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੁਣਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨ ਰਹੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚੁੱਪ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਗਾਇਆ ਸੀ; ਪਰ

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਇਹ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ:
ਸਾਗਾ
ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੋਸਤੀ।
ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦਾ ਹੋਇਆ,
ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।
ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇ।
ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ, ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਦਾਨ
ਤੇਰਾ ਪਰਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਪਖੰਡ ਛੁਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,
ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਕੇ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।
ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਨੀਚਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁਣ ਵਜੋਂ ਛੁਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਦੋਸਤੀ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਓ, ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੋ
ਹੁਣ ਇਹ ਕੌਣ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ,
ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਕਲ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ,
ਇਹ ਧਰਤੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।
ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਟਕਰਾਅ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ।
ਗਾਣਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸਾਹ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਕ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਏ, ਗਾਇਕ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਗਾਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਸੰਗੀਤ ਹੁਣ ਰੋਣ ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਵਿਰਲਾਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਸਾਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਤਾਂਘ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦਾ ਰੂਪ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਘੱਟ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਉਸ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੀਆਂ। ਪੁਜਾਰੀ, ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਝਦਾਰੀ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਘੇਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ), ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:
"ਮੈਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਉਹ ਸਵਰਗ, ਜਿਸਦਾ ਧਿਆਨ ਚੰਗਿਆਈਆਂ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ, ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿਸੇ ਬਿਹਤਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਾਹ ਕਿੰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ, ਤਰਕਹੀਣ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਲਈ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਭਿਆਨਕ ਸੱਟ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਸ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਾਰਨ ਜਾਣਦਾ ਹੋਇਆ, ਇਸਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕਾਹਲੇ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਲਈ ਤਰਸ ਨਾਲ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਓਗੇ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਰਾਹਤ ਜਾਂ ਦਿਲਾਸੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸੱਜਣ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਹਾਣੀ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਮਾਸਟਰ ਐਲਿਸਾਬਾਦ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਅਧੂਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਜ ਹੈ; ਪਰ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਦੌਰ ਲੰਘ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, "ਅਮਾਡਿਸ ਆਫ਼ ਗੌਲ" ਦੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲੇ ਨੋਟ ਦੀ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ:

"ਲੂਸਿੰਡਾ ਤੋਂ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਤੱਕ।"

"ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਗੁਣ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਰ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਬਿਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਸਹੀ ਹੈ ਉਹ ਦੇਵੇਗਾ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਓਨੀ ਹੀ ਕਦਰ ਕਰੋ ਜਿੰਨੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ।"

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਇਸੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਮੈਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਹੀ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬੀਜਿਆ - ਮੇਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਕਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ। ਮੈਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਲਈ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖੇ; ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਵੰਸ਼, ਚੰਗਿਆਈ, ਗੁਣ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ - ਜਾਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਪੇਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਗੁਣ ਸਨ - ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਡਿਊਕ ਰਿਕਾਰਡੋ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਖਾਸ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ

ਹੀ ਕਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਕਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੌਂਸਲੇ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕਿ ਜੋ ਨਤੀਜਾ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾਏਗਾ। ਓਹ, ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਮਾਰੀਅਸ! ਓਹ, ਜ਼ਾਲਮ ਕੈਟੀਲੀਨ! ਓਹ, ਦੁਸ਼ਟ ਸੁਲਾ! ਓਹ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਗਨੇਲੋਨ! ਓਹ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਵੈਲੀਡੋ! ਓਹ, ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਜੂਲੀਅਨ! ਓਹ, ਲਾਲਚੀ ਯਹੂਦਾ! ਗੱਦਾਰ, ਜ਼ਾਲਮ, ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਰੀਬ ਬਦਮਾਸ਼ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ, ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਭੇਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ? ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ? ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਕਿਹੜੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਪਰ ਅਫ਼ਸੋਸ, ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿਉਂ ਕਰਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਯਕੀਨਨ, ਜਦੋਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਇੰਨੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਉਪਾਅ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੌਣ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਵੰਸ਼ ਦਾ ਸੱਜਣ - ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ - ਜੋ ਕਿਤੇ ਵੀ ਚਾਹੇ ਪਿਆਰ ਜਿੱਤ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਾਲਮ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਹੈ - ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਇਕਲੌਤਾ ਲੇਲਾ ਵੀ ਖੋਹ ਲਵੇ, ਜੋ ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ? ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਆਓ ਆਪਣੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਧਾਗਾ ਚੁੱਕੀਏ। ਇਸ ਲਈ, ਆਓ ਅੱਗੇ ਵਧੀਏ: ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਛੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਫੰਡ ਮੰਗਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਘੋੜੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ - ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ - ਉਸੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਹੁਣ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਾਂ। ਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਧੋਖੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਕੀ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਨਹੀਂ; ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਸ ਅਨੁਕੂਲ ਪ੍ਰਬੰਧ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸੇ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨਾਲ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਬਾਰੇ

ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਵੀ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਤੋਂ ਓਨੀ ਹੀ ਬੇਖ਼ਬਰ ਰਹੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਂ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਟਾਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿਸ ਪਲ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਢ ਉੱਠੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋ ਗਈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਗੈਰ-ਵਿਵਹਾਰਕ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ - ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਆਰਾ - ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂਆਂ, ਹਉਕਿਆਂ, ਈਰਖਾ, ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਡਰ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੁਣਦੇ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ, ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਕਿ ਸਵਰਗ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਵਜੋਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਹ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਯੋਗ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਣੂਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਣਗਿਣਤ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਕਿੱਸੇ ਸਨ - ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦਲੇਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸੁੰਦਰ ਹੱਥ ਫੜਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ - ਲਗਭਗ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ - ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦਬਾਉਣ ਦੀ; ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਨੀਵੀਂ, ਚੀਕਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ, ਉਹ ਰੋਈ, ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਹਉਕੇ ਭਰਦੀ ਸੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਛੱਡਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੋਗ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ; ਫਿਰ ਵੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਚਲਾ ਗਿਆ - ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ - ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਅੰਦਾਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੰਕੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਠ ਦਿਨ, ਮੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਡਿਊਕ, ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੈਸੇ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭੇਜੇ ਜਾਣੇ ਸਨ; ਇਹ ਸਭ ਚਲਾਕ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਭੇਜਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲੂਸਿੰਡਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸੇਵਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਉਸਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਡਰ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਯਕੀਨਨ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ, ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਭਰਾ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਜਾਪਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।' ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਪਤੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭੇਜੋ, ਜੋ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਗੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸੁਵਿਧਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਰੁਮਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ;' ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰੁਮਾਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੌ ਰਿਆਲ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚਲੀ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਰੁਮਾਲ ਲੈਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੱਤਰ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਪਤੇ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ, ਸਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ), ਅਤੇ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਦੇ

ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਖੁਦ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਤਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ, ਅਤੇ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਲਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਠਾਰਾਂ ਲੀਗ ਹੈ।'

"ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਿਆਲੂ ਦੂਤ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਕੰਬ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਚਿੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ:

"ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਏਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਫਾਇਦੇ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਰ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਉੱਤਮਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਇੰਨਾ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਮੰਗਣੀ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਇੰਨੀ ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਪਰ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਗੇ। ਮੇਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ; ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਏਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਵਾਂ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਇੰਨੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।"

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਤੁਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਵਾਬ ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਡਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖੰਭ ਦਿੱਤੇ; ਅਤੇ, ਲਗਭਗ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਉਸੇ ਦਿਨ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਖੱਚਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਿਹਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲੱਭ ਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ, ਪਰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ। ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਚੰਚਲ ਮਨ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਦਰਅਸਲ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਅੱਗੇ ਵਧੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਾਰਡੇਨੀਓ,

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਲਾਲਚੀ ਪਿਤਾ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮੰਗਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣਗੇ। ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ; ਸਗੋਂ ਇਸ ਕੁਰਬਾਨੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਖੰਜਰ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਰੋਕੇਗਾ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਬੂਤ ਦੇਵੇਗਾ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, "ਹੇ ਔਰਤ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਖੰਜਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਵਾਂਗੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਾੜਾ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਰਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ; ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਖੁੱਸ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਦੇ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਲੱਭ ਸਕਿਆ; ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ - ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਗੁਪਤ ਹੰਗਾਮੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਧਿਆਨ ਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ - ਦੋ ਪਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਹਿਆਂ ਅਤੇ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ - ਜਿੱਥੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੌਣ ਉਸ ਦਰਦ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ - ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਸਨ? ਉਹ ਅਸੰਭਵ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ—ਵਿਚਾਰ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਲਾੜਾ ਆਪਣੇ ਆਮ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਜਾਵਟ ਦੇ, ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ; ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦਾ ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਾੜੇ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ—ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ—ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਦੋ

ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਸਨ; ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੌਕੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਰਸਮੀ ਰਾਜ-ਸੰਗੀਤ ਵਿੱਚ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਭਟਕਣਾ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਡੂੰਘੇ ਲਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਅਤੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਜੜੇ ਹੋਏ ਰਤਨ-ਜਵਾਹਰਾਤ ਦੀ ਚਮਕ - ਇੱਕ ਚਮਕ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸੁੰਦਰ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ, ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਚਾਰ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਓ, ਯਾਦਾਸ਼ਤ - ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਉਹ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਦੁਸ਼ਮਣ! ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਰੋਧੀ ਦੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਜਾਦੂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਓ ਬੇਰਹਿਮ ਯਾਦਾਸ਼ਤ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣਾ - ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਤਾਂ ਜੋ, ਅਜਿਹੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਤੋਂ ਭੜਕ ਕੇ, ਮੈਂ - ਜੇ ਸਹੀ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਸਕਾਂ? ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਨਾ ਥੱਕੋ; ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਹਰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਇਸ 'ਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਬੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੱਸੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਕਹਾਣੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ।

"ਤਾਂ ਚਲੋ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ," ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਪੈਰਿਸ਼ ਪਾਦਰੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਰਸਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋੜੇ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ, ਸੇਨੋਰਾ ਲੂਸਿੰਡਾ, ਹੋਲੀ ਮਦਰ ਚਰਚ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੇਨੋਰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋਗੇ?'" ਮੈਂ ਪਰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ, ਅਤੇ ਉਤਸੁਕ ਕੰਨਾਂ ਅਤੇ ਧੜਕਦੇ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੌਤ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਕਾਸ਼ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੁੰਦੀ, 'ਲੂਸਿੰਡਾ, ਲੂਸਿੰਡਾ! ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ; ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੋ; ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ; ਸਮਝੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ 'ਹਾਂ' ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ! ਮੇਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ! ਤੁਸੀਂ ਕੀ

ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?' ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਮੇਰੀ ਦੁਲਹਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹਾਂ!' ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਮੂਰਖ ਸੀ! ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ: ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਨਮੋਲ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਲੁਟੇਰੇ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੁੰਦੀ; ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਇਰ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਪਛਤਾਵੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਕੇ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਪਾਦਰੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਛੁਰਾ ਕੱਢ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਸੱਚ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧੀਮੀ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।" ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅੰਗੂਠੀ ਪਾ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੱਝ ਗਏ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਲਾੜੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ; ਅਤੇ ਉਹ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ, ਉਸ ਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਝੂਠੇ ਸਾਬਤ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਇਨਾਮ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਹਵਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾਂ ਲਈ ਸਾਹ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਾਣੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਗ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਸੜ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਏ। ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਘਬਰਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਵਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਕਾਗਜ਼ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਗੱਲ੍ਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਡੂੰਘੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ

ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਵੀ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਦਲੇਰਾਨਾ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਭੜਕ ਰਹੇ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵੇ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਉਸ ਚੰਚਲ, ਕਾਇਰ ਔਰਤ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲਵਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸਮਤ - ਜਿਸਨੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਸੀ (ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹੇ ਦੁੱਖ ਮੌਜੂਦ ਹਨ) - ਨੇ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ; ਇਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, ਉਸ ਪਲ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ - ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹੀ ਦਰਦ ਦੇਣ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ - ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਖ਼ਤ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਚਾਨਕ ਦਰਦ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਤਸੀਹਿਆਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਪੀੜ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਖਤਮ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਲਗਾਤਾਰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਖੱਚਰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਨਵਰ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ - ਲੂਤ ਵਾਂਗ - ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ - ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਚੁੱਪ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਜਾਂ ਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ - ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚੁੱਪੀ ਤੋੜੀ ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ 'ਤੇ ਸਰਾਪਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮ, ਨਾਸ਼ੁਕਰ ◌ਾ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਹੀਣ - ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਲਾਲਚੀ ਕਿਹਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੀ ਦੌਲਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਵਧੇਰੇ ਉਦਾਰਤਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸਰਾਪ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਬਹਾਨੇ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ - ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਪਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੈ - ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ, ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਾਗਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਪਏ ਹੁੰਦੇ - ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਜੋ

ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸਾਖ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ: ਜੇ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਤੀ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚੁਣਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਸੇਧਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ - ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਯੋਗ ਪਤੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਦੇਣ ਦਾ ਉਹ ਆਖਰੀ, ਘਾਤਕ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪਿਆਰ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਇੱਛਾ - ਰੁਤਬੇ ਦੀ ਲਾਲਸਾ - ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖਣਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦ੍ਰਿੜ ਉਮੀਦਾਂ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੁੱਖਣਾਂ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਭਟਕਦਾ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਦੱਰੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਸਤੇ ਜਾਂ ਸੜਕ ਦੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਨਹੀਂ ਖਾਧੀ। ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਇਹ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਾੜੀ ਲੜੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਇਸ ਵੱਲ ਮੋੜੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਖੱਚਰ ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ - ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਬੇਕਾਰ ਭਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਥੋਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ—ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੁੱਖਾ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਲਈ ਦਿਮਾਗ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਰਿਹਾ—ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ—ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ, ਭੁੱਖ ਦੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਆਜੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਲੱਭਿਆ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਬੇਢੰਗੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ—ਸਪਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਤੁਲਨ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ

ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ; ਸਗੋਂ, ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇੰਨਾ ਪਾਗਲ ਅਤੇ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ—ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾੜਨਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਜਾੜ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੋਣਾ, ਆਪਣੀ ਮਾੜੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਕੋਸਣਾ, ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਆਪਣੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰਨਾ—ਸਿਰਫ਼ ਵਿਰਲਾਪ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਹੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਿੱਲਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰ੍ਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਖੋਖਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਗੁਫਾ ਜੋ ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਚਰਵਾਹੇ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦਇਆ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸਨੂੰ ਰਸਤੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਂ ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੰਘਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਵਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੱਦਲਵਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲਾਲਸਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੋਜਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਦੁਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ, ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਜਾਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ 'ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਦਇਆ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਸ ਤਸੀਹੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁੱਟਿਆ ਹੈ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਹਾਣੀ ਹੈ: ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਭਾਵਨਾਤਮਕਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਜਾਂ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ, ਤਰਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦਵਾਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣ ਤੋਂ

ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੀ ਚੰਚਲਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਮੈਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਏਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦਿਲਾਸੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਾਸਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।"
ਇੱਥੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲੰਮਾ ਭਾਸ਼ਣ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸੇ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਦੇਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਦਾਸ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਚੌਥੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ, ਸਾਈਡ ਹੈਮੇਟ ਬੇਨੇਂਗੇਲੀ ਨੇ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ।

28

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸੇ ਪਹਾੜੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਈ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਅਤੇ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗੁਆਚੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਹਲਕਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਸੱਚੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸੁਹਜ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਐਪੀਸੋਡਾਂ ਦਾ ਵੀ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮਨਮੋਹਕ, ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਇੱਕ ਮੁਸੀਬਤ ਭਰੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ:

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਇਸ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਲਈ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਕਬਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਬੇਝਿਜਕ ਚੁੱਕਦਾ ਹਾਂ? ਜੇ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ; ਆਹ! ਹਾਏ! ਇਹ ਚੱਟਾਨਾਂ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੁਹਾਵਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ, ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ, ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਲੈ ਸਕਾਂ!

ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਸਪੀਕਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉੱਠੇ। ਵੀਹ ਕਦਮ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਸੁਆਹ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਗਦੇ ਵਹਾਅ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਧੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਧੋਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਇੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਚਮਕਦੇ ਬਲੌਰ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ ਨੂੰ ਮਿੱਧਣ ਜਾਂ ਹਲ ਅਤੇ ਬਲਦਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪੁਜਾਰੀ, ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਨੇ ਦੂਜੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਏ ਕੁਝ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਢਿੱਲੀ, ਡਬਲ-ਸਕਰਟ ਵਾਲੀ ਜੈਕੇਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਗੇਟਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਮੋਂਟੇਰਾ ਟੋਪੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਗੇਟਰ ਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪੈਰ ਤੱਕ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁੱਧ ਅਲਾਬੈਸਟਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਪੈਰ ਧੋਤੇ, ਉਸਨੇ ਮੰਟੇਰਾ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਲਏ ਗਏ ਤੌਲੀਏ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂੰਝਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਤੌਲੀਆ ਹਟਾਇਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਅਦਭੁਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ:

"ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵ ਹੈ।"

ਫਿਰ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਉਤਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤਾਲਾ ਫੈਲਾਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਵੀ ਈਰਖਾ ਕਰਦੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿਸਾਨ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਸੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵੇਖੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੀ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲੰਬੇ ਭੂਰੇ ਵਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਢੱਕਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਸੰਘਣੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਲੁਕਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਸ਼ਾਰਡ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ; ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨਾਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਹੰਗਾਮੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਕੱਢ ਕੇ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਘੀ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਡਰ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਛੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਉਸਦੇ ਕੋਮਲ ਪੈਰ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਦਰੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਤਿੰਨੋਂ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜੇ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ:

"ਮੇਰੀ ਬੀਬੀ, ਤੂੰ ਜੋ ਵੀ ਹੈਂ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਤੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਇਹ ਸਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।"

ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼ਬਦ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ:

"ਮੇਰੀ ਔਰਤ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਪੜੇ ਜੋ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ; ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਣਉਚਿਤ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਇਕਾਂਤ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ,

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁੱਖ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਜਾਂ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਚੰਗੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦਿਲਾਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਔਰਤ, ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ, ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਾੜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ, ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ, ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰੇਗਾ।"
ਜਦੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਭੇਸ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਮੁਟਿਆਰ ਜਾਦੂਈ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਬੋਲੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਅਚਾਨਕ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਹੋਵੇ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ ਚੁੱਪੀ ਤੋੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਮੈਨੂੰ ਲੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਲਈ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਜੋ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੋਵੇਂ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਦੇ ਸਕੋਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਸਕੋਗੇ। ਪਰ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਹਾਂ, ਕੁਆਰੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਇਕੱਠੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਰੱਖਦਾ।"
ਉਹ ਔਰਤ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਇੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਦੁਹਰਾਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਬਾਅ ਦੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਢੱਕ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ, ਤਿੰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਰਹੇ ਕੁਝ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ:

"ਅੰਦਾਲੂਸੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਸਬਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਡਿਊਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਉਪਾਧੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਪੇਨ ਦੇ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਈਸ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਹਨ; ਵੱਡਾ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵਾਰਸ ਹੈ; ਛੋਟਾ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਵੈਲੀਡੋ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਅਤੇ ਗਨੇਲੋਨ ਦੇ ਝੂਠਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਹਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਲੇ ਵਰਗ ਦੇ, ਪਰ ਇੰਨੇ ਅਮੀਰ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਂ ਵੀ, ਉਸ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅੱਜ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਨੇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਨੀਵੇਂ ਵਰਗ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਵਰਗ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਮਰ ਜਨਮ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਿਸਾਨ, ਸਧਾਰਨ ਲੋਕ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਹੈ, ਬੁੱਢੇ।" ਉਹ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਈਸਾਈ ਸਨ, ਪਰ ਇੰਨੇ ਅਮੀਰ ਸਨ ਕਿ, ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੁਆਰਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕੁਲੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜਨਮ ਦੁਆਰਾ, ਸਗੋਂ ਅਹੁਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਜਿਸ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਕੁਲੀਨਤਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਿਆਰੇ ਮਾਪੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਡ-ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਹ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਢਾਪੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੇਂਦਰਿਤ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਜਾਣਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਲੰਘਾਇਆ; ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੀਜੀਆਂ ਅਤੇ ਕਟਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਲੇਖੇ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਲੰਘਾਈਆਂ; ਤੇਲ ਮਿੱਲਾਂ, ਸ਼ਰਾਬ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ, ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਦੇ ਛੱਤੇ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗੇ ਅਮੀਰ ਕਿਸਾਨ ਕੋਲ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸੀ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹੇਠ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਅਤੇ ਮਾਲਕਣ ਵਜੋਂ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੁੱਖ ਚਰਵਾਹਿਆਂ, ਨਿਗਾਹਬਾਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਵੀ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਬਚਿਆ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਹੀ ਸਨ ਸਗੋਂ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀਆਂ

ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੀ ਸਨ - ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਸੂਈ, ਕਢਾਈ ਵਾਲਾ ਸਿਰਹਾਣਾ ਅਤੇ ਚਰਖਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂ ਵੀਣਾ ਵਜਾ ਕੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਮਿਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਗੀਤ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਇੰਨਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਮੀਰ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਅਸਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਾਂਗ ਇਕਾਂਤ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੌਕਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ (ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਮੇਰੀ ਇੰਨੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਪਰਦਾ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰਿਆ ਸੀ), ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ, ਜਾਂ ਆਲਸ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੀ ਲਗਨ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਖੋਜਿਆ, ਲਿੰਕਸ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਡਿਊਕ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬੁਲਾਰੇ ਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਇੰਨਾ ਤੀਬਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਪਾਦਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਡਰ ਗਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਪੀੜਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਹੋਰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ, ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁੜੀ ਨੇ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਤੋਂ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਕਿਹਾ:

"ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਿਆ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ - ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਹ ਤੱਥ ਉਸਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਣਗਿਣਤ ਚਾਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਵਰ੍ਹਾਇਆ; ਸਾਡੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਦਿਨ ਇੱਕ ਤਿਉਹਾਰ ਜਾਂ ਜਸ਼ਨ ਵਾਂਗ

ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸੰਗੀਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਨੀਂਦ ਅਸੰਭਵ ਕਰ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੱਤਰ - ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ - ਅਣਗਿਣਤ ਸਨ, ਕੋਮਲ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਖਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਅਦੇ ਅਤੇ ਸਹੁੰਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਨਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਠੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕੀਤਾ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦਾ ਉੱਚ-ਜਨਮ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਮੈਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਹੋਣਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ (ਅਸੀਂ ਔਰਤਾਂ ਲਈ - ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਸਾਦੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਈਏ - ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹਿਮਤ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ, ਸੁੰਦਰ ਕਹਾਉਣਾ)। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਮੀਰ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਲਾਹ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਸਾਖ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਾਂ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇ - ਕਿ ਉਸਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਮੇਰੀ ਭਲਾਈ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਨ। ਅਤੇ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਇਸ ਬੇਸਮਝ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ..." ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਤੁਰੰਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਸਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ - ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਮੇਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਿਮਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੇ, ਉਸਦੀ ਠੋਸ ਸਲਾਹ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ; ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

"ਮੇਰੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਸਾਵਧਾਨੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਬੇਲਗਾਮ ਕਾਮਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਹੀ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ

ਆਪਣੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਜਨੂੰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਇਹ ਉਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਵਾਧੂ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਸੁਣੋਗੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਮੇਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਸਾਰੀ ਇਕਾਂਤ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇਕਾਂਤ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਜੀਭ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਚੀਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।" ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ (ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ), ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਾਅਦੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਝੂਠ ਕਿਵੇਂ ਸੱਚ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਉਕਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ।

ਮੈਂ, ਇੱਕ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਨੌਜਵਾਨ, ਆਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਹਉਕਿਆਂ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਰਸ ਹੀ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਘਬਰਾਹਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਿਹਾਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨੇਕ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਬਚਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੇਵਕ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ; ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਲੀਨਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨੀਵੇਂ ਜਨਮ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨੀਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ

ਨੀਵੇਂ ਜਨਮ ਦਾ ਕਿਸਾਨ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਮਹਾਨ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਸੱਜਣ ਦਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤੁਹਾਡੀ ਹਿੰਸਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਦੌਲਤ ਦਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ, ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹੰਝੂ ਮੈਨੂੰ ਨਰਮ ਕਰਨਗੇ। ਜੇ ਮੈਂ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬੱਝੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਵਾਂਗੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਹੁਣ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਜੇਕਰ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਡੋਰੋਥੀਆ (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ), ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਵਰਗ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਲੇਡੀ ਦੀ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣ।"
ਜਦੋਂ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਡੋਰੋਥੀਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਕਿਹਾ:
"ਕੀ! ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਡੋਰੋਥੀਆ ਹੈ, ਮੈਡਮ? ਮੈਂ ਇਸੇ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀਆਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਆਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਵੀ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਹਮਦਰਦੀ ਵੀ ਜਗਾਏਗਾ।"
ਡੋਰੋਥੀਆ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਤਰਸਯੋਗ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੋਂ ਵੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦੱਸ ਦੇਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਪਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮਹਾਰਾਜ, ਮੈਂ ਇਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ," ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੱਸਣ ਦਾ, ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"

"ਵੈਸੇ ਵੀ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਸਾਡੀ ਮੰਗਣੀ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਤ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਬਣਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਦੇਖੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਇਆ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਰੁਤਬੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਣ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿਆਹ ਕਦੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ; ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਰਾਹੀਂ ਨੀਵੇਂ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਨਾ ਹੀ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ, ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਖਿੱਚ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੀ ਰਹਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਵਾਜਬ ਸਾਧਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।' ਮੈਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ; ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ ਕਿ ਇਹ ਸੱਜਣ ਮੇਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ?
ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਏ; ਪਰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਗਵਾਹ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਹਾਏ ਗਏ ਹੰਝੂ, ਅਤੇ

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਡਰਪੋਕ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੱਤ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਪਿਛਲੇ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਬੁਲਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਹੋਰ ਹੰਝੂ ਵਹਾਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਹਉਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਗੱਦਾਰ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਬਣ ਗਿਆ।

"ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਭਰੀ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਦ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਉਤਨੀ ਜਲ੍ਦੀ ਨਹੀਂ ਆਯਾ, ਜਿਤਨਾ ਡਾੱਨ ਫਰ੍ਨਾਂਡੋ ਚਾਹਤੇ ਥੇ, ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਜਬ ਇਚ੍ਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ, ਤੋ ਸਬਸੇ ਬੜ੍ਾ ਸੁਖ ਸੁਖ ਕੇ ਸ੍ਥਾਨ ਸੇ ਭਾਗ ਜਾਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਐਸਾ ਇਸਲਿਏ ਕਹ ਰਹੀ ਹੂੰ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਡਾੱਨ ਫਰ੍ਨਾਂਡੋ ਮੁਝੇ ਛੋਡ਼ਕਰ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਬਹੁਤ ਜਲ੍ਦੀ ਮੇਂ ਥੇ, ਔਰ ਮੇਰੀ ਨੌਕਰਾਨੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਸੇ, ਜਿਸਨੇ ਵਾਸ੍ਤਵ ਮੇਂ ਉਨ੍ਹੇਂ ਅਂਦਰ ਆਨੇ ਦਿਯਾ ਥਾ, ਵੇ ਭੋਰ ਹੋਨੇ ਸੇ ਪਹਲੇ ਹੀ ਗਲੀ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ; ਲੇਕਿਨ ਮੁਝਸੇ ਵਿਦਾ ਲੇਤੇ ਸਮਯ ਉਨ੍ਹੋਂਨੇ ਮੁਝਸੇ ਕਹਾ, ਹਾਲਾੱਂਕਿ ਉਤਨੀ ਗਂਭੀਰਤਾ ਔਰ ਉਤ੍ਸਾਹ ਸੇ ਨਹੀਂ ਜਿਤਨਾ ਆਤੇ ਸਮਯ ਕਹਾ ਥਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਉਨਕੇ ਵਿਸ਼੍ਵਾਸ ਔਰ ਉਨਕੀ ਕਸਮੋਂ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਔਰ ਸਚ੍ਚਾਈ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਸ਼੍ਵਸ੍ਤ ਰਹੂੰ; ਔਰ ਅਪਨੇ ਸ਼ਬ੍ਦੋਂ ਕੀ ਪੁਸ਼੍ਟਿ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਉਨ੍ਹੋਂਨੇ ਅਪਨੀ ਉਂਗਲੀ ਸੇ ਏਕ ਕੀਮਤੀ ਅਂਗੂਠੀ ਉਤਾਰਕਰ ਮੇਰੀ ਉਂਗਲੀ ਮੇਂ ਪਹਨਾ ਦੀ। ਫਿਰ ਵੇ ਚਲੇ ਗਏ ਔਰ ਮੈਂ, ਨ ਜਾਨੇ ਦੁਖੀ ਥੀ ਯਾ ਖੁਸ਼; ਬਸ ਇਤਨਾ ਕਹ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਮਨ ਸੇ ਵ੍ਯਾਕੁਲ ਔਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਥੀ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛ ਹੁਆ ਥਾ ਉਸਸੇ ਲਗਭਗ ਸ੍ਤਬ੍ਧ ਥੀ, ਔਰ ਮੁਝਮੇਂ ਹਿਮ੍ਮਤ ਨਹੀਂ ਥੀ, ਯਾ ਸ਼ਾਯਦ ਮੁਝੇ ਯਹ ਖ੍ਯਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਯਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਨੌਕਰਾਨੀ ਕੋ ਉਸ ਵਿਸ਼੍ਵਾਸਘਾਤ ਕੇ ਲਿਏ ਡਾਂਟੂੰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਡਾੱਨ ਕੋ ਛਿਪਾਕਰ ਕਿਯਾ ਥਾ। ਫਰ੍ਨਾਂਡੋ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਮੇਂ ਥੇ; ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਮੈਂ ਅਭੀ ਤਕ ਯਹ ਤਯ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾ ਰਹੀ ਥੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋ ਹੁਆ ਵਹ ਅਚ੍ਛਾ ਥਾ ਯਾ ਬੁਰਾ। ਵਿਦਾਈ ਕੇ ਸਮਯ ਮੈਂਨੇ ਡਾੱਨ ਫਰ੍ਨਾਂਡੋ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਅਬ ਮੈਂ ਉਨਕੀ ਹੂੰ, ਇਸਲਿਏ ਵੇ ਮੁਝੇ ਅਗਲੀ ਰਾਤੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਇਸੀ ਤਰਹ ਦੇਖ ਸਕਤੇ ਹੈਂ, ਜਬ ਤਕ ਕਿ ਵੇ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਾਰ੍ਵਜਨਿਕ ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਂ; ਲੇਕਿਨ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਕੋ ਛੋਡ਼ਕਰ, ਵੇ ਫਿਰ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਔਰ ਏਕ ਮਹੀਨੇ ਸੇ ਅਧਿਕ ਸਮਯ ਤਕ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੇਂ ਗਲੀ ਯਾ ਚਰ੍ਚ ਮੇਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਪਾਈ, ਜਬਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੇਂ ਢੂਂਢਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਲਗਾਤਾਰ ਇਂਤਜ਼ਾਰ ਕਰਤੀ ਰਹੀ; ਹਾਲਾੱਂਕਿ ਮੁਝੇ ਪਤਾ ਥਾ ਕਿ ਵੇ ਸ਼ਹਰ ਮੇਂ ਥੇ, ਔਰ ਲਗਭਗ ਹਰ ਦਿਨ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਰ

जाते थे, जो उनका बहुत शौक था। मुझे अच्छी तरह याद है कि वे दिन और घंटे मेरे लिए कितने उदास और नीरस थे; मुझे अच्छी तरह याद है कि कैसे समय बीतने के साथ-साथ मुझे संदेह होने लगा, और डॉन फर्नांडो के विश्वास पर से मेरा भरोसा भी कम होने लगा; और मुझे यह भी याद है कि कैसे मेरी नौकरानी ने अपनी धृष्टता के लिए वे शब्द सुने जो उसने पहले कभी नहीं सुने थे, और कैसे मुझे अपने आँसुओं और चेहरे के भावों को रोकना पड़ा, ताकि मेरे माता-पिता मुझसे कुछ न पूछें। मैं इतना उदास क्यों था, और इसी वजह से मुझे जवाब में झूठ गढ़ने पड़े। लेकिन यह सब अचानक समाप्त हो गया, क्योंकि वह समय आ गया जब इन सभी बातों को दरकिनार कर दिया गया, और सम्मान का कोई सवाल ही नहीं रह गया, जब मेरा धैर्य टूट गया और मेरे दिल का राज सबके सामने आ गया। कारण यह था कि कुछ दिनों बाद शहर में यह खबर फैली कि डॉन फर्नांडो ने पास के शहर में एक बेहद खूबसूरत युवती से शादी कर ली है, जो प्रतिष्ठित परिवार की बेटी थी, हालांकि इतनी अमीर नहीं थी कि उसे इतने शानदार जीवनसाथी की तलाश करने का हक मिले; यह भी कहा गया कि उसका नाम लुसिंडा था, और सगाई के समय कुछ अजीबोगरीब घटनाएँ घटी थीं। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ, ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਫੜੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਭਰਵੱਟੇ ਭਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਹਿ ਤੁਰੀਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:

यह दुखद खबर मेरे कानों तक पहुँची, और कंपकंपी के बजाय, मेरा दिल इतने क्रोध और रोष से भर गया कि मैंने खुद को मुश्किल से रोका कि मैं सड़कों पर दौड़कर जोर-जोर से चिल्लाऊं और खुलेआम उस विश्वासघात और धोखे का ऐलान करूं जिसका मैं शिकार हुई थी; लेकिन मेरा यह क्रोध उस समय के लिए मेरे एक संकल्प से शांत हो गया, जिसे मुझे उसी रात पूरा करना था, और वह था यह पोशाक पहनना, जो मुझे मेरे पिता के एक नौकर से मिली थी, जो उन ज़गलों में से एक था, जैसा कि उन्हें फार्महाउसों में कहा जाता है, जिसे मैंने अपनी सारी बदकिस्मती बताई, और जिससे मैंने विनती की कि वह मेरे साथ उस शहर तक चले जहाँ मैंने सुना था कि मेरा दुश्मन है। हालाँकि उसने मेरी हिम्मत पर मुझे फटकारा और मेरे संकल्प की निंदा की, लेकिन जब उसने मुझे अपने इरादे पर अडिग देखा, तो उसने मेरे साथ दुनिया के अंत तक चलने की पेशकश की। मैंने तुरंत एक सूती तकिए के कवर में एक महिला की पोशाक, कुछ गहने और आपात स्थिति के लिए पैसे पैक किए, और शहर की खामोशी

में... रात को, अपनी धोखेबाज नौकरानी को बिना बताए, मैं अपने नौकर और ढेर सारी चिंताओं के साथ घर से निकल पड़ी और पैदल ही शहर की ओर चल पड़ी, मानो वहाँ पहुँचने की मेरी उत्सुकता मुझे पंखों पर सवार कर रही हो, अगर जो हो चुका था उसे रोकने के लिए नहीं, तो कम से कम डॉन फर्नांडो से यह जानने के लिए कि उन्होंने यह किस अंतरात्मा के साथ किया था। मैं ढाई दिन में अपने गंतव्य पर पहुँच गई और शहर में प्रवेश करते ही लुसिंडा के माता-पिता के घर के बारे में पूछताछ की। जिस पहले व्यक्ति से मैंने पूछा, उसने मुझे मेरी अपेक्षा से कहीं अधिक जानकारी दी; उसने मुझे घर दिखाया और परिवार की बेटी की सगाई के बारे में सब कुछ बताया, जो शहर में इतनी चर्चित घटना थी कि गली के हर आवारा समूह में इसकी चर्चा हो रही थी। उसने बताया कि डॉन फर्नांडो और लुसिंडा की सगाई की रात, जैसे ही उसने 'हाँ' कहकर उनकी दुल्हन बनने की सहमति दी, उसे अचानक बेहोशी का दौरा पड़ गया और दूल्हा पास आते ही... जब उसने लुसिंडा के कपड़े के सीने को खोलकर उसे हवा देने की कोशिश की, तो उसे उसकी अपनी लिखावट में एक कागज़ मिला, जिसमें उसने कहा था कि वह डॉन फर्नांडो की दुल्हन नहीं बन सकती, क्योंकि वह पहले से ही कार्डेनियो की थी, जो उस व्यक्ति के अनुसार, उसी शहर का एक प्रतिष्ठित सज्जन था; और अगर उसने डॉन फर्नांडो को स्वीकार किया था, तो वह केवल अपने माता-पिता की आज्ञा का पालन करने के लिए था। संक्षेप में, उसने कहा, कागज़ के शब्दों से यह स्पष्ट हो गया कि सगाई पूरी होने पर वह आत्महत्या करने का इरादा रखती थी, और उसने आत्महत्या के कारण भी बताए थे, जिसकी पुष्टि, कहा जाता है, उसके कपड़ों में कहीं मिले एक खंजर से हुई। यह देखकर, डॉन फर्नांडो, इस बात से आश्वस्त होकर कि लुसिंडा ने उसे धोखा दिया है, उसका अपमान किया है और उसके साथ खिलवाड़ किया है, बेहोशी से उबरने से पहले ही उस पर हमला कर दिया और मिले हुए खंजर से उसे मारने की कोशिश की, और अगर उसके माता-पिता और वहाँ मौजूद लोगों ने उसे रोका न होता तो वह सफल हो जाता। इसके अलावा, यह भी कहा गया कि डॉन फर्नांडो तुरंत चला गया, और लुसिंडा अगले दिन तक अपने सदमे से उबर नहीं पाई, जब उसने अपने माता-पिता को बताया कि वह वास्तव में उसी कार्डिनियो की दुल्हन है जिसका मैंने जिक्र किया है। मुझे यह भी पता चला कि कार्डिनियो, खबरों के अनुसार, सगाई में मौजूद था; और अपनी उम्मीदों के विपरीत उसे मंगेतर देखकर, वह निराशा में शहर छोड़कर चला गया, और अपने पीछे एक पत्र छोड़ गया जिसमें उसने लुसिंडा द्वारा किए गए अन्याय का जिक्र किया था, और यह भी लिखा था कि वह ऐसी जगह

जाएगा जहाँ उसे फिर कभी कोई न देख सके। यह सब शहर में चर्चा का विषय बन गया, और हर कोई इसके बारे में बात कर रहा था; खासकर तब जब यह पता चला कि लुसिंडा अपने पिता के घर और शहर से गायब है, क्योंकि वह कहीं नहीं मिल रही थी, जिससे उसके माता-पिता बहुत परेशान थे, जिन्हें समझ नहीं आ रहा था कि उसे ढूंढने के लिए क्या करें। जो मैंने जाना उससे मेरी उम्मीदें फिर से जाग उठीं, और मुझे डॉन फर्नांडो को न पाकर उसकी शादी होने से ज्यादा खुशी हुई, क्योंकि मुझे लगा कि मेरे मामले में राहत का दरवाजा अभी पूरी तरह बंद नहीं हुआ है, और मैंने सोचा कि शायद ईश्वर ने ही मुझे ऐसा करने के लिए प्रेरित किया है। दूसरे विवाह में बाधा बनकर, मैं उसे पहले विवाह के तहत अपने दायित्वों को पहचानने और यह विचार करने के लिए प्रेरित करना चाहती थी कि एक ईसाई होने के नाते उसे अपनी आत्मा को सभी मानवीय वस्तुओं से ऊपर रखना चाहिए। ये सब बातें मेरे मन में चल रही थीं, और मैंने बिना किसी सांत्वना के खुद को दिलासा देने की कोशिश की, उस जीवन को संजोने की धुंधली और दूर की उम्मीदों में डूबी रही जिससे अब मुझे घृणा होती है।
...ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਤੇ ਮਿਲੇ ਇੱਕ ਛੁਰੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ - ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿ ਲੁਸਿੰਡਾ ਨੇ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਪਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਖਿਡੌਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਛੁਰੇ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਲੱਭਿਆ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਲੋਕ ਦਖਲ ਨਾ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਤੁਰੰਤ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲੁਸਿੰਡਾ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਸਦਮੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੰਗਣੀ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ; ਅਤੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਲੁਸਿੰਡਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਲੁਸਿੰਡਾ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ; ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲੋਂ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ

ਲੱਭਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ; ਸੱਚਮੁੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਖ਼ਬਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ - ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ 'ਤੇ ਸੋਗ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ, ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਖੁਦ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੂਜੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਮਿਲਾਪ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ, ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਰਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਪਾਹਜ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੁਣੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਇਆ ਮੁੰਡਾ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਕਿੰਨੀ ਡਿੱਗ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਭੱਜ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਾਖ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਭੱਜਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਹੁਣ ਡਗਮਗਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਤ, ਫੜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਏ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੁਰਾਈ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਅੰਤ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਨੇਕ ਸੇਵਕ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇੰਨਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਟਰੱਸਟੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਉਜਾੜ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ, ਸ਼ਰਮ, ਰੱਬ ਦਾ ਡਰ, ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੇਰਹਿਮ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਢੁਕਵੇਂ ਕਠੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ।

ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜੋ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਨੇ ਮੇਰੀ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਜੋ ਮੇਰੇ ਡਰ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਵਿੱਚ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਆਏ ਕਿੰਨੇ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸੀਅਰਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨ ਵਿਅਰਥ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨੌਕਰ ਵਰਗੇ ਹੀ ਬੁਰੇ ਇਰਾਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸਮਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਖਾਈ ਜਾਂ ਖੱਡ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਜਾਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਤਰਕ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਲੁਕ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਉਕੇ ਭਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ 'ਤੇ ਦਇਆ ਕਰੇ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਕਤ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ, ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਦੇਵੇ, ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਔਰਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਛੱਡੇ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਈ ਸੀ।

29

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਉਸ ਅਜੀਬ ਜੁਗਤ ਅਤੇ ਢੰਗ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਗ੍ਰਸਤ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਉਸ ਕਠੋਰ ਤਪੱਸਿਆ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਥੋਪੀ ਸੀ।

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਦੁਖਦਾਈ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਦ ਹੀ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਹਉਕੇ ਅਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਸੁਣੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ

ਵਗਦੇ ਹੰਝੂ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਹਾਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਦਿਲਾਸਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸੰਭਵ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੱਭੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਡਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਿਤਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਅਥਾਹ ਪਿਆਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲੂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣ ਨਾਲੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ।"

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਲਾਲੀ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਉਸ ਦਰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਅੰਦਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਤਰਸਯੋਗ ਸਨ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਾਦਰੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਲਾਸਾ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟੋਕਿਆ, "ਤਾਂ ਫਿਰ, ਮੈਡਮ, ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਹੋ, ਅਮੀਰ ਕਲੇਨਾਰਡੋ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ?" ਡੋਰੋਥੀਆ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:

"ਅਤੇ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਭਰਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।"

"ਮੈਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਹਾਂ, ਮੈਡਮ," ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਿਸਨੂੰ - ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਤੀ ਮੰਨਿਆ; ਮੈਂ ਉਹੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬਦਮਾਸ਼ੀ ਨੇ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ: ਨੰਗਾ, ਫਟੇ ਹੋਏ ਚੀਥੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ, ਅਤੇ - ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ - ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ, ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ, ਡੋਰੋਥੀਆ, ਉਹ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ 'ਹਾਂ' ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ - ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ ਜਿਸ

ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਈ, ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੇ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਸਹਿਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਾਰਾ ਸਬਰ ਗੁਆ ਕੇ, ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ; ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ - ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦੇਵੇ - ਮੈਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਉਜਾੜ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਰਿਹਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਲੁੱਟਣ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ - ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿ ਸਕਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਸੱਚ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ - ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਨੇ ਸਾਡੀ ਸਾਂਝੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ - ਮੇਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ - ਤੁਹਾਡਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ - ਅਸੀਂ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਹੱਕ ਵਾਪਸ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜਿਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਖੋਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।" ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਡਮ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਅੰਦਰ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੋ - ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ, ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੱਖ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨਾਲ ਇੱਕਜੁੱਟ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ, ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਗਲਤੀ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬਦਲਾ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਛੱਡਾਂਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਚੁੰਮਣ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੇ ਤਰਕ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉਪਾਅ ਕਰ ਸਕਣ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਣ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਰ ਸਕਣ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਦਾਰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਨਾਈ, ਜੋ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਦਿਆਲੂ ਸ਼ਬਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਅਤੇ, ਪੁਜਾਰੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਝਗੜਾ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਚੀਕ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ, ਪਤਲੀ, ਪੀਲੀ, ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਅੱਧ-ਮ੍ਰਿਤ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਲਈ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਿਹਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ, ਡਿਊਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਸਮਰਾਟ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਬਣਨ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਵਾਂ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ; ਇਸ 'ਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਾਈ ਨਾਲੋਂ ਦੁਖੀ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਭਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਉਹ ਪਹਿਰਾਵਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ

ਲਈ ਹਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦੁਖੀ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਹਰ ਮੰਗਦੀਆਂ ਹਨ।

"ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸਮਤ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਡੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਹਤ ਲਈ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਟੀਚੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਾਹ ਪੱਧਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

ਫਿਰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਹਿੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਪੇਟੀਕੋਟ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਰਾ ਚੋਗਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਹਿਣੇ ਲਏ, ਅਤੇ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਘਰ ਤੋਂ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਕਿਰਪਾ, ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੁਆਦ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਐਲਾਨਿਆ। ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਸੀ) ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਉਜਾੜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

"ਭਰਾ ਸੈਂਚੋ, ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਸਿੱਧੀ ਮਰਦ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜ ਦੀ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਮੰਗਣ ਆਈ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਖਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਸੱਟ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲਵੇ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਯੋਧੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਦੂਰਗਾਮੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਗਿਨੀ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਹੈ।"

"ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਖੋਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ!" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਸੱਟ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੇਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਹੈ, ਹੇ ਉੱਤਮ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਬਣਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ

ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿਓ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਲਈ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਬਣਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚਰਚ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।" ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਚਰਚ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਭ ਕਮਾਉਣਾ ਬੇਅੰਤ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਸ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਵਿਆਹ ਕਰੇ - ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ।"

"ਉਸਨੂੰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

"ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਪਾਧੀ ਲੈਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲਕਾਲਾ ਦਾ ਪੇਡਰੋ, ਉਬੇਦਾ ਦਾ ਜੁਆਨ ਅਤੇ ਵੈਲਾਡੋਲਿਡ ਦਾ ਡਿਏਗੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਣੀਆਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹੋਣ।"

"ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਹੋਵੇ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੀ ਸਾਦਗੀ 'ਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਬੇਤੁਕ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪੁਜਾਰੀ ਜਾਂ ਨਾਈ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਾ ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ; ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੈਦਲ

ਚੱਲੇ। ਪੁਜਾਰੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਹਦਾਇਤ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਵੀਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਉਹ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ ਮੀਲ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਉਜਾੜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਸਤਰ ਦੇ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰੇ, ਚੰਗੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਨਾਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵਾਰੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਈ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੀ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਉੱਠੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ:
"ਹੇ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਦਲੇਰ ਯੋਧੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਉੱਠਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤੁਹਾਡੀ ਅਮਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੇਸਹਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗਣ ਲਈ ਆਈ ਹੈ।"
"ਹੇ ਸੋਹਣੀ ਔਰਤ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵੀ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੈਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ।"
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠਾਂਗੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ," ਦੁਖੀ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਆਲਤਾ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਜੋ ਮੈਂ ਮੰਗਦੀ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਰਾਜੇ, ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼, ਜਾਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।"
"ਮੇਰੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਮਾਲਕ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ," ਦੁਖੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕੰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਕਤਲ

ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਥੋਪੀਆ ਵਿੱਚ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਣੀ ਹੈ।"
"ਇਸਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਣ ਦਿਓ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਅਨੁਸਾਰ;" ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੇਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਚਮਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।"
"ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਉੱਥੇ ਜਾਓ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਾਹਸ ਜਾਂ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਗੱਦਾਰ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਹੜੱਪ ਲਿਆ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਇਸ ਲਈ, ਹੇ ਔਰਤ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਘੱਟਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ 'ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਓਗੇ, ਇਸਦੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਰੀ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ।"
ਦੁਖੀ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਬੜੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਚੁੰਮਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ, ਜੋ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਯੋਧਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਰੇ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਸ਼ਸਤਰ ਉਤਾਰਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਟਰਾਫੀ ਵਾਂਗ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੀ, ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ:
"ਆਓ ਆਪਾਂ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਔਰਤ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਚੱਲੀਏ।"
ਨਾਈ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਹਾਸੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਇਹ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਯੋਜਨਾ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਪਰ ਹੁਣ, ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਾਈ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣਾ ਪਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਡੈਪਲ ਨੂੰ

ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਤੜਫਾਇਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਹੁਣ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਕਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦੇਣਗੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਹੱਲ ਲੱਭ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੇਰੇ ਜਾਜਕ ਕਾਲੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਵਜੋਂ ਵੇਚਣ ਅਤੇ ਸਪੇਨ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪੈਸੇ ਲਈ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਹੁਦਾ ਜਾਂ ਅਹੁਦਾ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸੌਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਹੁਨਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਤਿੰਨ, ਛੇ, ਜਾਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਜਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਵਾਂਗਾ, ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਕਾਲੇ ਹੋਣ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਟਾ ਜਾਂ ਪੀਲਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਓਹ, ਓਹ, ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਮੂਰਖ ਹਾਂ!" ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਤੁਰਦਾ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਲੀਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕਿ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਕੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੁਜਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਚਤੁਰਾਈ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕੈਂਚੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁੰਨ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣੀ ਭੂਰੀ ਜੈਕੇਟ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਜੈਕੇਟ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੀ ਦਿੱਖ ਇੰਨੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੂਸਰੇ ਭੇਸ ਬਦਲ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਔਖੇ ਰਸਤੇ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਅਰਾ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਸਮਤਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਲੰਘੇ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੈਲਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਮੇਰਾ ਯੋਗ ਸਾਥੀ, ਉੱਚ ਜਨਮ ਦਾ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਕਰੀਮ, ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ

ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਾਹਤ, ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦਾ ਸਾਰ!" ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਖੱਬਾ ਗੋਡਾ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿਓ, ਮਾਣਯੋਗ ਬਿਸ਼ਪ, ਕਿਉਂਕਿ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੈਦਲ ਤੁਰਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਾਨਤਾ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਕੀਤੇ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਪੁਜਾਰੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਖੱਚਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਵਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੈਗਾਸਸ ਨਾਮਕ ਘੋੜੇ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਜ਼ੈਬਰਾ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਉਸ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੂਰ, ਮੁਜ਼ਾਰਕ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਮਹਾਨ ਕੰਪਲੂਟਮ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਜ਼ੁਲੇਮਾ ਦੀ ਮਹਾਨ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਕਾਰਨ, ਆਪਣੀ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਚਰ ਦੀ ਕਾਠੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜਾਨਵਰ ਸਹਿਣਯੋਗ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ," ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਪੈਦਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਠੀ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਨਾਈ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਖੁਰ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰੀਆਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੁਹਿੰਮ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਸਕਣ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛਾਤੀ ਜਾਂ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਮਾਰਦੇ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜੋ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ

ਆਪ ਨੂੰ ਦਾੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਸ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕੁਰਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਮੁਖੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਟੁਕੜਾ ਵੱਖ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਜਬਾੜੇ ਜਾਂ ਖੂਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ:
"ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਇਹ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਹੈ! ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਮੁੰਨੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।"
ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਦਾੜ੍ਹੀ ਖੋਹ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਦਾੜ੍ਹੀ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਦੂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਠੀਕ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਰਦਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਦੂ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾੜ੍ਹੀ ਠੀਕ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਮਾਸ ਫਟਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਾੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਸਰਾਏ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਗੇ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ।
ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਆਏ: ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਪੈਦਲ: ਕਾਰਡੀਨੀਓ, ਨਾਈ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਮਹਾਰਾਜ, ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇ, ਚੱਲੋ;" ਪਰ ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਛੇਕੇ ਹੋਏ ਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਰਾਜ ਵੱਲ ਭੇਜੋਗੇ? ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇ? ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਤਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਹਾਂ" ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਸਰ, ਮੇਰਾ ਰਸਤਾ ਉਸ ਰਾਜ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

"ਫਿਰ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾਰਥਾਜੇਨਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਲੈਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਸਮਤ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਸਕੋਗੇ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹਵਾ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਨ ਝੀਲ ਮਾਓਨਾ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਮੇਓਟਾਈਡਜ਼, ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੋਗੇ, ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ।"
"ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਗਏ ਦੋ ਸਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੌਸਮ ਕਦੇ ਵੀ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਉਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਤਾਂਘ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦਾ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਮੈਨੂੰ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਰੱਖਦੇ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ, ਉਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਅਜਿੱਤ ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਸ ਹੋ ਗਿਆ; ਹੋਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚਾਪਲੂਸੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਚਾਪਲੂਸੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਾਂਗਾ, ਮੈਡਮ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਮੌਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਹੁਣ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਦੇ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਘੱਟ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗਾ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸੈਨਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਕਿ ਸਾਡਾ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਨਾਈ, ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੇਵਿਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਸਕੀਏ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਡੀਜ਼ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਅੱਠ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਭਾਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਰਕਮ ਹੈ; ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ, ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਚਾਰ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਵੀ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਹ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਾਈ ਨੂੰ ਨਕਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਲਗਾਉਣੀ ਪਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਵੀ" - ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ - "ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਉਹ ਕੁਝ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਇਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਗਾਰਡਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵੱਡਾ ਬਦਮਾਸ਼ ਸੀ।" ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ।" ਦਿਲ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਭੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਘਿਆੜ, ਮੁਰਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੂੰਬੜੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੱਖੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੈਲੀਆਂ ਲੁੱਟ ਲਈਆਂ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁਸਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਏ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਗੈਲੀ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਸਾਹਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ; ਜਿਸਨੇ, ਹਰ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਰੰਗ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਸੀ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ; ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੇ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ।"

30

ਅਧਿਆਇ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੁਹਾਵਣੇ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੁਜਾਰੀ ਅਜੇ ਬੋਲਣਾ ਹੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਹੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪੁਜਾਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਉਹ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਸਨ।"

"ਮੂਰਖ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਨਾਇਕਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁਖੀ, ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਜਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਕਾਰਨ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ

ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੀਨੀਅਰ ਲਾਇਸੈਂਸੀਏਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਝੂਠ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਠੱਗ ਵਾਂਗ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬਕ ਸਿਖਾਵਾਂਗਾ।" ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਕਾਬ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਲਈ; ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਾਈ ਦੇ ਬੇਸਿਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਠੀ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਟਕਾਈ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ।

ਡੋਰੋਥੀਆ, ਜੋ ਕਿ ਚਲਾਕ ਅਤੇ ਚੁਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਈਟ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ; ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਬਦਮਾਸ਼ ਆਦਮੀ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਸ ਅਜਿੱਤ ਫੌਜ ਨੇ ਗੈਲੀ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕੱਟ ਲੈਂਦਾ।"

"ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵੀ ਪੁੱਟ ਸੁੱਟਾਂਗਾ।"

"ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਾਂਗਾ, ਮੈਡਮ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕੁਦਰਤੀ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ; ਪਰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਹੈ?"

"ਮੈਂ ਇਹ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗੀ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਆਫ਼ਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।"

"ਇਹ ਥਕਾਵਟ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਡਮ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਨਾਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਏ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ ਕਿ ਚਲਾਕ ਡੋਰੋਥੀਆ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਘੁੰਮਾਏਗੀ; ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਕੀਤਾ,

ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਖੰਘਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਿਆਰੀ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੋਚਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ-" ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੁਜਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਾਮ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ; ਪਰ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਡਮ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਪੀੜਤ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜ ਦੀ ਸਹੀ ਵਾਰਸ; ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਕੇਤ ਨਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਉਦਾਸ ਯਾਦ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਾਂਗੀ। ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ: ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ, ਰਾਜਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਟੀਨਾਕ੍ਰੀਓ ਦ ਸੇਪੀਐਂਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਾਹਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਣੀ ਜਰਮਿਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਰਹਿ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਓਨਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਟਾਪੂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸਕੋਲੇ ਦਾ ਪਾਂਡਾਫਿਲੈਂਡੋ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਦੈਂਤ - ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਡਰ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ - ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਮੇਰੇ ਅਨਾਥ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਦੈਂਤ ਮੇਰੇ ਰਾਜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਖੋਹ ਲਵੇਗਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ; ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਬਰਬਾਦੀ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿਆਹ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੈਂਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ

ਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਾਂਡਾਫਿਲੈਂਡੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਜਾਗੀਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਬਾਦੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੈਂਤ ਦੀ ਬੁਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਪੇਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਮਿਲੇਗੀ ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ, ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਯਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਅਜ਼ੋਟ ਜਾਂ ਡੌਨ ਗਿਗੋਟ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ।
"'ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ,' ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਡਮ," ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਜਿਸਨੂੰ 'ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਨਾਈਟ' ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਬੱਸ, ਇਹੀ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਪਤਲਾ ਚਿਹਰਾ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਸੰਘਣੇ, ਕੰਡੇਦਾਰ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਤਿਲ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਸਾਂਚੋ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਹ ਯੋਧਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਸਿਆਣੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਉਹ ਤਿਲ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹੀ ਤਿਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।"
"ਬੱਸ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ 'ਤੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ; ਜੇ ਇੱਕ ਤਿਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਮਾਸ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਉਸ ਨਾਈਟ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ ਜਿਸਨੇ

ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਸਗੋਂ ਪੂਰੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਓਸੁਨਾ ਵਿੱਚ ਉਤਰਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਓਸੁਨਾ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਮੈਡਮ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੰਦਰਗਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
ਪਰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ, "ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਾਗਾ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਓਸੁਨਾ ਸੁਣਿਆ।"
"ਮੇਰਾ ਇਹੀ ਮਤਲਬ ਸੀ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮਹਾਰਾਜ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋਗੇ?"
ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕਣ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਾਂਡਾਫਿਲੈਂਡੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾਲ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਟੀਨਾਕ੍ਰੀਓ ਦ ਸੈਪੀਐਂਟ ਨੇ ਇਸਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੈਲਡੀ ਜਾਂ ਯੂਨਾਨੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ), ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ, ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਗਲਾ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਉਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿਆਂਗੀ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਆਂਗੀ।"
"ਹੁਣ ਤੇਰਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੂੰ ਇਹ ਸੁਣਿਆ? ਕੀ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ? ਦੇਖੋ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਣੀ ਹੈ!"
"ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਹਾਏ ਜੋ ਸੇਨੋਰ ਪਾਂਡਾਹਿਲਾਡੋ ਦੀ ਸਾਹ ਦੀ ਨਾਲੀ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ! ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਾਣੀ ਕਿੰਨੀ ਬਦਸੂਰਤ ਹੈ! ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿੱਸੂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ!"

ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਕਰਤੱਬ ਕੀਤੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੌੜ ਕੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੇ ਖੱਚਰ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਚੁੰਮਣ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕਣ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੌਣ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੀ ਸਾਦਗੀ 'ਤੇ ਹੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ? ਇਸ ਲਈ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਬਹਾਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਮਾਲਕ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਦਾ ਇੰਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟ ਪਏ।
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ; ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦੇ ਸਾਰੇ ਨੌਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇਸ ਮੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਸਰਦਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਗਏ; ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚਮਤਕਾਰ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਓਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਾਰਨ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਅਤਿਅੰਤ ਦੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ।"
"ਹੇ ਨੇਕ ਅਤੇ ਯੋਗ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਨਾ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਭਿਆਨਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ, ਜਿਸਦਾ ਮਾਣਮੱਤਾ ਸਿਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਵੱਢ ਦਿਆਂਗਾ - ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ, ਜੀਨ ਡੀ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਖੋਹ ਲਈ" - (ਇਹ ਉਸਨੇ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ), "ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਰ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ - ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਫੀਨਿਕਸ ਲਈ ਵੀ।"

ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਇੰਨੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਸੈਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਵਾਲੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਹਰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿੰਨੀ ਇਹ ਹੁਣ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ? ਕੀ ਮੇਰੀ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁੰਦਰ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ; ਅੱਧਾ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਆਦੀ ਪਕਵਾਨਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕਾਉਂਟੀ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ, ਵਿਆਹ ਕਰੋ, ਵਿਆਹ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾ ਬਣੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਕਿਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਬਣਾਓ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਿਓ।"
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੀ ਬਦਨਾਮੀ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ? ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਸੋਚ, ਤੂੰ ਬਦਮਾਸ਼, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁਸ਼ਟ ਹੈਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਬੇਮਿਸਾਲ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੋੜ ਲਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਤੂੰ ਮੂਰਖ, ਆਵਾਰਾ, ਭਿਖਾਰੀ, ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਦਿੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮੱਖੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਵੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ? ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਤੂੰ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀ ਜੀਭ ਵਾਲਾ ਮਖੌਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਜਿੱਤਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਕੁਇਸ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ (ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ), ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਾਇਆ? ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲੜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਹੋਂਦ ਉਸ ਦੇ ਦੇਣਦਾਰ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਬਦਮਾਸ਼, ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ ਹੈਂ! ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੀ ਧੂੜ ਤੋਂ ਉੱਠਦਾ

ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਬਣਨ ਲਈ ਮਾਲਕ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਉਪਕਾਰ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ!
ਸਾਂਚੋ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਠ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ; ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਦਿਆਲੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਵਰ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਰਾਜੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕਣਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪਸੰਦ ਹਨ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
"ਆਹ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਤੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੱਦਾਰ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਚੀਕਿਆ; "ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ?"
"ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖਾਲੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸੁਹਜ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਸਕਾਂ; ਪਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਹੈ।"
"ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਤੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ ਸੱਟ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜੋ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਘੜਾ ਅਕਸਰ ਖੂਹ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਖੈਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰੱਬ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੁਕਸਾਨ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਜੋ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"

"ਬਸ ਹੋ ਗਿਆ, ਸੈਂਚੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਹੱਥ ਚੁੰਮੋ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੋ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਜਾਂ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ; ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਟੋਬੋਸੋ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਨਾ ਕਹੋ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਕ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਵਾਂਗ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਏਗਾ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮਾਣ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਤੁਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲੇ ਸਨ।
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਤੁਰ ਪਏ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਜਵਾਬ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਜਾਂ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਾ ਕਰੋ।"
"ਮਹਾਰਾਜ, ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਪੁੱਛੋ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਹਰ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਬਦਲਾਖੋਰ ਨਾ ਬਣੋ।"
"ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸਾਂਚੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਸੱਟਾਂ ਹੁਣੇ ਪਈਆਂ ਹਨ ਉਹ ਉਸ ਝਗੜੇ ਕਾਰਨ ਸਨ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੜਕਾਇਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲੇਡੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਹਨ।"
"ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਕਹੋ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਹੈ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, 'ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪਾਪ ਲਈ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ।'"
ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਹ ਇੱਕ ਜਿਪਸੀ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਦਿਲ ਹਰ ਗਧੇ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਿਨਸ ਡੀ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਜਿਪਸੀ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਉਸਨੂੰ ਗਧੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡੈਪਲ ਸੀ ਜੋ ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗਧੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ

ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਪਾਸਾਮੋਂਟੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਿਪਸੀ ਦਾ ਭੇਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਿਪਸੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਹੋਵੇ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਚੀਕਿਆ, "ਗਿਨੇਸਿਲੋ, ਚੋਰ, ਮੇਰਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਵਾਪਸ ਕਰ, ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾ, ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਗਧਾ ਛੱਡ, ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਛੱਡ, ਚਲੇ ਜਾਓ, ਚੋਰ, ਭੱਜ ਜਾਓ ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਓ।"

ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਨਿੰਦਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜੀਨਸ ਹੇਠਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਓਨੀ ਹੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜਿਆ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਕੇ। ਸਾਂਚੋ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਡੈਪਲ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਡੈਪਲ, ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਦਾ ਪੁਤਲਾ, ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ?" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਹੋਵੇ। ਗਧਾ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਚੁੰਮਣ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਰ ਕੋਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡੈਪਲ ਨੂੰ ਲੱਭਣ 'ਤੇ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਤਿੰਨ ਗਧਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਆਰਡਰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਹਾਣੀ, ਇਸਦੀ ਸੰਖੇਪਤਾ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ-ਜੁਲਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸੂਬਿਆਂ ਜਾਂ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਓਸੁਨਾ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ।

"ਮੈਂ ਇਹੀ ਦੇਖਿਆ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਰੀਬ ਸੱਜਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨਘੜਤ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਝੂਠਾਂ 'ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਬਕਵਾਸ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ?"

"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ, ਇਸ ਸੱਜਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ

ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ।"

ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ:

"ਦੋਸਤ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਆਓ ਆਪਾਂ ਆਪਣੇ ਝਗੜੇ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਈਏ, ਅਤੇ ਹੁਣ, ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਕਿੱਥੇ, ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਉਸਨੇ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ? ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਸੀ? ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪੱਤਰ ਦੀ ਨਕਲ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ? ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਾਣਨ, ਪੁੱਛਣ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਜੋੜੋ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ, ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਛੱਡੋ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਾ ਕਰੋ।"

"ਸੀਨੋਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਨਕਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਚਿੱਠੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਨੋਟਬੁੱਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਓ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"

"ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਰਚ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ, ਇੰਨਾ ਸਹੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਛੇਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਯਾਦ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਨਹੀਂ, ਸਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ 'ਰਗੜਨ' ਬਾਰੇ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 'ਸਮਰਾਟ ਲੇਡੀ', ਅਤੇ ਅੰਤ

ਵਿੱਚ 'ਮੌਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ, ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ;' ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ 'ਮੇਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ', 'ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ' ਅਤੇ 'ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ' ਜੋੜੀਆਂ ਹਨ।"

31

ਅਧਿਆਇ

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਮਨੋਰੰਜਕ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ।

"ਇਹ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਚਲੋ; ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ; ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਰਾਣੀ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਯਕੀਨਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇਸ ਗੁਲਾਮ, ਸੂਰਮੇ ਲਈ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੇ ਦੋ ਬੁੱਕਲ ਛਾਂਟਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ।"

"ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਣਕ ਦੇ ਦਾਣੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਛੂਹਣ 'ਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਦੋਸਤ? ਕੀ ਇਹ ਚਿੱਟੀ ਕਣਕ ਸੀ ਜਾਂ ਭੂਰੀ?"

"ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਲਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਾਲ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਪੁੰਝਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੋਟੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਚਿੱਟੀ ਸੀ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ: ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਰਸਮ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ?"

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਦੇਣ ਗਈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਛਾਨਣੀ ਵਿੱਚ ਪਈ ਕਣਕ ਨੂੰ ਛਾਨਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਦੋਸਤ, ਚਿੱਠੀ ਉਸ ਬੋਰੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਛਾਨਣਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ।"

"ਸਿਆਣੀ ਔਰਤ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਲਿਖ ਰਹੀ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸਾਂਚੋ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ? ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ? ਜਲਦੀ ਕਰੋ; ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸੋ, ਅਤੇ ਸਿਆਹੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਵੀ ਨਾ ਡਿੱਗਣ ਦਿਓ।"

"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਮਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨੰਗਾ, ਇਹਨਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਹਿਸ਼ੀ ਵਾਂਗ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੋਟੀ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਬੁਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਕੋਸ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਸੀਸ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਵਰਗੀ ਮਹਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨੀ ਲੰਬੀ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਹੱਥ ਚੌੜੀ ਹੈ।"
"ਕੀ! ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਪਿਆ?"
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਪਿਆ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਣਕ ਦੀ ਬੋਰੀ ਨੂੰ ਗਧੇ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਥੇਲੀ ਦੀ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਉੱਚੀ ਸੀ।"
"ਵਾਹ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੱਖਾਂ ਮਨਮੋਹਕ ਸੁਹਜਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਜਾਉਂਦੀ! ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਸਾਂਚੋ: ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆਏ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਇੱਕ ਅਨੰਦਮਈ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ; ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦਸਤਾਨੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਬੱਕਰੀ ਵਰਗੀ; ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਕਾਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਗਿਆ ਉਹ ਫੁੱਲ, ਖੇਤ ਦੀ ਉਹ ਲਿਲੀ, ਉਸ ਪਿਘਲੇ ਹੋਏ ਅੰਬਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
"ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਉਹੀ ਗੰਧ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਣੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੁੰਘਦੀ ਸੀ; ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੂਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

"ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਅਨਾਜ ਛਾਣ ਕੇ ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂ ਲਿਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ, ਕਿਤੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਜੋ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਚੁੰਮੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਰੀ ਬੇਤੁਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਜਾਓ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਾ ਵਾਪਰ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੱਸ ਪਈ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਬਿਸਕਾਇਅਨ ਉਸ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ..." ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
"ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਗਹਿਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੂਰਮਿਆਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਆਮ ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਕਿ ਨੌਕਰ, ਕੁਆਰੀਆਂ, ਜਾਂ ਬੌਣੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਭਵ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ; ਪਰ ਇਹ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਲਈ ਰਿਵਾਜ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਇਹੀ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਪਨੀਰ ਸੀ।"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਰ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ

ਈਸਟਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਲੀਵਜ਼ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਲੱਗ ਗਏ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੋਂ ਉੱਥੇ ਦੀ ਦੂਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਹ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਿਆਣਾ ਜਾਦੂਗਰ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ), ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਿਆਣੇ ਯੋਧੇ ਇੱਕ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਫੜਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਇੱਕ ਯੋਧਾ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇੱਕ ਅਜਗਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੱਪ, ਜਾਂ ਅਰਮੀਨੀਆ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਯੋਧਾ, ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਹੈ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਬੱਦਲ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਅੱਗ ਦੇ ਰੱਥ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਯੋਧਾ, ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਪੱਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦਿਲ ਖਿੱਚਵਾਂ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਦੂਰੀ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੀ ਚਲਾਕੀ ਅਤੇ ਹੁਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਗਏ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕੀਤੇ।"

"ਇਹੀ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਵਾਂਗ ਬਕਵਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਪਾਰੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣ।"

"ਮਰਕਿਊਰੀ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫੌਜ ਹੈ, ਆਦਮੀ ਜੋ ਅਣਥੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਵਰਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਡੇ

ਨਾਲ ਆਈ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੇਰਾ ਗੰਭੀਰ ਵਾਅਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਹਿਮਾ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਜੋ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਪੂਰੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਰਾਖਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਵੱਢ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਜੋ ਮੇਰੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇਖੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਜਿੱਤਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਜਿੱਤਾਂਗਾ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹਾਂ।"

"ਓਹ! ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੈ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਵਿਅਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਜਿੱਥੇ ਇਨਾਮ ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੈ ਜੋ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਰਤਗਾਲ ਅਤੇ ਕੈਸਟੀਲ ਦੇ ਜੋੜ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ? ਰੱਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਚੁੱਪ ਰਹੋ! ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਲਓ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰੋ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਮਿਲੇਗਾ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਲਾਇਸੰਸਸ਼ੁਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਉੱਡਦੇ ਗਿਰਝ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

"ਸੁਣੋ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਰਾਖਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਰਾਂ, ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਬਣ ਸਕਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋਵਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਦੇਵਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖਾਂਗਾ: ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਨਾ ਵੀ

ਕਰਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ, ਸਰ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਚੁਣੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਜੀਵਨ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਾਲੇ ਲਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਨਜਿੱਠ ਸਕਾਂ; ਹੁਣੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਾ ਕਰੋ, ਪਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਖਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਸਾਂਚੋ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨਾਲ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਹ ਲਵਾਂਗਾ; ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਇੰਨੀ ਨਿਮਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ।"
"ਫਿਰ, ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਦੇਵੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜਿੱਤਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿਵੇਂ ਲੁਕੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ?"
"ਓਹ, ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਭੋਲਾ ਹੈਂ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ, ਸਾਂਚੋ, ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਸਨਮਾਨ ਹੀ ਵਧਾਏਗਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸਾਡੇ ਸ਼ਾਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਨਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਹੋਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ, ਆਪਣੀ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਈਟਾਂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਜੋਕਰ ਹੈਂ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚਲਾਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ! ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।"
"ਇਸ ਲਈ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਪੜ੍ਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"
ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਝਰਨੇ 'ਤੇ ਰੁਕਣਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸਨੂੰ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜ ਲਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਐਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਹੁਣ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੇਲੇ ਪਾਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਤਾਰੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਝਰਨੇ 'ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭੁੱਖ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਭੋਜਨ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਜੋ ਪਾਦਰੀ ਸਰਾਏ ਤੋਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅਚਾਨਕ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਉਹ ਝਰਨੇ ਦੇ ਕੋਲ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਫੜ ਕੇ ਫੁੱਟ-ਫੁੱਟ ਕੇ ਰੋਇਆ, "ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ? ਮੈਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ; ਮੈਂ ਉਹੀ ਮੁੰਡਾ ਐਂਡਰੇਸ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦਿਆਂ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨਿਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ੁਲਮਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਤਰਸਯੋਗ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਮੈਂ ਉਹ ਦਰਦਨਾਕ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਮਰ ਤੋਂ ਨੰਗੇ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਖੌਲੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਪਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਘੋੜੀ ਦੀ ਲਗਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੋਰੜੇ ਨਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੋਰੜੇ

ਮਾਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੂਰਖ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਨੌਕਰ ਸੀ।" ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਮੂਰਖਤਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬੇਈਮਾਨੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਇਸ 'ਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕੁੱਟਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।" ਮਾਲਕ ਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਪਰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹੁੰ ਚੁਕਾਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲੀ ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਅਤਰ ਵੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਐਂਡਰੇਸ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿੰਨੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੰਗਿਆ? ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿਓ; ਇਹਨਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਣ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯੋਧੇ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਲਾਭ ਹੈ।

"ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ," ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਅੰਤ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਨਿਕਲਿਆ।"

"ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ! ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕੀ ਉਸ ਜੋਕਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ?"

"ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ," ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰਾਜਾ ਜੰਗਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛਿੱਲੇ ਹੋਏ ਸੰਤ ਬਾਰਥੋਲੋਮਿਊ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਉਹ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਮਜ਼ਾਕ ਜਾਂ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਰਦ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਹੱਸਦਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਜੋਕਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਭ ਲਈ ਰਾਜਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਨਾ ਆਉਂਦੇ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬਕਾਇਆ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ।" ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਪਲ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਅਜਿਹਾ ਤੂਫਾਨ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗਾ।"

"ਸਮੱਸਿਆ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਦਿੰਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੰਬੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਬਘਿਆੜ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਐਂਡਰਸ, ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵ੍ਹੇਲ ਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਜਾਵੇ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਐਂਡਰੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ।"
"ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਵੇਲੇ ਚਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜੋਕਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਐਂਡਰੇਸ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੋਕਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਖਰੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਡਮ, ਐਂਡਰੇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਸਬਰ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ; ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੁਕਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹੁੰਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਐਂਡਰੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਦਲੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕੁਝ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸੇਵਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਸਫਲ ਹੋਣ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਰੈੱਡ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਲੈ ਜਾ ਭਰਾ ਐਂਡਰੇਸ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਕਿੰਨਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕਮੀ ਖੁਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਦੋਸਤ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ, ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੂੰ, ਬਹੁਤ ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
ਐਂਡਰੇਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਨੀਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਫੜ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ, ਹੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ ਦੇਖੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਦਦ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਦਿਓ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਜੋ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਆਵੇਗੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਰੱਬ ਆਪਣਾ ਸਰਾਪ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ 'ਤੇ ਜੋ ਕਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ।"
ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਣ ਲਈ ਉੱਠਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਆਂਦਰੇਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

32

ਅਧਿਆਇ
ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਦੇ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਸਰਾਏ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਡਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜਗਾਇਆ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਮਾਲਕ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਬਿਸਤਰਾ ਮੰਗਿਆ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਲਈ ਫਿੱਟ ਬਿਸਤਰਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾਇਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਲੇਟ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਸ 'ਤੇ ਬੰਦ ਹੋਇਆ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਭੱਜ ਕੇ ਨਾਈ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਫੜਦਿਆਂ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਪੂਛ ਨਾਲ ਹਜਾਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ; ਤੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪੂਛ ਵਾਪਸ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਹ ਕੰਘੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚੰਗੀ ਪੂਛ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਪਰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਚਾਲ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੋਰਾਂ, ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੁੱਟੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਲਿਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ, ਨਾਈ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀ ਪੂਛ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਧਾਰ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚਰਵਾਹੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦੀ ਖਿੱਚ ਤੋਂ ਵੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਭੋਜਨ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਿਆ, ਬਿਹਤਰ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੀਂਦ ਉਸਦੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ।
ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਦੇ ਅਜੀਬ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਦੂਤ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਸਾਂਚੋ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਢੱਕਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਏ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡੌਨ ਕਿਊਕਸੋਟ ਨੇ ਜੋ ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ:

ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੁਝ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ, ਹੋਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਹ ਜਾਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਾਈਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਹਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਝਿੜਕਣਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨਾ ਵੀ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹਨ; ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਹੇਠ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਹੀ ਔਰਤ, ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਅੱਧ-ਮਰੀ ਹੋਈ; ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਸੁਆਦੀ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਤੂੰ ਕੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈਂ, ਜਵਾਨ ਔਰਤ?" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਸੱਚਮੁੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਸਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਂ ਵੀ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕੁੱਟਮਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਵਿਰਲਾਪ ਜੋ ਨਾਈਟ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"
"ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਰੋ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੀ, ਜਵਾਨ ਔਰਤ?" ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ," ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਜ਼ਾਲਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੇਰ, ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਭੈੜੇ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ: ਓਏ! ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ

ਹਨ, ਇੰਨੀਆਂ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਹੋਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੱਦ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ; ਜੇ ਇਹ ਇੱਜ਼ਤ ਲਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਣਾ? ਉਹ ਬੱਸ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।"

"ਚੁੱਪ ਕਰ, ਬੱਚੇ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਲਈ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਜਾਂ ਬੋਲਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਸੱਜਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੀ," ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਆਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"

"ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੇਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸੂਟਕੇਸ ਕੱਢਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵੱਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਉਹ ਸੀ "ਡੌਨ ਸਿਰੋਂਗਿਲਿਓ ਆਫ਼ ਥਰੇਸ", ਦੂਜੀ "ਡੌਨ ਫੇਲਿਕਸਮਾਰਟ ਆਫ਼ ਹਾਈਰਕੈਨੀਆ", ਅਤੇ ਤੀਜੀ "ਦਿ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਗ੍ਰੇਟ ਕੈਪਟਨ ਗੋਂਜ਼ਾਲੋ ਹਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਡੀ ਕੋਰਡੋਵਾ, ਵਿਦ ਦ ਲਾਈਫ ਆਫ਼ ਡਿਏਗੋ ਗਾਰਸੀਆ ਡੀ ਪਰੇਡਸ।"

ਜਦੋਂ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਅਹੁਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਨਾਈ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਭਤੀਜੀ ਹੁਣੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ।"

ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਜਾਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੱਕ ਲਿਜਾ ਕੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅੱਗ ਬਲ ਰਹੀ ਹੈ।"

"ਕੀ! ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਾੜ ਦਿਓਗੇ!" ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੋ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡੌਨ ਸਿਰੋਂਗਿਲਿਓ ਅਤੇ ਫੇਲਿਕਸਮਾਰਟੇ।"

"ਤਾਂ ਕੀ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਧਰਮ ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ ਜਾਂ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਤੇਰਾ ਮਤਲਬ ਫੁੱਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਦੋਸਤ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਂਤ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ।"

"ਬੱਸ ਬੱਸ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮਹਾਨ ਕਪਤਾਨ ਅਤੇ ਡਿਏਗੋ ਗਾਰਸੀਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਾੜ ਦਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਾੜਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ।"

"ਭਰਾ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਝੂਠ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾ ਅਤੇ ਬਕਵਾਸ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ; ਪਰ ਮਹਾਨ ਜਰਨੈਲ ਦੀ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਇੱਕ ਸੱਚਾ

ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਰਡੋਵਾ ਦੇ ਗੋਂਜ਼ਾਲੋ ਹਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਜਰਨੈਲ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਾਮ, ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਯੋਗ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਡਿਏਗੋ ਗਾਰਸੀਆ ਡੀ ਪਰੇਡਸ ਐਸਟ੍ਰੇਮਾਡੁਰਾ ਦੇ ਟਰੂਜਿਲੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਯੋਧਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀ, ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਉਂਗਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੱਕੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋ-ਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੁਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫੌਜ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕੀਤੇ ਜੋ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਯੋਧੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਹੈਕਟਰ, ਅਚਿਲਸ ਅਤੇ ਰੋਲੈਂਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ।"

"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੋ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਜੂਬਾ ਹੈ! ਚੱਕੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਨੂੰ ਰੋਕੋ! ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਸਰ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਿਰਕੇਨੀਆ ਦੇ ਫੇਲਿਕਸਮਾਰਟ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹੋ, ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਪੰਜ ਦੈਂਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਝਟਕੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਫਲੀਆਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹੋਣ, ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਛੋਟੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਫੌਜ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਸ ਲੱਖ ਛੇ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੈਨਿਕ ਸਨ, ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਹੋਣ।"

ਅਤੇ ਫਿਰ, ਥ੍ਰੇਸ ਦੇ ਉਸ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਦਲੇਰ ਯੋਧੇ, ਸਿਰੋਂਗਿਲੀਓ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸ਼ਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੱਪ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਝਪਟ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖੁਰਦਰੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੱਪ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਨਦੀ ਦੇ ਤਲ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਇਆ ਜੋ ਇੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਫਿਰ ਸੱਪ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਮਹਾਨ ਕਪਤਾਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਡਿਏਗੋ ਗਾਰਸੀਆ ਲਈ ਦੋ ਅੰਜੀਰ!

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਦੂਜੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਫਿੱਟ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਰੀ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਸਾਧੂ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾ ਸਕਣਗੇ।"
"ਪਰ, ਭਰਾ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਹਿਰਕੇਨੀਆ ਦੇ ਫੇਲਿਕਸਮਾਰਟ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਯੋਧੇ, ਨਾ ਹੀ ਥਰੇਸ ਦੇ ਸਿਰੋਂਗਿਲੀਓ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਇਹ ਸਭ ਨਿਕੰਮੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਮਨਘੜਤ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਸਮਾਂ ਲੰਘਾਉਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਸਾਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚੀਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀ ਘਟਨਾ ਕਦੇ ਵਾਪਰੀ ਹੈ।"
"ਉਹ ਹੱਡੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਪੰਜ ਕਿੰਨੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਜੁੱਤੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਚੁਭਦੀ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਦਲੀਆ ਖੁਆਉਣ ਬਾਰੇ ਨਾ ਸੋਚੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਕਵਾਸ ਅਤੇ ਝੂਠ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਰਾਇਲ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਛਾਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਸਨ ਜੋ ਇੰਨੇ ਝੂਠ, ਇੰਨੇ ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਛਾਪਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਉਡਾ ਦੇਣਗੇ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਦੋਸਤ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਸਾਡੇ ਵਿਹਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਟਕਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਸੁਚੱਜੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਤਰੰਜ, ਜੂਆ ਅਤੇ ਬਿਲੀਅਰਡ ਵਰਗੇ ਖੇਡਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹਨ ਜੋ ਕੰਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕਿ, ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਇੰਨਾ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਚੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੰਨ ਲਵੇ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਾਂਗਾ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਓ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਝੂਠ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਣਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਲੱਤ ਨਾ ਲਾਵੇ।" ਤੁਹਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਲੰਗੜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਇਹ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਬਣਾ ਲਵਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਹਾਲਾਤ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਸਨ।"

ਸਾਂਚੋ ਇਸ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮੂਰਖਤਾ ਅਤੇ ਝੂਠ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਉਮੀਦ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਮ ਕੰਮ ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਸੂਟਕੇਸ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਰੁਕੋ; ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਗਜ਼ ਕੀ ਹਨ, ਇੰਨੀ ਵਧੀਆ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।" ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ "ਅਨੈਤਿਕ ਉਤਸੁਕਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਾਵਲ" ਸਿਰਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਲਾਈਨਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਵਲ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਇਸ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਸੂਟਕੇਸ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਰਾਏਦਾਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹਾਂ।"

"ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈਂ ਦੋਸਤ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾਵਲ ਪਸੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕਾਪੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਨਾਵਲ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਾਦਰੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰਾਏ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਣ।
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਸਮਾਂ ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਨਾ ਬਿਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ।"
"ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕਾਂ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਜੇ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੌਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੌਂ ਜਾਵਾਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ, ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਤਸੁਕਤਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹੋਵੇ।"
ਮਾਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਖੁਦ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਫਿਰ, ਸਾਰੇ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਵਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

33

ਅਧਿਆਇ
ਜੋ "ਦ ਇਲ-ਐਡਵਾਈਜ਼ਡ ਕਿਊਰੀਓਸਿਟੀ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਫਲੋਰੈਂਸ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਇਟਲੀ ਦੇ ਟਸਕਨੀ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ, ਦੋ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਸੱਜਣ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਦੋ ਦੋਸਤ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਣਵਿਆਹੇ, ਨੌਜਵਾਨ, ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸੀ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨਾਲੋਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਪਿਆਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਐਂਸੇਲਮੋ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਵੀ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹੀ ਘੜੀ ਵੀ ਇਸਦਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਐਨਸੇਲਮੋ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨੇਕ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਉਹ ਮੁਟਿਆਰ ਮਿਲ ਗਈ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਲੋਥਾਰੀਓ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਅਤੇ ਵਧਾਈਆਂ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸਮਝਦਾਰ ਲੋਕ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈਚਲਰ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ: ਕਿਉਂਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਦੋਸਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਇੱਕ ਵਿਆਹੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਇੰਨਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ। ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਦਾ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੈਚਲਰ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਬੰਧਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਦੋ ਦੋਸਤ" ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦੁਰਲੱਭ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੁਆਰਾ ਗੁਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਾਕੰਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਏ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਦੇਖ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੋ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਇੰਨੀ

ਸਮਝਦਾਰੀ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਐਨਸੇਲਮੋ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣ ਗਈ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦਿਨ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਆਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਓਨਾ ਹੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ, ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਆਦਮੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬਖਸ਼ਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਓਨਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਚਰਚ, ਜਨਤਕ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਜਾਂ ਸਮਾਰੋਹਾਂ (ਉਹ ਮੌਕੇ ਜੋ ਪਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਸਕਦੇ) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਰ ਵਿਆਹੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਚਰਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਪਤੀ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਨਮਾਨ ਜਾਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਵਰਗਾ ਦੋਸਤ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ, ਇੰਨਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਸੱਚਾ?

ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ਲੋਥਾਰੀਓ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਅਮੀਰ, ਉੱਚ-ਜਨਮ ਦਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਹਜ ਤੋਂ ਜਾਣੂ, ਕੈਮਿਲਾ ਵਰਗੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀ ਜਨਤਾ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਾਖ ਨਿੰਦਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਿਨ ਹੋਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਟੱਲ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦਿਨ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬਹਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ

ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ।

"ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਲੋਟਾਰੀਓ, ਤੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਧੰਨਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮਾਪੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਜੂਸੀ ਦੇ ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਵਰਗੀ ਪਤਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ - ਦੋ ਕੀਮਤੀ ਰਤਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਓਨੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਓਨੀ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜੀਵਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਆਦਮੀ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਇੱਛਾ ਨੇ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਬਾਹਰ ਆਓ, ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਮੈਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿੰਨੀ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।"

ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਲੰਬੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਇੱਛਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਉਲਝਣ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਕੱਟ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਦੋਸਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਨਿਆਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਲੋਥਾਰੀਓ, ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੈਮਿਲਾ ਓਨੀ ਹੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ; ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ

ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰਖਦਾ ਹਾਂ - ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਸੋਨੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਦੋਂ ਹੀ ਨੇਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਤਾਵੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈ ਜੋ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਮੁਵੱਕਿਲਾਂ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ, ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ, ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਝੁਕਦੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਚੰਗੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਸਿਹਰਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਹੋਰ ਹੋਣ ਲਈ ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਚੌਕਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਭਟਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਲੈ ਲਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ? ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਬਰਾਬਰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਡਰ ਜਾਂ ਮੌਕੇ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਨੇਕ ਹੈ; ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਨੇਕ ਔਰਤ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਜਿੱਤ ਦਾ ਤਾਜ ਪਹਿਨ ਕੇ ਪਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ - ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੈਮਿਲਾ ਇਸ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਕਿ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਣ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਸਲੀਬ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਉਹ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਰੇਗੀ - ਇਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਉੱਭਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸਮਝਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਾਂਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਕੰਢੇ ਤੱਕ ਭਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਨੇਕ ਔਰਤ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਰਿਸ਼ੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ: 'ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਲੱਭੇਗਾ?'" ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਤੀਜਾ ਮੇਰੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ - ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਿ ਮੇਰਾ ਨਿਰਣਾ ਸਹੀ ਸੀ - ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ, ਇਸ ਅਨਮੋਲ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ, ਮੇਰੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ - ਇਹ ਮੇਰੀ ਦਿਲੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਲੋਥਾਰੀਓ, ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹਰ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਾਂਗਾ, ਇੱਕ ਨੇਕ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ, ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਉੱਚ ਸੋਚ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਪੱਖ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਂ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਔਖਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੱਤ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਸਨਮਾਨ ਖੁਦ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਨਿਆਂ

ਇਰਾਦੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਇੱਕ ਅਨਿਆਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਛੁਪਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਉਹ ਚੁੱਪ - ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ - ਮੇਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਥਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਨ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੋ - ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਜਾਂ ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ।
ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਜੋ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸਨ—ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਇੰਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਕਿ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹੇ ਗਏ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਦੁਹਰਾਓ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਐਂਸੇਲਮੋ ਆਪਣਾ ਭਾਸ਼ਣ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਫਿਰ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਜੋੜਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ - ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਵਰਤਾਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਵਿਸਮਾਦ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ - ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ: "ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਐਂਸੇਲਮੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਹਨ।" "ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ; ਸੱਚਮੁੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ੱਕ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਨਾਂ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਐਨਸੇਲਮੋ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਲੋਥਾਰੀਓ ਹਾਂ; ਫਿਰ ਵੀ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ - ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਉਹ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਹੇ ਹਨ ਉਹ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਬਦਮਾਸ਼! ਸੱਚੇ ਦੋਸਤ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਵੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - *usque ad aras*; ਭਾਵ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਗੇ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਈਸਾਈ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਲਈ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ? ਅਤੇ ਕੀ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਪ੍ਰਤੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਸਵਰਗ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਛੱਡਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ

ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੋਸਤ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਐਨਸੇਲਮੋ: ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂ - ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ - ਅਤੇ ਉਹ ਘਿਣਾਉਣਾ ਕੰਮ ਕਰਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਹੋ? ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਯਕੀਨਨ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਰਬਾਦੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਯਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖੋਹ ਲਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਜ਼ਤ ਲੁੱਟ ਲਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੀ ਲੁੱਟ ਲਵਾਂਗਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਅਣਖ ਰਹਿਤ ਆਦਮੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਭੈੜਾ ਹੈ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।"

ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਕੀ ਮੈਂ ਵੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੇਜਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ? ਸੁਣੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਐਨਸੇਲਮੋ, ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬੇਸਬਰੇ ਨਾ ਹੋਵੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।

"ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਾਂਗਾ," ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਾਂਗਾ।"

ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਐਨਸੇਲਮੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਬਿਲਕੁਲ ਮੂਰਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਤਰਕ ਦੀ ਪਰਖ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਤੀ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਸਰਲ, ਸਮਝਣਯੋਗ, ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਯੋਗ, ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਅਤੇ ਗਣਿਤਿਕ ਸਬੂਤ ਹੋਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 'ਜੇਕਰ ਬਰਾਬਰਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰਾਂ ਤੋਂ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ:' ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਦਿਖਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਇੱਛਾ ਇੰਨੀ ਬੇਤੁਕੀ ਅਤੇ ਤਰਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ।" ਆਪਣੀ ਸਾਦਗੀ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਨ ਲਈ

ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਇੱਛਾ ਲਈ ਤੈਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਪਰਤਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਸਕੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਐਂਸੇਲਮੋ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਔਰਤ 'ਤੇ ਥੋਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਿਆਣੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਹਾਂ, ਇਹੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਤੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨਿਮਰ, ਨੇਕ, ਸ਼ੁੱਧ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸਿਆਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਉੱਭਰੇਗੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਰੇਗੀ - ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕਿਹੜੇ ਖਿਤਾਬ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਤਾ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਜਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ? ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਜਾਂ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਉਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਓਨੀ ਹੀ ਨੇਕ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸੱਚਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਾਖ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਜੋ ਲਾਭ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਰਕਹੀਣ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਸੋਚ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮਜਬੂਰ ਜਾਂ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਦੂਰੋਂ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਗਲਪਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

"ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਲਈ ਜਾਂ ਸੰਸਾਰ ਲਈ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਪਰਮਾਤਮਾ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸੰਤ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਇੰਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਸਾਰਾਂ, ਇੰਨੇ ਵਿਭਿੰਨ ਮੌਸਮਾਂ, ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਵਾਂਗ ਚੌੜੀ ਦਰਾਰ ਦੇਖ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਡਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ, ਆਪਣੇ ਧਰਮ, ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੌਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।" ਮਨੁੱਖ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਔਖੇ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਨਮਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ, ਨਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਲਿਆਏਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਨਤੀਜਾ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼, ਅਮੀਰ ਜਾਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਓਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ; ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਥਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਵੀ ਲੁਈਗੀ ਟੈਨਸਿਲੋ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਕਵਿਤਾ "ਦ ਟੀਅਰਜ਼ ਆਫ਼ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰ" ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਚਿਤ ਇੱਕ ਆਇਤ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਪੀਟਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਵਧਦੀ ਗਈ; ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਈ ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਪਾਤਰ ਸੀ; ਭਾਵੇਂ ਸਾਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਨੇਕ ਦਿਲ ਵੀ ਉਹੀ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗਾ; ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਸਹਿਣ ਕਰੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਦੀ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ।
ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੋਗੇ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹੰਝੂ ਵਹਾਏਗਾ, ਜੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਦਿਲ ਦੇ ਖੂਨ ਦੇ ਹੰਝੂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕਵੀ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਡਾਕਟਰ, ਜਿਸਨੇ ਕੱਪ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਆਣਾ ਰਿਨਾਲਡੋ ਨੇ ਬਿਹਤਰ ਸਲਾਹ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਵਿਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਸਬਕ ਹੈ ਜੋ ਧਿਆਨ, ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਨਕਲ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਏਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ।
ਐਨਸੇਲਮੋ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ: ਜੇਕਰ ਸਵਰਗ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੀਰੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਸਹੀ ਮਾਲਕ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ - ਜਿਸਦੀ ਉੱਤਮਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਰਤਨ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਗੁਣਵੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਰੀਕੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਗੁਣ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ - ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹੋ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ

ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਹੀਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਨਵਿਲ ਅਤੇ ਹਥੌੜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖੋ, ਇਸਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹੀਰਾ ਇਸ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਮੁੱਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ - ਤਾਂ ਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਵਜੋਂ ਬੇਨਕਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਐਨਸੇਲਮੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੀਰਾ ਹੈ; ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਉੱਚ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਟੁੱਟਣ ਦੇ ਜੋਖਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ; ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਉਹ ਮੰਨਦੀ ਹੈ - ਜੇ ਉਹ ਪਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਜਾਓਗੇ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਹੋਣ ਲਈ ਸਰਾਪ ਦਿਓਗੇ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਰਤਨ ਇੱਕ ਨੇਕ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਔਰਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਨਮਾਨ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਾਖ ਉਸ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ ਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਿਉਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ? ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਉਹ ਔਰਤ ਇੱਕ ਅਪੂਰਣ ਜੀਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਸਗੋਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ - ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ - ਉਹ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਸਕੇ ਜੋ ਇੱਕ ਨੇਕ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਔਰਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਵਾਦੀ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਰਮਾਈਨ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜੀਵ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਫਰ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਇਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਚਾਲ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਇਰਮਾਈਨ ਦੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸਦੇ ਬਚਣ ਦੇ ਰਸਤੇ ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਿੱਕੜ ਵੱਲ ਭਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਰਮਾਈਨ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਗੰਦਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਚਿੱਟੇਪਨ ਨੂੰ ਗੰਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੈਦ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਰਮਾਈਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਹ

ਚਿੱਟਾਪਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਨੇਕ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਔਰਤ ਇਰਮਾਈਨ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਬਰਫ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਚਿੱਟਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੁਣ ਨੂੰ ਨਾ ਗੁਆਵੇ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ, ਉਸਨੂੰ ਇਰਮਾਈਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਰਤੇ ਗਏ ਢੰਗ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ "ਮਿੱਟੀ" ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਲਗਾਤਾਰ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਅਤੇ ਧਿਆਨ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸ਼ਾਇਦ ਘਾਟ ਹੋਵੇ - ਦਰਅਸਲ, ਉਸ ਕੋਲ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਅਜਿਹੇ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਮਿੱਧਣ ਲਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗੁਣ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ, ਨੇਕੀ ਦੀ ਚਮਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੇਦਾਗ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੇਕ ਔਰਤ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਸਾਫ਼, ਚਮਕਦੇ ਬਲੌਰ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਦਰ - ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਹ ਦੇ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਧੁੰਦਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: ਉਸਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਦੀ ਰਾਖੀ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਗੁਲਾਬ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਰਾਖੀ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਜਿਸਦਾ ਮਾਲਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ; ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਾਲੀ ਰਾਹੀਂ ਦੂਰੋਂ ਇਸਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਮੇਡੀ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੀਮਤ ਰੱਖੇ, ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ; ਅਤੇ, ਹੋਰ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ:

{ਪਦ

ਔਰਤ ਇੱਕ ਕੱਚ ਦੀ ਵਸਤੂ ਵਾਂਗ ਹੈ;
ਪਰ ਉਸਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ
ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ:
ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?
ਤੋੜਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ,
ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰਨਾ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ।

ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੁੱਟ ਕੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ;
ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਉਸਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿਓ।
ਤਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ;
ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਡੈਨਾਸ ਉੱਥੇ ਹੈ,
ਇੱਥੇ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਵਰਖਾਵਾਂ ਵੀ ਹਨ।
{ਪਦ
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਐਨਸੇਲਮੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਹੀ ਹੈ; ਹੁਣ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਹਾਂ; ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਬੋਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਫਸੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੋਸਤ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਖੋਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਖ ਖੋਹ ਲਵਾਂ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਖੋਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਈਮਾਨ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਹੁਦੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਖੋਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਘਟੀਆ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅੱਗੇ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਸਮਝਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਭਚਾਰੀ ਔਰਤ ਦਾ ਪਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ, ਜਾਂ (ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ) ਉਸਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।"
ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣੇ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਤਰਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਸਾਥੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਕੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਭਚਾਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਹੀਂ

ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਸੁਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਪਸਲੀ ਲਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਮਾਂ, ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਾਸ ਦਾ ਮਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਹੱਡੀ ਦੀ ਹੱਡੀ ਹੈ।'" ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ;' ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਦੇ ਬੰਧਨ ਇੰਨੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਸਿਰਫ ਮੌਤ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਗੁਣ ਇੰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜਦੋਂ ਨੇਕ ਲੋਕ ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਗ ਜਾਂ ਸੱਟ ਜੋ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਪਤੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪੈਰ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਦਰਦ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਿਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਗਿੱਟੇ ਦੀ ਸੱਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤੀ, ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਝੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਲਈ, ਐਨਸੇਲਮੋ, ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨੇਕ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਜੋਖਮ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ; ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਉਤਸੁਕਤਾ ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਿੱਤਰ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਭੜਕਾਏਗੀ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਗੁਆਓਗੇ ਉਹ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਗੁਆਉਣਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਆਣਾ ਅਤੇ ਨੇਕ ਲੋਥਾਰੀਓ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਨਸੇਲਮੋ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕਿਆ; ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਲੋਥਾਰੀਓ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ, ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਅਤੇ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇਖੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਚੰਗਿਆਈ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਔਰਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪੀੜਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ, ਪਲਾਸਟਰ, ਕੋਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਾਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਅਤੇ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਉਪਾਅ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹਲਕੇ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ।" ਪਹਿਲਾ ਹਮਲਾ: ਮੈਂ ਇਸ ਸਿਰਫ਼ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਰੋਗੇ ਜੋ ਸਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ, ਸਗੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਨਮਾਨ ਨਾ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਕੇ ਵੀ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੈਮਿਲਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਖ ਓਨੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਰਣਨੀਤੀ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੱਚ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜੋਖਮ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਜੋਖਮ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਸਮਝਾਂਗਾ।"

ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਅਡੋਲ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਜਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਇਸ ਗਲਤ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੈਮਿਲਾ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਕੰਮ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝੇਗਾ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇਗਾ। ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਹਿਸਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਸੇਰੇਨੈਡ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੇ - ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਇਰਾਦੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸਨ; ਇਸ ਆਪਸੀ ਸਮਝ ਨਾਲ, ਉਹ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਨਸੇਲਮੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ; ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿੰਨਾ ਲੋਥਾਰੀਓ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਐਨਸੇਲਮੋ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਇਸ ਬੇਤੁਕੇ ਉੱਦਮ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸੇ ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਬਿਨਾਂ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਕੀਤਾ - ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਿਰਦਤਾ ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਡੇਢ ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ

ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਉੱਥੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਤੱਕ ਇਕੱਲਾ ਨਾ ਛੱਡੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ - ਜਾਂ, ਸਗੋਂ, ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾ ਲਈ - ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਕਲਾਤਮਕਤਾ ਨਾਲ ਛੁਪਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਸੀ।

ਐਂਸੇਲਮੋ ਕੈਮਿਲਾ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਘਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਲੋਥਾਰੀਓ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਨਾਈਟਸ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਕੁਹਣੀ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਰੱਖੀ, ਆਪਣੀ ਗੱਲ੍ਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾੜੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਨਾਲੋਂ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਉੱਥੇ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਸੌਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਦੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਉਹ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਜਾਗਣ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਫਲਤਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਸਕੇ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇਆ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਜਾਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਤੁਰੰਤ ਘਰੋਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਸੁਹਜ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਚਾਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਦੂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਦੂਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ,

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੇਨਕਾਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹੀ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਘਰ ਛੱਡੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਲੱਭੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੈਮਿਲਾ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੇ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ, ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ, ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਸਹਿਮਤੀ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੰਕੇਤ ਜਾਂ ਉਮੀਦ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਕਿਰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇਗੀ। "ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ," ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮੁਕਟ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਜਾਂ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਵਜੋਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣ ਲਈ ਗਹਿਣੇ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਔਰਤਾਂ ਸਜਣਾ-ਸਜਾਉਣਾ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਹੋਣ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਪਰਤਾਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਅਤੇ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਤਾਜ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਉਲਝਣਾਂ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਨਵਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਹੈ; ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਹਾਲਾਤ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਐਨਸੇਲਮੋ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਮਨਘੜਤ ਅਤੇ ਝੂਠ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ

ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਕੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਇੰਨੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਆਹ, ਲੋਟਾਰੀਓ, ਲੋਟਾਰੀਓ," ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਅਟੁੱਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ! ਮੈਂ ਇਸ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਕਿਉਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?"
ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਨਾਲ ਭਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਝੂਠ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਨਾਲ ਧੱਬਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨਾਲ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਧੋਖੇ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਲੋਥਾਰੀਓ ਅਜਿਹਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਜੋ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਲਈ ਘੱਟ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਅੱਠ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਣ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸੱਦਾ ਭੇਜਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।
ਨਾਖੁਸ਼, ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਐਨਸੇਲਮੋ, ਤੂੰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਕੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਕੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਆਪਣੀ ਬਦਨਾਮੀ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਆਪਣੀ ਤਬਾਹੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਤੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਮਿਲਾ, ਨੇਕ ਹੈ; ਤੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਾਥੀ ਹੈਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਭਟਕਦੇ; ਤੂੰ ਉਸ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ ਹੈਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਵਸਤੂ ਹੈਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੈਂ, ਉਹ ਮਾਪਦੰਡ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮਾਪਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਇੱਜ਼ਤ, ਸੁੰਦਰਤਾ, ਗੁਣ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਖਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਇੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੂੰ

ਨਵੀਆਂ ਖਾਣਾਂ, ਨਵੇਂ ਅਣਜਾਣ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਕਿਉਂ ਪੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਢਹਿ ਜਾਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਉਸਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਹਾਰੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ? ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੋ ਅਸੰਭਵ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਵੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ:

{ਪਦ

ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ।
ਮੈਂ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸਿਹਤ ਲੱਭਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਸਾਹ ਭਾਲਦਾ ਹਾਂ,
ਗੱਦਾਰਾਂ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਵਿੱਚ।
ਇੰਨੀ ਕਿਸਮਤ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ
ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਕਿਰਪਾ ਜਾਂ ਵਰਦਾਨ ਬਖਸ਼ੋ,
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ,
ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

{ਪਦ

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਪਿੰਡ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਈ, ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਲੋਟਾਰੀਓ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੈਮਿਲਾ, ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਜਰਬਾ ਦਿਖਾਏਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਸੰਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਸ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇ।

ਐਂਸੇਲਮੋ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਲੋਥਾਰੀਓ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਰਹੀ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਲਿਓਨੇਲਾ, ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਡੂੰਘਾ ਪਿਆਰ ਰੱਖਿਆ (ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਇਕੱਠੇ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਸੀ), ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ

ਉਸਨੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਲਈ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਜਦੋਂ ਮੇਜ਼ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਨੌਕਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦੇ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਦਾ ਇਹੀ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਪਾਸਾ ਨਾ ਛੱਡਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਿਓਨੇਲਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਅਕਸਰ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਟਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਜਨਮਜਾਤ ਨਿਮਰਤਾ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਮਾਣਮੱਤਾ ਭੰਡਾਰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੀ ਜੀਭ 'ਤੇ ਲਗਾਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਕਈ ਗੁਣਾਂ ਨੇ ਜੋ ਤਾਕਤ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਜੀਭ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਰਗਰਮ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਗੁਣ ਜੋ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਲਾਟ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਨ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਬੋਲਣਾ ਸੰਭਵ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਡਗਮਗਾਉਂਣ ਲੱਗੀ। ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਐਂਸੇਲਮੋ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ, ਕੈਮਿਲਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੈਮਿਲਾ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਦਬਾਉਣ ਲਈ; ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿੰਦਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਦੋਸਤ - ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਈਸਾਈ ਦੱਸਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਅਤੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੈੜੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ

ਇਰਾਦਿਆਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਉਸੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਚੰਗਿਆਈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੌਕੇ ਨੇ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੀ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਜਨੂੰਨ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ, ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਪਰ ਇਸ ਅਣਸੁਖਾਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਕੈਮਿਲਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਜਨੂੰਨ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਪਾਇਆ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰੇ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਸਨ।

34

ਅਧਿਆਇ
ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਦਿ ਇਲ-ਐਡਵਾਈਜ਼ਡ ਕਿਊਰੀਓਸਿਟੀ" -- ਮਾੜੀ ਸਲਾਹ ਵਾਲੀ ਉਤਸੁਕਤਾ-- ਨਾਵਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਹੈ।
"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫੌਜ ਆਪਣੇ ਕਮਾਂਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਆਪਣੇ ਗਾਰਡ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਇੰਨੀ ਬੇਚੈਨ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਬਿਨਾਂ ਗਾਰਡ ਦੇ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂ; ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਖਿਤਾਬ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਣੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਾਂ।"

ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਅਜਿਹੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲਦੇ ਹੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਰ ਨਾ ਛੱਡੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਕੈਮਿਲਾ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਉਸਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਛੱਡਣਾ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ - ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਨਾ ਭੱਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਾ ਮਿਲੇ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਇਸ ਡਰ ਨਾਲ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਦਾਰਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਤਿਕਾਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਪਣੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੇਕ ਇਰਾਦਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਦਾ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕੇਗੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਝਗੜੇ ਜਾਂ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ; ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹ ਪੱਤਰ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਰੀ ਕਰੇਗੀ। ਇਹਨਾਂ ਮਤਿਆਂ ਨਾਲ - ਜੋ ਕਿ ਸਮਝਦਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਨ - ਉਸਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ; ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੰਨੀ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਡਗਮਗਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੇਕੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਗਦੇ ਕੋਮਲ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ - ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੌਰਾਨ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ ਦੀ ਸ਼ਹਿਦ ਭਰੀ ਜੀਭ ਨਾਲੋਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਘਮੰਡ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਇੰਨੀ

ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤੋੜਦੀ। ਦਰਅਸਲ, ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀਆਂ ਨੀਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, ਜੇ ਉਹ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਬਣੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਢਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਉਹ ਰੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ, ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਉੱਤਮ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕੈਮਿਲਾ ਹਾਰ ਮੰਨ ਗਈ; ਕੈਮਿਲਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ? ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਆਰ ਦੇ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਹੀ ਜਿੱਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਭਿਆਨਕ ਵਿਰੋਧੀ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਬ੍ਰਹਮ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਲੀ ਲਿਓਨੇਲਾ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਝੂਠੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਨਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਸ ਤੋਂ ਸੱਚਾਈ ਛੁਪਾ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇ ਸੱਚੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਮੂਰਖਤਾ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਛਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਉਪਜ ਵਜੋਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ; ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਜੱਫੀ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ।

"ਮੇਰੀ ਦੋਸਤ ਐਨਸੇਲਮੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਤਨੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਅਤੇ ਮਾਡਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਵਾਅਦੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਮੇਰੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਮੇਰੇ ਝੂਠੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਗਿਆ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕੈਮਿਲਾ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ, ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਓ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ; ਇੱਥੇ ਉਹ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ

ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਜਾਂ ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਮਾਮੂਲੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਝੁਕਦੀ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ, ਐਨਸੇਲਮੋ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰੋ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਕੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਡੁੱਬਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਨਵੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਜਾਓ, ਜਾਂ ਉਸ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰੋ ਜੋ ਸਵਰਗ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗਾਈਡ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਪਰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਸਮਝੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਲੰਗਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੋ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਐਨਸੇਲਮੋ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਣ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਨਾ ਛੱਡੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਥਾਰੀਓ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੇ, ਕਲੋਰਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਲੀਨਤਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਰਚਦਾ।

"ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ," ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਾ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਾਲ ਭਰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਾ ਆਉਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਇਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।" ਦੋਵੇਂ ਦੋਸਤ, ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਕੈਮਿਲਾ ਤੋਂ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ - ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਪੱਤਰ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਭਰਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ

ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸ਼ੱਕ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੁਟਿਆਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਲੋਰਿਸ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਲੋਰਿਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਦਿਖਾਵਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਇਹ ਗੱਲ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਈਰਖਾ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ; ਪਰ, ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਤਿੰਨੋਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਕਲੋਰਿਸ ਲਈ ਰਚਿਤ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ।

"ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇ," ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦਾ; ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਂ ਇਸ ਕਲੋਰਿਸ ਦੀ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣਤਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੋਨੇਟ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:

ਸਾਗਾ

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅੱਖਾਂ
ਖੁਸ਼ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨੀਂਦ ਦੇ ਨੇੜੇ,
ਮੇਰੀਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਕਹਾਣੀ
ਕਲੋਰਿਸ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵਧਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਹੈ
ਪੂਰਬੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਹਨ,
ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ ਅਜੇ ਵੀ ਅਟੱਲ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਵਗਦਾ ਹੈ।
ਟੁੱਟੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਬਲਦੀਆਂ ਹਵਾਂਵਾਂ ਵਿੱਚ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਆਪਣੇ ਤਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ,
ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ,

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਰਲਾਪ ਅਤੇ ਹੰਝੂ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਉੱਠਦੇ ਹਨ;
ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਹਉਕੇ ਫਿਰ ਉੱਚੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲੋਰਿਸ ਸੁਣਦੇ ਹਨ।
ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਈ, ਅਤੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤਾਂ, ਕੀ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੱਚ ਹੈ ਜੋ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ?"
"ਇੱਕ ਕਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ," ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਅਪੂਰਣ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਸੱਚਾ ਹੈ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਕਲੋਰਿਸ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਲੋਟਾਰੀਓ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੋਨੇਟ ਜਾਂ ਆਇਤ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਹੈ।
"ਹਾਂ," ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਜਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਜਾਂ, ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ, ਘੱਟ ਮਾੜਾ ਹੈ; ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ।"
ਸਾਗਾ
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ; ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਿਸਚਿਤ ਹੈ।
ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਪੱਕਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ, ਹੇ ਨਾਸ਼ੁਕਰ ੇ ਸੁੰਦਰਤਾ,
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਮੁਰਦਾ ਪਿਆ ਵੇਖਾਂ...
ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲਣਹਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇ,
ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਕਿਰਪਾ, ਉੱਥੇ ਵੀ
ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਛਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਵਾਂਗ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗੀ,

ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਾਏ ਜਦੋਂ ਅਸਮਾਨ ਬੱਦਲਵਾਈ ਹੋਵੇ।
ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਗਈਆਂ,
ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੋਸਤਾਨਾ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਰੁਵ ਤਾਰਾ।
ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਇਸ ਦੂਜੇ ਸੌਨੇਟ ਦੀ ਓਨੀ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਿੰਨੀ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕੜੀ ਜੋੜੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਦਨਾਮੀ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਲੋਟਾਰੀਓ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਮਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੈਮਿਲਾ ਆਪਣੀ ਹੀ ਬਦਨਾਮੀ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ, ਉਹ, ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਨੇਕੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਕੈਮਿਲਾ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਲਿਓਨੇਲਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਲੋਟਾਰੀਓ ਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਨਰਮੀ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝੇਗਾ, ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਿੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਮੇਰੀ ਔਰਤ," ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੀਮਤੀ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਦੇਣ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ; ਸਗੋਂ, ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਜਲਦੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦੁੱਗਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਸਸਤਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਕੀਮਤ ਵੀ ਘੱਟ ਹੈ," ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ," ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਆਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਕਦੇ ਉੱਡਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਤੁਰਦਾ ਹੈ; ਕਦੇ ਇਹ ਦੌੜਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਲਦਾ ਹੈ; ਕਦੇ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਇਹ ਸੜਦਾ ਹੈ; ਕਦੇ ਇਹ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਇਹ ਮਾਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਘੇਰਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ਵਜੋਂ

ਵਰਤਿਆ? ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਆਰ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਖੁਦ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਸੁਣਨ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ।" ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ, ਮੈਡਮ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾਵਾਂਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਖੂਨ ਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਲੇਡੀ ਕੈਮਿਲਾ, ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਾਹ, ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਉਸਦੇ ਵਾਅਦੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚੰਗੇ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਅਤੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ, ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ ਕਿ ਲੋਟਾਰੀਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ ਕਿ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਨੇਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਕੋਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ 'S' ਹਨ ਜੋ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੋਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਵਰਣਮਾਲਾ ਹੈ। ਬੱਸ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਸੋਚ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹੈ: ਮਿਲਣਸਾਰ, ਬਹਾਦਰ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ, ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਸੰਨ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ, ਉੱਘੇ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ। ਮਰਦਾਨਾ, ਨੇਕ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਨਿਮਰ, ਸਿਆਣਾ, ਅਮੀਰ, ਅਤੇ ਕਹਾਵਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਖਰ S, ਫਿਰ ਕੋਮਲ, ਸੱਚਾ: ਅੱਖਰ X ਉਸਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਔਖਾ ਅੱਖਰ ਹੈ; Y ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ; ਅਤੇ Z ਤੁਹਾਡੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਹੈ।

ਕੈਮਿਲਾ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀ ਸਾਦੀ ਸੋਚ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁੜੀ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਸੀ - ਇੱਕ ਤੱਥ ਜੋ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਖੁਦ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕੈਮਿਲਾ ਇਸ ਖੁਲਾਸੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਈ, ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਗੁਪਤ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦਲੇਰੀ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨਾਲ, ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕਣਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਵਕੂਫੀਆਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ

ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਖੁਦ ਵੀ ਉਸੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਕੈਮਿਲਾ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਵਿਵੇਕ ਨਾਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਐਂਸੇਲਮੋ ਜਾਂ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ। ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨੇਗੀ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਡਰ - ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦੇਵੇਗਾ - ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਦਲੇਰ ਲਿਓਨੇਲਾ ਲਈ, ਇਹ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕਣ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁਣ ਬਦਨਾਮੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ - ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਵੀ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕਣਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੁਰਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇਹ ਖਾਸ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ: ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦੁਰਾਚਾਰ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲਿਓਨੇਲਾ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੱਕ ਵੀ ਗਈ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ ਸੀ - ਇੱਕ ਪਲ ਜਦੋਂ ਲੋਟਾਰੀਓ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ - ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਵਿੱਚ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਉਸ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸ਼ੱਕ ਅਪਣਾ ਲਿਆ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਜੇਕਰ ਕੈਮਿਲਾ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਾ ਸੋਚਦੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਉੱਭਰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਨਾ ਹੀ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨਾਮ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਤਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕੈਮਿਲਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਝੁਕ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਜ਼ਾ ਹੈ: ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ

ਉਸਦੀ ਇੱਜ਼ਤ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਅਤੇ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ - ਜੋ ਫਿਰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਨੀ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਸਿਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਜ਼ੁਕ ਮੋੜ 'ਤੇ, ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੀ ਸਾਰੀ ਤਰਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਹਰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਉਸਦੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਰੁਕੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ - ਬੇਸਬਰੀ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ - ਐਂਸੇਲਮੋ ਉਸਦੇ ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਜਾਣੋ, ਐਂਸੇਲਮੋ: ਹੁਣ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਲੁਕਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਜਾਣੋ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੁਜ਼ਰੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ - ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਤਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਉਹ ਨੇਕ ਔਰਤ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਸੀ - ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀ; ਪਰ ਉਸਦੀ ਚੁੱਪੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਯਕੀਨ ਕਰ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਉਸਦਾ ਵਾਅਦਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਵੋਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਅਲਮਾਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ (ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ); ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਬਦਲਾ ਲਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ, ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸਿਰਫ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ, ਹੁਣ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕੈਮਿਲਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਡਗਮਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕੋ: ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਘਰ ਤੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰੋ - ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ

ਲੁਕਾਓ।" ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਪਰਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਫਰਨੀਚਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖੋਗੇ - ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗਾ - ਬਿਲਕੁਲ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਕੈਮਿਲਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਿਤ - ਤਾਂ, ਚੁੱਪ, ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਉਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਲਈ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।
ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਐਂਸੇਲਮੋ ਹੈਰਾਨ, ਹਾਵੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਏ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਘੱਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਝੂਠੇ ਹਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਲੋਥਾਰੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ: ਮੈਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੁਪਤ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਰੱਖੋ।"
ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਕੈਮਿਲਾ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਘੱਟ ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਜਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੋਥਾਰੀਓ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਾਂਗੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁੱਖ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਟਣ ਵਾਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਹੁਣ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਝਿੜਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਜਦੋਂ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਲੋਟਾਰੀਓ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਂਦੇ, ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇਗਾ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਈਰਖਾਲੂ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਲਿਓਨੇਲਾ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪਾਗਲਪਨ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜਾਲ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਚਣ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਮੰਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਬੇਵਕੂਫੀ ਨਾਲ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਕੈਮਿਲਾ ਘਬਰਾ ਗਈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ, ਉਸਦੇ ਘਟੀਆ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਰਦ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਤਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਅਣਸੁਲਝੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭ ਲਿਆ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲੁਕਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਲੁਕਦੇ ਹੀ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੇ ਫੋਨ 'ਤੇ ਆਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਰ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹਾਂ," ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ;" ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਘੱਟ ਵਿਹਾਰਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਲਵੇ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੋਥਾਰੀਓ ਇਕਾਂਤਵਾਸ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਐਂਸੇਲਮੋ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ, ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਲੁਕਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਅਤੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੁਪ ਗਿਆ ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਟੁੱਟਦਾ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਕੈਮਿਲਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪਰਮ ਅਸੀਸ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਐਨਸੇਲਮੋ ਆਪਣੀ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੈ, ਕੈਮਿਲਾ ਅਤੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੈਮਿਲਾ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਡੂੰਘਾ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
"ਆਹ! ਪਿਆਰੀ ਲਿਓਨੇਲਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਕਰਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਕਿਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ, ਕੀ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦਾ ਛੁਰਾ ਲੈ ਲਓ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ? ਪਰ ਨਹੀਂ; ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਮੀ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਯੋਜਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਜਾਓ, ਲਿਓਨੇਲਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਪਣੀ ਦੁਸ਼ਟ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਮੇਰੀ ਯੋਜਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਬੇਰਹਿਮ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਆਹ, ਮੈਡਮ," ਚਲਾਕ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਛੁਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਲੋਟਾਰੀਓ ਦੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਖ ਅਤੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਛੁਪਾਓ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਲੱਭਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਦਿਓ। ਸੋਚੋ, ਮੈਡਮ, ਅਸੀਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਔਰਤਾਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਾਸਨਾ ਦੁਆਰਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਅਜਿਹੇ ਘਟੀਆ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕੋ। ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਬੇਸ਼ਰਮ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ! ਅਤੇ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਮੈਡਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਸਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?"

"ਕੀ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ?" ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਐਂਸੇਲਮੋ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨਦੋਜ਼ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਓ, ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਏ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਰੀ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਜਾਪੇਗੀ।"
ਐਨਸੇਲਮੋ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਹਰ ਗੱਲ ਉਸਦਾ ਮਨ ਬਦਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਇੱਛਾ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਅਤੇ ਆਫ਼ਤ ਨੂੰ ਟਾਲਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਸੇ ਪਲ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, "ਹਾਏ! ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਸੱਚੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦਾ ਤਾਜ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਨਮੂਨਾ!" ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕੋਮਲ ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੇਵਕ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਤਾਏ ਹੋਏ ਪੇਨੇਲੋਪ ਸਮਝ ਲਵੇ।
ਕੈਮਿਲਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲਿਓਨੇਲਾ, ਤੂੰ ਉਸ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾ ਲੈਂਦੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਧੋਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਧੁੱਪ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ? ਭੱਜੋ, ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਜਲਦੀ ਕਰੋ! ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਜਾਇਜ਼ ਬਦਲੇ ਦੀ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਸਰਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇ।"
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਮੈਡਮ," ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਛੁਰਾ ਮੈਨੂੰ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿਓਗੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
"ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ, ਪਿਆਰੀ ਲਿਓਨੇਲਾ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ," ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਲੂਕ੍ਰੇਟੀਆ ਵਾਲੀ ਮੂਰਖਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਮਰਨਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰਾਂਗੀ; ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਬਦਲਾ ਲਵਾਂਗੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਸ ਦਲੇਰੀ 'ਤੇ ਰੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੂੰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੈਮਿਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ, "ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬ! ਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸਿਆਣਪ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਘਟੀਆ ਸਮਝਣ ਦਿਓ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇ? ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ; ਪਰ ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਬਦਲਾ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ। ਗੱਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ (ਜੇਕਰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ) ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਵੀ ਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖੀ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਦੱਸੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇੰਨੇ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਦੇ ਉਸਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਮੈਂ ਵੀ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ, ਵੱਡੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਕੀ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ, ਗੱਦਾਰ, ਮੂੰਹ ਮੋੜੋ! ਬਦਲਾ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਿਓ! ਝੂਠਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਮਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੋ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਲ ਪਵਿੱਤਰ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ; ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਖੂਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਝੂਠੇ ਦੋਸਤ ਦੋਸਤ ਦੇ ਗੰਦੇ ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜ ਜਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਮਿਆਨ ਵਾਲੇ ਛੁਰੇ ਨੂੰ ਫੜੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੀ, ਉਸਦੇ ਕਦਮ ਇੰਨੇ ਅਨਿਯਮਿਤ ਅਤੇ ਬੇਢੰਗੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਇੰਨੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਔਰਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਹਿੰਸਕ ਬਦਮਾਸ਼ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ।

ਐਨਸੇਲਮੋ, ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਦਿਆਂ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਆਉਣ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਬੂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਚਾਨਕ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਡਰ ਸੀ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੂੰ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਛੁਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਲੋਥਾਰੀਓ, ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸ ਲਕੀਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਾਂਗੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਛੁਰੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਰ ਕਰ ਦਿਆਂਗੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹੋ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੋ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬ ਦਿਓ। ਪਹਿਲਾਂ, ਲੋਥਾਰੀਓ, ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

ਲੋਥਾਰੀਓ ਇੰਨਾ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਧੋਖੇ ਨੂੰ ਸੱਚ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਸਲੀ ਜਾਪਦਾ ਬਣਾਇਆ; ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਸੁੰਦਰ ਕੈਮਿਲਾ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਦੂਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਦੇਰ ਤੱਕ ਟਾਲ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਤਾਂਘ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਕਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ, ਮੈਂ ਕਹਾਂਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਬਾਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਪਿਆਰ, ਵੱਡੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਹਾਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਰਦਾ

ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਇਨਾਮ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਦਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਪਿਆਰ ਕਾਰਨ ਤੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।"
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਸ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਦੇਖਦੇ ਹੋ - ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਅਯੋਗ ਹੋ? ਪਰ, ਅਫ਼ਸੋਸ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੀ ਘੱਟ ਸਤਿਕਾਰ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ; ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਲਈ ਸੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਖਾਸ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਤੋਂ ਜੋ ਔਰਤਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਰਿਜ਼ਰਵ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਗੱਦਾਰ: ਕਦੋਂ - ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਦੁਆਰਾ - ਕੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਉਮੀਦ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਰਨ ਵੀ ਜਗਾਈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ? ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਐਲਾਨ ਕਦੋਂ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ? ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਹੁੰਆਂ - ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦਿੱਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ - ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ? ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵਾਂਗੀ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਰਹਿਮ ਹੋਵਾਂਗੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਤੀ ਦੇ ਜ਼ਖਮੀ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ - ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਚੌਕਸੀ ਦੀ ਘਾਟ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾੜੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ: ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਨੈਤਿਕ ਵਿਚਾਰ ਬੀਜੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਪੀੜਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ..." "ਇਹੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ

ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਵੀ - ਮੈਂ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਝਟਕਾ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਉਸ ਪਿਆਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਵਾਂਗਾ - ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ, ਅਟੱਲ ਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ - ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਅਦਭੁਤ ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ 'ਤੇ ਖਿੱਚੇ ਹੋਏ ਖੰਜਰ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਥਾਰੀਓ ਲਗਭਗ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਸਲੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਕਲੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਜੀਬ ਨਾਟਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਯਥਾਰਥਵਾਦ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਰੰਗ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਮੇਰੀ ਜਾਇਜ਼ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗੀ।" ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਖੰਜਰ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਖੰਜਰ ਦੀ ਨੋਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਡੂੰਘਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਧੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ।
ਲਿਓਨੇਲਾ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਨ। ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹਾਫਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਛੁਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਦੌੜਿਆ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕਿੰਨਾ ਮਾਮੂਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੁੰਦਰ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ, ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਐਂਸੇਲਮੋ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨਾਲੋਂ ਉਸ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਰਸ ਆਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ

ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੀ ਗੁਪਤ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਭੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਂਸੇਲਮੋ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੋਗ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਲੀਬ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਕਿੰਨਾ ਯਕੀਨਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਪੋਰਟੀਆ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਝੂਠ ਅਤੇ ਸੱਚ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਣ।

ਲਿਓਨੇਲਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕਣ ਦੇ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਧੋਖੇ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵਾਈਨ ਨਾਲ ਧੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ, ਲਗਾਤਾਰ ਇੱਕ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੀ ਰਹੀ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕੈਮਿਲਾ, ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਇਰ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਰਸ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਮੰਗੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਆਵੇਗੀ, ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਖਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਝਗੜਾ ਭੜਕਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਸਗੋਂ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖੇ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲਿਓਨੇਲਾ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲੇਗੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਵੀ।

"ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ?" ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਝੂਠ ਘੜਨ ਜਾਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸੀਏ, ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਝੂਠੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਫਸਾਏ।"
"ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੈਡਮ," ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅੱਜ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੈਂ ਸੋਚਾਂਗੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਿੱਥੇ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਲੁਕ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਸ ਨੇਕ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ, ਮੈਡਮ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਦੇਖਣ; ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰਦਾ ਹੈ।"
ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਨੂੰ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਤਰਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰਾਤ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਭੱਜਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਨਮੋਲ ਮੋਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਮਾਲਕਣ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੱਜਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਲੋਥਾਰੀਓ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਪਿਆ। ਇਹ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਅਨਿਆਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਹਾਦਸੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਪਾਉਣ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਡਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦੇ ਯਤਨਾਂ ਅਤੇ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਉਸ ਅੰਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣ

ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਮਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਰਕ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਨਮੋਹਕ ਧੋਖਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਸਾਧਨ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੱਥੋਂ ਫੜ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ; ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ। ਇਹ ਧੋਖਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਛੁਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੂਰਖ ਉਤਸੁਕਤਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

35

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਰੈੱਡ ਵਾਈਨ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਨਾਲ ਲੜੀ ਗਈ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੜਾਈ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਵਲ "ਦਿ ਇਲ-ਐਡਵਾਈਜ਼ਡ ਕਿਊਰੀਓਸਿਟੀ" ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਨਾਵਲ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਭੱਜਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਿਆ ਸੀ, ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ, "ਭੱਜੋ, ਸੱਜਣੋ! ਜਲਦੀ ਕਰੋ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇਖੀ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੀ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਉਸ ਭੂਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਸ਼ਲਗਮ ਵਾਂਗ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਭਰਾ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?" ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਨਾਵਲ ਦਾ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਸੈਂਚੋ? ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਭੂਤ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ?"
ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਚੀਕਿਆ, "ਰੁਕੋ, ਚੋਰ, ਡਾਕੂ, ਬਦਮਾਸ਼; ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਤੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ!" ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੰਧ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

"ਸੁਣਨ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਾ ਕਰੋ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰੋ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ: ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੈਂਤ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਦੁਸ਼ਟ ਜੀਵਨ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੂਨ ਵਗਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸੀ।"
"ਜੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਜਾਂ ਡੌਨ ਡੇਵਿਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਲਾਲ ਵਾਈਨ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਨਾ ਸੁੱਟੀਆਂ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਵਾਈਨ ਖੂਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਵੀ ਆਏ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪੱਟਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਢੱਕਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਛੇ ਉਂਗਲਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਸਨ; ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਲੀਆਂ ਸਨ, ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਪਤਲੀ ਲਾਲ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਦਾ ਕੰਬਲ ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਾਇਆ। ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਿਆਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਇਸ ਰੋਮਾਂਚ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਉੱਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਇੰਨੇ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਕਿ ਸਾਰਾ ਕਮਰਾ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ 'ਤੇ ਦੌੜ ਪਿਆ ਅਤੇ, ਮੁੱਠੀਆਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਖਿੱਚਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੂਤ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਗਰੀਬ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਾਈ ਖੂਹ ਤੋਂ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘੜਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜਗਾਇਆ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਡੋਰੋਥੀਆ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਪਤਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਰੱਖਿਅਕ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਪੂਰੀ

ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਦੈਂਤ ਦਾ ਸਿਰ ਲੱਭਿਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ, ਇੱਥੇ ਹੀ, ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਸਿਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਇੱਕ ਝਰਨੇ ਵਾਂਗ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਖੂਨ ਅਤੇ ਝਰਨਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਰੱਬ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ?" ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਚੋਰ, ਕਿ ਇਹ ਖੂਨ ਅਤੇ ਝਰਨਿਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਛੁਰੇ ਹੋਏ ਛੁਰੀਆਂ ਅਤੇ ਲਾਲ ਵਾਈਨ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਹਨ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਵਾਂਗ ਪਿਘਲ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ;" - ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਂਚੋ, ਜਾਗਦਾ ਹੋਇਆ, ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਭੈੜਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ; ਕਿ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਵੇਗਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰ੍ਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਹਸ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਇਹ ਘਿਣਾਉਣਾ ਜੀਵ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦੇਖੋ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਨਮਕੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਬਲਦਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ; ਮੇਰਾ ਇਲਾਕਾ ਠੀਕ ਹੈ!"

ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੀ ਇਸ ਬੇਤੁਕੀ ਜੋੜੀ 'ਤੇ ਹੱਸਣ ਤੋਂ ਕੌਣ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ - ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨਾਈ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ - ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ - ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਥਕਾਵਟ ਨਾਲ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਹ ਸਰਾਏ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਗਏ, ਜੋ ਭੂਤ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋਣ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਰਾਏ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਅੱਧੀ ਝਿੜਕਦੀ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ, ਚੀਕ ਉੱਠੀ: "ਇਹ ਇੱਕ ਬੁਰੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਤਾਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ 'ਬਹਾਦਰ ਸੂਰਮਾ' ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ! ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕਦੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਪਾਈ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਰਬਾਦੀ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਾਣੇ, ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ, ਆਪਣੇ ਸਕੁਆਇਰ, ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਦੁਆਰਾ ਖਾਧੇ ਗਏ ਚਾਰੇ ਅਤੇ ਜੌਂ ਦਾ ਬਿੱਲ ਚੁਕਾਏ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ - ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ 'ਬਹਾਦਰ ਸੂਰਮਾ' ਹੈ - ਰੱਬ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹਰ ਦੂਜੇ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਫ਼ਰ 'ਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਨਾ ਭੇਜੇ! - ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹਾਦਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਉਹ ਦੂਜਾ ਸੱਜਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਗਧਾ ਲੈ ਗਿਆ - ਸਿਰਫ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਪੂਛ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਧਾ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਾਬ ਡੁੱਲ ਗਈਆਂ! ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਖੂਨ ਡੁੱਲਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ! ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚਣ ਦਿਓ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਦਾ ਬਦਲਾ ਦੇਵੇਗਾ! ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਧੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ!" ਇਹ ਸਭ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ; ਉਸਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ, ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧੀ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਸਿਰਫ਼ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਕੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ - ਅਤੇ, ਖਾਸ

ਕਰਕੇ, ਸ਼ਰਾਬ ਲਈ - ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਖਾਸ ਪੂਛ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੈਂਤ ਦਾ ਸਿਰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਾਜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੈਂਤ ਦਾ ਸਿਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਅਤੇ, ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਕਿ ਇਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਇਸਦੀ ਕਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਇਹ ਹੁਣ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਿਆ ਉਹ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਪੁਜਾਰੀ - ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਾਠ ਬਚਿਆ ਹੈ - ਨਾਵਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ - ਅਤੇ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ - ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ: ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਬੇਫਿਕਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੈਮਿਲਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਲੋਟਾਰੀਓ ਵੱਲ ਠੰਡੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉਲਟ ਸਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਲੋਟਾਰੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਨਾ ਆਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਪਰ ਮੂਰਖ ਬਣ ਕੇ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵੇਗਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਲਿਓਨੇਲਾ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕਣ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਏਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰਾਤ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਪਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਜਾਂ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ, "ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ; ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਹ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ।"
ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੁਰਾ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰੋ, ਮਹਾਰਾਜ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"
"ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦੱਸੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ," ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ," ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਂ: ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਤੱਕ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੁਣੋਗੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ; ਪਰ ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜਿਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਹੈ ਉਹ ਇਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਬਣਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਇਸ ਨਾਲ ਐਂਸੇਲਮੋ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਲਿਓਨੇਲਾ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੁਝ ਸੁਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਦੀ ਖੂਬੀ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਿਓਨੇਲਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਦਿੰਦੀ, ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਵੇ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੈਮਿਲਾ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਕੈਮਿਲਾ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਡਰ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਸੀ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹਰ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਲਿਓਨੇਲਾ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਤ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਐਂਸੇਲਮੋ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ

ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਐਂਸੇਲਮੋ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣ। ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਉਲਝਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਿਆ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭੈਣ ਮੱਠਾ ਸੀ; ਕੈਮਿਲਾ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨਵੈਂਟ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਗਿਆ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਐਨਸੇਲਮੋ, ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਲਿਓਨੇਲਾ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਲਿਓਨੇਲਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਕੁਝ ਚਾਦਰਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਨੌਕਰਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਡੱਬੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਹਿਣੇ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਲਿਓਨੇਲਾ ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ, ਅਤੇ, ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਲੋਥਾਰੀਓ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਦੱਸਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਾਹਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਪਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨੌਕਰ, ਮਰਦ ਜਾਂ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਮਝ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਤਨੀ, ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਨੌਕਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਇਆ; ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਰੱਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਸਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਮਿਲਾ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇਖਿਆ। ਬਹੁਤ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਦਾ

ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਸ ਬਿਪਤਾ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ, ਦਿਲ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਅੱਧਾ ਰਸਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ, ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਰਸਯੋਗ, ਦਿਲ ਦਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਉਕੇ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਫਲੋਰੈਂਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ।

ਨਾਗਰਿਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੁਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਫਵਾਹ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਸੈਨ ਜਿਓਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਮੀਰ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਮਿਲਾ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਲਾਪਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੈਮਿਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਚਾਦਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਨੇੜਲੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਦੋਸਤੀ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਦੋ ਦੋਸਤ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।"

ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਅਤੇ ਕੈਮਿਲਾ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ?"

"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਨਾਗਰਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਆਪਣੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਰਗਰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਰੱਬ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੇ, ਸਰ," ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਰੱਬ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੇ," ਨਾਗਰਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਖ਼ਬਰ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਵੀ ਲੈ ਲਈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਉਸਨੂੰ ਪੀਲਾ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਲਿਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੇਟਣ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਪਾ ਕੇ, ਉਹ

ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਮੌਤ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅੰਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕੇ, ਉਸਨੇ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਉਸ ਦਰਦ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮੂਰਖ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੇਰ ਰਾਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਨੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਪਰਨੇ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਅੱਧਾ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ, ਕਾਗਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਪੈੱਨ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ, ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਿਸਮਤ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਉਸਨੇ ਐਨਸੇਲਮੋ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਨ:

"ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੀ ਅਤੇ ਬੇਸਮਝੀ ਵਾਲੀ ਇੱਛਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਕੈਮਿਲਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਦਨਾਮੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ-"

ਐਨਸੇਲਮੋ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਮੱਠ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਕੈਮਿਲਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਅਟੱਲ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਕਾਰਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਨਾ ਤਾਂ ਮੱਠ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੱਠ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਕਿ ਲੋਥਾਰੀਓ ਨੇ ਨੇਪਲਜ਼ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਮ. ਡੀ ਲੌਟਰੇਕ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਜਨਰਲ ਗੋਂਜ਼ਾਲੋ ਫਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਡੀ ਕੋਰਡੋਵਾ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ 'ਤੇ, ਕੈਮਿਲਾ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਈ

ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸੋਗ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਤਿੰਨਾਂ ਲਈ ਅੰਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅੰਤ ਜੋ ਅਣਪਛਾਤੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾਵਲ ਪਸੰਦ ਹੈ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੇਖਕ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਗਲਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਤੀ ਐਨਸੇਲਮੋ ਵਾਂਗ ਇੰਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਮੂਰਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰਦੇ ਹੋਏ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਇੱਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।"

36

ਅਧਿਆਇ
ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮੂਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਜੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰੁਕੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ।"
"ਇਹ ਕੀ ਹਨ?" ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਚਾਰ ਆਦਮੀ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਲਾ ਜਿਨੇਟਾ (ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ) 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਰਛੇ ਅਤੇ ਢਾਲਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕਾਲੇ ਬੁਰਕੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਾਠੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਬੁਰਕੇ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋ ਨੌਕਰ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਨ?" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਢੱਕ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਣ, ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸਾਰਾ ਦਲ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਚਾਰ ਆਦਮੀ, ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਏ ਜੋ ਘੋੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਜੋ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ

ਜਿੱਥੇ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ, ਔਰਤ ਨੇ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਪੈਦਲ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਬੇਲੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਏ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਪੁਜਾਰੀ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ, ਜੋ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਨੌਕਰਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

"ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ ਸਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਉਸਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।"

"ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਕੌਣ ਹੈ?" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ," ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹਉਕਾ ਅਤੇ ਹਾਹਾਕਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਰ ਵਾਰ ਮਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਿਨ ਹੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅੰਡੇਲੂਸੀਆ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।"

"ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?" ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਨੌਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਗਰੀਬ ਔਰਤ ਦੇ ਹਉਕਿਆਂ ਅਤੇ ਰੋਣ ਦੇ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਤਰਸ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੋਂ ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਨਨ ਹੈ, ਜਾਂ, ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਇੰਨੀ ਉਦਾਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"

"ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਹੋਵੇ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਘੁੰਡ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਹਉਕਾ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਡਮ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਸਮੱਸਿਆ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋ? ਜੇ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼

ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਇਲਾਜ ਔਰਤਾਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"
ਇਸ ਦਾ ਦੁਖੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਘੁੰਡ ਵਾਲਾ ਸੱਜਣ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਡਮ, ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ।"
ਔਰਤ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਕਦੇ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਸੱਚੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦੀਆਂ ਕਲਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਅਣਜਾਣ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰਸਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਦਾਗ਼ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਝੂਠਾ ਅਤੇ ਨਿੰਦਕ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪੀਕਰ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, "ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬ! ਇਹ ਮੈਂ ਕੀ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ?" ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਸਪੀਕਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਸੱਜਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਰੇਸ਼ਮ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਮਿਸਾਲ ਅਤੇ ਅਦਭੁਤ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿੱਕਾ ਅਤੇ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਘੁੰਮਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਡੋਰੋਥੀਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਲਈ ਤਰਸ ਖਾਂਦੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਸੱਜਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਰੁੱਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ, ਜੋ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਰਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਡੋਰੋਥੀਆ, ਜੋ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ,

ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਕਰਾਹ ਨਾਲ। ਜੇਕਰ ਨਾਈ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫੜਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਲੂਸਿੰਡਾ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਢਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਕੜ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਚੀਕ ਹੈ, ਉਹ ਡਰ ਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਵੀ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਵੱਲ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਵੱਲ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਲੂਸਿੰਡਾ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਵੱਲ। ਚੁੱਪੀ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ ਲੂਸਿੰਡਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਹੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦੇ; ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕੰਧ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜਨ ਦਿਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੇਲ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਸਹਾਰੇ ਤੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਅਦੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਮੈਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਦੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਸਵਰਗ, ਸਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਲੁਕਵੇਂ ਰਸਤੇ ਦੁਆਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਕਠੋਰ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਤ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਮਿਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਐਲਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਰਥਕ ਸਮਝਾਂਗੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਪਲ ਤੱਕ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਹੈ।"

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ:
ਇਹ ਸਭ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ, ਜ਼ਖਮੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਇੰਨੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕੋਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਜੋ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੋਲਦੀ ਰਹੀ, ਉਹ ਰੋਣ ਅਤੇ ਹਉਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਦਿਲ ਵੀ ਪਿਘਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।
ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੀ ਪਕੜ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਡੋਰੋਥੀਆ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ, ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ:
"ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਡੋਰੋਥੀਆ, ਤੂੰ ਜਿੱਤ ਗਈ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਜਿੱਤ ਗਈ ਹੈਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸੱਚਾਂ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਜੋ ਨੇੜੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਡਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਸਵਰਗ ਆਪਣੀ ਰਹਿਮਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਸੱਚੀ, ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਫੜਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮਾਲਕ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ

ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਸੱਚੇ ਮਾਲਕ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਆਉਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਖ਼ਤਰੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ।"

ਇਹ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਬਦਲ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਫੜਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਵਹਿ ਰਹੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਮੇਰੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਹਾਰਾ, ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਹਰ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਪਣੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਤੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਗਿੱਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਆਪਣੀ ਖਾਤਰ, ਇਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਭੜਕਾਉਣ ਦਿਓ; ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਵਰਗ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨੇਕ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਸਾਬਤ ਕਰੋਗੇ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇਖੇਗੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲੋਂ ਤਰਕ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਡੋਰੋਥੀਆ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਲੁਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਮਲਾਵਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣੀ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਦੋਸਤ, ਨਾਲ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ, ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇ, ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਟੁੱਟਣ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ

ਡੋਰੋਥੀਆ ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਤ ਹੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਮਝੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੱਲ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣਪ ਵਾਲਾ ਕਦਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ; ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਬੇਅੰਤ ਪਿਆਰ ਦਾ ਵੀ ਸਾਥ ਸੀ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਜਣ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣਗੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਮਝਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ; ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਗੁਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਲੰਕ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਜੇ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਕਾਮ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦਾ ਮਰਦਾਨਾ ਦਿਲ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨੇਕ ਖੂਨ ਨਾਲ ਪੋਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਿਘਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉੱਠ, ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ, ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ, ਜਿਸ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਯੋਗ ਸਮਝ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ

ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਓ; ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਹੁਣ ਮੁੜੋ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਕਰਤਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੇ ਖੁਸ਼ ਸਾਲ ਬਿਤਾਵੇ, ਜਿੰਨੇ ਖੁਸ਼ ਸਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਿਓ!" ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗਲੇ ਲਗਾ ਲਿਆ, ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਬਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕਰੇ। ਪਰ ਲੂਸਿੰਡਾ, ਕਾਰਡੀਨੀਓ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਹੰਝੂ ਵਹਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ, ਕੁਝ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ, ਕਿ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਵੀ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਰੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਡੋਰੋਥੀਆ ਉਹ ਰਾਣੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਰੋਣਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਆਲਤਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਟੀਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਇੰਨੇ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਲੰਬੀ ਹੁੰਦੀ; ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਮਨਮੋਹਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਘਰ ਛੱਡ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ

ਮੌਕਾ ਆਇਆ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਲੁਸਿੰਡਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਈ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਾਰਡੀਨੀਓ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਾਂਝੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੱਠ ਹੋਰ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਰਬਾਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਦੋ ਆਦਮੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਆਦਮੀ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੂੰ ਮੱਠ ਦੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਇੱਕ ਨਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ; ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਪੂਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੱਠ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਈ ਅਤੇ ਹਉਕੇ ਭਰੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਵਰਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

37

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਮਨੋਰੰਜਕ ਸਾਹਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।

ਇਹ ਸਭ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਧੂੰਏਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਸੁੰਦਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਡੋਰੋਥੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੈਂਤ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੁਸਿੰਡਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ

ਦਇਆ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਭੁਲੇਖੇ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਉਸਦੇ ਚੰਗੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅੰਤ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਪੁਜਾਰੀ, ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਂਚੋ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਉਦਾਸ, ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੋ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਜਾਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਰਾਜ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ।"

"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਖਸ਼ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਟਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੰਨਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।"

"ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਲਾਲ ਵਾਈਨ ਵਾਂਗ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੋਗੇ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਕਿ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੈਂਤ ਇੱਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਵਾਈਨ-ਥੈਲੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਖੂਨ ਉਸਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਚੌਵੀ ਗੈਲਨ ਲਾਲ ਵਾਈਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ਉਹ ਕੁੱਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇ।"

"ਮੂਰਖ, ਤੂੰ ਕਿਹੜੀ ਬਕਵਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?" ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈਂ?"

"ਉੱਠੋ, ਮਹਾਰਾਜ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਰਾਣੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣਗੀਆਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਕਦੋਂ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ

ਇੱਥੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜਾਦੂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਹੋਵੇ।"
"ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇਕਰ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਢੱਕਣ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ; ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਕੰਬਲ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਫੜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਓਨੀ ਹੀ ਹਾਸੇ ਜਿੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਹਾਂ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਖੈਰ, ਰੱਬ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਦੇਵੇਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਦਿਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।"
ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਅਤੇ ਉਸ ਚਾਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੇਨਾ ਪੋਬਰੇ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਾਰਨ ਫਸ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਦੱਸੀਆਂ ਜੋ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਹੱਸਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਮਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸਮਝਿਆ। ਪਰ ਹੁਣ, ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੇਡੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭਣਾ ਜਾਂ ਸੋਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾਏਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।
"ਨਹੀਂ," ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਡੋਰੋਥੀਆ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਏ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਸੱਜਣ ਦਾ ਪਿੰਡ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਇੱਥੋਂ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ।"

"ਇਸ ਪਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਉਭਰਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਲਮੇਟ, ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਢਾਲ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੋਟਾ ਜਾਂ ਬਰਛਾ ਉਸ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਸਦੀ ਅਜੀਬ ਸ਼ਕਲ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਪਤਲਾ, ਫਿੱਕਾ ਚਿਹਰਾ, ਅੱਧਾ ਮੀਲ ਲੰਬਾ, ਉਸਦੇ ਵਿਭਿੰਨ ਕਵਚ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਗਾਹ ਡੋਰੋਥੀਆ 'ਤੇ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ।"

"ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਰੁਤਬਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੀ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈਂ। ਜੇ ਇਹ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਜਾਦੂਗਰ ਰਾਜਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਾਂਗੀ ਜਿਸਦੀ ਤੈਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਤੈਨੂੰ ਹੱਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਅਧਿਐਨ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਈਟਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਔਖੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੈਂਤ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹੰਕਾਰੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇੱਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ - ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਇਹ ਨਾ ਕਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹਾਂ; ਪਰ ਸਮਾਂ, ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੇਰੀ ਮੰਗਣੀ ਦੋ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।" ਪਰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕੇ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਹੇ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਵਿਰਾਸਤ ਰਹਿਤ ਔਰਤ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਦਲਾਅ ਉਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਸਿਰ ਵੱਢ ਦਿਆਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਜ ਦਾ ਤਾਜ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿਆਂਗਾ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਇਸ ਧੋਖੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ, ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ, ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਜਾਂ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਵਰਗੀ ਹੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਕੁਝ ਪਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਹੀ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਅਜਿੱਤ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਕਦੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਹੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਓ, ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੀ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਅਤੇ ਆਸਾਨ ਹੱਲ ਲੱਭ ਲਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਹੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੱਜਣ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੋ ਕੁਝ ਬਚਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ; ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਤੀਜੇ ਲਈ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਛੱਡਦੀ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਹਿੰਮਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਡੌਨ ਕਿਊਜੋਟ ਸਾਂਚੋ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਛੋਟੀ ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਸਪੇਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਦਮਾਸ਼ ਹੈਂ। ਸੁਣ, ਚੋਰ ਅਤੇ ਆਵਾਰਾ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਤੋਂ ਜੋ ਸਿਰ ਵੱਢਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਕਵਾਸ ਗੱਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ" (ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਸਨੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਪੀਸ ਲਏ) "ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਸੂਰਮੇ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ।"

"ਮਹਾਰਾਜ, ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਦੇ ਸਿਰ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਛੇਕ, ਅਤੇ ਖੂਨ ਲਾਲ ਵਾਈਨ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ

ਪਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਜਦੋਂ ਅੰਡੇ ਤਲੇ ਜਾਣਗੇ; ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸਾਰੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ: ਬਾਕੀ ਲਈ, ਮੈਂ ਦਿਲੋਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਰਾਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੂਰਖ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।"
"ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ," ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਹੋਰ ਨਾ ਕਹੋ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਕੱਲ੍ਹ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੈਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮਹਾਨ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਅਤੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਕਾਰਨਾਮੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਚੰਗੀ ਰਾਏ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਕੇ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਾਰੀਫ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਤੋਂ, ਉਹ ਮੂਰਸ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨੀਲਾ, ਅੱਧ-ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਟ ਬਿਨਾਂ ਕਾਲਰ ਦੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਟੋਪੀ ਵੀ ਨੀਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੀਲੇ ਬੂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੂਰਿਸ਼ ਖੰਜਰ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਬੈਲਟ ਤੋਂ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਮੂਰਿਸ਼ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਹੋਈ ਆਈ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਪਰਦੇ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਕਾਰਫ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬ੍ਰੋਕੇਡ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਢੱਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦਾ ਆਦਮੀ, ਗੂੜ੍ਹਾ ਰੰਗ, ਲੰਬੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਅਤੇ ਸੰਘਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚ ਵਰਗ ਅਤੇ ਕੁਲੀਨ ਜਨਮ ਦਾ ਆਦਮੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਮੰਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਜੋ

ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੋਂ ਮੂਰ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਲੂਸਿੰਡਾ, ਡੋਰੋਥੀਆ, ਸਰਾਏ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ, ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਭੀੜ ਹੋ ਗਈ; ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦਿਆਲੂ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ, ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਆਦਮੀ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਕਮਰਾ ਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਦੁਖੀ ਸਨ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਡਮ, ਇੱਥੇ ਅਸੁਵਿਧਾ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਵਾਲੀ ਸਰਾਏ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ; ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ (ਲੂਸਿੰਡਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ), ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲੱਭੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਘੁੰਡ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਬਸ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹੇ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ। ਉਸਦੀ ਚੁੱਪੀ ਤੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੂਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਈਸਾਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਇਸ ਸਮੇਂ, ਕੈਦੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਆਏ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਸਾਥੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਔਰਤਾਂ, ਇਹ ਮੁਟਿਆਰ ਮੇਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ।"
"ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ," ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਕਮਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਮੇਰੀ ਮੈਡਮ, ਤੁਹਾਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵੱਲੋਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਦਿਆਲਤਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਦਿਆਲਤਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸਰ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਇਹ ਔਰਤ ਈਸਾਈ ਹੈ ਜਾਂ ਮੂਰ? ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਚੁੱਪੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ।"

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਮੂਰ ਹੈ, ਪਰ ਦਿਲੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਈਸਾਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਬਣਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ?" ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਅਲਜੀਅਰਸ, ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਾਤਾ ਚਰਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ; ਪਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਵੇਗੀ ਜੋ ਉਹ ਜਾਂ ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ।"
ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਜਗਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ, ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੂਰ ਔਰਤ ਅਤੇ ਬੰਦੀ ਕੌਣ ਸਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਮੂਰ ਔਰਤ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕੈਦੀ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਰਬੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੂਸਿੰਡਾ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਪਾਇਆ। ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੂਰ ਔਰਤ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਜਿੱਤਣ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਤੁਰੰਤ ਸੁੰਦਰ ਮੂਰ ਔਰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ।
ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਬੰਦੀ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੀਲਾ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ, ਉਹ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਈਸਾਈ ਕੀ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ, ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨਹੀਂ; ਮਾਰੀਆ, ਮਾਰੀਆ!" ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ "ਮਾਰੀਆ" ਸੀ, "ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ" ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਿਸ ਛੂਹਣ ਵਾਲੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਨੇ ਕੁਝ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਲਿਆ ਦਿੱਤੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ, ਜੋ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਕੋਮਲ ਦਿਲ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹਨ। ਲੂਸਿੰਡਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਹਾਂ,

ਮਾਰੀਆ, ਮਾਰੀਆ," ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਮੂਰ ਨੇ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਮਾਰੀਆ; ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਮੈਕਾਂਗੇ," ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨਹੀਂ।"
ਰਾਤ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੋਲ ਜਾਂ ਵਰਗਾਕਾਰ ਮੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਸੀਟ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਲੇਡੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਸੀ। ਲੂਸਿੰਡਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਫਿਰ ਕੈਦੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੱਜਣ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੋਲ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਦੋਂ ਵੱਧ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਵੇਲੇ ਇੰਨਾ ਲੰਮਾ ਬੋਲਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।
"ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸੱਜਣੋ - ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ - ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨੇ ਅਦਭੁਤ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ ਜੋ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ? ਕੌਣ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਔਰਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਨਾਈਟ ਹਾਂ, ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲ ਗਈ ਹੈ? ਹੁਣ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਲਾ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਾ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਤਮ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਖਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਤਮ ਹਨ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ - ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਹੋਣ - ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਦਲੀਲ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਇਕੱਲੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਦਰਬਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਖ਼ਤ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ; ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ, ਜੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਕਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ

ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਯੋਧੇ ਦੀ ਆਤਮਾ - ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਫੌਜ ਦੀ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ - ਮਨ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਓਨੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਸਰੀਰ ਰਾਹੀਂ। ਨਹੀਂ, ਸਰੋਂ: ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ - ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਦੁਆਰਾ - ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ, ਉਸਦੀਆਂ ਰਣਨੀਤੀਆਂ, ਜਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜਾਂ ਸਮਝਣਾ; ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਟਾਲਣਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਜ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਉਂਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਮਨ ਦੀ ਕਸਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ, ਆਓ ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੀਏ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ - ਵਿਦਵਾਨ ਦਾ ਜਾਂ ਯੋਧਾ ਦਾ - ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿੱਛਾ ਓਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਉੱਤਮ ਅੰਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।" ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼—ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅੱਖਰਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੈ—ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੋਜ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅਜਿਹੇ ਅਨੰਤ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ—ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਆਂ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਦੇਣਾ, ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮਹਾਨ, ਉੱਤਮ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਉਦੇਸ਼ ਜੋ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ—ਅਰਥਾਤ, ਸ਼ਾਂਤੀ—ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਇੱਛਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਪਹਿਲੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਦੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੇ ਯੁੱਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਇਆ: "ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ।" ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: "ਇਸ ਘਰ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ।" ਅਤੇ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ; ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ" - ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਅਤੇ ਅਨਮੋਲ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਇੱਕ ਰਤਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਯੁੱਧ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਯੁੱਧ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਯੁੱਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਕਿ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਇਸਦਾ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਫਾਇਦਾ ਹੈ - ਆਓ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੀਏ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਯਤਨ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਭਾਸ਼ਣ ਇੰਨੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਸਟੀਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰੋਤੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪਲ ਲਈ ਪਾਗਲ ਸਮਝਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੱਜਣ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹਥਿਆਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜਨਮਜਾਤ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: "ਤਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਕੀ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਗਰੀਬੀ: ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗਰੀਬੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਰੀਬਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਹੈ: ਭੁੱਖ, ਠੰਢ, ਨੰਗੇਜ਼, ਜਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ; ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਘੰਟਿਆਂ 'ਤੇ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮੀਰਾਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਭੋਜਨ ਤੋਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਖੁਦ 'ਸੂਪ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਠੰਡ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਛੱਤ ਹੇਠ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ।" ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਘਾਟ: ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਘਾਟ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਘਾਟ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਣਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਔਖੇ ਅਤੇ ਔਖੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਖੰਭਾਂ 'ਤੇ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਦੁਨੀਆ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਠੰਡ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੰਗੇ ਸਰੀਰ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲੈਂਡ ਅਤੇ ਦਮਿਸ਼ਕ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਟਾਈਆਂ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਹੋਏ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਇਨਾਮ; ਪਰ, ਇੱਕ ਯੋਧੇ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਸਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

38

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਅੱਖਰਾਂ ਬਾਰੇ ਅਜੀਬ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣਾ ਭਾਸ਼ਣ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨਾਲ, ਆਓ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਕਿ ਕੀ ਸਿਪਾਹੀ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਾਵਾਂਗੇ ਕਿ, ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾੜੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਲੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੀ ਨੰਗੀਤਾ ਅਕਸਰ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫਟੀ ਹੋਈ ਜੈਕੇਟ ਉਸਦੀ ਵਰਦੀ ਅਤੇ ਕਮੀਜ਼ ਦੋਵਾਂ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਠੰਡ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਹ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ - ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਜੋ, ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ, ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਖਾਲੀ ਪੇਟ ਤੋਂ ਸਾਹ ਠੰਡਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ। ਯਕੀਨਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੇਅਰਾਮੀ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਰਾਤ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਜੋ, ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੌਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ "ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਸੌਂਦਾ ਹੈ - ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਡਰ ਦੇ ਕਿ ਚਾਦਰਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ, ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਉਸਦੀ 'ਸ਼ੁਰੂਆਤ' ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਘੰਟਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਲੜਾਈ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਉੱਨ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਜਾਂ ਲੱਤ ਨੂੰ ਅਪੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ, ਕੀ ਇਸ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ - ਕੀ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ - ਉਹ ਉਸੇ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹੋਰ ਵੀ ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਟਕਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਚਮਤਕਾਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਦੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ - ਜੇ ਤੁਸੀਂ

ਕਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਜੰਗ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਘੱਟ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਦਿਓਗੇ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਤੁਲਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ - ਕਿ ਮੁਰਦੇ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਿਊਂਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੈਂਕੜੇ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਥਿਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਸਿਰਫ਼ ਸਕਰਟਾਂ ਅਤੇ ਸਲੀਵਜ਼ ਵਰਗੇ ਮਾਮੂਲੀ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਪਾਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਇਨਾਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦਿਆਂ ਦੀ ਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਹੁਦੇ ਜੋ, ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ, ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਰੱਖੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਭਵਤਾ ਮੇਰੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਲਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ - ਆਓ ਆਪਾਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਅੱਖਰਾਂ ਉੱਤੇ ਉੱਤਮਤਾ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬਹਿਸ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਈ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਣਸੁਲਝੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਲੈਟਰਸ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਥਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੰਗ ਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਹਥਿਆਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੜਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਹਥਿਆਰ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਰਾਜ, ਸਾਮਰਾਜ, ਰਾਜਸ਼ਾਹੀਆਂ, ਸ਼ਹਿਰ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਰਸਤੇ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਅਰਾਜਕਤਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਜੰਗ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਯੁੱਧ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁੱਲਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੈਟਰਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ

ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣਾ, ਨਿਰੰਤਰ ਚੌਕਸੀ, ਭੁੱਖ, ਐਕਸਪੋਜਰ, ਸਿਰ ਦਰਦ, ਬਦਹਜ਼ਮੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਦੁੱਖ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਿਣਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣਨਾ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ, ਸਿਪਾਹੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘੇਰੇ ਹੋਏ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਰੈਵੇਲਿਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇੱਕ ਘੋੜਸਵਾਰ 'ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ - ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉਸਦੀ ਪੋਸਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਪੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਜਾਂ ਭੱਜਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜਵਾਬੀ ਮਾਈਨ ਵਿਛਾ ਕੇ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਸ ਪਲ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਪਲ ਜਦੋਂ, ਬਿਨਾਂ ਖੰਭਾਂ ਦੇ, ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹਾ ਜੋਖਮ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਓ ਆਪਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਦੋ ਗੈਲੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਟੱਕਰ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ - ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੈ। ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਅਤੇ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਸਿਪਾਹੀ ਕੋਲ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਡੇਕ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਲਈ ਦੋ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ; ਫਿਰ ਵੀ, ਫਿਰ ਵੀ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਤ ਦੇ ਓਨੇ ਹੀ ਆਤੰਕਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਰਛੇ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰ ਸਥਿਤ ਹਨ - ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ...

ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਕਦਮ ਨਾਲ, ਉਹ ਨੈਪਚਿਊਨ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਨਿਡਰ ਦਿਲ ਨਾਲ - ਸਨਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ - ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਤੋਪ ਦੀ ਅੱਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਹਾਜ਼ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਸ ਤੰਗ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ: ਜਿਸ ਪਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਸ ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦਾ ਹੈ - ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠੇਗਾ - ਦੂਜਾ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਵੀ, ਉਸ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵਾਂਗ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਵਿਰਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਯੁੱਧ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਧੰਨ ਸਨ ਉਹ ਯੁੱਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਧੰਨ ਸਨ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤੋਪਾਂ

ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਜਿਸਦਾ ਖੋਜੀ, ਮੇਰਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ, ਹੁਣ ਵੀ ਨਰਕ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਰਕ ਦੀ ਕਾਢ ਦੇ ਕੌੜੇ ਫਲ ਵੱਢ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਕਾਢ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਨੀਵੇਂ ਅਤੇ ਕਾਇਰ ਫੌਜ ਲਈ ਇੱਕ ਨੇਕ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਸੱਜਣ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਉਸ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਜੋ ਨਾਇਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੇਤਰਤੀਬ ਗੋਲੀ ਵੱਜ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਲਾਲਚੀ ਬਦਮਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸਰਾਪੀ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਝਟਕੇ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜਾਨ ਖੋਹ ਲਵੇ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਲਈ ਜੀਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਈਟ-ਇਰੈਂਟ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪਛਤਾਵਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਖ਼ਤਰਾ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਡਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਸੋਚ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਰੂਦ ਅਤੇ ਸੀਸਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਧਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਦਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡਾ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਨਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇਹ ਲੰਮਾ ਭਾਸ਼ਣ ਉਦੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਫਿਰ ਤਰਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹਰ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦੇਖ ਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਾਲੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਕੁਆਰਾ ਸੀ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਕੱਪੜਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀਟੋਰਨ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਔਰਤਾਂ ਰਾਤ ਭਰ ਰਹਿਣੀਆਂ ਸਨ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜੋ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਣਗੇ। ਕੈਦੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ

ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗਾ, ਸਿਰਫ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਏਗਾ। ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦੁਹਰਾਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹੁਕਮ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੋਗੇ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਚਲਾਕੀ ਅਤੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜੰਮਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੁੱਪ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

39

ਅਧਿਆਇ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਲਿਓਨ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਆਲੂ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਦੀ ਆਮ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਹ ਅਮੀਰ ਹੁੰਦੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਚਲਾਕ ਹੁੰਦਾ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖਰਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਦਾਰਤਾ ਅਤੇ ਫਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਵੱਲ ਇਹ ਰੁਝਾਨ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਫੌਜੀ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਫੌਜੀ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕੰਜੂਸ ਉਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਫਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਿਪਾਹੀ ਕੰਜੂਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਦਾਰਤਾ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਫਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਆਹੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਬੱਚੇ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਚੁਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੇ ਸਨ। ਫਿਰ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਪਾਉਂਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਅਤੇ ਫਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੌਲਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਕੰਦਰ ਖੁਦ ਕੰਜੂਸ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ:

ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋ; ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੰਜਮ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਯਕੀਨ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਉਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਨ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪੇਸ਼ਾ ਚੁਣਨ ਦੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸੇ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੇਦਭਾਵ ਦੇ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ, ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਹਾਵਤ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੱਚ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਵਤਾਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ ਕਹਾਵਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਲੰਬੇ ਵਿਹਾਰਕ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ - ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਹਾਵਤ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਜਾਂ ਤਾਂ ਚਰਚ, ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ, ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦਾ ਮਹਿਲ।' ਸਿੱਧੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਚਰਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦੀ ਉਸਦੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 'ਰਾਜੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।' ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੇ, ਦੂਜਾ ਵਪਾਰ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਜੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਜੰਗ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੌਲਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅੱਠ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਇੱਕ ਵੀ ਪੈਸੇ ਦੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋਗੇ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਨਾ ਛੱਡਣ ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚ ਕਰਨ,

ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਵਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਕੇ ਭਾਰਤ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਧਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਸਲਾਮਾਂਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਚੁਣੇ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਅਦੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਡੁਕਾਟ ਨਕਦ ਸਨ (ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਇੱਕ ਚਾਚੇ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ), ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗਏ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਘੱਟ ਦੌਲਤ ਨਾਲ ਛੱਡਣਾ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਡੁਕਾਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਡੁਕਾਟਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਰਕਮ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ, ਮੇਰੀ ਉਦਾਹਰਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਡੁਕਾਟਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਡੁਕਾਟਾਂ ਨਕਦ ਛੱਡ ਕੇ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਡੁਕਾਟਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਵੇਚਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜ਼ਮੀਨ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਵਿਦਾਈ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਸਲਾਮਾਂਕਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਦੂਜਾ ਸੇਵਿਲ ਲਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਲੀਕੈਂਟ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜੇਨੋਈਜ਼ ਜਹਾਜ਼ ਉੱਨ ਦਾ ਮਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜੇਨੋਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡੇ ਨੂੰ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਬਾਈ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ - ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ; ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਏ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਅਲੀਕੈਂਟੇ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਸਫਲ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇਨੋਆ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਮਿਲਾਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫੌਜੀ ਉਪਕਰਣ ਖਰੀਦੇ; ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਫਿਰ ਪੀਡਮੌਂਟ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਲੇਸੈਂਡਰੀਆ ਡੇਲਾ ਪਾਗਲੀਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਲਵਾ ਦਾ ਮਹਾਨ ਡਿਊਕ ਫਲੈਂਡਰਜ਼ ਲਈ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਦਲੀਆਂ, ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਕਮਾਨ ਹੇਠ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਕਾਉਂਟਸ ਐਗਮੌਂਟ ਅਤੇ ਹੌਰਨ ਦੀ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੁਆਡਾਲਜਾਰਾ ਦੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਪਤਾਨ - ਡਿਏਗੋ ਡੀ ਉਰਬੀਨਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਝੰਡੇ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਫਲੈਂਡਰਜ਼ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪੋਪ ਪਾਈਅਸ ਪੰਜਵੇਂ (ਧੰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਾਲਾ) ਦੁਆਰਾ ਵੈਨਿਸ ਅਤੇ ਸਪੇਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਤੁਰਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਣਾਏ ਗਏ ਗੱਠਜੋੜ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ। ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੇੜੇ ਸਮੇਤ, ਸਾਈਪ੍ਰਸ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਵੇਨੇਸ਼ੀਅਨਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਸੀ - ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਾਜਾ, ਡੌਨ ਫਿਲਿਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੌਤੇਲੇ ਭਰਾ - ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੌਨ ਜੌਨ - ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਆਪਕ ਫੌਜੀ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਭੜਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸਨ - ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਕੁਝ ਭਰੋਸੇ ਸਨ - ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਇਟਲੀ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਜੌਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੇਨੋਆ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵੇਨੇਸ਼ੀਅਨ ਬੇੜੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਨੇਪਲਜ਼ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਸੀਨਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਕੈਪਟਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਜਿਸ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੁਆਰਾ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ - ਈਸਾਈ-ਜਗਤ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੁਭ ਦਿਨ! - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਭਰਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਰਕ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿੱਤ ਸਨ - ਉਸ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਓਟੋਮੈਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਈਸਾਈ ਬਚੇ ਅਤੇ ਜਿੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਸਨ) ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਮ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜਿਸ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦਿਨ ਤੋਂ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ - ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇੜੀਆਂ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਕੜਿਆ ਹੋਇਆ।

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ: ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਦੇ ਰਾਜਾ ਐਲ ਉਚਾਲੀ, ਇੱਕ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਸਫਲ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ, ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਲਟੀਜ਼ ਦੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ (ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਨਾਈਟ ਬਚੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ)। ਜੌਨ ਐਂਡਰੀ ਦਾ ਝੰਡਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਟੁਕੜਾ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਸ ਜਹਾਜ਼ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ; ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਐਲ ਉਚਾਲੀ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਬੇੜੇ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕਲਾ ਕੈਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਤੁਰਕੀ ਦੇ ਬੇੜੇ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਈਸਾਈ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕੀ ਜਾ ਰਹੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ।
ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਸੇਲਿਮ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਤੁਰਕ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦਾ ਕਮਾਂਡਰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਜੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਲਟਾ ਮੈਡਲ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਮੇਰੇ ਬਹੱਤਰਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਨਵਾਰਿਨੋ ਵਿਖੇ ਤਿੰਨ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਨਾਲ ਫੋਰਮਾਸਟ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਤੁਰਕੀ ਬੇੜੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਮਲਾਹਾਂ ਅਤੇ ਜੈਨਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਿੱਟਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ਮਕਾਂ (ਜੁੱਤੇ) ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹਮਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤੁਰੰਤ ਕਿਨਾਰੇ ਭੱਜ ਸਕਣ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਬੇੜੇ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਸਾਡੇ ਕਮਾਂਡਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹੋਣ। ਐਲ ਉਚਾਲੀ ਨੇ ਨਵਾਰਿਨੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੋਡਨ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਪਨਾਹ ਲਈ, ਅਤੇ, ਬੰਨ੍ਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਕੇ, ਡੌਨ ਜੌਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗੈਲੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਬਾਰਬਾਰੋਸਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਫਲੈਗਸ਼ਿਪ ਨੇਪੋਲੀਟਨ ਗੈਲੀ, ਸ਼ੀ-ਵੁਲਫ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਮਾਨ ਯੁੱਧ ਦੇ ਉਸ ਗਰਜ, ਉਸਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਉਸ ਸਫਲ ਅਤੇ ਅਜਿੱਤ ਕਪਤਾਨ, ਡੌਨ ਅਲਵਾਰੋ ਡੀ ਬਾਜ਼ਾਨ, ਸਾਂਤਾ ਕਰੂਜ਼ ਦੇ ਮਾਰਕੁਇਸ ਦੁਆਰਾ

ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।
ਬਾਰਬਾਰੋਸਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਾਲਮ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਲਾਹਾਂ ਨੇ ਵੁਲਫ਼ ਨਾਮਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਮਲਾਹ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਜੋ ਲਾਂਘੇ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਮਲਾਹ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਤੱਕ, ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਮਸਤੂਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਸੱਤਰਵੇਂ ਸਾਲ, ਖ਼ਬਰ ਫੈਲ ਗਈ ਕਿ ਡੌਨ ਜੌਨ ਨੇ ਟਿਊਨਿਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰਕਾਂ ਤੋਂ ਰਾਜ ਹੜੱਪ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੁਲੇ ਹਮੇਤ ਨੂੰ ਸੱਤਾ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਮੂਰ, ਮੁਲੇ ਹਮੀਦਾ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਸਨ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਗ੍ਰੈਂਡ ਤੁਰਕ ਇਸ ਹਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਵੇਨੇਸ਼ੀਅਨਾਂ (ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸੁਕ ਸਨ) ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਚੌਹੱਤਰਵੇਂ ਸਾਲ, ਉਸਨੇ ਗੋਲੇਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਜੌਨ ਨੇ ਟਿਊਨਿਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅੱਧਾ-ਮੁਕੰਮਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ; ਘੱਟੋ-ਘੱਟ, ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਾਰੇ ਨਾ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਗੋਲੇਟਾ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦੋਵੇਂ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਪੰਝੱਤਰ ਹਜ਼ਾਰ ਨਿਯਮਤ ਤੁਰਕੀ ਫੌਜਾਂ, ਅਫਰੀਕਾ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਚਾਰ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੂਰ ਅਤੇ ਅਰਬਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਹੁਦਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫੌਜ ਦੇ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਅਤੇ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਮੋਢੀ ਸਨ ਕਿ ਗੋਲੇਟਾ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗੋਲੇਟਾ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿੱਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਡਿੱਗਿਆ। ਇਹ ਇਸਦੇ ਰਖਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਨੇ ਮਾਰੂਥਲ ਦੀ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਖਾਈ ਖੋਦਣ ਦੀ ਸੌਖ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਉੱਥੇ ਦੋ ਹਥੇਲੀਆਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੁਰਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਗਜ਼ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ 'ਤੇ ਵੀ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

ਆਪਣੀਆਂ ਖਾਈਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੱਕ ਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਘੋੜਸਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਹ ਆਮ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਗੋਲੇਟਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਲੈਂਡਿੰਗ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ ਜੋ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਲਾ ਗੋਲੇਟਾ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿਪਾਹੀ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਗਿਣਤੀ - ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀਆਂ ਭਾਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਕਿ ਇਹ ਸਵਰਗੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਜ ਸੀ ਜੋ ਸਪੇਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਉਸ ਸਰੋਤ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਡਾਰ - ਉਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ, ਜੋਕ, ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਦੌਲਤ ਦੇ ਕੈਂਕਰ - ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ; ਦੌਲਤ ਜੋ ਵਿਅਰਥ ਵਿੱਚ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਜਿੱਤ ਚਾਰਲਸ ਪੰਜਵੇਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਰਹੇਗਾ। ਕਿਲ੍ਹਾ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ; ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਰਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਚ-ਇੰਚ ਇਸ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ਇੰਨੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਲੜੇ ਕਿ ਬਾਈ ਵੱਡੇ ਹਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੱਚੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਈ। ਬਚੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਵੀ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਕੈਦੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੇ। ਡੌਨ ਜੁਆਨ ਜ਼ਾਨੋਗੁਏਰਾ - ਵੈਲੈਂਸੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿਪਾਹੀ - ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਹੇਠ, ਝੀਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਬੁਰਜ ਨੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾ ਗੋਲੇਟਾ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ, ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਪਿਊਰਟੋਕੈਰੇਰੋ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਲਗਾਈ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਮਰ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਵਜੋਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਗੈਬਰੀਓ

ਸੇਰਬੇਲੋਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਫੜ ਲਿਆ - ਇੱਕ ਮਿਲਾਨੀਜ਼ ਰਈਸ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਈਟ, ਪੈਗਾਨੋ ਡੋਰੀਆ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੌਨ ਐਂਡਰੀਆ ਡੋਰੀਆ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਬੇਅੰਤ ਉਦਾਰਤਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋ ਗਈ ਕਿ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਡਿੱਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਰਬਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੂਰ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਤਬਾਰਕਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤਬਾਰਕਾ ਤੱਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਚੌਕੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਰਲ ਮੱਛੀ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਜੀਨੋਇਸ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰਬਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ਤੁਰਕੀ ਬੇੜੇ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜੋ ਸਾਡੀ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਕਹਾਵਤ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ: "ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ, ਗੱਦਾਰ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ।" ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਾ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਈਸਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਡੀ ਐਗੁਇਲਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਡੇਲੂਸੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ (ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਜਗ੍ਹਾ)। ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਹੁਨਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਜਹਾਜ਼ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗੈਰੀਸਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਸੱਜਣ ਨੇ ਦੋ ਸੋਨੇਟ ਐਪੀਟਾਫ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ, ਇੱਕ ਗੋਲੇਟਾ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੈਦੀ ਨੇ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਡੀ ਐਗੁਇਲਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਮੁਸਕਰਾਏ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸੋਨੇਟ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਹਾਰਾਜ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਸ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਡੀ ਐਗੁਇਲਰ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।"

"ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਹੈ," ਕੈਦੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਰਨੌਟ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੂਨਾਨੀ

ਜਾਸੂਸ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਯੂਨਾਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਸੀ।"
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਸੱਜਣ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਿਹਤਮੰਦ, ਅਮੀਰ, ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲਾ।"
"ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦਇਆ ਦਿਖਾਈ ਹੈ," ਕੈਦੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਗੁਆਚੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀ," ਸੱਜਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੋਨੇਟ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।"
"ਫਿਰ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ," ਕੈਦੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈਂ।"
"ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਸੱਜਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਗੋਲੇਟਾ ਨਦੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਗਦੀ ਰਹੇ।"

40

ਅਧਿਆਇ
ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਹੈ।
{ਪਦ
ਸਾਗਾ
"ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਰੂਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ,"
ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਸੰਤ ਵਜੋਂ ਸਨਮਾਨਿਤ,
ਸਾਡੇ ਇਸ ਨਿਮਰ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਰਹੋ
ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਵਾਰਸ ਬਣਾਏ ਗਏ,
ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਤੁਸੀਂ
ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ।
ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ
ਰੇਤਲੀ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਘਟਦਾ ਹੋਇਆ ਵਹਾਅ ਪਹਿਲਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ।
ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੱਥ, ਪਰ ਦਲੇਰ ਦਿਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਡੋਲੇ।
ਭਾਵੇਂ ਹਾਰ ਗਏ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦਾ ਤਾਜ ਮਿਲਿਆ:

ਭਾਵੇਂ ਸੋਗ ਸੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਤਨ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਜਿੱਤ ਸੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਕੰਧ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿੱਤ ਗਏ ਸੀ।
ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ।
{ਪਦ
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ," ਕੈਦੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
“ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਾਰੇ,” ਸੱਜਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:
{ਪਦ
ਸਾਗਾ
ਇਸ ਬੰਜਰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ, ਇਸ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਬਣਤਰ ਤੋਂ,
ਜਿਸਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਬੁਰਜ ਇੱਥੇ ਖੰਡਰ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ,
ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਉੱਡਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ।
ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਚਮਕਦਾਰ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ।
ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰਨਾ
ਉਸਨੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਿਅਰਥ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ,
ਆਖਰੀ ਡਿਫੈਂਡਰ, ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਡਿੱਗ ਪਏ।
ਅਤੇ ਇਹ ਬੰਜਰ ਮਿੱਟੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਰਹੀ ਹੈ
ਅਣਗਿਣਤ ਉਦਾਸ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਨਾਹਗਾਹ,
ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ।
ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਅਜੇ ਸਵਰਗ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਇਸਦੀ ਕਠੋਰ ਗੋਦ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰੂਹਾਂ ਉੱਭਰੀਆਂ।
ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੀ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦਲੇਰ ਸਰੀਰ ਸਨ।
{ਪਦ
ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੈਦੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ:
ਲਾ ਗੋਲੇਟਾ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾ ਗੋਲੇਟਾ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਲ੍ਹਾ ਇੰਨੀ ਖੰਡਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਢਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਤੇ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸੁਰੰਗਾਂ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤੀਆਂ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ

ਜਾਪਦੇ ਸਨ - ਅਰਥਾਤ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕੰਧਾਂ - ਜਦੋਂ ਕਿ ਫਰਾਟਿਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਨਵੀਆਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਵੀ ਬਚਿਆ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਢਹਿ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬੇੜਾ ਜਿੱਤ ਨਾਲ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ, ਐਲ ਉਚਾਲੀ - ਜਿਸਨੂੰ ਉਚਾਲੀ ਫਾਰਟੈਕਸ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੁਰਕੀ ਉਪਨਾਮ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਖੁਜਲੀ ਵਾਲਾ ਭਰੌਂੜਾ" - ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਅ ਅਜਿਹਾ ਸੀ। ਤੁਰਕਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਔਗੁਣਾਂ ਜਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਉਪਨਾਮ ਓਟੋਮੈਨ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ; ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਪਨਾਮ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸ ਜਾਂ ਨੈਤਿਕ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ "ਖੁਜਲੀ ਵਾਲੇ" ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸਿਗਨੋਰ ਦੇ ਇੱਕ ਗੈਲੀ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ; ਫਿਰ, ਚੌਂਤੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੁਰਕ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੌਰਾਨ ਮਿਲੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ - ਸੱਤਾ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸਿਗਨੋਰ ਦੇ ਪਸੰਦੀਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ - ਉਹ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫਲੀਟ ਦਾ ਗ੍ਰੈਂਡ ਐਡਮਿਰਲ, ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੀਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ। ਜਨਮ ਤੋਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਕੈਲੇਬ੍ਰੀਅਨ ਸੀ; ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੇਕ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਲਾਮ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ - ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ - ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸਿਗਨੋਰ (ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਦਰੋਹੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੇਨੇਸ਼ੀਅਨ ਭਰੌਂੜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੈਬਿਨ ਬੁਆਏ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਚਾਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਚਾਲੀ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਮਨਪਸੰਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਾਲਮ ਭਰੌਂੜਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ; ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹਸਨ ਆਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਤੋਂ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਤੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਪੇਨ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਨੇੜਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ। ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸਮਤ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਨਾਲੋਂ

ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਨੁਕੂਲ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗੀ - ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ੁਭ ਪਲ ਜਾਂ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਕਲਪਿਕ ਰਸਤੇ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੇਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ, ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਯਤਨ ਮੇਰੇ ਅਨੁਮਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਤੀਜੇ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਉਮੀਦ ਦੀ ਭਾਲ ਜਾਂ ਸਿਰਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਨੋ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਰਿਹਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਈਸਾਈ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਅਲਮਾਸੇਨ ਦੇ ਕੈਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਜਨਤਕ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਨਤਕ ਜਾਇਦਾਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਾਧਨ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਨੋ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਰਕਮ ਆਉਣ ਤੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕੈਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਅਮਲੇ ਨਾਲ ਕੰਮ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਦਬਾਅ ਪਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੱਜਣਾਂ ਅਤੇ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਜੰਜੀਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਸੱਜਣਾਂ ਅਤੇ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਈ ਜੋ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਫੜੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ, ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਅਸੀਂ ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਘੱਟ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਈਸਾਈਆਂ 'ਤੇ

ਬੇਮਿਸਾਲ ਅਤੇ ਅਣਸੁਣੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਕੀਤੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੰਨ ਵੱਢ ਦਿੰਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਇੰਨੀ ਮਾਮੂਲੀ ਭੜਕਾਹਟ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਭੜਕਾਹਟ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਤਲ ਸੀ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਉਹ ਡੀ ਸਾਵੇਦਰਾ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ, ਇਹ ਸਭ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਡਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਇਹ ਡਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਝੱਲਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰੇਗਾ।

ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮੂਰ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੂਰਿਸ਼ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੇ ਛੇਕਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੋਟੀਆਂ, ਸੰਘਣੀਆਂ ਜਾਲੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਸੀ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਈਸਾਈ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ, ਬੰਦ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨਾ ਨਿਕਲਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਾਨੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦੇਣਗੇ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਕਾਨਾ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗਾ, ਜਿਵੇਂ "ਨਹੀਂ" ਕਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਈਸਾਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਾਨਾ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਥੀ ਉੱਪਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵੀ ਉਹੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਤੀਜਾ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਵੀ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹੀ ਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਦਾ ਮਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕਾਨੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ, ਇਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਬਾਨੋ ਦੇ ਅੰਦਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ

ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕੱਪੜਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੰਢ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਿਆਣੀ, ਨਕਲੀ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਸਨ, ਜੋ ਮੂਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਸਾਡੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਸ ਰੀਅਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ।

ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਅਸੀਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਆਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਕਾਨਾ ਤੋੜਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਦ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਪਕਾਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਪੈਸੇ ਲਏ, ਕਾਨਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਚਿੱਟਾ ਹੱਥ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ, ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦਿਆਲਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਮੂਰਸ ਵਾਂਗ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਏ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਜੋੜੀਆਂ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਕਾਨਾ ਦਾ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਰਾਸ ਉਸੇ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਔਰਤ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਿਖਾਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਬਰੇਸਲੇਟ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਦਿੱਖ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਈਸਾਈ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਕਸਰ ਜਾਇਜ਼ ਪਤਨੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਸਾਡਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕੰਮ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਧਰੁਵ ਤਾਰਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਸਲੀਬ, ਨਾ ਹੱਥ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇਖੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਈਸਾਈ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਨਿਵਾਸੀ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦਾ ਮੂਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹਾਦਜੀ ਮੋਰਾਟੋ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾ ਪਾਟਾ ਦਾ ਅਲਕਾਲਡੇ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਿਆਣੀ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਕਾਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੱਪੜਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ

ਰੰਢ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਾਂਗ, ਬਾਥਰੂਮ ਸੁੰਨਸਾਨ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ; ਪਰ ਕਾਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਇਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਰੰਢ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚਾਲੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਰਾਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਰਾਸ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਸਿੱਕੇ ਲਏ, ਅਤੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਹੱਥ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਰਬੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਤੀਬਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ, ਮੁਰਸੀਆ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ, 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਗੁਪਤ ਗੁਪਤ ਰੱਖਾਂਗਾ ਉਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖੇਗਾ। ਕੁਝ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ, ਜਦੋਂ ਈਸਾਈ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬੰਧਕਾਂ ਤੋਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਇੱਕ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਈਸਾਈਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦੇ ਹੀ ਭੱਜਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਈਸਾਈ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੈਦੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਈਸਾਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਹ ਤੁਰਕਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚਰਚ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੌਕਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਰਬਰੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਇਹ ਦੋਸਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਉਸ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ

ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਾੜ ਦਿੰਦੇ।
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਰਬੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਲਿਖ ਵੀ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਦੱਸੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਲਮ ਅਤੇ ਸਿਆਹੀ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ-ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਇੱਥੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਮੂਰਿਸ਼ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ 'ਲੈਲਾ ਮੈਰੀਅਨ' ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ 'ਸਾਡੀ ਲੇਡੀ ਵਰਜਿਨ ਮੈਰੀ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਉਹ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ:
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਈਸਾਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੱਸਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਈਸਾਈ ਨੌਕਰਾਣੀ ਮਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅੱਲ੍ਹਾ ਕੋਲ ਗਈ, ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਈਸਾਈ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਈਸਾਈ ਦੇਖੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੱਜਣ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੋਵੋਗੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਲੱਭ ਲਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਖੁਦ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸਲਮਾਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਮੈਨੂੰ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦੇਣਗੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਗਾ ਪਾਵਾਂਗਾ;

ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਰਬੀ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦੱਸੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੀਲਾ ਮਾਰੀਅਨ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਏਗੀ। ਉਹ, ਅੱਲ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਲੀਬ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਕੈਦੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਚੁੰਮਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੱਜ, ਕੀ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ? ਅਤੇ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਸਲੀਬ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਜਿਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ, ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ, ਉਹ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ: ਪਵਿੱਤਰ ਮਾਤਾ ਚਰਚ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ, ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸੜੇ ਹੋਏ ਅੰਗ ਵਾਂਗ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਇੰਨੇ ਹੰਝੂਆਂ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨਾਲ ਕਹੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੱਚਾਈ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਦਿਖਾਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਨੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੂਰੀਸ਼ ਔਰਤ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਲਏ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਮੇਰੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਜਿਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਉਹ ਜਵਾਬ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਮੂਰੀਸ਼ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ:

"ਸੱਚਾ ਅੱਲ੍ਹਾ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ, ਹੇ ਔਰਤ, ਅਤੇ ਧੰਨ ਮਰੀਅਮ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੱਚੀ ਮਾਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਈਸਾਈਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਗੀ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਦਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਈਸਾਈਆਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਨਾ ਭੁੱਲੋ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਾਨ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਕੈਦੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲ ਅਤੇ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਇਸ ਲਈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਅਦੇ ਲਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਈਸਾਈਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬਣ ਜਾਓਗੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਈਸਾਈ ਵਜੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜਾਣੋ ਕਿ ਈਸਾਈ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਮੂਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਮੈਰੀਅਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ, ਮੇਰੀ ਔਰਤ।"

ਕਾਗਜ਼ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਫੋਲਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦੋ ਦਿਨ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਥਰੂਮ ਦੁਬਾਰਾ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਛੱਤ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸੈਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਵੱਲ ਧਾਗਾ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਨੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਾਡਾ ਤਾਰਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੰਡਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਝੰਡਾ। ਇਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਾਜ ਪਾਏ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਗੁਣਾ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਰਾਤ ਸਾਡਾ ਭਰੋਂਡਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮੂਰ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹਾਦਜੀ ਮੋਰਾਟੋ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਇੱਕਲੌਤੀ ਧੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਦੀ ਵਾਰਸ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਰਬਰੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਾਇਸਰਾਏ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਗੁਲਾਮ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਭਰੋਂਡੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੂਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਈਸਾਈ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੀ ਉਪਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਫਿਲਹਾਲ

ਅਸੀਂ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ (ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਾਰੀਆ ਸੀ) ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇਸ਼ਨਾਨਘਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਕਾਨਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਇਸ਼ਨਾਨਘਰ ਆਮ ਵਾਂਗ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮੋਟੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜੋ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜਨਮ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕਾਨਾ ਅਤੇ ਕੱਪੜਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਸੌ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਮਿਲੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਿੱਕੇ ਦੇ। ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਾਗਜ਼ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:
"ਮਹਾਰਾਜ, ਮੈਂ ਸਪੇਨ ਜਾਣ ਦੀ ਕਿਸੇ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਨਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਾਬਾਜ਼ੋਨ ਗੇਟ 'ਤੇ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗਰਮੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਤਰੇ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੈਰੀਅਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹੋ। ਬਾਗ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋਵੋ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਾਂਗਾ..." ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਬਾਨੋ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਦੌਲਤ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ, ਸਰ।
ਦੂਜੀ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਤੱਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਤਿਆਰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਰਾ ਸਮੂਹ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਮਾੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ ਅਕਸਰ ਇਸ ਚਾਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ: ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨਗੇ - ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵੈਲੈਂਸੀਆ ਜਾਂ ਮੈਲੋਰਕਾ ਲਈ ਨਿਯਤ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਦੇ ਸਨ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਨਸ਼ੀਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹਰ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਸੱਜਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ - ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਤੇ ਅਦਭੁਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਕੇ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਅਤੇ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੰਡ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ; ਇਹਨਾਂ ਫੰਡਾਂ ਨਾਲ, ਉਹ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਟੈਟੂਆਨ ਅਤੇ ਤੱਟਵਰਤੀ ਖੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਪਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ, ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ *ਬਗਨੀਓ* ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਤਿਆਰ ਕਰੇ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਮੂਰਿਸ਼ ਔਰਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਫੰਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ - ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਵੀ - ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੂਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਰੋਂੜੇ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਛੋਟਾ ਜਹਾਜ਼ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਹ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਈਸਾਈ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਭੱਜਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੋਈ ਇਸ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਟਾਗਰਿਨ ਮੂਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਖਰੀਦ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਲ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਦੇ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਆੜ ਹੇਠ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਰੁਤਬਾ ਜੋ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੂਰੇ ਉੱਦਮ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੂਰਿਸ਼ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੁਝਾਅ - ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੈਲੋਰਕਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ - ਮੇਰੇ

ਸਾਥੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸੌਦੇ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਦਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗੇ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਓਨੀ ਹੀ ਸਹੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਲੇਲਾ ਮਾਰੀਅਨ ਨੇ ਖੁਦ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ - ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਾਅਦਾ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਲੈਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਦੁਹਰਾਇਆ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ - ਜਦੋਂ, ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ, ਇਸ਼ਨਾਨਘਰ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਿਆ - ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਨੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨੋਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ *ਜੁਮਾ* (ਭਾਵ, ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ) ਨੂੰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਫੰਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਰਕਮ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਰਕਮ ਦੇਵੇਗੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮੰਗੀ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੌਲਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਨ।

ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਭਰੋਂੜੇ ਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪੰਜ ਸੌ ਤਾਜ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਠ ਸੌ ਲਈ ਰਿਹਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਪੈਸੇ ਇੱਕ ਵੈਲੇਂਸੀਅਨ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਿਹਾਈ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਵੈਲੇਂਸੀਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜਹਾਜ਼ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਰਿਹਾਈ ਦੀ ਰਕਮ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਵਪਾਰੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇੰਨਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਸੁੰਦਰ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਬਾਗ਼ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਹਜ਼ਾਰ ਤਾਜ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਲੀਲਾ ਮਾਰੀਅਨ ਨੂੰ ਕਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਬੰਦੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਾਥਹਾਊਸ ਛੱਡ ਸਕਣ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੈਸੇ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਨਾ ਕਰਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰਮਾਵੇ ਜੋ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇ ਸਕੇ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

41

ਅਧਿਆਇ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਆਪਣੇ ਸਾਹਸ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਡੇ ਗੱਦਾਰ ਨੇ ਤੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਗੁਪਤਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਮੀਲ ਦੂਰ ਓਰਾਨ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸਥਿਤ ਚੈਰਚੇਲ ਨਾਮਕ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਸਮਝੀ - ਜਿੱਥੇ ਸੁੱਕੇ ਅੰਜੀਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧਦਾ-ਫੁੱਲਦਾ ਵਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਟੈਗਾਰਿਨ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕੀਤੀ। ਬਾਰਬਰੀ ਵਿੱਚ, ਅਰਾਗੋਨ ਦੇ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਟੈਗਾਰਿਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗ੍ਰੇਨਾਡਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਡੇਜਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੇਜ਼ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਮੁਡੇਜਾਰਾਂ ਨੂੰ ਐਲਚੇਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹੀ ਆਦਮੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ: ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਬਾਗ਼ ਤੋਂ ਦੋ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਖਾੜੀ ਵਿੱਚ ਲੰਗਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਧਰਮ-ਨਿਰਪੱਖ - ਉਸਦੇ ਦੋ ਮਲਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਉਸ ਕੰਮ ਦੀ ਰੀਹਰਸਲ ਕਰਨ ਲਈ

ਜੋ ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਫਲ ਮੰਗਣ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਰਮ-ਨਿਰਪੱਖ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਈਸਾਈਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਸੀ - ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਮਿਲੇ; ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੂਰਿਸ਼ ਔਰਤਾਂ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀਆਂ ਜਾਂ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੂਰ ਜਾਂ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਈਸਾਈ ਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਉਚਿਤਤਾ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਉੱਦਮ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭਰੋਂੜੇ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ - ਜਿਸਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਰ ਸੀ - ਨੇ ਸਾਡੇ ਭਰੋਂੜੇ ਨੂੰ ਇਸ ਨੇਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੈਰਚੇਲ ਤੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੰਗਰ ਕਿਵੇਂ ਸੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ, ਟੈਗਰਿਨ, ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਈਸਾਈ ਮਲਾਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਚਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ - ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੀਏ। ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ - ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਲਾਹਾਂ - ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੀਹ ਜਹਾਜ਼ ਗਸ਼ਤ 'ਤੇ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਉਪਲਬਧ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ; ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਖਾਸ ਮਲਾਹ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਨਾਰੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅਗਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਅਤੇ ਹਾਜੀ ਮੋਰਾਟੋ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੱਕ

ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਈਸਾਈ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਿਣ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁੱਢਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਦਮ ਬਾਕੀ ਸੀ: ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਚੌਕਸ ਰਹਿ ਸਕੇ - ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮਿਲੇ ਕਿ ਈਸਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਉੱਥੇ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ - ਜੋ ਕਿ ਬਾਰਬਰੀ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮੂਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਵੀ - ਜੋ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮੋਰਿਸਕੋ ਹੈ, ਨਾ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੌਮ ਦੀ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਰਨੌਟ ਮਾਮੀ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦੋਸਤ ਸੀ), ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਲਾਦ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਮੇਰੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਸੁੰਦਰ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ - ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਬਾਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਘਰ ਤੋਂ ਉੱਭਰੀ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰੀਸ਼ ਔਰਤਾਂ ਈਸਾਈਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਝਿਜਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ - ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ - ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਪਹੁੰਚੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ, ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਇਆ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਬੇਅੰਤ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਉਸਦੇ ਸੁੰਦਰ ਵਿਵਹਾਰ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਕਹਾਂਗਾ: ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਗਰਦਨ, ਕੰਨਾਂ ਅਤੇ ਵਾਲਾਂ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮੋਤੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਗਿੱਟਿਆਂ 'ਤੇ - ਜੋ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੰਗੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸਨ - ਉਸਨੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੋਨੇ ਦੇ

ਕਾਰਕੇਜ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋਰਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ); ਇਹ ਹੀਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸੰਘਣੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਡੁਕੈਟਸ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁੱਟਾਂ 'ਤੇ ਪਹਿਨੇ ਸਨ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤ ਦੇ ਸਨ। ਮੋਤੀ ਭਰਪੂਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਮੂਰੀਸ਼ ਔਰਤਾਂ ਲਈ...

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦਿਖਾਵਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਮੋਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬੀਜ ਮੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਜਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੂਰਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰਪੂਰ ਹਨ। ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ - ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੇ - ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਦੋ ਲੱਖ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਤਾਜਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ; ਅਤੇ ਉਹ - ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ - ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੌਲਤਾਂ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਮਾਲਕਣ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਸ਼ਾਨ ਕੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਇਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਉਸ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੰਨੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ; ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਖਾਸ ਮੌਸਮ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਧਦਾ ਅਤੇ ਘਟਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਨ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇਸਨੂੰ ਵਧਾ ਜਾਂ ਘਟਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤਿਅੰਤ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਸਜੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ; ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਜੀਵ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮ ਹਸਤੀ ਮੈਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਤਰੀ ਹੋਵੇ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਅਰਨੌਟ ਮਾਮੀ ਦਾ ਕੈਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਲਾਦ ਖਾਣ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਉਸਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਸ਼ਰਤ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਿਹਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਮੇਰੀ ਕਿੰਨੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਜ਼ਲੋਟਾਨੀ ਦਿੱਤੇ ਸਨ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ

ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਗਣੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੀ ਛੱਡਣ ਨਾ ਦਿੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਈਸਾਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਗਰੀਬ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ।"
"ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਡਮ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।"
"ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕੱਲ੍ਹ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਸਪੇਨ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਫਰਾਂਸੀਸੀਆਂ ਨਾਲ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ; "ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਸਪੇਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ; ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।"
"ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹੋ," ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ।"
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਵਿਆਹਿਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਹੈ?" ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਇੰਨੀ ਸੋਹਣੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਹੈ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹੱਸੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਈਸਾਈ, ਜੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇਗੀ: ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਤ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਅਰਥ ਵਧੇਰੇ ਦੱਸਿਆ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਇਸ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੂਰ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਚਾਰ ਤੁਰਕ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਵਾੜ ਜਾਂ ਕੰਧ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕੱਚੇ ਫਲ ਤੋੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਵੀ, ਮੂਰਾਂ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਤੁਰਕਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਤੋਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੇ ਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਧੀ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਲਓ। ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਈਸਾਈ, ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਚੁੱਕੋ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ।"
ਮੈਂ ਝੁਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਕੋਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ। ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੇ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸੌਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬਾਗ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਹੰਝੂ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਮੇਜ਼ੀ, ਕ੍ਰਿਸਟੀਆਨੋ, ਤਾਮੇਜ਼ੀ?" ਭਾਵ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਈਸਾਈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਂ, ਮੈਡਮ, ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ: ਅਗਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾਓ ਨਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਈਸਾਈ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀ ਹਰ ਗੱਲ ਸਮਝ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਲੜਖੜਾਉਂਦਿਆਂ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਤੁਰਨ ਲੱਗੀ। ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਖੇਡ ਦੇਖੋ (ਅਤੇ ਜੇ ਰੱਬ ਹੋਰ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਤੁਰਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਨਾਲ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ," ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਗੋਦੀ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ

ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਦਬਾ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਅਮੇਜ਼ੀ, ਕ੍ਰਿਸਟੀਆਨੋ, ਅਮੇਜ਼ੀ" - "ਜਾਓ, ਕ੍ਰਿਸਟੀਆਨੋ, ਜਾਓ।" ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਧੀ, ਕ੍ਰਿਸਟੀਆਨੋ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਹੁਣ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ; ਘਬਰਾਓ ਨਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤੁਰਕ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਏ ਸਨ।"

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹ ਉਹੀ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਸੀ; ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ, ਜੇ ਲੋੜ ਪਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਲਈ ਇਸ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਲਾਦ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀਆਂ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓ," ਹਾਦਜੀ ਮੋਰਾਟੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੇਰੀ ਧੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਈਸਾਈ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ; ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤੁਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ; ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ, ਜਿਵੇਂ ਦਿਲ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਜੜ੍ਹੀ-ਬੂਟੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ, ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੰਧਾਂ, ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਇਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਵਿਦਰੋਹੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਸਾਰਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਇਨਾਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਇੰਨੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਈ ਗਈ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ, ਸ਼ਾਮ ਪੈਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਵਿਦਰੋਹੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜਹਾਜ਼ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਲੰਗਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਈਸਾਈ ਮੱਲਾਹ ਤਿਆਰ ਸਨ ਅਤੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀਆਂ

ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ - ਚਿੰਤਤ ਪਰ ਉਤਸੁਕ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਏ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਸਬਰੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਦਰੋਹੀ ਦੀ ਅਸਲ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਰੇ ਘਾਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਲੋਕ ਉੱਭਰ ਕੇ ਸਾਡੀਆਂ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਮੂਰਿਸ਼ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਜੋ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੇ ਚੱਪੂਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸੰਘ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਮੂਰ ਆਪਣੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਝਿਜਕ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝਾਇਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ - ਇੱਕ ਕੰਮ ਜੋ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਕ ਜੋਖਮ ਦੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ, ਅਸੀਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਉਹ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ; ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਮੋਰਿਸਕੋ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, "ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰੇ!" ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਈਸਾਈ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ; ਮੂਰਾਂ ਨੇ - ਆਪਣੇ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਕੁਝ, ਜੇ ਕੋਈ ਹਨ, ਹਥਿਆਰ ਸਨ - ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਈਸਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣ ਲਈ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਈਸਾਈਆਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਅਤੇ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਸਾਡੇ ਅੱਧੇ ਅਮਲੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ - ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਿਦਰੋਹੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਹਾਜੀ ਮੋਰਾਟੋ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੂਰੀ ਚੁੱਪ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਚਲਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ

ਬਿਨਾਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਪਿਆਰੀ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ *ਨਿਜ਼ਰਾਨੀਆਂ* ਹਾਂ - ਉਸਦਾ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਈਸਾਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ; ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ - ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਜਿਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਸਾਡੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ, ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਵੀਂ ਮਿਲੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਰਿਸਕੋ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਘਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੈ।

"ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ," ਭਰੌਂੜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।"

"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਮੈਂ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਥੋੜ੍ਹਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਦੇਖ ਲਓਗੇ," ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕੋਈ ਰੌਲਾ ਨਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗੀ।

ਮੈਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਹੁਣ ਸੋਨੇ ਦੇ ਤਾਜਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਡੱਬਾ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਚੁੱਕ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ, ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਹੰਗਾਮਾ ਸੁਣ ਕੇ, ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕੋਈ ਈਸਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਰਬੀ ਵਿੱਚ ਚੀਕਣ ਲੱਗੇ, "ਈਸਾਈ, ਈਸਾਈ! ਚੋਰ, ਚੋਰ!" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ, ਸਾਡੀ

ਦੂਰਦਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਹਾਦਜੀ ਮੋਰਾਟੋ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਲਗਭਗ ਬੇਹੋਸ਼। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਹੜੇ ਉੱਪਰ ਗਏ ਸਨ ਉਹ ਇੰਨੇ ਜਲਦੀ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਏ, ਹਾਦਜੀ ਮੋਰਾਟੋ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਰੁਮਾਲ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਢੱਕ ਲਈਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਡਰ ਗਿਆ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਡਰੋਂ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਤ ਪੈਣ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਰੱਸੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਰੁਮਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਪਰ ਬਾਗ਼ੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਾ ਬੋਲੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤਰਸਯੋਗ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਰੋਧ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਾਂ ਝਿਜਕ ਦੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਲੇਟਿਆ ਦੇਖਿਆ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ, ਕਿਤੇ ਉਹ ਭਗੌੜੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਧਮਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਦੇਣ।

ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੰਦੀ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਦੇਖਣ ਨਾਲੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗੀ। ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤਿਆਰ ਹਾਂ; ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਗਾਵਤ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਣਗੇ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇਜ਼ ਜਹਾਜ਼ ਸਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੁਆਰਾ ਫੜੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਚਣ ਦੇ; ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੱਲ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਈਸਾਈ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ; ਅਤੇ

ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਸਨ, ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ, ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਲਾਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੱਪੂ ਚਲਾਏ ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਈਸਾਈ ਦੇਸ਼, ਮੈਲੋਰਕਾ ਟਾਪੂ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਟ੍ਰਾਮੋਂਟਾਨਾ ਨਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਲੋਰਕਾ ਵੱਲ ਸਿੱਧਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਓਰਾਨ ਵੱਲ ਤੱਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਤੋਂ ਸੱਠ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਚੈਰਚੇਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਟੈਟੂਆਨ ਤੋਂ ਸਾਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜਹਾਜ਼ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਜਹਾਜ਼ (ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ) ਮਿਲ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਗੁਆਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਸਗੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜਹਾਜ਼ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸੀ, ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲ ਨਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲੀਲਾ ਮਾਰੀਅਨ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮੀਲ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਤੱਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਖ਼ਤ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਕੁਝ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਭੋਜਨ ਸੀ। ਪਰ ਮੱਲਾਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜਿਹੜੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੋਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਚੱਪੂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਗੇ। ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਗਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਓਰਾਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਸਤਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਾਲਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਅੱਠ ਮੀਲ ਪ੍ਰਤੀ ਘੰਟਾ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਸੂਸੀ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਅਸੀਂ ਮੂਰਿਸ਼ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਈਸਾਈ, ਤੁਹਾਡੀ ਉਦਾਰਤਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਭੋਲਾ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇਵੋਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲਓਗੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਰਕਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿਓਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਿਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਧੀ ਲਈ; ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।"

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਈ। ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਦਬਾ ਕੇ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਰੋਏ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ।

ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਜੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਨਾਲ ਸਜੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਧੀਏ, ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ, ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ; ਅਤੇ ਹੁਣ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸਮਤ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਮਿਹਰਬਾਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਿਪਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੂਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸੰਦੂਕ ਵੇਖੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫੜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ। ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ

ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਓਨੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਤੋਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"
"ਧੀਏ, ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਮੂਰ ਚੀਕਿਆ।
"ਹਾਂ," ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਈਸਾਈ ਹੈਂ," ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?"
ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੇ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡਣ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ।"
"ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੀ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਧੀ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਮੂਰ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੁਣੇ ਸਨ ਜਦੋਂ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਚੁਸਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਲੰਮਾ, ਭਾਰੀ ਚੋਗਾ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਤੈਰਦਾ ਨਾ ਰੱਖਦਾ। ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੇ ਮਦਦ ਲਈ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਦੌੜੇ, ਉਸਦਾ ਚੋਗਾ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਅੱਧਾ ਡੁੱਬਿਆ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼, ਜਿਸਨੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਇੰਨੀ ਤਰਸਯੋਗ ਅਤੇ ਕੌੜੀ ਨਾਲ ਰੋਈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਉਲਟੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹਵਾ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪੈਡਲ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਪਰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੱਟਾਨ ਜਾਂ ਕੇਪ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਖਾੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੂਰ "ਕਾਵਾ ਰੂਮੀਆ" ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ "ਦੁਸ਼ਟ ਈਸਾਈ ਔਰਤ"। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾ ਕਾਵਾ, ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਸਪੇਨ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, "ਕਾਵਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਦੁਸ਼ਟ ਔਰਤ," ਅਤੇ "ਰੂਮੀਆ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਈਸਾਈ"। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਲੰਗਰ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ

ਕਰਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡੇ ਲਈ, ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਔਰਤ ਦਾ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਨਾਹ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਸਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਰਹੇ, ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ, ਅਤੇ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਦੁਆਰਾ ਸਟੋਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭੰਡਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਾਧਾ, ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਲੇਡੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅੰਤ ਦੇ ਸਕੀਏ। ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੂਰ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੈਦੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਕੋਮਲ ਦਿਲ ਇਸਨੂੰ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਅਬਾਦ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਸਵਰਗ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਹਵਾ ਸਾਡੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਉਤਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਈਸਾਈਓ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਔਰਤ ਮੈਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਕਾਰਨ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਨਾਲੋਂ ਉੱਤਮ ਹੈ; ਇਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਬਦਲਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਭਚਾਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਫਿਰ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਈਸਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਗਲਪਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੁੜੀ, ਤੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਹੋਈ ਮੁਟਿਆਰ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਅਤੇ ਪਾਗਲਪਨ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ, ਸਾਡੇ ਕੁਦਰਤੀ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈਂ? ਉਸ ਘੜੀ ਲਈ ਲਾਹਨਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ! ਉਸ ਵਿਲਾਸਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਲਾਹਨਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ!"

ਪਰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਨਾਰੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਅੱਲ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਸਾਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਕੱਢੀ, ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਪਾੜ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰਗੜ ਖਾਧਾ। ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕੀਏ। "ਵਾਪਸ ਆਓ, ਪਿਆਰੀ ਧੀ, ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਓ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਖੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਓ, ਜੋ ਇਸ ਬੰਜਰ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।"

ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕੀ, "ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ, ਤੁਹਾਡੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਵੇ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਪਰ ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਉੱਤਮ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ, ਪਿਆਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਬੁਰਾ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ।"

ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਹੀ ਹਵਾ ਨੇ ਸਾਡਾ ਇੰਨਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਸਪੇਨ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਚੰਗਿਆਈ ਘੱਟ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਮਿਲਾਵਟ ਰਹਿਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਦੇ, ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੂਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਧੀ 'ਤੇ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸਰਾਪ (ਭਾਵੇਂ ਪਿਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੇ ਸਰਾਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਿਆਨਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ), ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਵਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚਮਕਦਾਰ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੌਰਸ ਜਹਾਜ਼ ਦੇਖਿਆ, ਪੂਰੇ ਬਾਦਬਾਨਾਂ ਵਾਲਾ, ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਨੇੜੇ, ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ, ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਾਦਬਾਨ ਹੇਠਾਂ ਕਰਨੇ ਪਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤਵਾਰ ਵੀ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ। ਉਹ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ

ਆਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛੇ ਸਨ, ਸਾਡੇ ਭਰੌਂੜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਦੇ ਹਨ।"

ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਜਹਾਜ਼ ਹਵਾ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਦੋ ਤੋਪਾਂ ਚਲਾਈਆਂ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਚੇਨ-ਸ਼ਾਟ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨੇ ਸਾਡੇ ਮਸਤ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ - ਇਸਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਦਬਾਨ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਦਿੱਤਾ - ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ, ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਢਾਂਚਾਗਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡੁੱਬਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਦੂਜੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਜਹਾਜ਼ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ; ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਿਆ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਲ - ਮਸਕੇਟਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਅਤੇ ਬਲਦੇ ਫਿਊਜ਼ ਲੈ ਕੇ - ਉਸ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਘੱਟ ਲੋਕ ਬਚੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਜਹਾਜ਼ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਲਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੜ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਾਰਨ ਆਈ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਭਰੌਂੜੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੀ ਦੌਲਤ ਨਾਲ ਭਰੀ ਸੰਦੂਕ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ - ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਚਾਲਕ ਦਲ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਣ, ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲੁੱਟਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਲੁੱਟ ਲਈ - ਉਹ ਗਿੱਟੇ ਤੱਕ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੁੱਖ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਉਹ ਉਸ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਘੱਟ ਤੀਬਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਉਸਦੇ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੁੱਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅੱਗੇ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਲਾਲਚ ਸਿਰਫ਼ ਪੈਸੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੰਨੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਕੀਮਤ ਸੀ,

ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦੇ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਵੀ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੁਝ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬ੍ਰੈਟਨ ਦੱਸ ਕੇ - ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਫੜ ਲੈਂਦੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਲੁੱਟ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਪਤਾਨ (ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਸੀ) ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਲੁੱਟ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇਗਾ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਿਬਰਾਲਟਰ ਦੇ ਜਲਡਮਰੂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ - ਜਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ - ਅਤੇ ਲਾ ਰੋਸ਼ੇਲ ਲਈ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਛੋਟੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਤੱਟ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਤੱਟ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ - ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਪੂਰੀਤਾ ਵਿੱਚ - ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਤੁਰੰਤ ਭੁੱਲ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਗੁਆਚੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਇਆ, ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਬੈਰਲ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਿਸਕੁਟ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਕਪਤਾਨ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਦਿਆਲਤਾ ਕਾਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੁੰਦਰ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਿਖਾਈ। ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਜਲਡਮਰੂ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਅਸੀਂ ਇੰਨੀ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਪੈਡਲ ਮਾਰਿਆ, ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਿ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਉਸ ਰਾਤ ਚੰਦਰਮਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਅਸਮਾਨ ਬੱਦਲਵਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਨਾਰੇ ਵੱਲ ਵਧਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਉਤਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਟੈਟੂਆਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਾਂਗੇ, ਜੋ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵੇਲੇ ਬਾਰਬਰੀ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ

ਸਪੇਨ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਸਲਾਹਾਂ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਜੋ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਉਤਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਤਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਤੰਗ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰੇਤ 'ਤੇ ਲੰਗਰ ਲਗਾਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ, ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਦਿਆਲਤਾ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਚੜ੍ਹ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੁਣ ਈਸਾਈ ਮਿੱਟੀ ਹੈ।

ਸਵੇਰ ਹੋਈ—ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਹੌਲੀ; ਅਸੀਂ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉੱਥੋਂ ਕੋਈ ਬਸਤੀ ਜਾਂ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਘਰ, ਨਾ ਮਨੁੱਖ, ਨਾ ਰਸਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਸੜਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਨੂੰ ਉਸ ਖੜ੍ਹੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪੈਦਲ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਣਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਮੇਰੀ ਥਕਾਵਟ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਖੀ ਸੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦੀ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਮੀਲ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘੰਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ - ਸਪਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਕਿ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ੍ਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਚਰਵਾਹੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟਹਿਣੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ - ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਦਰੋਹੀ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ 'ਤੇ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਿਸ਼ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਰਬਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੂਰ ਉਸ 'ਤੇ

ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: "ਮੂਰ! ਮੂਰ ਆ ਗਏ ਹਨ! ਹਥਿਆਰਾਂ ਵੱਲ! ਹਥਿਆਰਾਂ ਵੱਲ!" ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਕਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਘਬਰਾ ਗਏ, ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਘੋੜਸਵਾਰ ਤੱਟ ਰੱਖਿਅਕ ਤੁਰੰਤ ਪਹੁੰਚਣਗੇ, ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਗੌੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤੁਰਕੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਉਤਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਦੀ ਦੀ ਜੈਕੇਟ ਜਾਂ ਕੋਟ ਪਹਿਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਦਾਨੀ ਖੁਦ ਇੱਕ ਕਮੀਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ ਜਿਸ 'ਤੇ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ, ਹਰ ਪਲ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਤੱਟ ਰੱਖਿਅਕ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਉਤਰੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਡਰ ਵੀ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਘੰਟੇ ਹੀ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ, ਝਾੜੀਆਂ ਤੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਭਰ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟੁਕੜੀ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਏ - ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਰਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ, ਗਰੀਬ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇਖਿਆ - ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਅਲਾਰਮ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਂ"; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਸੀ - ਸਾਡੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਨੇ ਉਸੇ ਘੋੜਸਵਾਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਚੀਕਿਆ:

"ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਸਰ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ, ਵੇਲੇਜ਼ ਮਾਲਾਗਾ ਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਮੇਰੀ ਕੈਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਸਰ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਪੇਡਰੋ ਡੀ ਬੁਸਟਾਮਾਂਟੇ ਹੋ।"

ਈਸਾਈ ਕੈਦੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਘੋੜਸਵਾਰ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਦੌੜਿਆ:

"ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਤੀਜਾ! ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ, ਮੇਰੀ ਭੈਣ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਤ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ

ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੂਹ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂਗੇ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਈਸਾਈ ਕੈਦੀ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਉਤਰ ਗਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਡੇਢ ਮੀਲ ਦੂਰ ਵੇਲੇਜ਼-ਮਾਲਾਗਾ ਸ਼ਹਿਰ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕਿਸ਼ਤੀ ਲੈਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਛੱਡਿਆ ਹੈ; ਬਾਕੀ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੱਗੇ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਕੈਦੀਆਂ ਜਾਂ ਬੰਦੀ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਤੱਟ ਦੇ ਲੋਕ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਆਦੀ ਸਨ; ਪਰ ਉਹ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਚਮਕ ਲਿਆਂਦੀ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁੰਦਰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇੱਕ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਚਰਚ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਰੱਬ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਅੰਦਰ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ ਵਰਗੇ ਚਿਹਰੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿੱਤਰ ਸਨ; ਅਤੇ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਾਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਲੀਲਾ ਮੈਰੀਅਨ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਆਪਣੀ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਕਹੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ; ਪਰ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ, ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਮੀਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਓਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਛੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ, ਸਾਰੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਵਿੱਤਰ ਸਭਾ ਰਾਹੀਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਗ੍ਰੇਨਾਡਾ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਕੀ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੈਦੀ ਆਪਣੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ

ਗਏ, ਹਰ ਇੱਕ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿ ਗਏ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਜਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਉਸ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਹ ਘੋੜਾ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਭਰਾ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦਾ ਸਾਥੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਸਬਰ ਨਾਲ ਉਹ ਗਰੀਬੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਬਣਨ ਲਈ ਉਹ ਜੋ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਝਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇਸ ਸੋਚ ਨਾਲ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲੇਗੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ।

ਸਰ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਜੀਬ, ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦਿਓ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਰ ਕਰਨ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

42

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਣਨ ਯੋਗ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ, ਕੈਦੀ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸੱਚਮੁੱਚ, ਕੈਪਟਨ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨਵੀਨਤਾ ਅਤੇ ਅਜੀਬਤਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਇੰਨਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਉਸੇ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਈਏ।" ਅਤੇ ਜਦੋਂ

ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਸੁਹਿਰਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕਪਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ, ਮਾਰਕੁਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰੈਦਾ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ 'ਤੇ ਗੌਡਫਾਦਰ ਬਣਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਲਈ, ਕੈਦੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਾਰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰਾਤ ਹੋਈ, ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਠਹਿਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੂਰੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੱਥ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

"ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ," ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਇਹ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, "ਜਨਾਬ, ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਬਿਸਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਜੇਕਰ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਆਉਣਗੇ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅੰਦਰ ਆਓ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ।"

"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇ," ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਪਰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਉਸਦੇ ਰੁਤਬੇ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲੰਬੇ ਚੋਗੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਪੀਲ ਦਾ ਜੱਜ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਜੱਜ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਮੁਟਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਇਸ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਦਾਖਲ ਹੋਵੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਮਰਾ ਇੰਨਾ ਤੰਗ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜੇਕਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ

ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਹਿਲ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਵੀ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਰੇ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਮਿਲਣਗੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਵਰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ; ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਮਿਲੇਗੀ।"
ਜੱਜ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੱਦ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੂਸਿੰਡਾ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਮੁਟਿਆਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਜੱਜ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕੋਈ ਉੱਚ ਵਰਗ ਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਕੱਦ, ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਰਦ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਗੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੱਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੇ ਤੰਗ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਅੱਧੇ ਸਮਾਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਲਈ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ।
ਕੈਦੀ ਦਾ ਦਿਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਝੂਮ ਉੱਠਿਆ; ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਏ ਨੌਕਰ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਪੁੱਛਿਆ। ਨੌਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਾਇਸੈਂਸੀਏਟ ਜੁਆਨ ਪੇਰੇਜ਼ ਡੀ ਵਿਏਡਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲਿਓਨ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਥਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜੱਜ ਉਸਦਾ

ਭਰਾ ਹੈ। ਨੌਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇੰਡੀਜ਼ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਕਸੀਕੋ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਟਿਆਰ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮਾਂ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਦਾਜ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਮੰਗੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਉਸ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰੇਗਾ।
"ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਣਯੋਗ ਕੈਪਟਨ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਆਚਰਣ ਤੋਂ ਜੋ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਕਿ ਉਹ ਹੰਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਅਸਿੱਧੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੱਸਾਂਗਾ," ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇ।"
ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਕੈਦੀ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਖਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਖਾਣੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੈਦੀ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਜੱਜ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਥੀ ਪੂਰੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਕਪਤਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ; ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਸੀ।"
"ਅਤੇ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ, ਸਰ?" ਜੱਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰੂਏ ਪੇਰੇਜ਼ ਡੀ ਵਿਏਦਮਾ ਸੀ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਲਿਓਨ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ, ਜੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਸੱਚਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝ ਲੈਂਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਟੋ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਹਿ

ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇੰਨਾ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਕਿ, ਉਸਦੇ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ, ਉਹ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਦਾ ਕਪਤਾਨ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਕੋਰ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਮਿਹਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ, ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਨ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਲੇਪੈਂਟੋ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ... ਗੋਲੇਟਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਬਣ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਹ ਅਲਜੀਅਰਜ਼ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੇ ਸਾਹਸ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ; ਜੱਜ ਨੇ ਇੰਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਫਰਾਂਸੀਸੀਆਂ ਨੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਮੂਰ ਔਰਤ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ, ਕੀ ਉਹ ਸਪੇਨ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਾਂ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਰਾਂਸ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ।

ਕੈਪਟਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਪੁਜਾਰੀ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਖਤਮ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ, ਕਿਹਾ: "ਓ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਕਾਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ - ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ, ਮੇਰੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ! ਜਿਸ ਬਹਾਦਰ ਕੈਪਟਨ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਸੋਚ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਫੌਜੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਪੇਸ਼ਾ ਚੁਣਿਆ - ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਝਾਏ ਤਿੰਨ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ * ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ*। ਮੈਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਦੂਜਾ ਭਰਾ ਪੇਰੂ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਉਹ ਇੰਨਾ ਅਮੀਰ ਹੈ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਰਾਹੀਂ,

ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।" "ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਉਦਾਰ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਚੁਕਵੇਂ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਹੈ; ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜੋ ਗੱਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ: ਇੰਨੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ? ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ - ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ - ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਚਮਤਕਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ।" ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਲੁੱਟ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗਾ - ਉਸ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਡੂੰਘੇ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ। ਓ, ਪਿਆਰੇ ਭਰਾ! ਕਾਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਖੁਦ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈਂ - ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਬਾਰਬਰੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੈਂ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ, ਉੱਥੋਂ ਤੈਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਓ, ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਜ਼ੋਰੈਦਾ, ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਰਾ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਇਸ ਦਿਆਲਤਾ ਦਾ ਬਦਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ! ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਵੇ! ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣ ਕੇ, ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਪਾਦਰੀ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਕਪਤਾਨ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ। ਲੂਸਿੰਡਾ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਅਤੇ ਜੱਜ ਦੀ ਧੀ ਉਸਦੇ ਮਗਰ-ਮਗਰ ਆਈਆਂ। ਕਪਤਾਨ

ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਾਦਰੀ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਜੱਜ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸੱਜਣਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਕਿਹਾ, "ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ, ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਯੋਗ ਭਰਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨੇਕ ਭਾਬੀ ਹੋ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਕੈਪਟਨ ਵਿਏਡਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਮੂਰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਫ੍ਰੈਂਚ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਆਲੂ ਦਿਲ ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਦਿਖਾ ਸਕੋ।"

ਕਪਤਾਨ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਫੜ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਰੱਖੇ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ ਕਿ ਦਿਲੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ। ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ। ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ; ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਜੱਜ ਨੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਈਸਾਈ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਮੂਰ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੇ ਹੰਝੂ ਲਿਆ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀਰ ਕਲਪਨਾ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਕਪਤਾਨ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਸੇਵਿਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕੇ। ਜੱਜ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਬੇੜਾ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਸੇਵਿਲ ਤੋਂ ਨਿਊ ਸਪੇਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕੋਈ ਕੈਦੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ-ਤਿਹਾਈ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਖਸ਼ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦੁਸ਼ਟ ਜੀਵ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ

ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸੇਵਾ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਾਸੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸਿਰਫ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸੌਣ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਦੇ ਹਾਰਨੈੱਸ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗੀ ਪਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਬੇਅਰਾਮੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਮਹਿਲ ਦੇ ਗਾਰਡ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਸਰਾਏ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਸੁਰੀਲੀ ਸੁਣੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਡੋਰੋਥੀਆ, ਜੋ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਜੱਜ ਦੀ ਧੀ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਡੀ ਵਿਏਡਮਾ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਇੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਗੀਤਕ ਸਾਜ਼ ਦੇ। ਇੱਕ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਗਾਇਕ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਦੂਜਾ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸੁਣੋ, ਜੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਦੀ ਮਨਮੋਹਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੋਗੇ।" "ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਰ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਚਲੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ:

43

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਦੀ ਮਨੋਰੰਜਕ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ।

{ਪਦ

ਆਹ, ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਮਲਾਹ ਹਾਂ
ਪਿਆਰ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਸਮੁੰਦਰ 'ਤੇ ਤੈਰਨਾ;
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਆਸਰਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇੱਕ ਇਕੱਲਾ ਦੂਰ ਤਾਰਾ
ਕੀ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ?
ਪੁਰਾਣੇ ਗੋਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਚਮਕਦਾਰ ਗੋਲਾ

ਉਹ ਪਾਲਿਨੁਰਸ ਜਗਮਗਾ ਉੱਠਿਆ।
ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹਾਂ,
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ;
ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ।
ਪਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਝਿਜਕ,
ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਠੰਡੀ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹੈ,
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬੱਦਲਾਂ ਵਾਂਗ,
ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਡੀਕ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਚਮਕਦਾਰ ਤਾਰਾ, ਮੇਰੀਆਂ ਤਰਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ
ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ,
ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਲੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਹੈ।
{ਪਦ
ਗਾਇਕਾ ਨੇ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕਲਾਰਾ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ:
"ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਬੱਚੇ, ਤੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀ ਗਈ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕੇ।"
ਕਲਾਰਾ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ; ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਦੁਹਰਾਏ, ਅਤੇ ਕਲਾਰਾ ਤੁਰੰਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ; ਪਰ ਉਸਨੇ ਗਾਇਕ ਦੇ ਗਾਇਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕੰਬਣੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹਮਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਕਿਹਾ:
"ਆਹ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਦੇਵੀ! ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਜਗਾਇਆ? ਕਿਸਮਤ ਹੁਣ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਾਂ ਜਾਂ ਸੁਣਾਂ।"
"ਤੂੰ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਬੱਚੇ?" ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਓਏ, ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਗਾਇਕ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਹੈ!"

"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ," ਕਲਾਰਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖੋਹੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
ਡੋਰੋਥੀਆ ਕੁੜੀ ਦੀ ਭਾਵੁਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜਵਾਨ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਪਰੇ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ:
"ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਡਮ ਕਲਾਰਾ; ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲਾਂ, ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜਿਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾ ਕੇ ਗਾਇਕ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੁਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੁਰ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਗਾਉਣ ਦਿਓ," ਕਲਾਰਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਲਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਨਾ ਸਕੇ, ਜਿਸਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਪਰ ਗਾਣੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ:
{ਪਦ
ਸਵੀਟ ਹੋਪ, ਮੇਰਾ ਠਹਿਰਾਅ,
ਆਪਣੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧੋ
ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਓ,
ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ,
ਡਰੋ ਨਾ
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਕਦਮ 'ਤੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ।
ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ,
ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਜਿੱਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਦਾ;
ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹੈ।
ਫਾਰਚੂਨ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਾਦਰ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ,
ਪਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਆਤਮਾ
ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਆਲਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਧਦੀ ਹੈ।
ਜੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਹੈ
ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉੱਚੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵਿਕਦਾ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;
ਸੋਨੇ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਹੈ?
ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ
ਅਸੀਂ ਸਸਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਿਆਰ
ਉਹ "ਅਸੰਭਵ" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ;
ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਸੂਟ
ਮੈਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।
ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸਵਰਗ ਹੈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖੇਗਾ।
{ਪਦ

ਇੱਥੇ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਕਲਾਰਾ ਫਿਰ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ ਕਿ ਇੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਗਾਇਕੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਤਿੱਖੀ ਰੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ, ਕਲਾਰਾ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਲੂਸਿੰਡਾ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਲਵੇ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਦੇ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਲਿਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ:

"ਪਿਆਰੀ ਮੈਡਮ, ਇਹ ਗਾਇਕ ਅਰਾਗੋਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਡਰਿਡ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਲੀਆਂ ਦੇ ਪਰਦੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ - ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ - ਇਸ ਸੱਜਣ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਭਾਵੇਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ - ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ - ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਫੜਨਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ, ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਮਾਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਭੇਦ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ - ਉਨ੍ਹਾਂ

ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸਨ; ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਪਰਦੇ ਜਾਂ ਜਾਲੀ ਵਾਲੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ - ਇੱਕ ਤੱਥ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੀ ਅਲਵਿਦਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਇੱਥੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ - ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਖੱਚਰ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੇਸ ਇੰਨਾ ਮਾਹਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮੇਰੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਅਮਿੱਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਉੱਕਰਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ; ਉਹ "ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ - ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਹੈ - ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਖ਼ਬਰ ਰਿਹਾ।" ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਮੇਰਾ ਰਸਤਾ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਭਾਵੇਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਠਹਿਰਦੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਉਹ ਇੰਨੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੈਦਲ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਪੈਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਸਥਿਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਖਿਸਕਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ - ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਿਦਵਾਨ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਕਵੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਡਰ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਲੱਭ ਲਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਬਾਰੇ ਇਹੀ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਨੰਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।

"ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ, ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ," ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਚੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹਾਂ, ਬੱਸ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰੋ; ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਲਝਾ ਲਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮਾਸੂਮ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ।"

"ਆਹ, ਮੈਡਮ," ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਅਮੀਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ, ਇਸਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਬਸ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਦਰਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸੁਝਾਅ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਪਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ; ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਲਗ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਮਾਈਕਲਮਾਸ ਡੇਅ 'ਤੇ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਵਾਂਗੀ।"

ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਦੇ ਬਚਕਾਨਾ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਆਪਣਾ ਹਾਸਾ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਸੌਂ ਜਾਓ, ਮੈਡਮ, ਕਿਉਂਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰਾਤ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਇਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਕੀ ਹੈ: ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਭੇਜੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਸਿਰਫ਼ ਸਰਾਏ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ, ਸੁੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ। ਇਤਫਾਕਨ, ਪੂਰੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਘਾਹ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਦੀ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੇਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਘਾਹ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਇਸ ਛੇਕ ਕੋਲ ਬੈਠੀਆਂ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਬਰਛੇ 'ਤੇ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ

ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਹਉਕੇ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਰ ਸਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਰਮ, ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ, "ਹੇ ਮੇਰੀ ਦੇਵੀ ਡੂਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ, ਸਾਰੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ, ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦਾ ਸਿਖਰ ਅਤੇ ਤਾਜ, ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਦਰਸ਼, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਅਨੰਦਦਾਇਕ! ਹੇ ਕਿਰਪਾ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਲਈ? ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਖ਼ਬਰ ਲਿਆਓ, ਹੇ ਤਿੰਨ-ਮੁਖੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ! ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਇਸ ਦੁਖੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਨਾਮ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੇਰੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਆਰਾਮ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ।" ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇਨਾਮ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਇਨਾਮ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਹੇ ਸੂਰਜ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠਣ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੋਗੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰੋ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੋਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਾ ਚੁੰਮੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਚੁਸਤ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਈਰਖਾ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੇਸਾਲੀ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪੀਨੀਅਸ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾਇਆ ਅਤੇ ਦੌੜਾਇਆ (ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਭੱਜੇ ਸੀ)।

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਤਰਸਯੋਗ ਭਾਸ਼ਣ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਆਓ।"

ਇਹਨਾਂ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਚਮਕ ਰਹੀ ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਕੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਮੋਰੀ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਇਹ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਰਾਏ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ, ਮਹਿਲ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਧੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਜੋ ਰੁੱਖਾ ਜਾਂ ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ ਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ,

ਉਸਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਮੋਰੀ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੋ ਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਨੇਕ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਅਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਦੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕਣ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੇ ਨੇਕ ਔਰਤ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕਰਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਤੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਪੁੱਛ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਮੇਡੂਸਾ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਾਲਾ ਮੰਗਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਪਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਮਹਾਰਾਜ।"
"ਫਿਰ, ਹੇ ਸਿਆਣੀ ਔਰਤ, ਤੇਰੀ ਮਾਲਕਣ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਸੁੰਦਰ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ," ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਤੀਬਰ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਉਹ ਉਸਦਾ ਕੰਨ ਹੁੰਦਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੋਮਲ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਮੈਰੀਟੋਰਨੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਹੱਥ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੰਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਟੋਏ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਗਈ ਅਤੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਗਧੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਲਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਟੋਏ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਜਾਲੀਦਾਰ ਖਿੜਕੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦੀ ਕਾਠੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਮੁਟਿਆਰ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਦੇਵੀ, ਇਹ ਹੱਥ ਲੈ, ਜਾਂ

ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦਾ ਇਹ ਕੋਰੜਾ ਲੈ; ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੱਥ ਲੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦਾ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁੰਮ ਸਕੋ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਦੀ ਬਣਤਰ, ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਸੰਘਣਾ ਜਾਲ, ਇਸਦੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇਖ ਸਕੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਂਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਸਕੋ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਹੱਥ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ।"
"ਇਹ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਦੇਖਾਂਗੇ," ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਢ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁੱਟ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਤੂੜੀ ਦੇ ਸਟੋਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੋਲਟ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਰੱਸੀ ਦੀ ਖੁਰਦਰੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਰਪਾ, ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਸਨੂੰ ਕੁਚਲ ਰਹੀ ਹੈ; ਇਸ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਆਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੰਨੇ ਛੋਟੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਸਹੀ ਹੈ; ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੋ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
ਪਰ ਹੁਣ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਉਹ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਔਰਤ, ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਭੱਜ ਗਈਆਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੁੱਟ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੁੰਡ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਹਿੱਲ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਲਟਕਿਆ ਰਹੇਗਾ; ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਦੇ ਸਬਰ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਘੋੜਾ ਪੂਰੀ ਸਦੀ ਤੱਕ ਗਤੀਹੀਣ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਸਿਆ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਜਾਦੂ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਜਾਦੂਈ ਮੂਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੰਦਰੋਂ ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ, ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਹਾਰ ਝੱਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ। ਬਹਾਦਰ ਨਾਈਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰਿਆ

ਗਿਆ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨ ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖਿੱਚਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਡਰ ਨਾ ਲੱਗੇ; ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਾਠੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰੇ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ। ਫਿਰ ਉਹ ਅਮਾਡਿਸ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਰਿਹਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤਲਵਾਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ; ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੌਰਾਨ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਸਾਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ - ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾਦੂ ਦੁਆਰਾ ਕੈਦ ਰਿਹਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਜਾਦੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਯੋਗ ਸਕੁਆਇਰ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ - ਜੋ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਮਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਰਿਸ਼ੀ ਲਿਰਗਾਂਡੀਓ ਅਤੇ ਅਲਕੀਫ ਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਅੱਗੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਉਰਗਾਂਡਾ ਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਵੇਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਲਦ ਵਾਂਗ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਤਸੀਹਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਦੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਹਿੱਲਜੁਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਘੋੜਾ ਇਸੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ - ਬਿਨਾਂ ਖਾਣੇ, ਪੀਣ ਜਾਂ ਨੀਂਦ ਦੇ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਿਆਣਾ ਜਾਦੂਗਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਦੂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ।

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਚਾਰ ਘੋੜਸਵਾਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਸ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ, ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਬੀਰ, ਜਾਂ ਮੁਖੀ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇਣ

ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅੰਦਰਲੇ ਲੋਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਫੈਲਣ ਤੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਓ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰੋ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਗੜ੍ਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਗੜਬੜ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹੋ; ਅਸੀਂ ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਸੱਜਣੋ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਰਾਏਦਾਰ ਵਰਗਾ ਦਿਖਦਾ ਹਾਂ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈਂ," ਦੂਜੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਕਹਿ ਕੇ ਬਕਵਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।"
"ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਇਹ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜਦੰਡ ਅਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤਾਜ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੁੰਦੀ, ਸਿਰ 'ਤੇ ਰਾਜਦੰਡ ਅਤੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਹੁੰਦਾ; ਪਰ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਕਲਾਕਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਤਾਜ ਅਤੇ ਰਾਜਦੰਡ ਪਹਿਨਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਇੰਨੀ ਚੁੱਪ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਤਾਜ ਅਤੇ ਰਾਜਦੰਡ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਯੋਗ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਈਟਲੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।"
ਪਰ ਬੁਲਾਰੇ ਦੇ ਸਾਥੀ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਅੱਕ ਕੇ, ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ, ਜਾਗ ਪਏ ਅਤੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਉੱਠੇ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਚਾਰ ਘੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਸੁੰਘਣ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਮਾਲਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਥਿਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੰਘਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ

ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਕਾਠੀ ਤੋਂ ਫਿਸਲ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਹਿੱਲਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਂਹ ਦੁਆਰਾ ਲਟਕਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਦਰਦ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਗੁੱਟ ਕੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਛੂਹ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪੈਰ ਜਮਾਉਣ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੈਲਾਇਆ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਟ੍ਰੈਪਡੋ ਦੇ ਤਸੀਹੇ ਝੱਲ ਰਹੇ ਲੋਕ, ਜਦੋਂ "ਛੋਹਵੋ ਅਤੇ ਛੂਹੋ ਨਾ" ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਹਿੰਸਕ ਯਤਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹੋਰ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ।

44

ਅਧਿਆਇ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਾਏ ਦੇ ਅਣਸੁਣੇ ਸਾਹਸਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਦਰਅਸਲ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਸਰਾਏ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਘਬਰਾ ਕੇ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਭੱਜੇ। ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚੀਕ ਨਾਲ ਜਾਗ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਵਾਬ ਦੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਟ ਤੋਂ ਰੱਸੀ ਲਈ, ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਹੇਠ ਰੱਖ ਲਿਆ, ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਉਸ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਖੇਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੰਮੀ ਸੈਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅੱਧੇ ਗਲੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ:

"ਜੋ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਣੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕਲੇ ਲੜਾਈ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।"

ਨਵੇਂ ਆਏ ਯਾਤਰੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ; ਪਰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ

ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਖੱਚਰ ਡਰਾਈਵਰ ਵਾਂਗ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ, ਜਿਸ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਡੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਿਓ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਿਓ; ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਦਿਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਕੰਧ ਟੱਪ ਕੇ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਠੀਕ ਹੈ," ਦੂਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਅੰਦਰ ਗਏ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਰਾਏ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਕਿਉਂ ਵਰਤ ਰਹੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸਦਾ ਵੇਰਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਸਾਰੇ ਜਾਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਸਕੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚਾਰਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਹਿੰਮ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕੋਮੀਕੋਨਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉੱਦਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਦੇ ਕੋਲ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ।

ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਪਹਿਰਾਵਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਡੌਨ ਲੁਈਸ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਐਸ਼ੋ-ਆਰਾਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ।"
ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨੀਂਦ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਫੜੀ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ; ਫਿਰ ਨੌਕਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਡੌਨ ਲੁਈਸ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ, ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਇਸ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਹਾਂ?" ਡੌਨ ਲੂਈਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਸਨ," ਨੌਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ 'ਤੇ ਉਦਾਸ ਦੇਖ ਕੇ ਤਰਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ; ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਰ ਨੌਕਰ ਤੈਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਭੇਜੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਤੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਤਰਸਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਇਹ ਉਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਰੱਬ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਲੂਈਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਦੂਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਿਵਾਏ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੇ? ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"
ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਕੋਲ ਪਏ ਖੱਚਰ ਚਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਲਈ। ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਗਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ "ਡੌਨ" ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਜੋ ਅਸਾਧਾਰਨ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਲਦੀ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰ

ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ, ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੁਲਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਅਤੇ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨੌਕਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਆਏ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ। ਫਿਰ ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਲੂਈਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਾਲੇ ਚਾਰ ਆਦਮੀ ਹੁਣ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

"ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ," ਡੌਨ ਲੂਈਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਿਸ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਬੇਜਾਨ ਹੋਵਾਂਗਾ।"

ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ, ਜੱਜ, ਪੁਜਾਰੀ, ਨਾਈ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਐਸਕਾਰਟ ਕਰ ਰਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਉਂ ਲਿਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਜਾਨ ਇਸ ਸੱਜਣ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਲੂਈਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹਾਂ ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"

ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਾਰਨ ਸਮਰਾਟ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਰੀਏ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਨਾ ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਆਓ, ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਮਾਮਲਾ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ।" ਪਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ? ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਅਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ, ਸੀਨੀਅਰ ਡੌਨ ਲੁਈਸ, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ?"
ਨੌਜਵਾਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੱਜ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਜੱਜ ਨੇ ਚਾਰਾਂ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ, ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਫਿਰ, ਡੌਨ ਲੂਈਸ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਰੌਲਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਮਹਿਮਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚਾਰ ਆਦਮੀ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਏ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹਿਸਾਬ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਖ਼ਤ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਹਿੰਸਕ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਚੀਕਣ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਪੁਕਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਗੁਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਇਸ ਦਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ; ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨੋ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਕਟ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਹਾਂ," ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ; "ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਤੁਹਾਡੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਗਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਮੈਡਮ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿਓ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ; ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਬਦਲਾ ਲਵਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।" ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਦਲੇਰਾਨਾ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਹੁਣ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ, ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਵੰਡ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢ ਕੇ, ਉਹ ਸਰਾਏ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਮਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਝਿਜਕਦਾ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਝਿਜਕਦਾ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਰਦਾਰ ਵਰਗ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਖਿੱਚਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਮੇਰੇ ਸਰਦਾਰ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਹੈ।"
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀ ਸਰਾਏ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੁੱਕਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁੱਟਮਾਰਾਂ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਿਸਟ੍ਰੈਸ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਕਾਇਰਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ, ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸਨ। ਪਰ ਆਓ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦੇਈਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਆਓ ਪੰਜਾਹ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੀਏ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਡੌਨ ਲੂਈਸ ਨੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪੈਦਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਏ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇਸ 'ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਕਿਸੇ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਵਹਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਜਿਸ ਪਲ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ, ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨੇੜਲੇ ਗੁਆਂਢੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ, ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ, ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਭੇਸ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵੱਲ ਤੀਰ ਜਾਂ ਧਰੁਵ ਤਾਰੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਮਲਾਹ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦੂਰੋਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮਹਾਰਾਜ, ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਨੇਕ ਵੰਸ਼ ਬਾਰੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਵਾਰਸ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ, ਹੋਰ ਹਿੱਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਮੰਗੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।" ਮਨੁੱਖੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।"
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੱਜ ਹੈਰਾਨ, ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਜੋ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਲੈ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਸਕੇ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੁੰਮਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿ ਪੱਥਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵੀ ਛੂਹ ਜਾਂਦਾ, ਜੱਜ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਜੋ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਉਸਦੀ ਧੀ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਇੱਕ ਖਿਤਾਬ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੇ ਮਿੱਠੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੁਆਰਾ, ਧਮਕੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੰਗੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨੌਕਰ ਜੱਜ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਅੰਤ

ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦਾ, ਨੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਕਿ ਨਾਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੇ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਗਧੇ ਦਾ ਸਮਾਨ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਨਾਈ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਠੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਸਾਂਚੋ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਚੀਕਿਆ, "ਓਏ, ਚੋਰ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ! ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਬੇਸਿਨ, ਮੇਰੀ ਕਾਠੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।"

ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਗਾਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸਾਮਾਨ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਨਾਈ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ। ਪਰ ਨਾਈ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਾਮਾਨ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਇੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਭੱਜਿਆ ਕਿ ਰੌਲਾ ਅਤੇ ਝਗੜੇ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। "ਦੇਖੋ, ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ!" ਉਹ ਚੀਕਿਆ, "ਇਹ ਚੋਰ ਅਤੇ ਡਾਕੂ ਮੇਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੋਈ ਡਾਕੂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇਹ ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਦੀਆਂ ਹਮਲਾਵਰ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਹਿਲਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਾਈਟ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਇਹ ਸਨਮਾਨ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ, ਨਾਈ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸੱਜਣੋ, ਇਹ ਸਲੈਜ-ਕਾਠੀ ਮੇਰੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਰੱਬ ਨੂੰ ਦੇਣਦਾਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮੇਰਾ ਗਧਾ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਲੇਟਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ; ਬਸ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਓ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਮਾਸ਼ ਕਹੋ; ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਬੇਸਿਨ ਵੀ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿਨ ਤਾਜ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ।"

ਇਸ 'ਤੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਕਾਠੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹਾਦਰ ਮੁਖੀ ਕਿੰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਸਿਨ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਸੀ, ਹੈ, ਅਤੇ ਰਹੇਗਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡੌਗਫਾਈਟ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਕਾਠੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮੁਖੀ, ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਸ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਡਰਪੋਕ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਹਾਰਨੈੱਸ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਹਾਰਨੈੱਸ ਤੋਂ ਕਾਠੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬਦਲਾਅ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਸਾਂਚੋ, ਦੌੜੋ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹੈਲਮੇਟ ਲਿਆਓ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਸੱਜਣ ਬੇਸਿਨ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

"ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦਾ ਹੈਲਮੇਟ ਓਨਾ ਹੀ ਖੰਭ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਵਚ ਇੱਕ ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਕਾਠੀ ਹੈ।"

"ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਵੇਂ ਕਰੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਵਾਪਰੇ।"

ਸਾਂਚੋ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਭਾਂਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:

"ਮਾਨ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸਰਦਾਰ ਕਿੰਨੀ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਟੋਪ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਟੋਪ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਟੋਪ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਬੇਸਿਨ-ਟੋਪ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਦੋਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੱਥਰਬਾਜ਼ੀ ਹੋਈ ਸੀ।"

45

ਅਧਿਆਇ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂਬਰੀਨੋ ਦੇ ਹੈਲਮੇਟ ਅਤੇ ਪੈਕ-ਸੈਡਲ ਦੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰ ਅਸਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਜਣੋ, ਇਹ ਸੱਜਣ ਜੋ ਹੈਲਮੇਟ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ?"

"ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਨਾਈ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਹਾਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਮ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਮਜ਼ਾਕ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਨਾਈ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਾਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਲਮੇਟ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੋਰੀਅਨ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਜ਼ਰ ਵਾਲਾ ਹੈੱਡਪੀਸ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਹਨ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਬਿਹਤਰ ਰਾਏ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਧੇਰੇ ਠੋਸ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ - ਕਿ ਇਹ ਵਸਤੂ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੱਜਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਾਈ ਦਾ ਬੇਸਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਓਨੀ ਹੀ ਦੂਰ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਚਿੱਟਾ ਕਾਲੇ ਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚ ਝੂਠ ਤੋਂ ਹੈ; ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੈਲਮੇਟ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਹੈਲਮੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਗਾਇਬ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਬੀਵਰ।"

"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਈ ਦੋਸਤ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੱਜ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਨੂੰ

ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ; ਪਰ ਉਹ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹਰਕਤਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
"ਸ਼ਾਬਾਸ਼!" ਨਾਈ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ; "ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬੇਸਿਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹੈਲਮੇਟ ਹੈ? ਓਹ, ਇਹ ਸਾਰੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਖੈਰ, ਜੇ ਇਹ ਬੇਸਿਨ ਹੈਲਮੇਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਠੀ ਘੋੜੇ ਦੀ ਹਾਰਨੈੱਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੱਜਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਗੱਡੀ ਦੀ ਕਾਠੀ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪੈਕ-ਸੈਡਲ ਜਾਂ ਕੈਪਰੀਸਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ," ਕਿਊਰੇਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੀਨੀਅਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੱਜਣ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦੇ ਹਾਂ।"
"ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਸੱਜਣੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੋ ਠਹਿਰਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀਆਂ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਅੰਦਰਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਪੱਕਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਦਰ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜਾਦੂ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਮੂਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਦਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਇਸੇ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਲਟਕਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂ ਕਿਉਂ ਵਾਪਰੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇਣਾ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਬੇਸਿਨ ਹੈ, ਹੈਲਮੇਟ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਵਾਬ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਇਹ ਪੈਕ-ਸੈਡਲ ਹੈ ਜਾਂ ਕੈਪਰੀਸਨ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਰਾਏ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ; ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਨਾਈਟ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਜਾਦੂ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਅਸੀਮਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੈਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਇੱਕ ਠੋਸ ਆਧਾਰ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀਆਂ ਵੋਟਾਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਲਾਨ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ; ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬੇਤੁਕੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਚਾਰ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਖੁਦ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾਈ ਦਾ ਕੁੰਡ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦੇ ਹੈਲਮੇਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਕਾਠੀ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤੀ ਘੋੜੇ ਲਈ ਹਾਰਨੈੱਸ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਵੇਟਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇੰਨੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਾਠੀ ਸੀ ਜਾਂ ਹਾਰਨੈੱਸ। ਪਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਰਾਇ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਜੋ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਧੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਹੈ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਸਲ ਦਾ ਘੋੜਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਗਧੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਕਾਠੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਾਠੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਗਰੀਬ ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਕਾਠੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਜਾਵਟੀ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ; ਪਰ, 'ਨਿਯਮ ਸੱਚ ਹਨ,' - ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।"

ਨਾਈ ਦੇ ਸਾਦੇ ਸ਼ਬਦ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀਆਂ ਬੇਤੁਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮਨੋਰੰਜਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ:

ਹੁਣ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਲਵੇ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸੰਤ ਪੀਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਚਾਰ ਨੌਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਇੰਨੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਲੋਕ, ਜਾਂ ਜੋ ਇੰਨੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਨਾਈ ਦੀ ਕੁੰਡਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਗਧੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ

ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਰਹੱਸ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ" - ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ - "ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਨਾਈ ਦੀ ਕੁੰਡਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਗਧੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਗਧੀ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
"ਇਹ ਉਹੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਕਾਠੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜੋ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰੱਖ ਸਕਿਆ, ਚੀਕਿਆ, "ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਪੱਕਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਹੇਗਾ, ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਇੱਕ ਬਦਮਾਸ਼ ਵਾਂਗ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਰਛਾ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਫਸਰ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਛੱਡਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਬਰਛਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, ਪਵਿੱਤਰ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ, ਜੋ ਕਿ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਰਾਜਦੰਡ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਲਈ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨੌਕਰ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬਚੇ। ਨਾਈ ਨੇ, ਘਰ ਨੂੰ ਗੜਬੜ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਕਾਠੀ ਫੜ ਲਈ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਣ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਜਾਣ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਪਾਦਰੀ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਾਲਕਣ ਚੀਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਡੋਰੋਥੀਆ ਡਰ ਗਈ ਸੀ, ਲੂਸਿੰਡਾ ਡਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਨਾਈ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ; ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਸਨ; ਜੱਜ ਨੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਪੱਖ ਲਿਆ; ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਇੱਕ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਤੋਂ

ਮਦਦ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਸਰਾਏ ਚੀਕਾਂ, ਚੀਕਾਂ, ਚੀਕਾਂ, ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ, ਦਹਿਸ਼ਤ, ਉਲਝਣ, ਟੱਕਰਾਂ, ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇ ਵਾਰ, ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ੀ, ਡੰਡੇ, ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਖੂਨ-ਖਰਾਬੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਰੇ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ, ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਆਮ ਉਲਝਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਗਰਾਮਾਂਤੇ ਦੇ ਕੈਂਪ ਦੇ ਝਗੜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ:
"ਸਾਰੇ ਰੁਕੋ, ਸਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਮਿਆਨ ਕਰੋ, ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ!"
ਉਸਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਰੁਕ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਕਿ ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਦੂਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਕਿ ਅਗਰਾਮਾਂਤੇ ਦੇ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਲੜ ਰਹੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤਲਵਾਰ ਲਈ, ਇੱਥੇ ਘੋੜੇ ਲਈ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਬਾਜ਼ ਲਈ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਟੋਪ ਲਈ; ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਆਓ, ਤੁਸੀਂ, ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਮਾਣਯੋਗ ਸਹਾਇਕ ਪੁਜਾਰੀ; ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਅਗਰਾਮਾਂਤੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਰਾਜਾ ਸੋਬਰੀਨੋ ਲਈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਮਾਮੂਲੀ ਕਾਰਨ ਲਈ ਮਾਰ ਦੇਣ।" ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਾਈ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਕਾਠੀ ਦੋਵੇਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ; ਸਾਂਚੋ, ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਨੌਕਰ ਵਾਂਗ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਮੰਨਦਾ ਰਿਹਾ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਚਾਰ ਨੌਕਰ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਸਰਾਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਡੋਲ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪਾਗਲ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹੰਗਾਮਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੰਗਾਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ; ਕਾਠੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਬਣੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਇੱਕ ਟੋਪ, ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਲ।

ਜੱਜ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਜੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਈ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਏਗਾ ਅਤੇ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅੰਡੇਲੂਸੀਆ ਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਮਾਰਕੁਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ 'ਤੇ, ਚਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਗਰਾਮਾਂਤੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸੋਬਰੀਨੋ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ, ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਇਹ ਸਾਰਾ ਜਾਲ ਸੁਲਝ ਗਿਆ; ਪਰ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਅਪਮਾਨਿਤ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਨੇ ਨਵੇਂ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ: ਜਦੋਂ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਤੀਜਾ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਲੜਾਈ ਹਾਰ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਵਾਰੰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵਾਰੰਟ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਹੈ; ਅਤੇ, ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ 'ਤੇ ਟਿਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਾਰੰਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਵਿੱਚ

ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਚਮਚੇ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਵਾਰੰਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਕਾਲਰ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੀ ਨਾ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, "ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ! ਅਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਾਰੰਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਡਾਕੂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।"
ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਵਾਰੰਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਜੋੜ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕੰਬ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਗਲਾ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ। ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ, ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਦੌੜਿਆ। ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਮਾਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮੈਰੀਟੋਰਨਸ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਚੀਕਿਆ, "ਰੱਬ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ!"
ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਅਫ਼ਸਰ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਢਿੱਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਟ ਦੇ ਕਾਲਰ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਫੜ ਲਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਦੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਣੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਡਾਕੂ ਅਤੇ ਹਾਈਵੇਮੈਨ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਬਦਕਿਸਮਤ, ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ, ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ, ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ, ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਜੀਵ, ਆਪਣੀ ਨੀਚ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ

ਹੋ ਕਿ ਸਵਰਗ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਗੁਣ ਨਾ ਦਿਖਾਵੇ, ਜਾਂ ਉਸ ਪਾਪ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ! ਹੁਣ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ; ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਲਾਇਸੰਸਸ਼ੁਦਾ ਲੁਟੇਰੇ; ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਅਗਿਆਨੀ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਵਾਰੰਟ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ? ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਾਰਟਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹਨ? ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੂਰਖ ਕੌਣ ਸੀ? ਕੌਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕੁਲੀਨਤਾ ਦੇ ਕੋਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦਿਓ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਹੈ ਇੱਕ ਨਾਇਕ ਦਾ ਤਾਜ ਪਹਿਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਔਖੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕਿਸ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੇ ਕਦੇ ਟੈਕਸ, ਡਿਊਟੀਆਂ, ਰਾਣੀ ਦਾ ਭੱਤਾ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਟੈਕਸ, ਟੋਲ, ਜਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਕਿਸ ਦਰਜ਼ੀ ਨੇ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਸਿਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ? ਕਿਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤੋਪ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲਏ ਹਨ? ਕਿਸ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ? ਕਿਹੜੀ ਮੁਟਿਆਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੋਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਇੰਨਾ ਦਲੇਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹੈ, ਜਾਂ ਕਦੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਚਾਰ ਸੌ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸੌ ਸੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਮਾਰ ਸਕੇ?

46

ਅਧਿਆਇ

ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਾਹਸ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਮਹਾਨ ਬਹਾਦਰੀ ਬਾਰੇ।

ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਾਦਰੀ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਪਾਗਲ ਸਮਝ ਕੇ

ਰਿਹਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ; ਜਿਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਵਾਰੰਟ ਧਾਰਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਵਾਰ ਰਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੁਣ।
"ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੇਤੁਕੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਸਮਝੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁੜੱਤਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਝਗੜਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲਸੀ ਰਾਹੀਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ - ਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੈਕ-ਸੈਡਲਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘੇਰਾ ਜਾਂ ਹੈੱਡਸਟਾਲ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਮੈਮਬਰੀਨੋ ਦੇ ਹੈਲਮੇਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਾਦਰੀ ਨੇ - ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ - ਬੇਸਿਨ ਲਈ ਅੱਠ ਰੀਅਲ ਅਦਾ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾਈ ਨੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਰਸੀਦ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦਾਅਵਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੋ ਵਿਵਾਦ - ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ - ਸੁਲਝ ਗਏ, ਤਾਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ: ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦੇ ਨਾਲ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਫਾਰਚੂਨ - ਉਹ ਦਿਆਲੂ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਅਤੇ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਆਪਣੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਨੌਕਰ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨੇ ਡੋਨਾ ਕਲਾਰਾ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਪਲ ਦੇ ਮੂਡ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ - ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ

ਕਿਉਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸਾਥੀ ਦੇ ਵੱਲ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਨਾਲ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਈ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚੇ; ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਤੋਂ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਮੰਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਗਧੇ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਛੱਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਪੈਸਾ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੱਜ ਨੇ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਬਕਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਉਤਰ ਆਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਰਾਏ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਗਰਾਮਾਂਤੇ ਦੇ ਕੈਂਪ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ - ਹੁਣ ਓਕਟਾਵੀਅਨਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਦਭਾਵਨਾਪੂਰਨ ਨਤੀਜੇ ਲਈ, ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਵਾਕਫੀਅਤ ਲਈ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਉਦਾਰਤਾ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕਮਤ ਸਨ।
ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਝਗੜਿਆਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਅਤੇ ਬਰੀ ਪਾਉਂਦਿਆਂ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਆਪਣੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਉਸ ਮਹਾਨ ਸਾਹਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਠਣ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ; ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਕਿ 'ਮਿਹਨਤ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ,' ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਅਕਸਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰਤਾਕਾਰ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਹੱਲ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਸਰਗਰਮੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਔਰਤ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਰਹਿਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਖੋਜਾਂਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੌਣ

ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਉਹ ਰਾਖਸ਼, ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਚੌਕਸ ਜਾਸੂਸਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਦਭੁਤ ਕਿਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅਣਥੱਕ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਿਅਰਥ ਜਾਵੇਗੀ? ਇਸ ਲਈ, ਹੇ ਔਰਤ, ਆਓ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀਏ।" "ਆਓ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਬਿਹਤਰ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਪਈਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦੇਰੀ ਕਾਰਨ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਸਕਦੇ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁੰਦਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ, ਮਾਣਯੋਗ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਮੈਂ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸੂਰਮੇ ਵਜੋਂ, ਜਿਸਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਫਰਜ਼ ਅਨਾਥ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕੋ ਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਯੋਗ ਔਰਤਾਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।"

"ਫਿਰ, ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦਾ। ਆਓ ਆਪਾਂ ਤੁਰੰਤ ਚੱਲੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਕਿ ਦੇਰੀ ਖ਼ਤਰਾ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਰਕ ਨੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਧੇ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲਈਏ ਅਤੇ ਇਸੇ ਪਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਈਏ।"

ਸਾਂਚੋ, ਜੋ ਹਰ ਵੇਲੇ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਆਹ! ਸਵਾਮੀ ਜੀ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ, ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਬੁਰਾਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।"

"ਅਜਿਹੀ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜੇਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁੱਸੇ ਹਨ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਰਹਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਕਹੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਬਸ਼ਰਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਡਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਨਾ ਹੋਣ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਡਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ; ਪਰ ਮੈਂ, ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ, ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਰੱਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਣੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਹ ਉਹੀ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਨੱਕ ਨਾ ਚੁੱਕਦੀ ਜੋ ਹਰ ਪਲ ਅਤੇ ਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ, ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਜਦੋਂ ਦੂਸਰੇ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਵਰਗੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜਾਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ, ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਮਾਰਗਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਬੁਰੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜੇ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਹੁਣ ਇਸ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰੋਸੀਨੈਂਟੇ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ, ਗਧੇ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ, ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੁੱਪ ਰਹੀਏ ਅਤੇ ਹਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਤਾਈ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੇਈਏ।"
ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ! ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਇਹ ਬੇਰਹਿਮ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਣਾ! ਇੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕੰਬਦੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼, ਥਿੜਕਦੀ ਜੀਭ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ, ਉਹ ਚੀਕਿਆ, "ਤੂੰ ਬਦਮਾਸ਼, ਤੂੰ ਰੁੱਖਾ, ਬੇਰਹਿਮ, ਅਗਿਆਨੀ, ਬਦਮਾਸ਼, ਬੇਰਹਿਮ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਨਿੰਦਕ! ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਘਟੀਆ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ਰਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨਨ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈਂ?

ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ, ਤੂੰ ਜਨਮਜਾਤ ਰਾਖਸ਼, ਝੂਠ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਝੂਠ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਚਲਾਕ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਘੁਟਾਲਿਆਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਬਕਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ, ਸ਼ਾਹੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ! ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ, ਮੇਰੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੇਠ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਆ!" ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਵੱਟੇ ਉਖਾੜੇ, ਆਪਣੇ ਗੱਲ੍ਹ ਫੁੱਲੇ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਧਰਤੀ ਉਸੇ ਪਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਗਲ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਵੇ।

ਪਰ ਚਲਾਕ ਡੋਰੋਥੀਆ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, "ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਮਾਲਕ, ਸੋਗੀ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਬੇਤੁਕੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਜ਼ਮੀਰ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸੂਰਮੇ, ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੌਂਹ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਪੀ ਸਾਂਚੋ 'ਤੇ ਕੋਈ ਘਿਣਾਉਣਾ ਭਰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਦੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੈ।"

"ਬਿਲਕੁਲ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ," ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸੇ ਕਰਕੇ, ਸੈਨਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਭਰਮਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਮਝ ਖੋਹ ਲਈ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਗਿਆ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਹੱਥ ਮੰਗਣ ਲਈ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਦੀ

ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਸਾਂਚੋ, ਤੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਕਿ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੰਬਲ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ।"
"ਇਸ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਦਲਾ ਉਸੇ ਪਲ ਲੈਂਦਾ, ਜਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਲੈਂਦਾ; ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੁਣ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ।"
ਉਹ ਸਾਰੇ ਕੰਬਲ ਦਾ ਭੇਤ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਭੱਜਣ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਾਸਾ ਆਇਆ। ਸਾਂਚੋ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਉਤਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਇੰਨੀ ਭੋਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਕਾਲਪਨਿਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਇਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੰਪਨੀ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਤਾਂ ਜੋ ਡੋਰੋਥੀਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੂੰ ਰਾਣੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਘਦੇ ਗੱਡੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਸਲਾਖਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰਾ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਫੜਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ, ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਹੇਠ, ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਢੱਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੇਸ ਬਦਲ ਲਿਆ, ਕੁਝ ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਜੋ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਚੁੱਪਚਾਪ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਿੱਲ ਵੀ ਨਾ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਜੀਬ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇਸ 'ਤੇ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਾਗਲ ਕਲਪਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਦੂਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਭੂਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਜਾਦੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਹਿੱਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਜੋ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਆਰਕੀਟੈਕਟ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੌਜੂਦ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸਾਂਚੋ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੇਸਵੀਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਇਸ ਹਮਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲਿਆ; ਨਾ ਹੀ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਸ 'ਤੇ ਆਈ ਸੀ; ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਲਾਖਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਕੱਸ ਕੇ ਕਿੱਲਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਤੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ - ਨਾਈ ਵਾਂਗ ਭਿਆਨਕ - ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਦੂਜੇ ਨਾਈ ਦੀ ਨਹੀਂ - ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, "ਹੇ ਸੋਗਮਈ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਯੋਧੇ, ਇਸ ਕੈਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਾਹਸ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਨੇਕ ਦਿਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਮ ਉਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਭਿਆਨਕ ਮਾਨਚੇਗਨ ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ ਟੋਬੋਸਨ ਘੁੱਗੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੋਮਲ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਣਮੱਤੇ ਗਰਦਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜਦੇ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਭੁਤ ਮੇਲ ਤੋਂ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਬਹਾਦਰ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਹਾਦਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹਿੰਸਕ ਪੰਜਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਡਦੀ ਨਿੰਫ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੇਜ਼ ਕੁਦਰਤੀ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਤਾਰਾਮੰਡਲਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਹੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇਕ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਯੋਧੇ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਰੱਖੀ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਨੱਕ ਨਾਲ ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਜਾਂ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਵੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਲਦੀ

ਹੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਪਾਓਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਅਦੇ ਝੂਠੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਸ਼ੀ ਮੈਂਟੀਰੋਨੀਆਨਾ ਦੇ ਬਚਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਬਹਾਦਰ ਜਾਦੂਈ ਯੋਧੇ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ-ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਤਿਆਰ ਸਨ।

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਦਾ ਪੂਰਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕੁੱਖ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ, ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੀ ਸਦੀਵੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ; ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਹਉਕਾ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਸਿਆਣੇ ਜਾਦੂਗਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਮਰਨ ਦਿਓ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਜੋ ਇੰਨੇ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਅਤੇ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੈਦ ਦੇ ਤਸੀਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਪਾਵਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਂਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲਿਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਕਠੋਰ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਬਿਸਤਰਾ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਸਹਾਇਕ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ, ਉਸਦੀ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਟਾਪੂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਾਂਗਾ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ 1000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਗੁਆਏਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸਾਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਚੁੰਮੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨੂੰ ਚੁੰਮ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਪਿੰਜਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

47

ਅਧਿਆਇ
ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਨੇ ਜਿਸ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ।
ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਲੱਦਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਇਤਿਹਾਸ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ; ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਦੂਈ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਹੌਲੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਲਿਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗਤੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਸੰਘਣੇ ਕਾਲੇ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ, ਜਾਂ ਅੱਗ ਦੇ ਰਥਾਂ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਦਰਿਆਈ ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰ 'ਤੇ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣਾ! ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਜਾਦੂ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰਸਤਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਯੋਧਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜਾਦੂ ਅਤੇ ਜਾਦੂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਖੋਜੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਸਾਂਚੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਧਰਮ-ਨਿਰਪੱਖ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
"ਕੈਥੋਲਿਕ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ! ਇਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਨ ਜੋ ਅਜੀਬ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਹੈ? ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਹਵਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਸਥਿਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

"ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਗੰਧਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਦਬੂਆਂ ਦੀ ਗੰਧ ਲੈਂਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਇਹ ਅੱਧਾ ਮੀਲ ਦੂਰ ਤੋਂ ਅੰਬਰ ਵਰਗੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।" ਸਾਂਚੋ ਇੱਥੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਵਾਂਗ, ਸ਼ਾਇਦ ਅਤਰ ਪਹਿਨ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।
"ਇਸ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਚਲਾਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਖੁਦ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ; ਜਾਂ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਬਦਬੂਦਾਰ ਅਤੇ ਬਦਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਰਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਬਰ ਵਰਗੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾ ਕੇ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ: ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਕਾਰਡੇਨੀਓ, ਇਸ ਡਰੋਂ ਕਿ ਸਾਂਚੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਲਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵੱਲ ਸਾਂਚੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਾਰਡੇਨੀਓ ਨੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਢਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਟੋਆ ਲਟਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਗੱਡੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤੇ। ਪਰ ਗੱਡੀ ਦੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮੈਰੀਟੋਰਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੇਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਏ, ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ:

"ਔਰਤਾਂ, ਰੋ ਨਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਫ਼ਤਾਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਨਾ ਆਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੋਧਾ ਨਾ ਸਮਝਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਮ ਯੋਧਿਆਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ; ਇਹ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨਾਲ਼ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਯੋਧੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘਟੀਆ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਗੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਖੋਜੀ, ਜ਼ੋਰੋਸਟਰ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਦੂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਹਰ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਫੈਲਾਏਗਾ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਅਸਮਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਔਰਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਟ ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।" ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਉਪਕਾਰ ਯਾਦ ਰੱਖਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਦਾ ਇਨਾਮ ਦੇ ਸਕਾਂ।
ਜਦੋਂ ਮਹਿਲ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ, ਕਪਤਾਨ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਡੋਰੋਥੀਆ ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਵਿਆਹ, ਜ਼ੋਰਾਇਦਾ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ, ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਲੂਸਿੰਡਾ ਦੀ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਭੇਜੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੰਨਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਦੁਹਰਾਏ।
ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਪੁਜਾਰੀ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਦਿੱਤੇ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸੂਟਕੇਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮਿਲੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾਵਲ "ਦਿ ਇਲ-ਐਡਵਾਈਜ਼ਡ ਕਿਊਰੀਓਸਿਟੀ" ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ

ਮਾਲਕ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਖਰੜੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ "ਰਿੰਕੋਨੇਟ ਅਤੇ ਕੋਰਟਾਡੀਲੋ ਦਾ ਨਾਵਲ" ਸ਼ਬਦ ਵੇਖੇ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਹੈ, ਅਤੇ "ਦਿ ਇਲ-ਐਡਵਾਈਜ਼ਡ ਕਿਊਰੀਓਸਿਟੀ" ਚੰਗਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕੋ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਨਾਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ, ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਜੋ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਣ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। ਜਾਣ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ: ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਡੀ, ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸਨ; ਫਿਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਗਧੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਖੱਚਰਾਂ 'ਤੇ ਆਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸਣ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸਨ, ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਹੌਲੀ ਚਾਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਸਲਾਖਾਂ ਨਾਲ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੋਵੇ, ਮਾਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਆਦਮੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਤੱਕ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਘਾਟੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਚਮੈਨ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਚਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਨਾਈ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨੇੜਲੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਘਾਟੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੁਕਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।

ਉਸੇ ਪਲ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਸ ਘੋੜਸਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖੇ, ਜੋ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਖੱਚਰਾਂ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਲਈ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਤੇਜ਼ ਯਾਤਰੀ ਹੌਲੀ ਯਾਤਰੀਆਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟੋਲੇਡੋ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਮੁਖੀ,

ਜਲੂਸ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ - ਗੱਡੀ, ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਾਂਚੋ, ਰੋਸੀਨੈਂਟ, ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ - ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ, ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਕਿ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀ ਲਿਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬੈਜਾਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਬਦਨਾਮ ਡਾਕੂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪਵਿੱਤਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਦ ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।"
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ, ਸੱਜਣੋ, ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ; ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਪਰ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਯਾਤਰੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅੱਗੇ ਆਏ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਕੈਨਨ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਭਰਾ, ਮੈਂ ਵਿਲਾਲਪਾਂਡੋ ਦੇ "ਐਲੀਮੈਂਟਸ ਆਫ਼ ਰੀਜ਼ਨ" ਨਾਲੋਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ; ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੋ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਸਰ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਸ਼ਟ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੀ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਨੇਕੀ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲੋਂ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਅਮਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ, ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ, ਜਾਂ ਇਥੋਪੀਆ ਦੇ ਜਿਮਨੋਸੋਫਿਸਟਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਵਾਉਣਗੇ, ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੋਲ ਮਾਡਲ ਬਣਨ ਲਈ, ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਸਿਖਰ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
"ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸੱਚ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਕਸੂਰ ਜਾਂ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨੇਕੀ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਇਹ ਉਹ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ

ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮ, ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਦੀਵੀ ਪਿੱਤਲ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਗਮਰਮਰ 'ਤੇ ਉੱਕਰੇ ਜਾਣਗੇ।"
ਜਦੋਂ ਗੰਨੀਅਰ ਨੇ ਕੈਦੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਨੌਕਰ ਵੀ ਉਸੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਜੋ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣਨ ਲਈ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਸਰ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਂ ਪਸੰਦ ਆਵਾਂ ਜਾਂ ਨਾ ਆਵਾਂ, ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜਾਦੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਖਾਂਦਾ-ਪੀਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਿਉਂ ਦਿਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਦੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਦੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋਕ ਨਾ ਤਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਸੌਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਕੀਲ ਕਹੇਗਾ।" ਫਿਰ, ਪੁਜਾਰੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਆਹ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ! ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ? ਖੈਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰਾ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜਿੱਥੇ ਈਰਖਾ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਨੇਕੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੰਜੂਸੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਉਦਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਲਾਹਨਤ! ਜੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਵਿਆਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਿਕੋਮੀਕੋਨਾ ਨਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਗਿਣਤੀ ਹੁੰਦੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ, ਉਸ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੁਝ ਵੀ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਕਿੰਨੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਕਿ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਪਹੀਆ ਚੱਕੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੱਲ੍ਹ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸਨ ਉਹ ਅੱਜ ਹੇਠਾਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ।" "ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਟਾਪੂ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਜਾਂ ਵਾਇਸਰਾਏ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘੋੜਸਵਾਰ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ

ਜ਼ਮੀਰ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਗਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੈਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਾ ਠਹਿਰਾਏ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਦਦ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੈਦ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ।"

"ਉਹ ਦੀਵੇ ਠੀਕ ਕਰ!" ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈਂ, ਸਾਂਚੋ? ਰੱਬ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹਾਸੇ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਮੋਹਿਤ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸਦੇ ਵਾਂਗ। ਇਹ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ ਅਤੇ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਟਾਪੂ ਲਈ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਤਰਸਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਿਆ।"

"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਗਰਭਵਤੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਇਨਸਾਨ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਈਸਾਈ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਭੁਗਤਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਪੋਪ ਵੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੋਲੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਾਰਬਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੇਵ ਕਰਨਾ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਚਾਲਾਂ ਖੇਡਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਜਾਦੂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ; ਇਸਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ; ਇਸਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਨਾਈ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਤੇ ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਿੱਧਾ ਜਵਾਬ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭੇਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਇੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕੈਨਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਤੁਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਆਦਮੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਭੇਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ। ਕੈਨਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ; ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ, ਜੀਵਨ, ਪਾਗਲਪਨ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਉਤਪਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੈਦ ਤੱਕ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਗਾਥਾ ਸੁਣਾਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਗਲਪਨ ਦਾ ਇਲਾਜ ਲੱਭਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ

ਰੂਪਰੇਖਾ ਵੀ ਦੱਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਅਜੀਬ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ: "ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ, ਯੋਗ ਪੁਜਾਰੀ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੌਹਰਤ ਦੀਆਂ ਅਖੌਤੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਅਰਥ ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਜ਼ੂਲ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਛਪੀ ਲਗਭਗ ਹਰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਅਗਲੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ੈਲੀ ਮਾਈਲਸੀਅਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੈ - ਫਜ਼ੂਲ ਕਥਾਵਾਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਹਦਾਇਤ ਦੇਣ ਲਈ - ਉਹਨਾਂ ਮਿਸਾਲੀ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਬਕਵਾਸ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅੱਖ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜਾਂ ਸੰਤੁਲਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ, ਕਿਹੜੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ - ਇਸਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਅਤੇ ਪੂਰੇ, ਜਾਂ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿੰਨਾ ਅਨੁਪਾਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਜਿੰਨੇ ਉੱਚੇ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਦਾਮ ਦੇ ਪੇਸਟ ਦਾ ਕੇਕ ਹੋਵੇ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾਂ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਹੈ - ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਨਾਇਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ - ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਰੀਏ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੀਏ - ਕਿ ਇਹ ਇੱਕਲਾ ਯੋਧਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਾਂਹ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀ ਕਹੀਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਾਣੀ ਜਾਂ ਮਹਾਰਾਣੀ, ਜੋ ਸਿੰਘਾਸਣ 'ਤੇ ਜਨਮੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ, ਭਟਕਦੇ ਨਾਈਟ-ਇਰੈਂਟ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਕਿਹੜਾ ਮਨ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਅਣਉਚਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ..." ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਟਾਵਰ, ਇੱਕ ਮਿਲੀਅਨ ਯੋਧਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ - ਕੀ ਇਹ ਨਾਈਟ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੁਕੂਲ ਹਵਾ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅੱਜ ਰਾਤ ਲੋਂਬਾਰਡੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ

ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਇੰਡੀਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਲੈਸਟਰ ਜੌਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਿਸਦਾ ਟਾਲਮੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਮਾਰਕੋ ਪੋਲੋ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਾੜੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੱਚ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਗਲਪ ਸੱਚ ਨਾਲ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦੀ-ਜੁਲਦੀ ਹੈ, ਓਨਾ ਹੀ ਵਧੀਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਓਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਗਲਪ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਪਲਾਟ ਪਾਠਕ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ - ਅਸੰਭਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ - ਇਹ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਯਥਾਰਥਵਾਦ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਹੈ - ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇਗਾ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵੀ ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲਾ ਰੋਮਾਂਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੁਸੰਗਤ ਪਲਾਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਅਸੰਗਠਿਤ ਹਨ ਕਿ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਭਾਗ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਅੰਤ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾਲ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਸੁਚੱਜੇ ਰੂਪ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਜਾਂ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਕਠੋਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਬੇਈਮਾਨ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਭਾਸ਼ਣ ਬੇਰਹਿਮ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਬੇਅੰਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਬੇਤੁਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਹਨ; ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕਲਾਤਮਕਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਨਸਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਈਸਾਈ ਰਾਸ਼ਟਰਮੰਡਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਹੀ ਨਿਰਣੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਠੋਸ ਤਰਕ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਇਹੀ ਰਾਏ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ, ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਖੰਡਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਚਾਇਆ

ਸੀ - ਇੱਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜਿਸਨੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਣ ਖੋਜਿਆ ਸੀ: ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕੈਨਵਸ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਲਮ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਤਬਾਹੀ, ਤੂਫਾਨਾਂ, ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਯੁੱਧਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ... ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ - ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ, ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਮਾਂਡ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ, ਸਲਾਹ ਵਿੱਚ ਪਰਿਪੱਕ, ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼, ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰ; ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਣਕਿਆਸੀ ਘਟਨਾ; ਇੱਥੇ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਨੇਕ, ਸਿਆਣੀ ਅਤੇ ਨਿਮਰ ਔਰਤ; ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਈਸਾਈ ਯੋਧਾ; ਕਿਤੇ ਹੋਰ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ, ਵਹਿਸ਼ੀ ਸ਼ੇਖੀਬਾਜ਼; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਨਿਮਰ, ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ - ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਗੀਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਅਤੇ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। "ਜਾਂ ਫਿਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੇਖਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰ, ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ, ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਦੂਗਰ ਵਜੋਂ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਯੂਲਿਸਸ ਦੀ ਚਲਾਕੀ, ਏਨੀਅਸ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ, ਅਚਿਲਸ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ, ਹੈਕਟਰ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ, ਸਿਨਨ ਦੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ, ਯੂਰੀਆਲਸ ਦੀ ਦੋਸਤੀ, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ, ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਨਿਡਰਤਾ, ਟ੍ਰੋਜਨ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਜ਼ੋਪੀਰਸ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਕੈਟੋ ਦੀ ਬੁੱਧੀ - ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਜੋ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੈਲੀਗਤ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਕਾਢ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ, ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ - ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਧਾਗਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਬੁਣੇਗਾ ਜੋ, ਪੂਰਾ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਉੱਤਮਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਹੈ ਹਦਾਇਤ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਅੰਤ ਦਾਇਰਾ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਹਾਂਕਾਵਿ, ਗੀਤਕਾਰੀ, ਦੁਖਾਂਤ, ਜਾਂ ਕਾਮੇਡੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਅਤੇ ਅਲੰਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁਰੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ

ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਗੱਦ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ।

48

ਅਧਿਆਇ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੇਖਕ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਯੋਗ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਕਲਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੇਧ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੱਦ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਲਾਤੀਨੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਦੋ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ।"

"ਘੱਟੋ ਘੱਟ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਖੁਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਹਾਦਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪਰਤਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੰਨੇ ਲਿਖੇ; ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਖਰਾ ਉਤਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਣਜਾਣ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਸਿਰਫ ਬਕਵਾਸ ਸੁਣਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਮਿਲੀ; ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੂਰਖ ਹਨ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮੂਰਖ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਪਰ ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਅੱਜ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਨਾਟਕਾਂ ਤੋਂ ਲਈ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ: ਜੇਕਰ ਅੱਜ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਟਕ, ਭਾਵੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੋਣ ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ, ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਿਲਕੁਲ ਬਕਵਾਸ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਨਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਨ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਦਾਕਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਨਤਾ ਇਹੀ

ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਉਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜੋ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਲਾਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਲੋਕ ਹੀ ਮਿਲਣਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿਣਗੇ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣਾ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ; ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਉਹੀ ਕਿਸਮਤ ਭੋਗੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਭਰਵੱਟੀਆਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ... ਇੱਕ 'ਕੋਨੇ ਦਾ ਦਰਜ਼ੀ' ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਧਾਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਟਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬੇਤੁਕੇ ਨਾਟਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੱਦੀ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਦਾ ਮੰਚਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਵੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹਰ ਕੋਈ, ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਆਮ ਲੋਕ ਅਤੇ ਉੱਚ ਵਰਗ, ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨਾਟਕਾਂ ਨੇ ਹੀ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਤੀਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਾਟਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪੈਸਾ ਦਿੱਤਾ?'

"'ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ,' ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਕਾਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ 'ਇਜ਼ਾਬੇਲਾ,' 'ਫਿਲਿਸ,' ਅਤੇ 'ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰਾ' ਹੈ।'

"'ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੈ,' ਮੈਂ ਕਿਹਾ; 'ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉੱਤਮਤਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ ਕਸੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਬਕਵਾਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। 'ਦਿ ਰਿਵੇਂਜ ਆਫ ਇੰਗ੍ਰੇਟੀਟਿਊਡ' ਬਕਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ 'ਨੁਮਾਂਤੀਆ' ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਕਵਾਸ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ 'ਦਿ ਮਰਚੈਂਟ ਲਵਰ' ਵਿੱਚ, ਨਾ ਹੀ 'ਦਿ ਫਰੈਂਡਲੀ ਬਿਊਟੀਫੁੱਲ ਐਨੀਮੀ' ਵਿੱਚ, ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਸਾਖ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।' ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ

ਜੋੜੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਨਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ," ਸਥਾਨਕ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਸਨੇ ਨਾਟਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਓਨੀ ਹੀ ਤੀਬਰ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਅੱਜ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਨਾਟਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਨਫ਼ਰਤ। ਕਿਉਂਕਿ, ਟਲੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਾਟਕ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਤੁਕੇ, ਮੂਰਖਤਾ ਦੇ ਮਾਡਲ ਅਤੇ ਅਸ਼ਲੀਲਤਾ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਵਧੇ ਹੋਏ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬੇਤੁਕੀ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੇਤੁਕੀ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਯੋਧੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਦ ਭਰੇ ਸੁਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਇੱਕ ਕੁਲੀ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਅਤੇ ਫਿਰ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ? ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇ - ਜਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇ - ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਐਕਟ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ, ਦੂਜਾ ਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਐਕਟ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਚੌਥਾ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੁੰਦਾ! ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਟਕ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਔਸਤ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਰਾਜਾ ਪੇਪਿਨ ਜਾਂ ਸ਼ਾਰਲਮੇਨ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੈੱਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਰਾਟ ਹੇਰਾਕਲੀਅਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਨਾਇਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਸਲੀਬ ਲੈ ਕੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਬੌਇਲਨ ਦੇ ਗੌਡਫ੍ਰੇ ਵਾਂਗ, ਪਵਿੱਤਰ ਕਬਰ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਸੀ - ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਅਣਗਿਣਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ? ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਾਟਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੈ ਪਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਤਾਂ..." ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਹਨ? ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ

ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਗਿਆਨੀ ਲੋਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਨਕਲੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਧਾਰਮਿਕ ਨਾਟਕਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹਾਂ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਘੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਕਿੰਨੇ ਮਨਘੜਤ, ਬੇਤੁਕੇ ਐਪੀਸੋਡ - ਇੱਕ ਸੰਤ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸੰਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ! ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਨਾਟਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੁਕ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ - ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਚਮਤਕਾਰ, ਜਾਂ "ਪਰਿਵਰਤਨ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭੋਲੇ-ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਿਗਾੜ ਹੈ; ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਸਪੇਨ ਦੇ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀਆਂ 'ਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ - ਜੋ ਨਾਟਕ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਟਕਾਂ ਦੇ ਬੇਤੁਕੇ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਵਹਿਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬਹਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੁਚੱਜੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ - ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾਟਕਾਂ ਦੇ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਸਿਰਫ਼ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਮਨੋਰੰਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਲਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਬੁਰਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਾੜਾ - ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ, ਜਾਂ ਨਾਟਕਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਲੋੜੀਂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਜਵਾਬ ਪੇਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ: ਉਹੀ ਉਦੇਸ਼, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਘੱਟ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੇ ਨਾਟਕਾਂ ਨਾਲੋਂ *ਚੰਗੇ* ਨਾਟਕਾਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਲਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਨਾਟਕ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੌਂਸਲੇ ਬੁਲੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਗੰਭੀਰ ਅੰਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਿੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਦਰਸ਼ਕ... ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਰਸ਼ਕ ਬੁਰਾਈ ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕ ਉੱਠਦਾ ਅਤੇ ਨੇਕੀ ਨਾਲ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਾਟਕ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ

ਵੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਜਾਂ ਸੁਸਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦਰਅਸਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਅਸੰਭਵਤਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਟਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮੰਚਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਨਾਟਕ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਰਕੀਟਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਬਣ ਗਏ ਹਨ; ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਦਾਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਵੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਕਾਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਕਵੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਅਣਗਿਣਤ ਨਾਟਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ - ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ, ਇੰਨੀ ਸੁਧਰੀ ਕਵਿਤਾ, ਇੰਨੀ ਚੋਣਵੀਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ, ਅਤੇ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ - ਇੰਨੀ ਵਾਕਫੀਅਤ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਉੱਚਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਰਚਨਾਵਾਂ - ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੋਰਾਂ ਵਾਂਗ - ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਉਹ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਛਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਲੋਕ ਇੰਨੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਨਾਟਕ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਾਟਕਾਂ ਦਾ ਮੰਚਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਡਰੋਂ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਲੁਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਪਤਵੰਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ - ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੇ ਨਾਟਕਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਸਗੋਂ ਪੂਰੇ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਨਾਟਕ ਦੀ। ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ, ਮੋਹਰ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਟਕ ਦੇ ਮੰਚਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਦਾਕਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਟਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਗੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਗੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ

ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੰਚਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਾਟਕਕਾਰ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਗੇ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਮਾਹਿਰ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜਾਂਚ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਾਟਕ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ: ਜਨਤਾ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਾਲ ਹੀ ਸਪੇਨ ਦੀ ਬੌਧਿਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਗੇ, ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਟਾਲਣਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਇਹੀ ਵਿਅਕਤੀ - ਜਾਂ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ - ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਉਭਰਨਗੇ - ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਅਨਮੋਲ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਗੁਮਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਹਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਮਨੋਰੰਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਧਨੁਸ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਮਨੋਰੰਜਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੈਨਨ ਅਤੇ ਕਿਊਰੇਟ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੇ ਸਨ ਕਿ ਨਾਈ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਊਰੇਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਸਰ ਲਾਇਸੈਂਸੀਏਟ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਲਦਾਂ ਲਈ ਤਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਭਰਪੂਰ ਚਰਾਗਾਹ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਪੁਜਾਰੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਲੀ ਸੁੰਦਰ ਵਾਦੀ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਵਾਦੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ, ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸਾਹਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਲਈ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਲਈ ਉੱਥੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਖੱਚਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੋਜਨ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੌਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਰਾਏ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਖੱਚਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਓ ਜੋ ਸਮਾਨ ਢੋਂਦਾ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਪਿੰਜਰੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਦੂ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ, ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਢੱਕੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਹਨ; ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚਾਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਜਾਓਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
"ਜੋ ਵੀ ਤੂੰ ਚਾਹੇਂ ਪੁੱਛ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਸੈਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤੇਰੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੇ ਲੋਕ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਅਤੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ; ਪਰ ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਥੀਸੀਅਸ ਦੀ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕੋਗੇ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਫ਼ਤ ਆਈ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਈ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਮੈਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਜਾਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਜਾਦੂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਜੋ

ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਓਨੇ ਹੀ ਤੁਰਕ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੁਰਕ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਪੁੱਛੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿਆਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਤੋਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਪੁੱਛੋ।

"ਸਾਡੀ ਦੇਵੀ, ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ!" ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ; "ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗਹੀਣ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕੈਦ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਦੂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ? ਪਰ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੇਵੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਓ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ -"

"ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲਾਕੀ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗਾ।"

"ਇਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਇਹੀ ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸੱਚ ਦੱਸੋ, ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜੋੜਨ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜੋ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦਾ ਤਾਜ ਪਹਿਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।"

"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਾਂਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਖਤਮ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ, ਸੱਚ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ, ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਸਾਂਚੋ।"

"ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਕੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਹੋ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਜਾਦੂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਹੈ?"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ 'ਕਿਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ'; ਸਾਂਚੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰੋ।"

"ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਕਿਤੇ ਜਾਣਾ' ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ? ਓਏ, ਸਕੂਲੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਖੈਰ, ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ?"
"ਆਹ! ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਹਾਂ, ਅਕਸਰ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ; ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"

49

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

"ਆਹਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਇਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਆਮ ਕਹਾਵਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, 'ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਫਲਾਨਾ ਨਾਲ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ, ਉਹ ਖਾਂਦਾ, ਪੀਂਦਾ ਜਾਂ ਸੌਂਦਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ; ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਦੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ'? ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ, ਪੀਂਦੇ ਜਾਂ ਸੌਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਉਹ ਜਾਦੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ; ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"

"ਸਾਂਚੋ, ਜੋ ਤੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਾਦੂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਾਦੂ ਅਧੀਨ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਹ ਕਰਨਾ ਆਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢਣਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਦੂ ਅਧੀਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਜਾਦੂ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਾਇਰਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਅਤੇ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਪਵੇਗਾ।"

"ਫਿਰ ਵੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਵਧੇਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ (ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ

ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗਾ), ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਵਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦੁਬਾਰਾ ਅਜ਼ਮਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਾਥੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾ ਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹੋ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਮੂਰਖ ਹਾਂ, ਕਿ ਮੇਰੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਾਂ।"

"ਭਰਾ ਸਾਂਚੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਜੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨਾਂਗਾ; ਪਰ ਸਾਂਚੋ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਕਿੰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ।"

ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸਹਾਇਕ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਪੁਜਾਰੀ, ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਨਾਈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਵਾਰੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੋਚਮੈਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਵਰਗੇ ਮੋਹਿਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਵਰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਿੰਜਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਨੂੰ ਓਨੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੰਨੀ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਵਰਗੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਸ਼ੋਭਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਪਾ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਭੱਜ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭੇਗਾ।

"ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾ ਭੱਜਣ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕਰਾਂਗਾ," ਕੈਨਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਵਜੋਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ।"

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਜੋ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਜਾਦੂਗਰ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਦੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਯੁੱਗਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭਜਾ ਦੇਵੇਗਾ।" ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ,

ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੂਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।
ਗੰਨਨਰ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਿੰਜਰੇ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਦੋ ਵਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ, ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ, ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਦੇਖਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।" ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਂਚੋ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਇੱਕ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।
ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਾਗਲਪਨ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਜਵਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਝ ਦਿਖਾਈ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉੱਠਣ 'ਤੇ ਹੀ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤ ਗੁਆ ਬੈਠਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਰੇ ਘਾਹ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ:
"ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਥਕਾਵਟ ਭਰੇ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਇੰਨੀ ਬੇਰੋਕ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ, ਜੋ ਸੱਚ ਤੋਂ ਓਨੇ ਹੀ ਦੂਰ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਝੂਠ? ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਕਦੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਅਮਾਦੀਸ ਦੀ ਉਹ ਅਨੰਤ ਭੀੜ, ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਈਟਸ ਦੀ ਭੀੜ, ਟ੍ਰੇਬੀਜੋਂਡ ਦੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਮਰਾਟ, ਹਿਰਕੈਨੀਆ ਦੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਫੇਲਿਕਸਮਾਰਟਸ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਘੋੜੇ, ਅਤੇ ਭਟਕਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ, ਅਤੇ ਸੱਪ, ਅਤੇ ਰਾਖਸ਼, ਅਤੇ ਦੈਂਤ, ਅਤੇ ਅਦਭੁਤ ਸਾਹਸ, ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਦੂ, ਅਤੇ ਲੜਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀਆਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ, ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਬੌਣਿਆਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੱਤਰਾਂ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮਿੱਠੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ - ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੀ ਬਕਵਾਸ? ਆਪਣੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ - ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਝੂਠ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੂੜਾ-ਕਰਕਟ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨੂੰ ਵੀ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ - ਜਾਂ, ਜੇ ਅੱਗ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੋ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਪਖੰਡੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਵੇਂ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਸੱਚ ਵਜੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨੇਕ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਬਲਦ-ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲਿਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ...ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਓ, ਸੀਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤਰਸ ਕਰੋ; ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਓ। ਆਪਣੀ ਆਮ ਸਮਝ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਧਿਐਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਫਿਰ ਵੀ - ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਦਰਤੀ ਝੁਕਾਅ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ - ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ *ਨਿਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ* ਪੜ੍ਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਹਾਨ ਹਕੀਕਤ ਅਤੇ ਕੰਮ ਓਨੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਮਿਲਣਗੇ ਜਿੰਨੇ ਉਹ ਬਹਾਦਰੀ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਲੁਸੀਤਾਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵੀਰੀਆਥਸ, ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਸੀਜ਼ਰ, ਕਾਰਥੇਜ ਵਿੱਚ ਹੈਨੀਬਲ, ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ, ਕਾਸਟਾਈਲ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟ ਫਰਨਾਨ ਗੋਂਜ਼ਾਲੇਜ਼, ਵੈਲੇਂਸੀਆ ਵਿੱਚ ਸਿਡ, ਐਂਡਾਲੂਸੀਆ ਵਿੱਚ ਗੋਂਜ਼ਾਲੋ ਫਰਨਾਂਡੇਜ਼, ਐਕਸਟ੍ਰੀਮਾਡੁਰਾ ਵਿੱਚ ਡਿਏਗੋ ਗਾਰਸੀਆ ਡੀ ਪੈਰੇਡਸ, ਜੇਰੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਾਰਸੀ ਪੇਰੇਜ਼ ਡੀ ਵਰਗਾਸ, ਟੋਲੇਡੋ ਵਿੱਚ ਗਾਰਸੀਲਾਸੋ, ਅਤੇ ਸੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਮੈਨੂਅਲ ਡੀ ਲਿਓਨ ਸਨ - ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੇ ਕੰਮ, ਜਦੋਂ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਦਿਮਾਗਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ, ਸੇਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ - ਵਿਸ਼ੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਡੂੰਘੀ ਸਮਝ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ - ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ, ਨੇਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਚੰਗਿਆਈ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ,

ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰੇ ਹੋਏ, ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਹਾਦਰ, ਅਤੇ ਕਾਇਰਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੋਗੇ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ, ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਲਾਭ ਲਈ, ਅਤੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ - ਧਰਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਬਾਰੇ।

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਪਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਝੂਠੀਆਂ, ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ, ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਅਤੇ ਰਾਜ ਲਈ ਬੇਕਾਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਬਣਨ ਦੇ ਔਖੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦਾ ਬੀੜਾ ਚੁੱਕਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਗੌਲ ਜਾਂ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਅਮਾਦੀ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹਨ।"

"ਇਹ ਸਭ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਜਿਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਬਦਲਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੱਚੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੀਆਂ।"

“ਬਿਲਕੁਲ,” ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਗੁਆ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਾਦੂ ਦੇ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਅਮਾਡਿਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਨਾਈਟ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ

ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੂਰਜ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਬਰਫ਼ ਠੰਢ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਦਰਅਸਲ, ਕਿਹੜਾ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਫਲੋਰਿਪਸ ਅਤੇ ਬਰਗੰਡੀ ਦੇ ਗਾਈ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਝੂਠੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਫਿਰਬਰਾਸ ਅਤੇ ਮੈਂਟੀਬਲ ਦੇ ਪੁਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ - ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਸ਼ਾਰਲਮੇਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਂਗ ਸੱਚ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਝੂਠੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਹ ਝੂਠਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਹੈਕਟਰ, ਜਾਂ ਅਚਿਲਸ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਕਦੇ ਟਰੋਜਨ ਯੁੱਧ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਥੀ ਸਨ, ਜਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਕੋਈ ਆਰਥਰ - ਜਿਸਨੂੰ, ਅੱਜ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਚੌਕਸੀ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੁਆਰਿਨੋ ਮੇਜ਼ਕਿਨੋ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੇਲ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਸਟਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਯਸੇਲਟ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਾਰਨਾਮੇ - ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗਿਨੀਵੇਰ ਅਤੇ ਲੈਂਸਲੋਟ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਲੋਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ ਜੋ ਲਗਭਗ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰੇਟ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਿਆਲਾਧਾਰੀ ਡੈਮ ਕੁਇੰਟਾਨੋਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਦਾਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਲੱਖਣ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ: 'ਪੋਤਾ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਡੈਮ ਕੁਇੰਟਾਨੋਨਾ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ!' - ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇੱਕ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ "ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ।" ...ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਕੌਣ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀਅਰੇਸ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਮੈਗਾਲੋਨਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅੱਜ ਵੀ, ਰਾਜੇ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰਖਾਨੇ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਹੀ ਪਿੰਨ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹਾਦਰ ਪੀਅਰੇਸ ਨੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਉਡਾਇਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਪਿੰਨ ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਦੇ ਖੰਭੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ? ਉਸ ਪਿੰਨ ਦੇ ਕੋਲ ਬਾਬੀਕਾ ਦੀ ਕਾਠੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਰੋਨਸੇਵੈਲਸ ਵਿਖੇ ਰੋਲੈਂਡ ਦਾ ਸਿੰਗ ਹੈ - ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸ਼ਤੀਰ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸਿੰਗ - ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਥੀਆਂ, ਪੀਅਰੇਸ, ਸਿਡ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਨਾਈਟਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਕੱਦ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਸਾਹਸੀ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜੁਆਨ ਡੀ ਮਰਲੋ ਵਰਗਾ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ - ਉਹ ਜੋ ਅਰਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਰਦਾਰ ਮੋਸੇਨ ਪੀਅਰੇਸ ਡੀ ਚਾਰਨੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਗੰਡੀ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਬਾਸੇਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ, ਮੋਸੇਨ ਐਨਰਿਕ ਡੀ ਰੇਮੇਸਟੇਨ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਾਈ ਲੜੀ; ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਦੋਵਾਂ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਾਂ

ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਬਰਗੰਡੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਖਿਡਾਰੀ ਪੇਡਰੋ ਬਾਰਬਾ ਅਤੇ ਗੁਟੀਰੇ ਕੁਇਜਾਦਾ (ਜਿਸਦੀ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਪੁਰਸ਼ ਵੰਸ਼ਜ ਹਾਂ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਹਸ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਆਂ - ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੈਨ ਪੋਲੋ ਦੇ ਕਾਉਂਟ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ - ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਡੌਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਡੀ ਗਵੇਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਜਰਮਨੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਡਿਊਕ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਇੱਕ ਨਾਈਟ, ਮਾਈਸਰ ਜਾਰਜ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸੁਏਰੋ ਡੀ ਕੁਇਨੋਨੇਸ (ਪਾਸ ਦਾ ਯੋਧਾ) ਦੇ ਜੂਸਟਿੰਗ ਮੁਕਾਬਲੇ ਅਤੇ ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਨਾਈਟ ਡੌਨ ਗੋਂਜ਼ਾਲੋ ਡੀ ਗੁਜ਼ਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੋਸੇਨ ਲੁਈਸ ਡੀ ਫਾਲਸ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਈਸਾਈ ਨਾਈਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਮੇ - ਇਸ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਧਰਤੀ ਦੋਵਾਂ ਦੇ - ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਹਨ ਕਿ, ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਤਰਕ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪਾਦਰੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਸੱਚ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:

"ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਸੈਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਨਾਈਟਸ ਬਾਰੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਪੀਅਰ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜੋ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਟਰਪਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਨਾਈਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਪੀਅਰ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਯੋਗਤਾ, ਦਰਜੇ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਸਨ (ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਜੇ ਉਹ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ)। ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਗਠਨ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਸੈਂਟੀਆਗੋ ਅਤੇ ਕੈਲਟਰਾਵਾ ਦੇ ਆਰਡਰ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਅਤੇ ਉੱਚ ਜਨਮ ਦੇ ਬਹਾਦਰ ਨਾਈਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਜਾਂ ਅਲਕੈਂਟਰਾ ਦੇ ਨਾਈਟਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਬਾਰਾਂ ਪੀਅਰਾਂ ਦੇ ਨਾਈਟਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਫੌਜੀ ਸੰਗਠਨ ਲਈ ਬਾਰਾਂ ਬਰਾਬਰ ਆਦਮੀ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਿਡ ਅਤੇ ਬਰਨਾਰਡੋ ਡੇਲ ਕਾਰਪੀਓ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਵੀ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਾਉਂਟ ਪੀਅਰੇ ਦੇ ਪਿੰਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਸਤਰਖਾਨੇ ਵਿੱਚ

ਬਾਬੀਕਾ ਦੀ ਕਾਠੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਮੂਰਖ ਹਾਂ ਜਾਂ ਇੰਨਾ ਧੁੰਦਲਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਾਠੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਪਿੰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕਹਿਣ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ।
"ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉੱਥੇ ਹੈ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਗਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਹੈ, ਮੈਂ ਅਮਾਦੀਸ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਸੂਰਮਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਇੰਨਾ ਯੋਗ, ਇੰਨਾ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੇਤੁਕ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੀਰਤਾ ਦੀਆਂ ਹਾਸੋਹੀਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।"

50

ਅਧਿਆਇ
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਕੈਨਨ ਵਿਚਕਾਰ ਚਲਾਕ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਜ਼ਾਕ ਸੀ!" ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜੋ ਰਾਜੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਛਾਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ, ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ, ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ, ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਸਰਲ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਵਰਗ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਇਹ ਸਭ ਝੂਠ ਹਨ! ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਯੋਧੇ ਜਾਂ ਯੋਧਿਆਂ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮਾਂ, ਦੇਸ਼, ਵੰਸ਼, ਉਮਰ, ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ! ਚੁੱਪ ਰਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ; ਅਜਿਹੀ ਨਿੰਦਿਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਵੋ; ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਬਲਦੇ ਤਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਝੀਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਦੇਖਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਣਗਿਣਤ ਸੱਪਾਂ, ਸੱਪਾਂ, ਕਿਰਲੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ

ਅਚਾਨਕ ਝੀਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ: "ਹੇ ਯੋਧਾ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ, ਜੋ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਝੀਲ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੱਧਮ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛੁਪਿਆ ਇਨਾਮ ਜਿੱਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬਹਾਦਰ ਦਿਲ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਬਲਦੇ ਕਾਲੇ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿਓ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਾਲੇ ਪਸਾਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਈਆਂ ਸੱਤ ਪਰੀਆਂ ਦੇ ਸੱਤ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਮਹਾਨ ਅਜੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।" ਅਤੇ ਫਿਰ ਯੋਧਾ, ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਭਗ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ, ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਏ ਖ਼ਤਰੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਆਪਣੇ ਭਾਰੀ ਕਵਚ ਦਾ ਭਾਰ ਵੀ ਉਤਾਰੇ ਬਿਨਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਬਲਦੀ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਇਆ, ਸਵਰਗ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਉੱਥੇ ਅਸਮਾਨ ਹੋਰ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੂਰਜ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚਮਕ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਬਾਗ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਹਰਿਆਲੀ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਮਨਮੋਹਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੰਨ ਰੰਗੀਨ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲੇ ਅਣਗਿਣਤ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ, ਅਨੋਖੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਡਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਝਰਨਾ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ, ਤਰਲ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਵਾਂਗ, ਬਰੀਕ ਰੇਤ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕੰਕਰਾਂ 'ਤੇ ਲਹਿਰਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਲਟਰ ਕੀਤੇ ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਮੋਤੀਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਬਹੁ-ਰੰਗੀ ਜੈਸਪਰ ਅਤੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਕਲਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਝਰਨਾ ਵੇਖਦਾ ਹੈ; ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੇਂਡੂ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਝਰਨਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਸ਼ੈੱਲਾਂ ਅਤੇ ਘੋਗੇ ਦੇ ਚੱਕਰਦਾਰ ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਚਮਕਦੇ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਅਤੇ ਨਕਲ ਪੰਨੇ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇੱਕ ਵਿਭਿੰਨ ਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਲਾ, ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਪਾਰ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ, ਹੀਰਿਆਂ ਦੇ ਬੁਰਜ ਅਤੇ ਚਮੇਲੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੀ ਬਣਤਰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਹੀਰੇ, ਰੂਬੀ, ਮੋਤੀ, ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਪੰਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਨਮੋਹਕ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਿਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵੇ

ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਬਲਦੀ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਜਾਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਨੰਗਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਸੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਨਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਅਤਰ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਲਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨਰਮ, ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਟਿਆਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚੋਗਾ ਲਪੇਟਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਮਨਮੋਹਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਮੇਜ਼ਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਲਈ ਅੰਬਰ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਕਿਵੇਂ ਡੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਪੂਰੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ; ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸੁਆਦੀ ਪਕਵਾਨ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੁੱਖ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਚੁਣਨਾ ਹੈ; ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਵਜਦੇ ਸੰਗੀਤ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ, ਜਿਸਦਾ ਮੂਲ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕੌਣ ਜਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਨਾਈਟ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਆਮ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਬੁਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ, ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ, ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮੋਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਨਾਈਟ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੋਚਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਾਠਕ ਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਲਓ, ਸਰ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਘੱਟ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੌਂਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਧਾਉਣਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ ਬਣਿਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਹਾਦਰ, ਨਿਮਰ, ਉਦਾਰ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਦਿਆਲੂ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ, ਨਿਡਰ, ਕੋਮਲ, ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ, ਕੈਦਾਂ ਅਤੇ

ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਾ ਦੇਖਾਂਗਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਸਰ, ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਦਾਰਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਡਿਗਰੀ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਕਿਸਮਤ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮਰਾਟ ਬਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਗਰੀਬ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਦਿਖਾ ਸਕਾਂ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਰਾਜ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ।
ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸੀਨੋਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਮੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਰ ਸਾਲ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਚਾਰਜ ਖੁਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਾਲਕ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਿਊਕ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਲਵਾਂਗਾ।"
"ਭਰਾ ਸਾਂਚੋ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੈ; ਪਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਧਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ

ਓਨੀ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਚਲਾਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦਰਸ਼ਣਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ," ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਿੰਨੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਿੰਨੀ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਰਾਜਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਲ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
"ਸਾਂਚੋ, ਜਿਸ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਦੀ ਤੂੰ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਉਹ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਹੋਰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਗੌਲ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅਮਾਡਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਨਸੁਲਾ ਫਰਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਕਾਉਂਟ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ, ਮੈਂ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਕਾਉਂਟ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਹਾਇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।"
ਪਾਦਰੀ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਗਿਣੀ-ਮਿਥੀ ਬਕਵਾਸ (ਜੇ ਬਕਵਾਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ) ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਝੀਲ ਦੇ ਨਾਈਟ ਦੇ ਸਾਹਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਝੂਠਾਂ ਦੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਤੋਂ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਉਂਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਨੌਕਰ, ਜੋ ਖੱਚਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਸਰਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹਰੇ ਘਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਥੜ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠ ਖਾਣ ਲਈ ਬੈਠ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਚਮੈਨ ਨੂੰ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਕਿ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਘਣੀ ਬਨਸਪਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਲੇ, ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਭੂਰੇ

ਧੱਬਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਉੱਭਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਆਜੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾੜੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਰੀ ਹੋਈ ਬੱਕਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਸਰਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਝੁੰਡ ਵੱਲ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਈ। ਚਰਵਾਹਾ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸਮਝ ਹੋਵੇ: "ਓਏ, ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਧੱਬੇਦਾਰ, ਧੱਬੇਦਾਰ; ਤੂੰ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਕਿਉਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈਂ? ਕਿਹੜੇ ਬਘਿਆੜਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਧੀ? ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇਂਗੀ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਕੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ? ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ? ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ! ਵਾਪਸ ਆਓ, ਵਾਪਸ ਆਓ, ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ; ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਂਗੀ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੂੰ ਛਤਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਂਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੂੰ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਟਕ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ?"
ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਭਰਾ, ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਵਾੜੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਨਾ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਇਹ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗੀ। ਇਸ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਲਓ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੁੱਟ ਪੀਓ; ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਬੱਕਰੀ ਆਰਾਮ ਕਰੇਗੀ।" ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਂਟੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਠੰਡਾ ਖਰਗੋਸ਼ ਕਮਰ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ।
ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜਾਨਵਰ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੂਰਖ ਸਮਝਦੇ ਹੋ; ਪਰ ਸੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜ਼ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੰਗਲ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ," ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖ ਅਤੇ ਸਮਝ ਸਕੋ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੱਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਹਿਣ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚੀ

ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਇਸ ਸੱਜਣ (ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਾਦਰੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਵੀ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ, ਭਰਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸੱਜਣ, ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜੋ ਮਨਮੋਹਕ, ਮਨਮੋਹਕ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਰੇਗਾ। ਤਾਂ, ਦੋਸਤ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਾਂਗਾ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਸ ਪੇਸਟਰੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਛੋਟੀ ਨਦੀ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਭੋਜਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਆਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਮੰਮੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਸਹੀ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਜਾਹ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੇ ਖਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਇਹੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਚਰਵਾਹੇ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਸਿੰਗਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਦੋ ਵਾਰ ਥਪਥਪਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਪਾਟੀ, ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੇਟ ਜਾ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਵਾੜੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੈ।"
ਬੱਕਰੀ ਸਮਝ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਬੈਠਾ, ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਲੇਟ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।

51

ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਲੇਖ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਲਿਜਾ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ।

ਇਸ ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਦੂਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇਕ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਦੌਲਤ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਦੌਲਤ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਗੁਣਾਂ ਲਈ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਨੇਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ। ਉਹ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਿਰਫ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ - ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਘਰਾਂ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਜੋ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੁਰਲੱਭ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ?

ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਤਾਲਾ, ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਜਾਂ ਕੁੰਡੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੀ ਆਪਣੀ ਨਿਮਰਤਾ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਅਤੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰਮਾਇਆ; ਪਰ ਉਹ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਹੀਰੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਸੀ, ਸ਼ੁੱਧ ਵੰਸ਼ ਦਾ, ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦਾਂ ਸਨ। ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਸੰਦ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿੱਚ ਲਟਕਾਇਆ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਧੀ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਾਥੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਮਾਮਲਾ ਲਿਏਂਡਰਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਅਮੀਰ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ)। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਿਆਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰਸਤਾ ਜੋ ਸਾਰੇ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ

ਹਨ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਵਿਕਲਪ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਲਿਏਂਡਰਾ ਨੇ ਕੀ ਚੁਣਿਆ; ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਐਂਸੇਲਮੋ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਯੂਜੇਨੀਓ ਹੈ - ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਾਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਵਿਸੇਂਟ ਡੇ ਲਾ ਰੋਕਾ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਆਇਆ - ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਕਿਸਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ। ਵਿਸੇਂਟ ਇਟਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਟੁਕੜੀ ਨਾਲ ਉਸ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ, ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨ ਕੇ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਕੱਚ ਦੇ ਤਿਕੋਣਾਂ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਸਟੀਲ ਦੀਆਂ ਚੇਨਾਂ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਇੱਕ ਰੰਗ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਰੰਗ ਦੇ ਦੂਜੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦਿਖਾਵਾ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਲ ਪਦਾਰਥ ਜਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮੁੱਲ ਦੀ ਘਾਟ। ਕਿਸਾਨ - ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਈਰਖਾਲੂ ਸਮੂਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਘਿਣਾਉਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਅਤੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਵੱਖਰੇ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਸੂਟ ਸਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਗਾਰਟਰ ਅਤੇ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਯੋਜਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕੀਤੇ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਵੀਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਲੰਬਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਜੋ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਧੂ ਜਾਂ ਅਤਿਕਥਨੀ ਨਾ ਸਮਝੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੌਪਲਰ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਰਚ ਤੋਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਦੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੌਰਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਯੁੱਧ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ; ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੋਰੋਕੋ

ਅਤੇ ਟਿਊਨੀਸ਼ੀਆ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਬਾਦੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮੂਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ - ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਅਨੁਸਾਰ - ਗਾਰਸੀਲਾਸੋ, ਡਿਏਗੋ ਗਾਰਸੀਆ ਡੀ ਪਰੇਡਸ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਨੇ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਬੂੰਦ ਵਹਾਏ ਬਿਨਾਂ ਉੱਭਰਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੇ ਦਾਗ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ - ਜੋ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਝੜਪਾਂ ਅਤੇ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ - ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ - "ਤੂੰ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਉਸਦੀ ਵੰਸ਼ ਸਨ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੁਨਰਮੰਦ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਘਮੰਡੀ ਵਿਵਹਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਸੀ: ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਗਿਟਾਰ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਿੱਤਾ; ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਵੀ ਵੀ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਹਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮੀਲ ਲੰਬਾ ਗਾਥਾ ਲਿਖਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ, ਜਿਸ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵਿਸੇਂਟੇ ਡੇ ਲਾ ਰੋਕਾ, ਇਹ ਬਹਾਦਰ, ਬਹਾਦਰ, ਸੰਗੀਤਕਾਰ, ਕਵੀ, ਲਿਏਂਡਰਾ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੇਖਦੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਚੌਕ ਵੱਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਚਮਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੇ ਗੀਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹਰੇਕ ਗੀਤ ਦੀਆਂ ਵੀਹ ਕਾਪੀਆਂ ਵੰਡੀਆਂ), ਉਸਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੁਣਾਈਆਂ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀਆਂ; ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਗਈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਲਿਏਂਡਰਾ ਅਤੇ ਵਿਸੇਂਟ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ), ਉਹ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਕਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਿੱਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਪੂਰਾ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈਰਾਨ ਸੀ; ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਐਨਸੇਲਮੋ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸੋਗ ਨਾਲ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲੀਆਂ, ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ

ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਲਿਏਂਡਰਾ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ, ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣੇ ਗਾਇਬ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁਖੀ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਬਾਅ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਸੇਂਟੇ ਡੇ ਲਾ ਰੋਕਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਨੇਪਲਜ਼ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੂਰਖਤਾ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਮੰਨ ਲਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵਿਸੇਂਟੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਖੋਹ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਟਿਆਰ ਦੇ ਸੰਜਮ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਦੁਖੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਲੀਐਂਡਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਸਮਾਂ ਉਸਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਘਟਾ ਦੇਵੇਗਾ।
ਲਿਏਂਡਰਾ ਦੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾੜੀ; ਪਰ ਜੋ ਲੋਕ ਉਸਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਚੰਚਲਤਾ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਚੰਚਲ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਲਿਐਂਡਰਾ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਐਂਸੇਲਮੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈਆਂ - ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸਕੇ - ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀਆਂ ਰਹੀਆਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਐਂਡਰਾ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਹਾਵਣੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਕਿਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਦੁੱਖ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਬਰ ਘੱਟ ਗਿਆ; ਅਸੀਂ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲਿਐਂਡਰਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਂਸੇਲਮੋ ਪਿੰਡ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇਸ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ

ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ - ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਝੁੰਡ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਝੁੰਡ - ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਿਤਾਏ, ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਸੁੰਦਰ ਲਿਐਂਡਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ (ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ), ਜਾਂ ਫਿਰ, ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋਏ। ਸਾਡੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਲਿਐਂਡਰਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਆ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਢੰਗ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇੰਨੀ ਵਧ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁਣ ਇੱਕ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਚਰਵਾਹਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਜੜਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਸੁੰਦਰ ਲਿਐਂਡਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਚੰਚਲ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਹੀਣ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ਰਮ ਦੱਸਦਾ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਉਸਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਉਸਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਆਪਕ ਜਨੂੰਨ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਈਰਖਾ ਦੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਬੁਖਾਰ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ - ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਚੱਟਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖੱਡ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨਦੀ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਨਹੀਂ, ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਛਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਚਰਵਾਹਾ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਹਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ; ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਲਿਐਂਡਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਗੂੰਜਦਾ ਹੈ; ਪਹਾੜ "ਲੀਆਂਡਰਾ" ਨੂੰ ਗੂੰਜਦੇ ਹਨ, ਨਦੀਆਂ "ਲੀਆਂਡਰਾ" ਨੂੰ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਲੀਆਂਡਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭਟਕਣਾ ਅਤੇ ਮੋਹ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ - ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਉਮੀਦ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਾਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਜਮੀ - ਅਤੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਸਮਝਦਾਰ - ਮੇਰਾ ਵਿਰੋਧੀ, ਐਂਸੇਲਮੋ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਆਧਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੇਬੇਕ (ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਾਰ ਵਾਲਾ ਸਾਜ਼) ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੀ ਕਾਵਿਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ

ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਜੋ ਸੌਖਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਦਾਰ ਹੈ: ਮੈਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਗਲੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਵਾਅਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਸਹੁੰਆਂ, ਅਤੇ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਝੁਕਾਅ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦੇਣਾ ਹੈ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਸਮਝੀ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਚੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਸਰ, ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇਸ ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕਠੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਉਪਨਾਮਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਮਾਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਨਵਰ ਹੈ। ਤਾਂ, ਇਹ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਾਂਗਾ। ਮੇਰੀ ਝੌਂਪੜੀ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਤਾਜ਼ੇ ਦੁੱਧ ਅਤੇ ਸੁਆਦੀ ਪਨੀਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦੀ ਫਲ ਹਨ - ਜੋ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਓਨੇ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਸੁਆਦੀ ਹਨ।

52

ਅਧਿਆਇ

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਚਰਵਾਹੇ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸਾਹਸ ਦਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।

ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜੋਕਰ ਚਰਵਾਹੇ ਤੋਂ ਓਨਾ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁਧਰੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਤੋਂ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਪਾਦਰੀ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜੰਗਲ ਵਿਦਵਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਯੂਜੇਨੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਦਾਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਭਰਾ ਚਰਵਾਹਾ, ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਸਾਹਸ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਲਿਏਂਡਰਾ ਨੂੰ ਮੱਠ ਤੋਂ ਬਚਾਵਾਂਗਾ (ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ), ਮਠਾਰੂ ਅਤੇ ਮਠਾਰੂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਸਕੋ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਹਿੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਜਾਦੂਗਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਜਾਦੂਗਰ ਦੀ

ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।"
ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਲਤ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਇਹ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਨਾਈ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ, ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਦਾ ਦਹਿਸ਼ਤਗਰਦ, ਅਤੇ ਯੁੱਧਾਂ ਦਾ ਜੇਤੂ?"
"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਇਹ ਸੱਜਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਦਮਾਸ਼ ਹੈਂ," ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਇੱਕਲਾ ਹੈਂ ਜੋ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੱਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਪਈ ਇੱਕ ਰੋਟੀ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਚਪਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਪਰ ਚਰਵਾਹਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਪੇਟ, ਮੇਜ਼ ਕੱਪੜਾ, ਜਾਂ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ 'ਤੇ ਝਪਟ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗਲਾ ਫੜ ਲਿਆ, ਜੇਕਰ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਨਾ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਪਲੇਟਾਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਪਾਉਂਦਿਆਂ, ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਆਜੜੀ 'ਤੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੱਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਚਾਰਾਂ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਰੀਂਗਦਾ ਰਿਹਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਏ ਚਾਕੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ। ਭਾਵੇਂ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਪਰ ਨਾਈ ਨੇ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਠੋਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਚਲਾਈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਰੀਬ ਨਾਈਟ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹੱਸੇ, ਅਫ਼ਸਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨੱਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼

ਸਾਂਚੋ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਦੀ ਪਕੜ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ।
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਏ, ਦੋ ਯੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਤੁਰ੍ਹੀ ਇੰਨੀ ਉਦਾਸ ਸੁਣੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਆਜੜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਭਰਾ ਸ਼ੈਤਾਨ (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਖਾਈ ਹੈ), ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਜੰਗਬੰਦੀ ਰੱਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੁਰ੍ਹੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਸਾਹਸ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।" ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਆਜੜੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕੁੱਟਮਾਰ ਅਤੇ ਕੋਰੜੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਥੱਕ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੋੜੀਆਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਕਈ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪੀ ਵਾਂਗ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਢਲਾਣ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ।
ਦਰਅਸਲ, ਉਸ ਸਾਲ ਬੱਦਲਾਂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਨਮੀ ਰੋਕ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਲੂਸ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤਪੱਸਿਆ ਦੇ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਇਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਾਸੀ ਇੱਕ ਘਾਟੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਸ਼ਰਮ ਵੱਲ ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਛਤਾਵੇ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਪਹਿਰਾਵੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸੋਚੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖੇ ਸਨ - ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਸਾਹਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਸੂਰਬੀਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਸਨ - ਕਾਲੇ ਵਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੇਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਹਿਸ਼ੀ ਲੁਟੇਰੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਗਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਉਸਨੂੰ ਫੜਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਵੱਲ ਦੌੜਿਆ, ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਚਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਾਠੀ-ਧਨੁਸ਼ ਤੋਂ ਲਗਾਮ ਅਤੇ ਢਾਲ ਖੋਹ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦਿੱਤੀ; ਫਿਰ, ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਢਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ: "ਹੇ ਨੇਕ ਰੂਹਾਂ! ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਇਹ

ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਾਈਟਸ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜੋ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ; ਹੁਣ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਨੇਕ ਔਰਤ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਉੱਥੇ ਕੈਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਕੀ ਨਾਈਟਸ-ਇਰੰਟ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ!" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁੱਟੀਆਂ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਪਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕ ਕੇ (ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਪੂਰੇ ਸੱਚੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਰੋਕੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਤੋੜਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ) ਪਛਤਾਵੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਪੁਜਾਰੀ, ਕੈਨਨ ਅਤੇ ਨਾਈ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਵੱਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: "ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਸਰ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਗਏ ਹੋ? ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹਾਏ! ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜਲੂਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕੁਆਰੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਸਰ, ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।" ਸਾਂਚੋ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਅਰਥ ਗਈਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸ ਚਾਦਰ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੋੜਨ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਚੋਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਵੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਹਟਦਾ - ਖੁਦ ਰਾਜਾ ਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਜਲੂਸ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ - ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੰਨਾ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਹੌਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਅਤੇ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: "ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਪਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ - ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਅਤੇ ਸੁਣੋ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕਣ ਵਾਲੇ ਉਹ ਸਨ ਜੋ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਚਾਰ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਅਜੀਬ ਸ਼ਕਲ, ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਦੀ ਬਦਮਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਭਰਾ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ - ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਨ ਲਈ ਰੁਕੀਏ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ।"

"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਕਹਾਂਗਾ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ, ਤੁਰੰਤ, ਇਸੇ ਪਲ, ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰੋ ਜਿਸਦੇ ਹੰਝੂ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਘਿਣਾਉਣਾ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ, ਜੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਦਮ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਣ ਦਿਆਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਤਰਸਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।"
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਸੇ ਨੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭੜਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸਟੈਂਡ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਸਟੈਂਡ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਬੋਝ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਦੋ-ਸਿੰਘਾਂ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਲਹਿਰਾਇਆ ਜੋ ਉਹ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਸੋਟੀ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਗਈ; ਪਰ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਿਰੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੇ ਤਲਵਾਰ-ਹੱਥ ਨੂੰ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ (ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਢਾਲ ਵੀ ਇਸ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕੀ) ਕਿ ਬੇਚਾਰਾ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਫ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਮਲਾਵਰ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਮਾਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾੜਾ ਜਾਦੂਗਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ; ਪਰ ਇਹ ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਚੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਤੱਥ ਸੀ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਅਡੋਲ ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਆਪਣੀ ਬੈਲਟ ਹੇਠ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਿਰਨ ਵਾਂਗ ਭੱਜ ਗਿਆ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਧਨੁਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਗਲਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਹੁੱਡ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਰੜੇ ਫੜੇ, ਜਿਵੇਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਫੜੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਤੋਂ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਬਸ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤਰਸਯੋਗ ਅਤੇ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕੀਤੇ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੁਜਾਰੀ ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਨੇ

ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਮੂਹ ਦੇਖਣ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਗਰੀਬ ਸੱਜਣ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਹੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਫੁੱਲ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਚੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸੋਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ! ਹੇ ਆਪਣੇ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਮਾਣ, ਸਾਰੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਕੁਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ! ਹੇ ਸਿਕੰਦਰ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਉਦਾਰ, ਸਿਰਫ਼ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਟਾਪੂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਹੰਕਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਿਮਰ, ਨਿਮਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਾਣ, ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਤਿਆਚਾਰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਚੰਗਿਆਈ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਘਟੀਆ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ; ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਾ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ!"

ਸਾਂਚੋ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਡੁਲਸੀਨੀਆ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਦੋਸਤ ਸਾਂਚੋ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਦੂਈ ਰੱਥ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ 'ਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮੋਢਾ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਇਹ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਸਰ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਆਓ ਆਪਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਭਲਾਈ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ, ਸਾਂਚੋ," ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਅਸ਼ੁਭ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ, ਜੋ ਹੁਣ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸਿਆਣਪ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਪੁਜਾਰੀ, ਪਾਦਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਸਿਆਣਪ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਲੂਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ; ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲਈ; ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਅਦਾ ਕੀਤਾ; ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਗਲਪਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ

ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ; ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਪਾਦਰੀ ਅਤੇ ਨਾਈ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਰੋਸੀਨਾਂਟੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਵਾਂਗ, ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੋਚਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ, ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੂੰ ਤੂੜੀ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬਿਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਦਿਆਂ, ਆਪਣੀ ਆਮ ਹੌਲੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੇ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚੇ, ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਉੱਥੇ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਇਹ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਦੀ ਗੱਡੀ ਲੰਘਦੇ ਹੀ ਸਾਰੇ ਚੌਕ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਗੱਡੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਸੀ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਚਾਚਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਪੀਲੇ, ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਤੂੜੀ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਪਏ ਹੋਏ। ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਪਿੱਟ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਨਾਮ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਰਾਪ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਡੌਨ ਕਿਕਸੋਟ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ।

ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਭੱਜੀ ਆਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਂਚੋ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਗਧਾ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਿਹਤਰ।

"ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਦਿਆਲੂ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਕਮਾਇਆ ਹੈ? ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਗਾਊਨ ਲਿਆਇਆ ਹੈ? ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਕਿਹੜੇ ਜੁੱਤੇ ਲਿਆਇਆ ਹੈ?"

"ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਪਤਨੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ।"

"ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ," ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿਖਾਓ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਇੰਨਾ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਹੈ।"

"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਇਹ ਸਭ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਪਤਨੀ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਹੁਣ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਰੱਬ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ

ਚੜ੍ਹੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਟਾਪੂ ਦਾ ਕਾਉਂਟ ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ ਬਣਦੇ ਦੇਖੋਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ, ਰੱਬ ਕਰੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਇਹ ਟਾਪੂਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ?"
"ਸ਼ਹਿਦ ਗਧੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਾਂਚੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; "ਤੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸਭ ਦੇਖ ਲਵੇਂਗੀ, ਪਤਨੀ - ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ 'ਰਾਣੀ' ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੇਂਗੀ।"
"ਸਾਂਚੋ, ਤੂੰ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਟਾਪੂਆਂ ਅਤੇ ਜਾਗੀਰਾਂ ਬਾਰੇ?" ਟੇਰੇਸਾ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ -ਸਾਂਚੋ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਾ ਮੰਚਾ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਉਪਨਾਮ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ।
"ਟੇਰੇਸਾ, ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਨਾ ਕਰ," ਸੈਂਚੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹਿ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਚਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ, ਇੱਕ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧੇ ਦਾ ਸਾਥੀ ਬਣਨ ਅਤੇ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਾਹਸ ਓਨੇ ਸੁਹਾਵਣੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿੰਨੇ ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੌ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਨ੍ਹਾਨਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਹਸਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਉੱਭਰਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਜੰਗਲਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨਾ, ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ, ਸਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮਾਰਵੇਦੀ (ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ) ਨਾ ਦੇਣਾ, ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਭਤੀਜੀ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਈ, ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਕਿਤੇ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਭੱਜ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ 'ਤੇ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਲੱਗੇ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦੇਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਝੂਠ ਅਤੇ ਬਕਵਾਸ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ

ਸਨ, ਡਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੀ ਧੋਖਾ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ, ਉਹੀ ਹੋਇਆ।
ਪਰ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਤੀਜੇ ਅਭਿਆਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਅਣਥੱਕ ਖੋਜ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਪਰੰਪਰਾ ਨੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ, ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਾਰਾਗੋਸਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਕੁਝ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਰਸ਼ਲ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਯੋਗ ਸਾਹਸ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੀਸੇ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਸ਼ਰਮ ਦੀਆਂ ਖੰਡਰ ਨੀਂਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਗੋਥਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ, ਕੈਸਟੀਲੀਅਨ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਕੁਝ ਚਮਚੇ ਦੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦਾ ਸੁਹਜ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਅਤੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦਾ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਕਈ ਉਪਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪੱਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇੱਥੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲੇਖਕ ਪਾਠਕਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਅਣਥੱਕ ਮਿਹਨਤ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨਚੇਗਨ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦਾਰ ਲੋਕ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਾਮ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਮਝੇਗਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇ ਇੰਨੇ ਸੱਚੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹੋਣਗੇ। ਲੀਡ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਚਮਚੇ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ:
ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ 'ਤੇ, ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਅਰਗਾਮਸਿਲਾ ਦੇ ਅਕਾਦਮਿਕ, ਹਾਕ ਸਕ੍ਰਿਸਰੈਂਟ ਮੋਨੀਕੋਂਗੋ
ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਮਕਬਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ
{ਪਦ
ਉਸ ਲਾਪਰਵਾਹ ਆਦਮੀ ਨੇ ਲਾ ਮੰਚਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਿੱਤਾ

ਜੇਸਨ ਨਾਲੋਂ ਅਮੀਰ ਲੁੱਟ; ਜਿਸਨੇ ਇੰਨੀ ਤਿੱਖੀ ਗੱਲ ਕਹੀ
ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ।
ਜੇ ਉਸਦੀ ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੋਰ ਵੀ ਬੋਰਿੰਗ ਹੈ;
ਉਹ ਬਾਂਹ ਜੋ ਗਾਏਟਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ,
ਕੈਥੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ;
ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ, ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣਾ।
ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਿੱਤਲ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ;
ਉਹ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੇ ਅਮਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦਿੱਤਾ,
ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ,
ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ:
ਬੇਲੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸਨੇ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ?
ਅਤੇ ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ;
ਉਹ ਇੱਥੇ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਠੰਡੇ ਪੱਥਰ ਹੇਠ।
{ਪਦ
ਪਾਨਿਆਗੁਡ, ਅਰਗਾਮਸੀਲਾ ਦੇ ਅਕਾਦਮੀਸ਼ੀਅਨ, ਲਾਉਡੇਮ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਵਿੱਚ ਸਾਗਾ
{ਪਦ
ਉਹ ਔਰਤ, ਜਿਸਦਾ ਪੂਰਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,
ਉੱਚੀ ਛਾਤੀ ਵਾਲਾ, ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੇ ਭਾਵ ਨਾਲ,
ਕੀ ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ?
ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ।
ਉਸ ਲਈ, ਟੋਬੋਸੋ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਨਾਲ-ਨਾਲ
ਉਸਨੇ ਭਿਆਨਕ ਸੀਅਰਾ ਅਤੇ ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ।
ਅਰੰਜੁਏਜ਼ ਅਤੇ ਮੋਂਟੀਏਲ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੈਦਾਨਾਂ ਬਾਰੇ:
ਰੋਸੀਨੈਂਟ 'ਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਵਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਅਸ਼ੁਭ ਗ੍ਰਹਿ, ਜ਼ਾਲਮ ਕਿਸਮਤ,
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਮੈਨਚੇਗਨ ਔਰਤ ਸੀ।
ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਅਜਿੱਤ ਸਿਤਾਰਾ।
ਨਾ ਤਾਂ ਜਵਾਨੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕੀ।
ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ; ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤੀ।

ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੰਗਮਰਮਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
{ਪਦ
ਕੈਪ੍ਰੀਚੋਸੋ, ਅਰਗਾਮਾਸਿਲਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲਚਾਲ ਵਾਲਾ ਅਕਾਦਮਿਕ, ਲਾ ਮੰਚਾ ਦੇ ਡੌਨ
ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਸਾਥੀ, ਰੋਸੀਨੈਂਟੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ
ਸਾਗਾ
{ਪਦ
ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਿੰਘਾਸਣ 'ਤੇ ਜੋ ਹੀਰਿਆਂ ਦੀ ਚਮਕ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਹੈ,
ਜਿਸਨੂੰ ਮੰਗਲ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਖ਼ੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਪੈਰਾਂ ਨੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ,
ਪਾਗਲ ਮਾਨਚੇਗਨ ਝੰਡਾ ਹੁਣ ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਈ।
ਉੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਤਲਵਾਰ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।
ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ,
ਉਹ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਾੜਦਾ ਹੈ, ਵੱਢਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ
ਸਾਡੇ ਨਵੇਂ ਯੋਧੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਸ਼ੈਲੀ।
ਜੇਕਰ ਅਮਾਡਿਸ ਗੌਲ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ,
ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਲਾਦ ਰਾਹੀਂ ਯੂਨਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ
ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ,
ਮਹਾਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਨੂੰ ਜ਼ਾਲਮ ਬੇਲੋਨਾ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਪਹਿਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਅੱਜ ਲਾ ਮੰਚਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ।
ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਯੂਨਾਨ ਜਾਂ ਗੌਲ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਦੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਚੰਗਾ ਘੋੜਾ
ਬ੍ਰਿਲਾਡੋਰ ਅਤੇ ਬੇਅਰਡ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ;
ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਨਾਲੋਂ ਬਹਾਦਰ ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਂਗ,
ਉਸਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਖੱਟੀ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ।
{ਪਦ
ਬਰਲਾਡੋਰ, ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ 'ਤੇ ਅਰਗਾਮਾਸੀਲਾ ਦੇ ਅਕਾਦਮੀਸ਼ੀਅਨ
ਸਾਗਾ
{ਪਦ
ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਸਾਂਚੋ ਪਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ;
ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇੰਨਾ ਸਰਲ, ਜਾਂ ਇੰਨਾ ਧੋਖੇਬਾਜ਼।
ਉਹ ਕਾਊਂਟ ਬਣਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ।
ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ।
ਇਸ ਘਟੀਆ, ਘਟੀਆ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਯੁੱਗ ਦੇ,
ਉਹ ਗਧੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।
ਗਧੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ (ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ),
ਇਹ ਸੱਜਣ ਰੋਸੀਨੈਂਟ ਦਾ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਹੈ
ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਟਕਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ।
ਝੂਠੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ
ਦਿਲਾਸੇ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨਾਲ, ਦਿਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ,
ਤੁਸੀਂ ਹਨੇਰੇ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਧੁੰਏਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।
{ਪਦ
ਅਰਗਾਮਾਸੀਲਾ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਕੈਚੀਡੀਆਬਲੋ ਦੁਆਰਾ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ
ਲਿਖੇ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ
{ਪਦ
ਉਹ ਯੋਧਾ ਇੱਥੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਬਿਮਾਰ, ਅਵਾਰਾ ਅਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਜ਼ਖ਼ਮ,
ਰੋਸੀਨਾਂਤੇ ਨੇ ਕਿਸਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ
ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ।
ਨਾਈਟ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ
ਸਾਂਚੋ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ।
ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੱਚਾ ਆਗੂ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
{ਪਦ
ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਡੇਲ ਟੋਬੋਸੋ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ, ਟਿਕੀਟੋਕ ਦੇ ਅਕਾਦਮਿਕ, ਅਰਗਾਮਾਸੀਲਾ
ਸਮਾਰਕ
{ਪਦ
ਡੁਲਸੀਨੀਆ ਇੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।
ਉਹ ਮੋਟੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ:

ਹੁਣ ਇਹ ਸੁਆਹ ਅਤੇ ਧੂੜ ਹੈ:
ਸਾਰੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਅੰਤ।
ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ,
ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਨਾਲ,
ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੀ ਲਾਟ,
ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਾਣ ਸੀ।
{ਪਦ
ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ; ਬਾਕੀ ਆਇਤਾਂ, ਜੋ ਦੀਮਕ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਕਾਦਮਿਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਦੀ ਭਟਕਣ ਅਤੇ ਅਣਥੱਕ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਫਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਡੌਨ ਕੁਇਕਸੋਟ ਦੇ ਤੀਜੇ ਯਤਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਲੇਕਟਰਮ ਨਾਲ ਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

*******ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਸਮਾਪਤ *******

sjeet